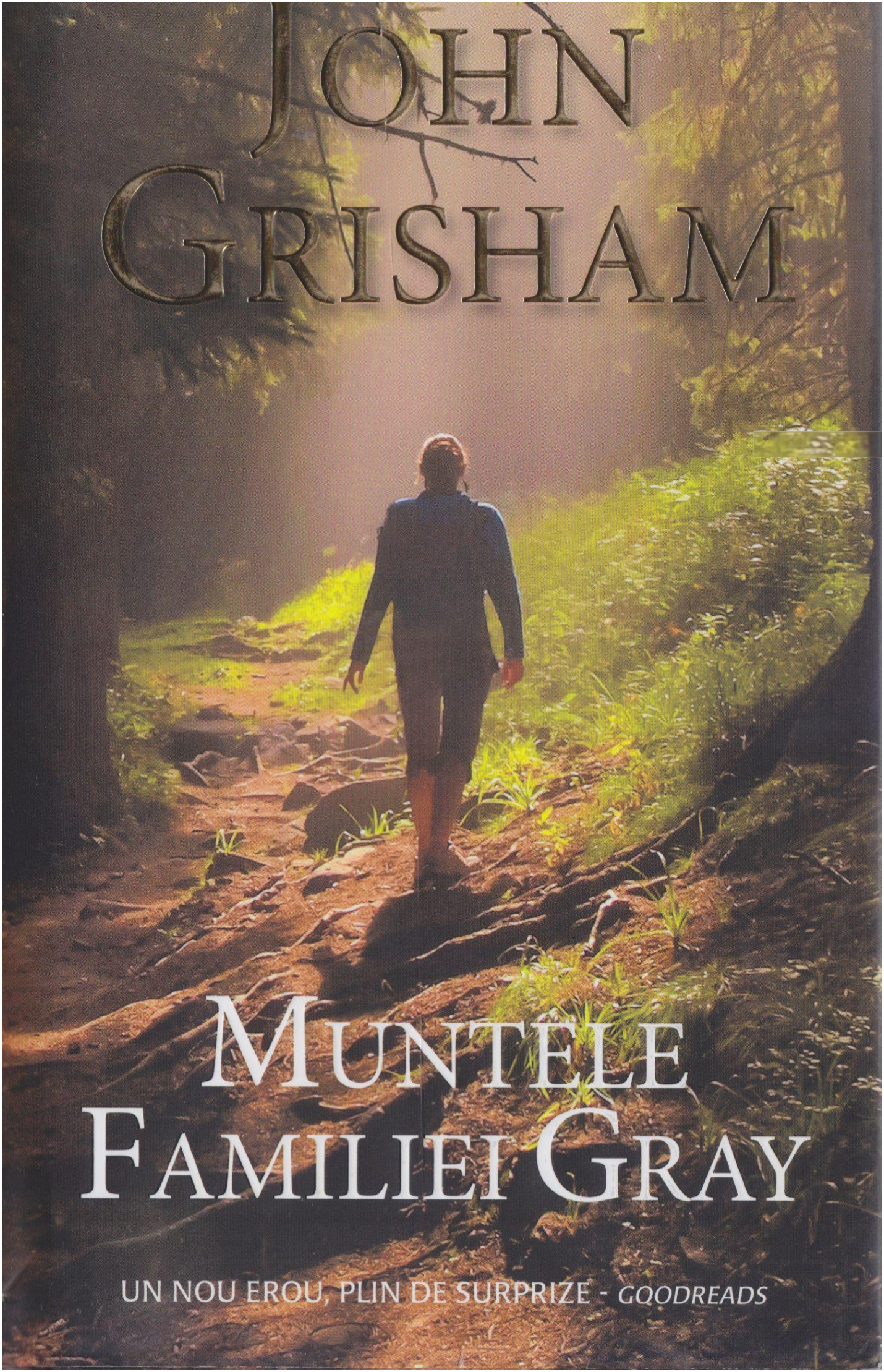
JOHN
GRISHAM
MUNTELE
FAMILIEI GRAY
UN NOU EROU, PLIN DE SURPRIZE - GOODREADS

În viața Samanthei Kofer nu era loc de surprize. Fiică de avocați, beneficiind de cea mai înaltă educație oferită de instituții prestigioase, curtată de firme de top după terminarea facultății, ea alege să lucreze pentru cel mai mare cabinet de avocatură din lume, Scully & Pershing. Toate planurile îi sunt însă date peste cap de izbucnirea crizei din 2008. Peste noapte, Samantha se vede silită să se mute din Manhattan în Brady, Virginia, orășel uitat de soartă din inima Munților Apalași. De la un salariu anual de 180 000 de dolari, ea ajunge să ofere asistență juridică gratuită persoanelor nevoiașe din bazinul carbonifer american. Și totuși, pentru prima oară în viață, Samantha simte că poate face ca lucrurile să se schimbe.

În *Munțele familiei Gray*, John Grisham prezintă lumea periculoasă a exploatării cărbunelui, acolo unde legile sunt încălcate, regulile ignorate, reglementările disprețuite și comunitățile dezbinate.

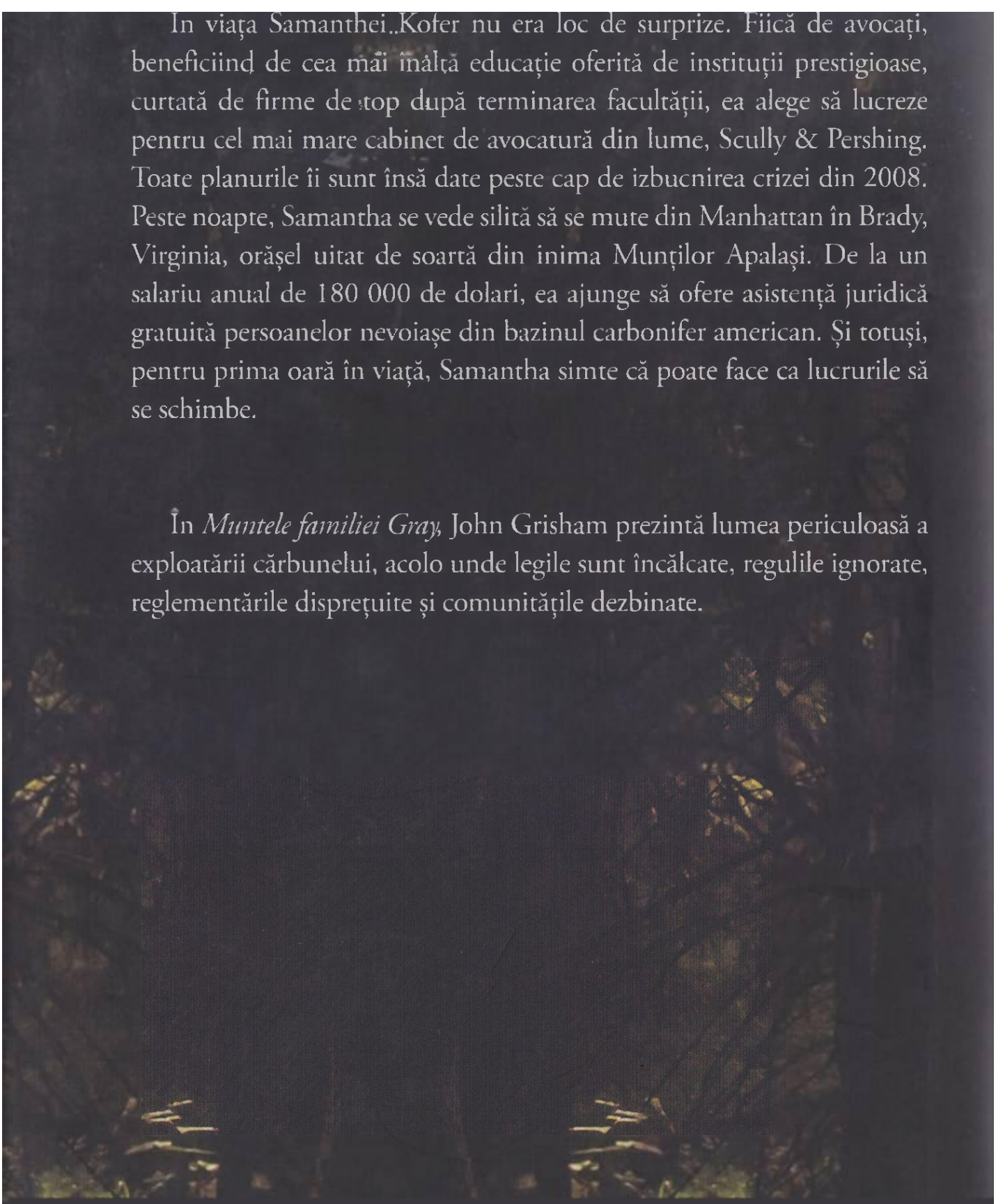

JOHN
GRISHAM

MUNTELE FAMILIEI GRAY

1

Cel mai greu era să aştepţi – incertitudinea şi insomnia te dădeau gata, până făceai ulcer. Colegii de muncă se ignorau reciproc şi se ascundeau în spatele uşilor închise. Secretarele şi asistenţii juridici răspândeau zvonurile fără să se privească în ochi. Toată lumea stătea ca pe ghimpi, întrebându-se „Oare cine va urma?" Partenerii, oamenii importanţi din firmă, erau în stare de şoc şi nu voiau să stea la discuţii cu subalternii. În curând, ar fi putut primi ordin să le ia gâtul.

Bârfele erau înspăimântătoare. Zece asociaţi de la Litigii concediaţi; parţial adevărat – doar şapte în realitate. Întreg departamentul de Imobiliare închis, cu parteneri cu tot; adevărat. Opt parteneri de la Antitrust trecuţi la altă firmă; fals... cel puţin pe moment.

Atmosfera era atât de apăsătoare, încât Samantha pleca din clădire cu fiecare prilej care se ivea, preferând să lucreze pe laptop prin cafenelele din Manhattan. Stătea pe o bancă din parc într-o zi frumoasă – la zece zile de la prăbuşirea colosului Lehman Brothers – şi se uita la clădirea înaltă din josul străzii. Adresa era 110 Broad, iar jumătatea superioară fusese închiriată de Scully & Pershing, cel mai mare cabinet de avocatură din lume. Cabinetul la care lucra şi ea, momentan, deşi viitorul nu mai era deloc sigur. Două mii de avocaţi din douăzeci de ţări, jumătate din ei doar în New York, o mie de oameni înghesuiţi între etajele 30 şi 65. Câţi voiau oare să sară? Nu putea şti sigur, dar ea nu se număra

printre cei cu gânduri sinucigaşe. Debandada se instalase în cel mai mare cabinet de avocatură din lume, dar asta era valabil şi pentru rivali. Marile cabinete de avocatură erau la fel de panicate ca toată lumea, de la fondurile şi băncile de investiţii, băncile adevărate, conglomeratele de asigurări, cercurile decizionale de la Washington şi până la capătul lanţului trofic din universul financiar, la micii întreprinzători din oraşelele de provincie.

A zecea zi trecu fără vărsare de sânge; la fel şi următoarea. În cea de-a douăsprezecea zi se iţi o primă rază de speranţă când Ben, unul dintre colegii Samanthei, le împărtăşi un zvon conform căruia pieţele de credit din Londra se mai dezmorţiseră un pic. Erau şanse ca debitorii să facă rost de nişte lichidităţi, la urma urmei. Însă ceva mai târziu în acea după-amiază, zvonul fu infirmat. Aşa că aşteptară în continuare.

În fruntea departamentului de Imobiliare Comerciale de la Scully & Pershing se aflau doi parteneri. Unul se apropia de pensie, aşa că fusese înlăturat deja. Celălalt era Andy Grubman, un funcţionar de 40 de ani care nu călcase niciodată într-o sală de judecată. Fiind partener, avea un birou cochet, cu vedere spre râul Hudson, pe care însă nu-l mai observa de ani buni. Pe un raft din spatele mesei, drept în mijlocul peretelui, se vedea o colecţie de zgârie-nori în miniatură. „Clădirile mele", cum îi plăcea să le numească. La încheierea lucrărilor de la fiecare clădire, omul angaja un sculptor care să facă o machetă la o scară mai mică, împărţind apoi trofee şi mai mici tuturor membrilor echipei. În cei trei ani petrecuţi la S&P, Samantha colecţionase şase clădiri, număr la care avea să se şi oprească.

– Ia loc, îi ordonă el, închizând uşa.

Samantha se aşeză pe un scaun de lângă Ben, aşezat la rândul lui lângă Izabelle. Cei trei asociaţi stăteau cu privirile în pământ, aşteptând. Samanthei îi venea să-l apuce pe Ben de mână, ca un deţinut îngrozit în faţa plutonului de execuţie. Andy se prăbuşi în scaun şi, evitând din răsputeri să dea ochii cu ei, dar încercând totodată să

termine totul cât mai repede, le reaminti situaţia disperată în care se aflau:

– După cum ştiţi, Lehman Brothers a intrat în incapacitate de plată acum paisprezece zile.

„Serios, Andy?!" Criza financiară şi prăbuşirea pieţei de credit duseseră lumea pe buza prăpastiei; toţi ştiau asta. Însă Andy nu prea avea idei originale.

– Avem cinci proiecte în desfăşurare, toate finanţate de Lehman. Am discutat îndelung cu proprietarii, şi toţi cinci se retrag. Mai aveam trei proiecte planificate, două cu Lehman şi unul cu Lloyd's, dar... ei bine, s-au îngheţat toate creditările. Bancherii s-au baricadat în birouri şi se tem să mai împrumute vreun sfanţ.

„Da, Andy, ştim şi asta. E ştire de prima pagină în toate ziarele. Treci odată la subiect înainte să sărim pe fereastră."

– Comitetul executiv s-a întrunit ieri şi a stabilit nişte reduceri la buget. Treizeci de asociaţi aflaţi în primul lor an urmează să fie puşi pe liber; unii concediaţi definitiv, alţii doar temporar. Angajările au fost suspendate pe termen nelimitat. Departamentul de Stabilire a Autenticităţii Testamentelor a fost desfiinţat. Şi... nu există o cale uşoară de a vă spune asta: departamentul nostru este pe butuci. Caput. Eliminat. Cine ştie când se vor mai apuca de construit proprietarii, dacă se vor mai apuca vreodată. Firma noastră nu este dispusă să vă ţină pe statul de plată în vreme ce lumea întreagă aşteaptă rambursarea unor credite scăpate de sub control. La dracu', ne paşte o criză majoră! Probabil că asta-i doar prima rundă de concedieri. Îmi pare rău, oameni buni. Îmi pare foarte rău.

Ben luă primul cuvântul.

– Deci, suntem concediaţi definitiv?

– Nu. Să ştiţi că m-am luptat pentru voi. Iniţial ei plănuiau să vă pună pe liber fără alte comentarii. Nu trebuie să vă reamintesc că IC-ul este cel mai mic departament din firmă şi probabil cel mai zdruncinat în aceste momente. I-am convins să vă trimită în şomaj tehnic. Plecaţi acum, dar poate vă întoarceţi mai încolo.

– Poate? întrebă Samantha, în timp ce Izabelle îşi ştergea o lacrimă, fără să-şi piardă cumpătul totuşi.

– Da, un mare *poate*. Nu-i nimic sigur acum, Samantha, mă-nţelegi? Ne învârtim cu toţii în jurul cozii. Peste şase luni am putea ajunge toţi la cantina săracilor. Aţi văzut şi voi imaginile acelea din 1929.

„Eh, să fim serioşi, Andy! Cantina săracilor? Ca partener, anul trecut ai încasat 2,8 milioane de dolari, ceea ce reprezintă un salariu mediu la S&P, care, apropo, se clasează pe locul patru din punctul de vedere al venitului net pe partener." Şi locul patru nu era satisfăcător, cel puţin nu înainte ca Lehman să dea colţul, Bear Stearns să facă implozie şi bula creditelor ipotecare de mâna a doua să se spargă. Aşa că acum locul patru arăta destul de bine, măcar pentru unii.

– Cum adică şomaj tehnic? întrebă Ben.

– Uite cum stă treaba. Firma vă ţine sub contract în următoarele douăsprezece luni, dar nu vă mai primiţi salariul.

– Minunat, bombăni Izabelle.

Andy continuă, fără să o bage în seamă:

– Vă păstraţi asigurarea medicală, dar numai dacă practicaţi ca stagiari pentru ONG-uri atestate. Departamentul de Resurse Umane lucrează chiar acum la lista de organizaţii recunoscute. Vă duceţi, faceţi un pic de voluntariat şi încercaţi să salvaţi lumea, sperând în tot acest timp ca economia să îşi revină, apoi peste vreun an şi ceva vă întoarceţi în firmă, fără să vă pierdeţi vechimea. Nu veţi mai fi la IC, dar firma vă va găsi un loc.

– Ni se garantează posturile la finalul perioadei de şomaj tehnic? întrebă Samantha.

– Nu, nu-i nimic garantat. Să fiu sincer, nu-i nimeni destul de deştept ca să poată spune cum vor arăta lucrurile anul viitor. Suntem în toiul campaniei electorale, Europa se duce dracu', chinezii au intrat în panică, băncile dau faliment, pieţele se prăbuşesc, nimeni nu mai construieşte şi nu mai cumpără. E sfârşitul lumii!

Rămaseră câteva clipe în tăcerea sumbră din biroul lui Andy, striviţi toţi patru de realitatea sfârşitului lumii. În cele din urmă, Ben întrebă:

– Şi tu ai păţit la fel, Andy?

– Nu, pe mine mă transferă la Taxe şi Impozite. Vă vine să credeţi? Urăsc domeniul ăla, dar dacă nu acceptam, ajungeam şofer de taxi. Însă am făcut un masterat de drept fiscal, aşa că au ales să mă cruţe.

– Felicitări, zise Ben.

– Îmi pare rău, oameni buni.

– Nu, vorbesc serios. Mă bucur pentru tine.

– Ar putea să-mi facă vânt într-o lună. Cine ştie?

– Când plecăm? întrebă Izabelle.

– Chiar acum. Procedura este următoarea: semnaţi un acord de şomaj tehnic, vă strângeţi lucrurile, vă eliberaţi birourile şi sunteţi liberi. Cei de la Resurse Umane vă vor trimite prin e-mail o listă cu ONG-uri şi cu toate documentele. Îmi pare rău, oameni buni.

– Încetează cu asta, te rog, interveni Samantha. Nimic din ce-ai putea spune nu ne mai încălzeşte acum.

– Aşa este, dar ar putea fi şi mai rău. Majoritatea celor aflaţi în situaţia voastră nu au nici măcar opţiunea şomajului tehnic. Sunt concediaţi fără alte discuţii.

– Îmi pare rău, Andy, zise Samantha. Trecem printr-o grămadă de emoţii momentan.

– Nu face nimic. Vă înţeleg. Aveţi tot dreptul să fiţi supăraţi şi înfuriaţi. Uitaţi-vă la voi – aveţi toţi trei diplome de la facultăţi de drept de top şi aţi ajuns să fiţi daţi afară din clădire ca nişte hoţi. Concediaţi ca nişte muncitori din uzine. Este oribil, pur şi simplu oribil. Unii parteneri s-au declarat gata să accepte o înjumătăţire a salariului ca să nu se ajungă la această situaţie.

– Pun pariu că a fost un grup restrâns, rosti Ben.

– Da, într-adevăr. Foarte restrâns, mă tem. Însă decizia tot a fost luată.

O femeie într-un costum negru şi cu cravată neagră la gât stătea în spaţiul pe care Samantha îl împărţea cu alte trei persoane, incluzând-o aici şi pe Izabelle. Ben era ceva mai jos, pe hol. Femeia încercă să surâdă când zise:

– Mă numesc Carmen. Pot să te ajut?

Ţinea în braţe o cutie goală de carton, fără niciun fel de însemne, pentru ca nimeni să nu ştie că acela era recipientul oficial de la Scully & Pershing pentru toate accesoriile de birou ale celor trimişi în şomaj tehnic, concediaţi sau mai ştiu eu ce.

– Nu, mulţumesc, răspunse Samantha, izbutind să păstreze un ton politicos. Ar fi putut să se răstească şi să fie grosolană, însă Carmen îşi făcea datoria, nimic mai mult. Samantha începu să deschidă sertare şi să scoată toate obiectele personale din ele. Într-un sertar avea nişte dosare S&P, aşa că întrebă: Cu astea ce fac?

– Le laşi aici, spuse Carmen, urmărindu-i fiecare mişcare, de parcă Samantha ar fi putut încerca să şterpelească bunuri de valoare.

Însă toate chestiile valoroase erau stocate pe computere – pe unitatea la care lucra în spaţiul ei şi pe un laptop pe care îl lua aproape pretutindeni. Un laptop Scully & Pershing. Şi acesta avea să rămână aici. Ar fi putut accesa totul de pe laptopul personal, dar era convinsă că se schimbaseră deja parolele.

Îşi goli sertarele în transă, manevrând cu delicateţe cei şase zgârie-nori în miniatură din colecţia ei, chiar dacă îi trecu prin minte să îi arunce la gunoi. Sosi şi Izabelle şi, la rândul ei, primi o cutie de carton. Toţi ceilalţi angajaţi – asociaţi, secretare, asistenţi juridici – îşi găsiseră brusc ceva de făcut în altă parte. Protocolul fusese adoptat rapid – când îşi eliberează cineva biroul, îl laşi să o facă fără să îl deranjezi. Fără martori, fără gură-cască, fără urări goale de rămas-bun.

Izabelle avea ochii roşii şi umflaţi; era evident că plânsese la toaletă până acum.

– Sună-mă, şopti ea. Poate ieşim să bem ceva diseară.

– Sigur, rosti Samantha.

Termină de îndesat totul în cutie, în servietă şi în poşeta voluminoasă, după care, fără să mai arunce vreo privire în urmă, porni în spatele lui Carmen de-a lungul coridorului, până la liftul de la etajul 48. În timp ce aşteptau, nu se mai uită o ultimă dată împrejur. Uşa liftului se deschise; din fericire, nu era nimeni în el.

– Lasă-mă pe mine să duc asta, zise Carmen, arătând spre cutia grea şi voluminoasă.

– Nu, replică Samantha, intrând în lift.

Carmen apăsă butonul de parter. De ce trebuia să fie scoasă din clădire sub escortă? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se enerva mai tare. Îi venea să urle, dar mai presus de toate voia să-şi sune mama. Liftul se opri la etajul 43 şi un tânăr bine îmbrăcat intră în el. Ţinea în braţe o cutie identică, avea un rucsac mare agăţat de umăr şi o servietă de piele sub braţ. Avea aceeaşi expresie consternată de frică şi confuzie. Samantha îl mai văzuse în lift, dar nu făcuse cunoştinţă cu el. Ce mai firmă! Atât de mare, încât asociaţii purtau ecusoane cu numele lor la nenorocita de petrecere de Crăciun. Un alt agent de pază în costum negru intră în lift după el, şi apoi Carmen apăsă din nou pe butonul de parter. Samantha îşi lăsă privirea în podea, hotărâtă să nu scoată o vorbă nici măcar dacă i se adresa cineva. La etajul 39 liftul opri din nou, şi domnul Kirk Knight urcă în el cu ochii în telefonul mobil. După ce se închise uşa, se uită în jur, văzu cele două cutii de carton şi scoase un uşor icnet, înţepenind. Knight era partener-şef la Fuziuni & Achiziţii, făcând totodată parte din comitetul executiv. Trezindu-se acum faţă în faţă cu două dintre victimele sale, el înghiţi în sec şi îşi pironi privirea în uşă. Apoi apăsă brusc butonul pentru etajul 28.

Samantha era prea buimăcită ca să-l mai insulte. Celălalt asociat îşi ţinea ochii închişi. Când se opri liftul, Knight se grăbi să coboare. După ce se închise uşa în urma lui, Samantha îşi aminti că firma ocupa doar etajele 30-65. De ce ar fi coborât Knight la 28? Eh, cui îi mai păsa?

Carmen o conduse până afară, pe Broad Street. Bâigui un „îmi pare rău", dar Samantha nu-i răspunse. Încărcată ca un catâr, se

lăsă dusă de traficul pietonal, fără vreo ţintă anume. Apoi îşi aminti fotografiile din presă care-i înfăţişau pe angajaţii de la Lehman şi de la Bear Stearns plecând din clădirile de birouri cu cutii pline cu accesoriile personale, ca şi cum clădirile ar fi luat foc şi ei fugeau ca să scape cu viaţă. Într-una dintre fotografii, o imagine mare, color, din *Times*, un agent de bursă de la Lehman fusese surprins cu ochii în lacrimi, stând neajutorat pe trotuar.

Însă acele poze erau deja la ordinea zilei şi Samantha nu vedea niciun aparat de fotografiat prin preajmă. Puse cutia jos la intersecţia dintre Broad şi Wall Street şi aşteptă un taxi.

2

În mansarda ei cochetă din SoHo, cu chirie de două mii de dolari pe lună, Samantha îşi aruncă lucrurile pe jos şi se lăsă să cadă pe canapea. Luă telefonul mobil, dar aşteptă. Trase adânc aer în piept, îşi închise ochii şi încercă să-şi ţină cât de cât în frâu emoţiile. Avea nevoie să audă glasul liniştitor al mamei sale, însă nu voia să pară slabă, rănită şi vulnerabilă.

Se simţi uşurată când îşi dădu brusc seama că tocmai fusese dată afară dintr-o slujbă pe care o disprețuia. Diseară, la şapte, putea să se uite la un film sau să ia cina cu prietenii, nu să robotească la birou cu aparatul de taxat pornit. Duminică putea pleca din oraş fără să se mai gândească la Andy Grubman şi la mormanul de documente necesare pentru următoarea sa afacere crucială. Predase telefonul de serviciu, un dispozitiv monstruos de care nu se despărţise în ultimii trei ani. Se simţea eliberată, de parcă i se luase o greutate imensă de pe umeri.

Pe de altă parte, îi era teamă pentru că-şi pierduse venitul şi din cauza turnurii nefavorabile suferite în carieră. După trei ani petrecuţi ca asociat, avea un salariu de bază de 180 000 de dolari, la care se adăuga un bonus frumuşel. O grămadă de bani, dar viaţa în metropolă era costisitoare. Jumătate din sumă se ducea în impozite. Avea un cont de economii de care aproape că uitase. Când ai 29 de ani, eşti singură şi liberă în oraş, într-o profesie în care ştii că salariul pe anul viitor îţi va depăşi toate veniturile de pe anul curent, cum să îţi mai faci griji în privinţa economiilor? Un coleg

de-al ei de la Facultatea de Drept Columbia, care lucra de cinci ani la S&P, tocmai fusese avansat la statutul de partener, urmând să câştige vreo jumătate de milion anul ăsta. Samantha se aflase şi ea pe acelaşi drum.

Avea şi prieteni care se lăsaseră păgubaşi după primul an, fugind cât văzuseră cu ochii din groaznica lume a firmelor mari de avocatură. Unul dintre ei era acum instructor de schi în Vermont, după ce fusese redactor la *Columbia Law Review*, refugiindu-se din pântecul S&P tocmai într-o cabană, lângă un pârâu, şi răspunzând doar sporadic la telefon. Într-un interval de numai treisprezece luni omul se transformase dintr-un tânăr asociat ambiţios într-un idiot oarecum dereglat care dormea la birou. Înainte să intervină cei de la Resurse Umane, tipul cedase nervos şi plecase din oraş. Samantha se gândea des la el, de obicei cu o urmă de invidie.

Uşurare, teamă şi umilinţă. Părinţii ei plătiseră pentru ca ea să beneficieze de o educaţie costisitoare la o şcoală pregătitoare din Washington DC. Absolvise *magna cum laude* de la Universitatea din Georgetown, obţinându-şi licenţa în ştiinţe politice. Facultatea de drept fusese floare la ureche, şi o terminase tot cu cele mai înalte distincţii. O duzină de megafirme îi oferiseră slujbe după ce-şi încheiase stagiatura de funcţionar într-un tribunal federal. Primii 29 de ani din viaţa ei fuseseră presăraţi cu succese copleşitoare şi cu foarte puţine eşecuri. Era ceva zdrobitor să fie concediată într-o asemenea manieră. Era degradant să fie scoasă din clădire sub escortă. Ăsta nu era un simplu obstacol minor, de parcurs, într-o carieră lungă, marcată de împliniri.

Îşi găsea o oarecare alinare în cifre. De când se prăbuşise Lehman, mii de tineri profesionişti ajunseseră pe drumuri. O nenorocire nu vine niciodată singură. Însă momentan nu se simţea în stare să compătimească pe altcineva.

– Cu Karen Kofer, vă rog, rosti ea în telefon. Stătea întinsă pe canapea, fără să se mişte, controlându-şi ritmul respiraţiei. Apoi zise: Mamă, eu sunt. Gata, au făcut-o: m-au dat afară. Îşi muşcă buzele, înăbuşindu-şi lacrimile.

– Îmi pare atât de rău, Samantha. Când s-a întâmplat?

– Acum vreo oră. N-a fost chiar o surpriză, dar încă îmi vine greu să cred.

– Ştiu, scumpa mea. Îmi pare atât de rău... În ultima săptămână nu vorbiseră decât de concedierea iminentă. Eşti acasă? întrebă Karen.

– Da. Sunt în regulă. Blythe este la serviciu. Nu i-am zis încă. Nu am mai zis nimănui.

– Îmi pare rău.

Blythe era prietena şi colega ei de la Columbia, care lucra într-o altă megafirmă. Erau colege de apartament, dar nu-şi împărtăşeau prea multe una alteia. Când lucrezi între 75 şi 100 de ore pe săptămână nici nu ai cine ştie ce de împărtăşit. Lucrurile mergeau prost şi pentru firma lui Blythe, iar ea se aştepta la ce era mai rău.

– Sunt bine, mamă.

– Nu, nu eşti. Ce-ar fi să vii acasă câteva zile?

Acasă reprezenta o ţintă în permanentă mişcare. Mama ei închiriase un apartament cochet lângă Dupont Circle, iar tatăl său alesese o locuinţă mai mică lângă râu, în Alexandria. Samantha nu-şi petrecuse niciodată mai mult de o lună în locurile respective şi nu avea de gând să o facă nici de data asta.

– O să vin, dar nu chiar acum, spuse ea.

Urmă o pauză lungă, apoi:

– Ce planuri ai, Samantha?

– N-am niciun plan, mamă. Momentan sunt în stare de şoc şi nu pot să mă gândesc ce voi face peste mai mult de-o oră.

– Te înţeleg. Aş fi vrut să fiu acolo.

– Sunt bine, mamă. Promit.

Ultimul lucru de care avea nevoie Samantha în aceste clipe era prezenţa apăsătoare a mamei sale şi sfaturile neîncetate pentru viitor.

– Ţi-au anulat contractul sau e doar o încetare a lucrului?

– Firma a zis că ne trimite în şomaj tehnic, adică va trebui să facem un stagiu de un an sau doi la un ONG ca să ne păstrăm asigurarea medicală. Apoi, dacă situaţia se ameliorează, firma ne va reprimi fără ca vechimea să ne fie întreruptă.

– Pare o tentativă jalnică de a vă ţine legaţi de glie.

„Vai, mamă, mulţumesc pentru francheţea ta caracteristică!"

– De ce nu le spui ticăloşilor să-şi pună pofta-n cui? continuă Karen.

– Pentru că aş prefera să-mi păstrez asigurarea medicală şi să ştiu că există posibilitatea de a reveni în firmă într-o bună zi.

– Îţi poţi găsi de lucru şi-n altă parte.

Mda, acum vorbise ca un adevărat birocrat de carieră. Karen Kofer era juristă în cadrul Departamentului de Justiţie de la Washington, singura slujbă pe care o avusese în cei aproape treizeci de ani petrecuţi în câmpul muncii. Postul ei era protejat cu străşnicie, le fel ca posturile tuturor colegilor săi. Indiferent de crize, războaie, închideri guvernamentale, catastrofe naţionale, frământări politice sau orice alte calamităţi, nimeni nu se atingea de leafa lui Karen Kofer. Iar asta îi conferea aroganţa şi nonşalanţa specifică atâtor birocraţi care prindeau rădăcini într-un loc: Suntem atât de preţuiţi pentru că este nevoie de noi.

– Nu, mamă, momentan nu există alte slujbe disponibile, rosti Samantha. În caz că nu ai auzit, suntem în toiul unei crize financiare şi crahul bate la uşă. Cabinetele de avocatură dau afară asociaţii cu nemiluita, încuind imediat uşile.

– Mă îndoiesc că situaţia e chiar atât de proastă.

– Serios? Scully & Pershing a suspendat angajările, ceea ce înseamnă că o duzină dintre cei mai sclipitori studenţi de la Harvard tocmai au aflat că slujbele care le fuseseră promise din septembrie viitor s-au evaporat. Iar asta e valabil şi pentru Yale, Stanford, Columbia...

– Dar tu eşti atât de talentată, Samantha...

Nu te certa niciodată cu un birocrat. Samantha trase adânc aer în piept şi se pregăti să închidă telefonul, însă Karen i-o luă înainte, nevoită să răspundă la un apel urgent „de la Casa Albă". Îi promise să o sune de îndată ce salvează Republica. „Bine, mamă", făcu Samantha. Primise deja destulă atenţie din partea mamei sale şi nu-şi dorea mai multă. Era singură la părinţi, ceea ce era un lucru bun, privind în retrospectivă, în lumina dezastrului lăsat în urmă de divorţul părinţilor ei.

Din punctul de vedere al vremii, era o zi frumoasă şi senină, şi Samantha simţea nevoia unei plimbări. O luă la pas prin SoHo, apoi prin West Village. Îşi sună tatăl dintr-o cafenea pustie. Marshall Kofer fusese cândva un avocat strălucit, specializat în procese intentate companiilor aeriene după accidentele aviatice. Îşi clădise o firmă agresivă, de succes, în DC, petrecându-şi şase nopţi pe săptămână prin hotelurile din întreaga lume, fie în căutare de noi cazuri, fie judecându-se. Făcuse o avere, aruncase cu bani în stânga şi-n dreapta, şi Samantha realizase încă din adolescenţă că familia ei era mai înstărită decât familiile colegilor săi de la şcoala pregătitoare. În vreme ce tatăl ei trecea de la un caz la altul, mama sa o creştea discret, urmărindu-şi totodată cu cerbicie propria carieră din Departamentul de Justiţie. Samantha nici nu-şi dădea seama dacă părinţii ei se certau; tatăl său nu dădea mai deloc pe-acasă. La un moment dat, nimeni nu avea să ştie cu exactitate când, o tânără şi frumuşică asistentă juridică apăruse în peisaj şi Marshall se lăsase dus de val. Aventura se transformase într-o relaţie amoroasă, apoi într-o poveste de dragoste, şi peste câţiva ani Karen Kofer intrase la bănuieli. Şi-a luat soţul la întrebări, acesta a minţit la început, însă în scurt timp a recunoscut adevărul. Voia să divorţeze: îşi găsise iubirea vieţii sale.

Întâmplarea face ca tocmai în acele clipe, când complica viaţa familiei sale, Marshall să mai ia şi alte decizii proaste. Printre acestea se număra şi o tentativă de a obţine un onorariu gras în străinătate. Un avion de pasageri aparţinând companiei United Asia Airlines se prăbuşise în Sri Lanka, cu patruzeci de americani la bord. Nu existau supravieţuitori şi, ca de obicei, Marshall Kofer ajunse la faţa locului înaintea tuturor. În timpul negocierilor, el înfiinţă o serie de societăţi fictive prin Caraibe şi Asia ca să-i direcţioneze, redirecţioneze şi în cele din urmă să-i ascundă onorariul substanţial.

Samantha avea un dosar gros cu editoriale şi articole de investigaţii care vizau tentativa stângace de evaziune a tatălui ei. Ar fi putut scrie o carte fascinantă, dar n-o interesa asta. El fusese prins, umilit, făcut de râs pe prima pagină, condamnat, dat afară din barou şi băgat la închisoare pentru trei ani. Fusese eliberat condiţionat

cu două săptămâni înainte să termine ea facultatea la Georgetown. Acum Marshall lucra pe post de consultant într-un mic birou din zona veche a Alexandriei. Din spusele lui, îi consilia pe alţi avocaţi de drept civil în procese cu reclamanţi multipli, dar era foarte vag în privinţa detaliilor. Samantha era convinsă, la fel ca mama ei, că Marshall izbutise să-şi ascundă o parte din câştiguri pe undeva prin Caraibe. Karen se lăsase păgubaşă între timp.

Deşi Karen nega cu vehemenţă, Marshall avea să rămână mereu cu bănuiala că fosta lui soţie fusese implicată în inculparea lui. Ea avea o funcţie destul de importantă la Justiţie şi foarte mulţi prieteni.

– Tată, am fost concediată, rosti ea încet în celular. Cafeneaua era pustie, dar barmanul era prin preajmă.

– O, Sam, îmi pare rău! făcu Marshall. Zi-mi ce s-a întâmplat.

Din câte îşi putea da ea seama, tatăl ei rămăsese cu un singur lucru din timpul petrecut la închisoare. Nu cu smerenie, răbdare, înţelegere, iertare sau alte asemenea calităţi deprinse după o cădere umilitoare. Era la fel de conectat şi de ambiţios ca înainte, la fel de dispus să ia în piept fiecare zi şi să dea la o parte pe oricine i-ar fi stat în cale. Însă, indiferent de motiv, Marshall Kofer învăţase să asculte, sau cel puţin să-şi asculte fiica. Ea reluă povestea, iar el îi sorbi fiecare cuvânt. Îl asigură că avea să fie în regulă. La un moment dat el păru gata să izbucnească în plâns.

În mod normal, el ar fi făcut comentarii meschine legate de felul în care ea alesese să-şi desfăşoare cariera juridică. Detesta firmele mari deoarece se războise cu ele ani la rândul. Le considera veritabile corporaţii, nu parteneriate cu avocaţi adevăraţi, gata să se lupte pentru clienţii lor. Se cocoţa pe un piedestal de unde îţi putea ţine zeci de predici în care înfiera răul reprezentat de Firmele Mari. Samantha le auzise pe toate deja şi nu avea chef să le mai audă o dată.

– Vrei să vin să te văd, Sam? o întrebă el. Pot ajunge în trei ore.

– Nu, mulţumesc. Nu încă. Lasă-mă o zi, două. Am nevoie de o pauză şi mă gândesc să plec din oraş câteva zile.

– Vin să te iau.

– Poate mai încolo, nu acum. Sunt bine, tată, promit.

– Nu, nu eşti. Ai nevoie de tatăl tău.

Încă i se părea ciudat să audă asta din partea omului care fusese absent în primii ei douăzeci de ani de viaţă. Măcar încerca.

– Mulţumesc, tată. Te sun eu mai târziu.

– Hai să facem o excursie, să găsim o plajă pe undeva şi să bem rom.

Nu se putu abţine să nu râdă fiindcă ei nu fuseseră niciodată într-o excursie. Fuseseră câteva concedii făcute pe fugă în copilărie, excursii obişnuite în oraşele Europei, aproape mereu întrerupte de treburile presante de acasă. Ideea de a-şi petrece timpul pe vreo plajă cu tatăl ei nu era prea atractivă, indiferent de împrejurări.

– Mulţumesc, tată. Poate mai încolo, nu acum. Trebuie să mai rezolv nişte lucruri pe aici.

– Îţi pot face rost de-o slujbă, rosti el. De una adevărată.

Iar începe, se gândi ea, dar nu zise nimic. Tatăl său încerca de ani buni să o momească cu o slujbă adevărată de avocat, adevărată în sensul că ar fi implicat intentarea de procese marilor corporaţii pentru tot soiul de abuzuri. În lumea lui Marshall Kofer, orice companie cât de cât mare trebuia să fi călcat strâmb la un moment dat ca să reziste în societatea capitalistă necruţătoare din Occident. Era vocaţia avocaţilor (şi poate a foştilor avocaţi) ca el să descopere toate fărădelegile şi să dea în judecată pe toată lumea.

– Mulţumesc, tată. Te sun eu mai târziu.

Ce ironie... ca tatăl ei să-şi dorească cu atâta ardoare ca ea să practice aceeaşi ramură a dreptului care-l trimisese pe el la închisoare. Pe ea n-o interesau deloc sălile de judecată sau conflictele. Nu ştia sigur ce-şi dorea, probabil o slujbă comodă de birou cu un salariu frumuşel. Inteligenţa şi faptul că era femeie o aduseseră la un moment dat în postura de a ajunge parteneră la Scully & Pershing. Dar cu ce preţ?

Poate că-şi dorea o carieră sau poate că nu. Acum nu voia decât să hoinărească pe străzile din Manhattan şi să-şi limpezească gândurile. Rătăci prin Tribeca ore în şir. Mama ei o sună de două ori, iar tatăl ei o dată, însă ea nu le răspunse. Izabelle şi Ben o sunară şi ei, dar nu voia să vorbească. Ajunse la Moke's Pub, aproape de Chinatown, şi rămase o clipă afară, aruncând o privire înăuntru.

Aici ieşise prima oară cu Henry, cu atât de mulţi ani în urmă... Prietenii le făcuseră cunoştinţă. El era un actor aspirant, unul dintr-un milion în metropolă, iar ea de-abia se angajase la S&P. Avuseseră o relaţie de un an înainte ca povestea lor de dragoste să se stingă sub presiunea programului ei infernal şi a faptului că el nu avea de lucru. Fugise în LA, unde fusese văzut ultima oară conducând limuzine pentru actori necunoscuţi şi apărând sporadic prin reclame, fără să aibă vreo replică.

În alte împrejurări poate că l-ar fi iubit pe Henry. El avea timp, era interesant şi pasional. Ea fusese prea epuizată. Nu era ceva neobişnuit ca femeile din firmele mari de avocatură să se trezească la 40 de ani şi să realizeze că erau tot singure şi că pierduseră un întreg deceniu.

Plecă de la Moke's şi porni spre nord, către SoHo.

Anna, de la Resurse Umane, se dovedi remarcabil de eficientă. La ora cinci după-amiaza, Samantha primi un e-mail lung cu numele a zece ONG-uri pe care cineva le considerase potrivite pentru stagii neplătite efectuate de oropsiţii trimişi în şomaj tehnic de cea mai mare firmă de avocatură din lume. Marshkeepers din Lafayette, Louisiana. Adăpostul pentru Femei din Pittsburgh. Iniţiativa pentru Imigranţi din Tampa. Mountain Legal Aid Clinic din Brady, Virginia. Societatea pentru Eutanasiere din Greater Tucson. O organizaţie pentru oamenii fără adăpost din Louisville. Lake Erie Defense Fund. Şi aşa mai departe. Niciunul dintre ONG-uri nu se afla prin apropierea zonei metropolitane a New Yorkului.

Se holbă la listă vreme îndelungată, şocată de ideea de a părăsi oraşul. Locuise aici şase ani din ultimii şapte – trei la Columbia şi trei ca asociat. După ce terminase Dreptul, făcuse un stagiu de grefieră pentru un judecător federal din DC, apoi revenise în grabă la New York. Nu locuise niciodată departe de luminile puternice ale metropolei.

Lafayette, Louisiana? Brady, Virginia?

Pe un ton mult prea voios pentru situaţia de faţă, Anna îi sfătuia pe cei trimişi în şomaj tehnic că unele dintre ONG-urile

menţionate ar fi putut avea un număr limitat de locuri disponibile. Cu alte cuvinte, grăbiţi-vă să semnaţi sau nu veţi mai avea şansa să vă mutaţi la ţară şi să lucraţi un an pe degeaba. Dar Samantha era prea năucită ca să se mai grăbească.

Blythe trecu să o salute şi să-şi facă nişte paste la microunde. Samantha îi dăduse vestea cea mare printr-un SMS şi colega ei de cameră era aproape înlăcrimată când sosi. După câteva minute însă, Samantha reuşi să o calmeze şi să o asigure că viaţa merge mai departe. Firma lui Blythe reprezenta tot creditori ipotecari, şi atmosfera de-acolo era la fel de sumbră ca la Scully & Pershing. În ultimele zile ele nu discutaseră decât despre iminenţa întreruperii contractelor de muncă. După ce-şi mâncă jumătate din porţia de paste, celularul lui Blythe începu să vibreze. Era şeful ei, care o căuta. Aşa că la 18.30, plecă în fugă din apartament, disperată să ajungă cât mai repede la birou şi îngrozită că cea mai mică întârziere i-ar fi putut fi fatală.

Samantha îşi turnă un pahar de vin şi umplu cada cu apă caldă. Se băgă în apă, bând în continuare şi ajungând la concluzia că ura lumea Firmelor Mari de avocatură şi că nu avea de gând să mai revină în ea, indiferent de sumele mari învârtite acolo. Nu avea să mai accepte să se urle la ea pentru că nu era la birou după ce se însera sau înainte de răsăritul soarelui. Nu avea să se mai lase sedusă de bani. Nu avea să mai facă multe lucruri.

Din punct de vedere financiar, situaţia nu era nici roz, nici neagră. Economisise 31 000 de dolari şi nu avea datorii, cu excepţia chiriei pe următoarele trei luni. Dacă strângea cureaua şi mai câştiga nişte bani din slujbe cu jumătate de normă, ar fi putut rezista până ce trecea furtuna. Presupunând, bineînţeles, că nu venea sfârşitul lumii. Nu se vedea servind la mese sau vânzând pantofi, dar nici nu visase vreodată că îşi va încheia cariera prestigioasă atât de brusc. Oraşul urma să fie în curând plin cu chelneriţe şi vânzători cu diplome universitare.

Revenind la Firmele Mari. Scopul ei fusese să ajungă partener înainte de 35 de ani, una dintre puţinele femei de la vârf, şi să pună mâna pe un birou pe colţ de unde să facă pe dura cu băieţii. Ar

fi avut o secretară, o asistentă, câţiva asistenţi juridici, un şofer disponibil la orice oră, un cont de cheltuieli şi o garderobă cu haine de firmă. Săptămânile de lucru de o sută de ore s-ar fi micşorat treptat până la dimensiuni mai acceptabile. Ar fi câştigat peste două milioane anual vreme de douăzeci de ani, apoi s-ar fi pensionat şi ar fi început să călătorească prin lume. Pe parcurs şi-ar fi ales un soţ, ar fi făcut un copil sau doi şi viaţa ar fi fost nemaipomenită.

Plănuise totul cu meticulozitate şi nu păruse deloc exagerat.

Se întâlni cu Izabelle la recepţia hotelului Mercer, la patru cvartale de mansarda unde locuia. Îl invitaseră şi pe Ben, dar el era proaspăt căsătorit şi avea altele pe cap. Şomajul tehnic avea efecte diferite asupra lor. Samantha începuse să se împace cu ideea, gândindu-se la variante de supravieţuire. Însă ea avea noroc că nu făcuse credit de studii. Părinţii ei îşi permiseseră să-i ofere o educaţie de cel mai înalt nivel. Însă Izabelle era înglodată în credite vechi şi se gândea cu groază la viitor. Sorbi din martini şi ginul i se urcă la cap.

– Nu pot rezista un an fără niciun venit, zise ea. Tu poţi?

– Aş putea, răspunse Samantha. Dacă reduc la minimum cheltuielile şi mănânc numai supă, pot să supravieţuiesc de pe o zi pe alta şi să rămân în oraş.

– Eu nu, rosti Izabelle cu amărăciune în glas şi mai trase o duşcă. Ştiu un tip de la Litigii. A fost trimis în şomaj tehnic vinerea trecută. A sunat deja la cinci dintre ONG-uri şi toate cinci i-au zis că posturile au fost ocupate deja. Îţi vine să crezi? Aşa că a sunat la Resurse Umane, le-a făcut scandal, iar ei au spus că încă mai lucrează la listă şi că mai primesc cereri de la ONG-uri care caută voluntari. Deci, nu numai că ni s-a făcut vânt, iată că nici micul lor plan cu şomajul tehnic nu dă roade. Nu ne vrea nimeni, nici măcar dacă lucrăm pe degeaba. E înfiorător!

Samantha sorbi un pic din băutură, savurând gustul lichidului ameţitor.

– Nu prea mă atrage ideea de a intra în şomaj tehnic.

– Şi ce-o să faci cu asigurarea medicală? Nu poţi rămâne pe uscat.

– De ce nu?

– Dacă te îmbolnăveşti, o să pierzi totul.

– Oricum n-am prea mult.

– Eşti nesăbuită, Sam. Încă o duşcă de martini, deşi nu atât de zdravănă. Deci, renunţi la un viitor luminos la draga noastră firmă Scully & Pershing.

– Firma a renunţat la mine, la tine şi la mulţi alţi angajaţi. Trebuie să existe o slujbă mai bună decât asta şi un mod mai bun de-a câştiga o pâine.

– Pentru asta merită să bem.

Apăru o chelneriţă, şi cele două femei comandară încă un rând de băuturi.

3

Samantha dormi douăsprezece ore şi se trezi cu o dorinţă copleşitoare de a fugi din oraş. Întinsă în pat, cu privirea pironită în bârnele vechi din tavan, revăzu cu ochii minţii ultima lună şi realiză că nu mai ieşise din Manhattan de şapte săptămâni. Un weekend prelungit din august, în Southampton, fusese anulat brusc de Andy Grubman, şi, în loc să doarmă şi să chefuiască, ea îşi petrecuse sâmbăta şi duminica la birou verificând un vraf masiv de contracte.

Şapte săptămâni. Făcu un duş rapid şi îşi îndesă în valiză nişte lucruri de primă necesitate. La ora zece se urcă într-un tren în Penn Station şi lăsă un mesaj vocal pe celularul lui Blythe. Pleca la DC câteva zile. „Sună-mă dacă te dau afară."

În vreme ce trenul trecea prin New Jersey, curiozitatea puse stăpânire pe ea. Trimise un e-mail la Lake Erie Defense Fund şi altul la Adăpostul de Femei din Pittsburgh. Treizeci de minute fără vreun răspuns, timp în care citi *Times*. Nicio vorbă despre carnagiul de la S&P; economia îşi continua căderea în gol. Concedieri masive la firmele financiare. Unele bănci refuzau să mai ofere împrumuturi, iar altele îşi închideau porţile. Congresul se învârtea în jurul cozii. Obama dădea vina pe Bush. McCain/Palin dădeau vina pe democraţi. Îşi verifică laptopul şi văzu un nou e-mail din partea voioasei Anna de la Resurse Umane. Mai apăruseră şase ONG-uri. „Nu pierdeţi vremea!"

Adăpostul pentru Femei îi trimise un răspuns amabil, mulţumindu-i domnişoarei Kofer pentru interesul manifestat, dar anunţând-o că postul fusese deja ocupat. Peste cinci minute, oamenii care luptau pentru salvarea lacului Erie îi transmiseră cam acelaşi lucru. Simţind gustul provocării, Samantha trimise în grabă e-mailuri către alte cinci ONG-uri de pe lista Annei, apoi îi trimise şi acesteia unul prin care o ruga politicos să facă actualizarea listei într-un ritm mai alert. Când era între Philadelphia şi Wilmington, Marshkeepers din Louisiana îi dădură şi ei un răspuns negativ. Georgia Innocence Project – nu. Iniţiativa pentru Imigranţi din Tampa – nu. Death Penalty Clearinghouse şi Legal Aid of Greater St. Louis – nu. Nu, dar vă mulţumim pentru interes. Posturile fuseseră deja ocupate.

Zero din şapte. Nu se putea angaja nici măcar ca voluntar!

Luă un taxi de la Union Station, aflată lângă Capitoliu, şi se cufundă pe bancheta din spate în timp ce maşina porni poticnit prin traficul infernal din DC. Clădiri guvernamentale, una lângă alta, sedii pentru mii de organizaţii şi de asociaţii, hoteluri şi clădiri noi de locuinţe, birouri ticsite cu avocaţi şi lobbyişti, trotuare aglomerate cu oameni ocupaţi grăbindu-se care încotro, urmărind interesele ţării în vreme ce întreaga lume se clătina pe marginea prăpastiei. Primii 22 de ani din viaţă şi-i petrecuse în DC, dar acum oraşul i se părea plictisitor. Încă mai izbutea să atragă zeci de tineri sclipitori, însă aceştia nu discutau decât despre politică şi afaceri imobiliare. Lobbyiştii reprezentau cea mai mare pacoste. Acum îi depăşeau numeric pe avocaţi şi pe politicieni luaţi la un loc şi conduceau practic oraşul. Ei erau stăpânii Congresului, controlând astfel banii, şi erau oricând dispuşi să te plictisească de moarte cu detaliile celor mai recente eforturi eroice pe care le depuseseră pentru a-şi mai asigura o ciozvârtă sau pentru a reintroduce o portiţă în codul fiscal. Toţi prietenii ei din copilărie şi de la Georgetown îşi primeau leafa de la bugetul federal, direct sau indirect. Chiar şi mama ei câştiga 145 000 de dolari anual ca juristă în cadrul Departamentului de Justiţie.

Samantha nu era sigură cum își câștiga tatăl ei existența. Se hotărî să îl viziteze pe el mai întâi. Mama sa lucra foarte mult și nu avea să ajungă acasă decât seara târziu. Samantha se duse în apartamentul mamei, își lăsă valiza și luă același taxi peste Potomac, până în Old Town, în Alexandria. Tatăl ei o aștepta cu o îmbrățișare, un surâs pe față și tot timpul din lume. Se mutase într-o clădire mult mai arătoasă și-și rebotezase firma Kofer Group.

– Pare numele unui grup de lobby, rosti ea, rotindu-și privirea prin sala de la intrare.

– A, nu, protestă Marshall. Păstrăm distanța față de bâlciul ăla de-acolo, zise el, arătând spre DC de parcă ar fi fost vreun ghetou. Străbăteau un hol, trecând pe lângă ușile deschise ale unor mici birouri.

„Și-atunci ce faci, mai exact, tată?" Însă hotărî să lase acea întrebare pentru mai târziu. El o conduse într-un birou mare, situat pe colț, de unde se zărea în depărtare râul Potomac, o replică mai modestă a biroului lui Andy Grubman. Se așezară pe scaune de piele, la o măsuță, iar secretara se duse după cafea.

– Cum te simți? o întrebă el direct, punându-i o mână pe genunchi de parcă ea ar fi căzut pe scări.

– Sunt bine, spuse Samantha, simțindu-și gâtlejul uscat. „Vino-ți în fire!" Înghiți în sec și continuă: Doar că s-a petrecut totul mult prea repede. Acum o lună lucrurile mergeau ca pe roate, nu erau deloc probleme. Multe ore de muncă, dar asta-i viața de salahor. Apoi am început să auzim zvonuri, primele semnale de rău augur. Acum totul pare că s-a întâmplat brusc.

– Da, așa se pare. Crahul ăsta a avut efectul unei bombe.

Secretara le aduse cafeaua pe o tavă, apoi închise ușa când plecă.

– Îl citești pe Trottman? întrebă el.

– Pe cine?

– E un tip care scrie buletine informative săptămânale despre piețele financiare și despre politică. Stă aici, în DC, are destulă experiență și se pricepe. Acum șase luni a prezis că se va produce o prăbușire pe piața creditelor ipotecare de mâna a doua, a spus că s-a format o bulă de câțiva ani încoace și că vor urma un crah și o

recesiune majoră. I-a sfătuit pe toţi să se retragă de pe pieţe... de pe toate pieţele.

– Şi l-ai ascultat?

– Eu n-aveam ce să retrag de pe pieţe. Şi chiar dacă aş fi avut, nu cred că i-aş fi urmat sfatul. Acum şase luni eram pe cai mari şi valoarea imobiliarelor nu părea să mai scadă vreodată. Creditele erau ieftine ca braga şi toată lumea împrumuta în neştire. Nu mai existau limite.

– Şi acum ce zice acest Trottman?

– Ei bine, atunci când nu jubilează, le spune celor din guvernul federal ce să facă. El prezice o recesiune majoră, globală, dar nici pe departe precum cea din 1929. Crede că pieţele vor coborî până la jumătate, că şomajul va atinge cote şi mai ridicate, că democraţii vor câştiga în noiembrie, că două, trei bănci importante vor da faliment, că teama şi incertitudinea vor domni, dar că vom supravieţui cumva. Tu ce-ai mai auzit pe Wall Street? Eşti chiar în ochiul furtunii. Sau erai, mai bine spus.

El purta acelaşi model de pantofi cu ciucuri, ca de obicei. Costumul negru era probabil croit la comandă, ca în vremurile bune. Stofă de camgarn, foarte scump. Cravată de mătase cu nod impecabil. Butoni la manşete. Prima oară când îl vizitase la închisoare el purta o cămaşă kaki şi combinezon din stambă măslinie, uniforma standard, şi se plângea cât de mult îi lipsea garderoba. Marshall Kofer apreciase dintotdeauna hainele elegante, şi acum, că era din nou în libertate, se vedea că îşi reluase vechile obiceiuri.

– Panică generalizată, zise ea. Două sinucideri ieri, din ce am citit în *Times*.

– Ai mâncat de prânz?

– Am mâncat un sandvici în tren.

– Hai să luăm cina împreună. Doar noi doi.

– I-am promis deja mamei, dar sunt liberă mâine la prânz.

– S-a făcut. Ce mai face Karen? întrebă el.

Din ce spunea el, părinţii ei vorbeau lunar la telefon, în termeni amicali. Din ce spunea mama sa, aceste conversaţii erau mai degrabă anuale. Marshall ar fi vrut să rămână prieteni, însă Karen încă mai

avea resentimente faţă de el. Samantha nu încercase niciodată să obţină un armistiţiu între cei doi.

– Bine, bănuiesc. Munceşte din greu şi toate cele.

– Se vede cu cineva?

– N-am întrebat-o. Dar tu?

Tânăra şi frumuşica asistentă juridică îl lăsase cu ochii în soare la două luni după ce el ajunsese la închisoare, aşa că Marshall era burlac de ceva ani. Burlac, dar rareori singur. Avea aproape 60 de ani, era încă în formă, zvelt, cu părul cărunt dat pe spate şi cu un surâs cuceritor.

– Ehe, încă mă mai ţine, rosti el, râzând. Şi tu? Cineva important în viaţa ta?

– Nu, tată, mă tem că nu. Mi-am petrecut ultimii trei ani într-o peşteră, în vreme ce viaţa trecea pe lângă mine. Am 29 de ani şi parcă sunt din nou virgină.

– Hai să nu intrăm în detalii. Cât stai aici?

– De-abia am ajuns. Nu ştiu. Ţi-am zis de chestia cu şomajul tehnic pe care ne-a oferit-o firma; momentan văd şi eu despre ce-i vorba.

– Faci voluntariat un an, apoi îţi reprimeşti postul fără să pierzi vechime?

– Ceva de genul ăsta.

– Nu-mi miroase a bine. Doar nu ai încredere în tipii ăia?

Ea inspiră adânc, apoi luă o gură de cafea. Din acest moment, conversaţia putea devia spre subiecte pentru care nu avea dispoziţia necesară.

– Nu chiar. De fapt, pot spune cu mâna pe inimă că nu am încredere în şefii de la Scully & Pershing.

Marshall clătina deja din cap, bucuros să-i dea dreptate.

– Şi n-ai de gând să te întorci acolo nici acum, nici peste un an. Corect?

– Nu ştiu sigur cum voi gândi peste un an, dar nu văd să am un viitor la firmă.

– Aşa, aşa, zise el, lăsându-şi ceaşca de cafea pe masă şi aplecându-se spre ea. Uite ce-i, Samantha, eu îţi pot oferi o slujbă chiar aici, una plătită bine şi care te va ţine ocupată un an şi ceva, până

te decizi ce vrei să faci. Poate să devină permanentă, sau poate nu, însă vei avea timp berechet să te hotărăşti. Nu vei practica dreptul, mă refer la dreptul propriu-zis, dar, oricum, nu cred că ai făcut asta nici în ultimii trei ani.

– Mama spune că ai doi parteneri, amândoi daţi afară din barou, ca tine.

El râse forţat, însă adevărul era incomod.

– Nu mă mir că spune asta. Da, Samantha, suntem trei oameni aici, toţi trei inculpaţi, condamnaţi, daţi afară din barou, încarceraţi şi, îmi face plăcere să subliniez, complet reabilitaţi.

– Iartă-mă, tată, dar nu mă văd lucrând pentru o firmă condusă de trei avocaţi excluşi din barou.

Marshall se pleoşti. Surâsul i se şterse de pe chip.

– Nici nu este un cabinet de avocatură în adevăratul sens al cuvântului, nu?

– Aşa este. Nu putem practica dreptul deoarece nu am fost reprimiţi în barou.

– Şi atunci ce faceţi?

– Facem o grămadă de bani, draga mea, zise el însufleţindu-se din nou. Lucrăm pe post de consultanţi.

– Lumea-i plină de consultanţi, tată. Pe cine consultaţi şi ce le spuneţi clienţilor?

– Ai auzit de finanţatori juridici?

– Hai să zicem, de dragul discuţiei, că răspunsul este nu.

– Bine. Finanţatorii juridici sunt companii particulare care strâng bani de la investitorii lor ca să poată participa la procesele mari. De exemplu, să spunem că o companie mică de software este convinsă că unul dintre peştii cei mari, cum e Microsoft, i-a furat produsul, însă nu îşi permite să dea în judecată Microsoftul şi să ţină pasul cu colosul în instanţă. E imposibil. Astfel încât compania apelează la un finanţator juridic, acesta studiază cazul şi, dacă îl consideră întemeiat, pune la bătaie bani grei pentru acoperirea taxelor şi cheltuielilor de judecată. Zece milioane, douăzeci de milioane, nu contează. Bani se găsesc. Desigur, finanţatorul primeşte o cotă-parte. Lupta se echilibrează şi de obicei se ajunge la o înţelegere avantajoasă. Treaba noastră este

să sfătuim finanţatorii juridici dacă să se implice sau nu. Nu toate cazurile merită luate în seamă, nici măcar în ţara asta. Partenerii mei (parteneri fără acţiuni, aş adăuga) au fost şi ei experţi în litigii complexe până când li s-a cerut să se retragă din profesia juridică. Avem o afacere înfloritoare, în ciuda acestei mici recesiuni. De fapt, noi credem că degringolada actuală va avea un impact pozitiv asupra afacerii. O grămadă de bănci urmează să fie date în judecată pentru recuperarea unor sume enorme.

Samantha ascultă, sorbind din cafea, şi îşi aminti că asculta un om care într-o vreme smulgea milioane de dolari de la juraţi.

– Ce părere ai? întrebă el.

„Sună groaznic", îşi zise ea, rămânând însă încruntată de parcă ar fi fost cufundată în gânduri.

– Interesant, îngăimă ea.

– Mie mi se pare că are un potenţial imens, spuse el.

„Da, şi cu trei foşti puşcăriaşi la conducere e doar o chestiune de timp până vor apărea problemele."

– Habar n-am cu ce se mănâncă litigiile, tată. Am încercat mereu să mă ţin departe de ele. Nu uita că eu m-am specializat pe financiar.

– Lasă că înveţi. Te învăţ eu, Samantha. O să ne distrăm de minune! Încearcă măcar. Câteva luni, până te decizi ce vrei să faci.

– Dar eu n-am fost exclusă din barou încă, rosti ea. Izbucniră amândoi în râs, deşi nu era chiar atât de amuzant. Mă gândesc şi te anunţ, tată. Mulţumesc, oricum.

– O să te integrezi foarte repede, îţi promit. Patruzeci de ore de lucru pe săptămână, un birou cochet, oameni de treabă... Sunt sigur că-i mai bine decât concurenţa aia încrâncenată din New York.

– Nu uita că New Yorkul e casa mea, tată. Nu Washingtonul.

– Bine, bine, nu mai insist. Oferta este pe masă.

– Îţi sunt recunoscătoare pentru asta.

O secretară ciocăni la uşă şi băgă capul înăuntru.

– Întâlnirea de la ora patru, domnule.

Marshall se încruntă, uitându-se la ceas.

– Vin imediat, rosti el, iar secretara dispăru.

– E vremea să plec, zise Samantha şi îşi luă poşeta.

– Nu-i nicio grabă, dragă. Mai poate aştepta.

– Ştiu că eşti ocupat. Ne vedem mâine la prânz.

– O să ne distrăm. Salut-o pe Karen din partea mea. Mi-ar face mare plăcere să o văd.

„Nicio şansă."

– Sigur, tată. ne vedem mâine.

Se îmbrăţişară în pragul uşii şi ea plecă în grabă.

Cel de-al optulea răspuns negativ veni de la Chesapeake Society din Baltimore, iar cel de-al nouălea, de la un ONG care lupta pentru salvarea arborilor de sequoia din nordul Californiei. Samantha Kofer nu mai fusese niciodată respinsă de nouă ori într-o singură zi, în toată viaţa ei. Nici într-o săptămână, nici într-o lună. Nu era sigură că va rezista psihic şi la un al zecelea refuz.

Îşi sorbea ceaşca de decofeinizată în cafeneaua de la Kramerbooks, lângă Dupont Circle, aşteptând şi corespondând prin e-mailuri cu prietenii. Blythe îşi păstrase slujba, dar lucrurile se schimbau de la o oră la alta. Îi mărturisi că şi firma ei, a patra din lume, făcea prăpăd în rândul asociaţilor şi că născocise acelaşi artificiu cu şomajul tehnic prin care să-şi trimită cei mai străluciţi angajaţi pe capul cât mai multor ONG-uri cu putinţă. Îi scria: „Probabil că sunt cu miile pe-acolo, bătând la uşi şi implorând să primească de lucru".

Samantha nu avu tăria de a recunoaşte că palmaresul ei curent era de zero din nouă.

Apoi sosi răspunsul de la numărul zece. Era un mesaj concis din partea unei anume Mattie Wyatt de la Mountain Legal Aid Clinic din Brady, Virginia: „Dacă puteţi vorbi acum, sunaţi-mă pe mobil", şi îi dădea numărul de telefon. După nouă refuzuri consecutive, acest mesaj părea o invitaţie la ceremonia de inaugurare a preşedintelui.

Samantha trase adânc aer în piept şi mai luă o gură de cafea, se uită împrejur ca să se asigure că nu o auzea nimeni (ca şi cum celorlalţi clienţi le-ar fi păsat de treburile ei), apoi formă numărul pe celular.

4

Mountain Legal Aid Clinic era un ONG cu buget redus, cu sediul într-un magazin de bricolaj de pe strada principală din Brady, Virginia, localitate cu 2 200 de locuitori a cărei populaţie scădea de la un recensământ la altul. Brady se afla în sud-vestul Virginiei, în Apalaşia, zonă bogată în zăcăminte de cărbuni. Faţă de suburbiile prospere ale Washingtonului din nordul Virginiei, Brady se afla la o depărtare de 500 de kilometri în spaţiu, dar era cu un secol în urmă.

Mattie Wyatt fusese directoarea executivă a clinicii din ziua în care fondase organizaţia, cu 26 de ani în urmă. Răspunse la telefonul mobil ca de obicei:

– Mattie Wyatt.

O voce oarecum timidă de la celălalt capăt al firului zise:

– Samantha Kofer la telefon. Tocmai am primit e-mailul dumneavoastră.

– Vă mulţumesc, doamnă Kofer. Am primit solicitarea dumneavoastră în această după-amiază, alături de alte câteva. Se pare că situaţia este destul de complicată la cabinetele mari de avocatură.

– Da, se poate spune şi aşa.

– Ei bine, noi n-am mai avut niciodată un stagiar de la una dintre firmele mari din New York, însă ne-ar prinde bine o mână de ajutor. Aici nu ducem lipsă de oameni sărmani, cu probleme. Aţi fost vreodată în sud-vestul Virginiei?

Samantha nu mai fusese. Văzuse lumea întreagă, dar nu se aventurase niciodată în Apalaşia.

– Mă tem că nu, spuse ea politicoasă.

Vocea lui Mattie era prietenoasă, cu un accent uşor nazal, aşa că Samantha decise să fie cât mai manierată.

– Ei bine, pregătiţi-vă de un şoc, zise Mattie. Uitaţi care-i treaba, doamnă Kofer: azi am primit e-mailuri de la trei avocaţi din New York, iar noi nu avem loc aici pentru trei începători care n-au nici cea mai mică idee despre ce trebuie să facă, dacă înţelegeţi unde vreau să bat. Singura cale prin care pot să aleg pe cineva este să vă chem la interviuri. Puteţi veni aici să vedeţi cum stă treaba? Ceilalţi doi au spus că vor încerca să ajungă. Cred că unul este chiar de la firma dumneavoastră.

– Da, sigur, pot să vin, replică Samantha. Ce-ar fi putut să zică? La primul semn de reticenţă, i s-ar fi trântit uşa în nas pentru a zecea oară. Când anume?

– Mâine, poimâine, oricând. Nu mă aşteptam să fiu bombardată cu cereri de la avocaţi puşi pe liber, în căutarea unui loc de muncă, fie el şi neplătit. Şi-acum lumea se bate pe postul respectiv, deci cu cât rezolv mai repede, cu atât mai bine. New Yorkul e destul de departe.

– Acum sunt în Washington. Pot ajunge mâine după-amiază, presupun.

– Bine. Nu am prea mult timp de pierdut cu interviurile, aşa că probabil îl voi angaja pe primul venit şi voi contramanda celelalte întrevederi. Bineînţeles, dacă primul venit îmi va face impresie bună.

Samantha îşi închise ochii câteva secunde şi încercă să privească lucrurile în perspectivă. Ieri-dimineaţă se dusese la serviciu, la cea mai mare firmă de avocatură din lume, una care o plătea regeşte şi care-i promisese o carieră lungă şi profitabilă. Acum, treizeci de ore mai târziu, era şomeră, stătea în cafeneaua de la Kramerbooks şi se chinuia să pună mâna pe o slujbă temporară, neplătită, pe unde-a întărcat mutu' iapa.

– Am fost anul trecut la Washington cu maşina, la o conferinţă, şi mi-a luat şase ore, continuă Mattie. Ce-ar fi să ne vedem la patru după-amiaza?

– Sigur. Ne vedem la patru. Vă mulţumesc, doamnă Wyatt.

– Nu, eu vă mulţumesc. Şi puteţi să-mi spuneţi Mattie.

Samantha făcu o căutare pe internet şi dădu de site-ul clinicii. Misiunea acesteia era simplă: „Să ofere servicii juridice gratuite la clienţi cu venituri mici din sud-vestul Virginiei". Domeniile sale de activitate includeau relaţiile familiale, scutirea de datorii, cazarea, asigurările medicale, educaţia şi ajutoarele sociale pentru silicoză. În educaţia juridică, avusese de-a face în treacăt cu o parte dintre aceste specializări; în carieră însă nu. Clinica nu se ocupa de cazuri penale. Pe lângă Mattie Wyatt, mai era încă o avocată, o asistentă juridică şi o recepţioneră, toate femei.

Samantha decise să discute mai întâi despre asta cu mama ei, apoi să cumpănească până a doua zi. Nu avea maşină şi, la drept vorbind, nu se vedea pierzându-şi vremea ca să bată drumul până în Apalaşia. Chiar şi munca de chelneriţă în SoHo i se părea mai atractivă. În timp ce se uita pe laptop, adăpostul pentru oamenii străzii din Louisville îşi trimise şi el refuzul politicos. Zece refuzuri într-o zi. Gata, îi ajunsese: avea să renunţe la visul ei de a salva lumea.

Karen Kofer sosi la Firefly puţin după şapte. Ochii i se umplură de lacrimi când îşi îmbrăţişă singurul copil, şi, după câteva cuvinte de îmbărbătare, Samantha o rugă să înceteze. Se duseră la bar şi comandară vin în vreme ce aşteptau să se elibereze o masă. Karen avea 55 de ani şi îmbătrânise frumos. Îşi cheltuia cea mai mare parte a banilor pe haine şi rămânea mereu în pas cu moda, ba chiar se putea spune că era şic. Samantha îşi aducea aminte că mama ei se plânsese dintotdeauna de lipsa de stil de la Departamentul de Justiţie, de parcă ar fi fost treaba ei să schimbe acest aspect. Nu mai era căsătorită de zece ani şi nu dusese lipsă de pretendenţi, dar nu dăduse niciodată de omul potrivit. Din obişnuinţă, îşi măsură fiica din priviri, de la cercei până la pantofi, şi-şi făcu o impresie în

câteva secunde. Fără comentarii. Samanthei nu-i păsa. În această zi cumplită, avea altele pe cap.

– Te salută tata, zise ea pentru a evita ca discuţia să alunece spre chestiunile urgente de la Justiţie.

– Te-ai văzut cu el? întrebă Karen, cu sprâncenele ridicate şi cu urechile ciulite.

– Da. Am trecut pe la biroul lui. Pare să se descurce, arată bine, îşi extinde afacerea, după cum spune.

– Ţi-a oferit o slujbă?

– Da. Începând chiar de-acum, 40 de ore pe săptămână într-un birou plin cu oameni minunaţi.

– Ştii că sunt toţi excluşi din barou, nu?

– Da, mi-ai zis deja.

– Pare să fie o afacere curată, cel puţin momentan. Totuşi, doar n-ai de gând să lucrezi pentru Marshall? Sunt o adunătură de hoţi şi probabil că vor da de bucluc cât de curând.

– Asta înseamnă că stai cu ochii pe ei?

– Să spunem că am şi eu prietenii mei, Samantha. O grămadă de prieteni în poziţii înalte.

– Şi ai vrea să-l vezi săltat din nou?

– Nu, dragă, tatăl tău reprezintă un capitol încheiat pentru mine. Ne-am despărţit de ani buni şi mi-a luat mult să trec peste asta. El şi-a ascuns o parte din bunuri şi m-a înşelat la divorţ, însă am lăsat toate astea în urmă. Sunt fericită cu viaţa mea şi nu vreau să mă mai încarc cu energie negativă gândindu-mă la Marshall Kofer.

Sorbiră amândouă din vin şi se uitară la barman, un băiat musculos la vreo douăzeci şi ceva de ani, într-un tricou negru mulat.

– Nu, mamă, nu am de gând să lucrez pentru tata. Ar fi un dezastru.

Fură conduse la masă şi un chelner le puse apă rece în pahare. După ce rămaseră singure, Karen zise:

– Îmi pare atât de rău, Samantha... Nu-mi vine să cred.

– Te rog, mamă, gata cu asta.

– Ştiu, dar sunt mama ta şi nu mă pot abţine.

– Poţi să-mi împrumuţi maşina vreo două zile?

– Sigur că da. De ce-ai nevoie de ea?

– E o clinică specializată în servicii juridice gratuite în Brady, Virginia, unul dintre ONG-urile de pe lista mea, şi mă gândesc să mă duc şi să arunc o privire pe-acolo. Probabil că-i o pierdere de vreme, însă nu-i ca şi cum aş fi prea ocupată momentan. De fapt, nu am nimic de făcut mâine şi cred că o ieşire ceva mai lungă cu maşina m-ar ajuta să-mi limpezesc gândurile.

– Totuşi... servicii juridice gratuite?

– De ce nu? Oricum, este doar un interviu pentru un post de stagiară. Dacă nu obţin postul, rămân şomeră. Dacă îl obţin, pot pleca oricând, dacă nu îmi convine.

– Şi nu primeşti niciun ban?

– Nimic. Aşa a fost înţelegerea. Lucrez ca stagiară un an şi firma îmi păstrează un loc.

– Dar nu poţi găsi o firmă din New York?

– Am mai vorbit despre asta, mamă. Firmele mari de avocatură fac concedieri, iar firmele mici dau faliment. Tu nu înţelegi ce isterie a cuprins New Yorkul în zilele astea. Tu eşti la adăpost, iar prietenele tale nu-şi vor pierde locul de muncă. Însă acolo, în lumea reală, e numai frică şi haos.

– Şi ce, eu nu trăiesc în lumea reală?

Din fericire apăru chelnerul care le vorbi îndelung despre specialităţile casei. După ce plecă, ele îşi terminară vinul şi aruncară o privire la mesele din jur. În cele din urmă, Karen zise:

– Samantha, cred că faci o greşeală. Nu poţi pleca aşa, un an întreg. Cum rămâne cu apartamentul? Şi cu prietenii tăi?

– Cei mai mulţi dintre prietenii mei sunt în aceeaşi situaţie cu mine. Şi, oricum, nu am foarte mulţi.

– Mie nu-mi place cum sună chestia asta.

– Bine, mamă, şi ce alternative am? Să mă angajez la Kofer Group?

– Doamne fereşte! Probabil că ai sfârşi la închisoare.

– Ai veni să mă vizitezi? Pe el nu l-ai vizitat deloc.

– Nici nu mi-a trecut prin minte. M-am bucurat când l-au băgat la închisoare. Vei înţelege şi tu asta într-o bună zi, dragă, dar numai

dacă bărbatul pe care îl iubeşti te va părăsi pentru altcineva, ceea ce nu-ţi doresc.

– Bine, cred că pot înţelege. Dar asta s-a întâmplat acum multă vreme.

– Unele lucruri nu le uiţi niciodată.

– Dar încerci măcar să le uiţi?

– Uite ce-i, Samantha: orice copil îşi doreşte ca părinţii săi să rămână împreună. E vorba de instinctul primar de supravieţuire. Şi atunci când ei se despart, copilul vrea să rămână măcar prieteni. Unii reuşesc s-o facă, alţii nu. Eu nu vreau nici măcar să fiu în aceeaşi încăpere cu Marshall Kofer şi prefer să nu vorbesc despre el. Hai să lăsăm lucrurile aşa.

– Bine.

Asta fusese cea mai substanţială încercare de mediere pe care o făcuse Samantha, aşa că bătu repede în retragere. Chelnerul le aduse salatele şi ele comandară o sticlă de vin.

– Blythe ce mai face? întrebă Karen, trecând la subiecte mai lejere.

– E îngrijorată, dar are încă slujbă.

Vorbiră despre Blythe câteva minute, apoi despre un tip pe nume Forest care îşi făcea veacul prin apartamentul lui Karen de vreo lună. Era mai tânăr decât ea cu câţiva ani, dar nu exista nicio scânteie între ei. Forest era avocat în echipa de campanie a lui Obama, iar conversaţia devie în acea direcţie. După ce primiră noi provizii de vin, analizară prima dezbatere prezidenţială. Dar Samantha era sătulă de alegeri, iar Karen se ferea să discute prea mult despre politică, dat fiind postul pe care-l deţinea.

– Am uitat că tu nu ai maşină, spuse.

– N-am mai avut nevoie de maşină de ani buni. Dar pot închiria una pentru câteva luni, dacă trebuie.

– Acum că mă gândesc mai bine, o să am nevoie mâine-seară de maşină. Joc bridge la o prietenă care stă în McLean.

– Nicio problemă. O să închiriez una câteva zile. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât simt că-mi va prinde bine un drum lung cu maşina.

– Cât de lung?

– Şase ore.

– Poţi ajunge la New York în şase ore.

– Ei bine, mâine o să merg în direcţia opusă.

Chelnerul le aduse felul principal şi ele se apucară să mănânce, înfometate.

5

Îi luă o oră ca să închirieze o Toyota Prius roşie şi, în timp ce îşi croia drum prin traficul din Washington, ţinu strâns volanul şi verifică întruna oglinzile retrovizoare. Nu mai condusese de câteva luni şi îi venea peste mână. Banda opusă era ticsită cu navetişti care veneau din suburbii în oraş, însă traficul spre vest înainta destul de fluid. După ce trecu de Manassas, drumul interstatal se eliberă considerabil şi ea reuşi să se relaxeze într-un final. Izabelle o sună şi sporovăiră vreun sfert de oră. Scully & Pershing mai trimiseseră un rând de asociaţi în şomaj tehnic cu o zi în urmă, inclusiv un alt fost coleg de-al ei de la Drept. Încă un rând de parteneri fără acţiuni ajunseseră pe stradă. Vreo duzină de parteneri mai în vârstă se pensionaseră anticipat, forţaţi, după toate aparenţele. Personalul auxiliar fusese redus cu 15%. Locul era paralizat din cauza fricii, cu avocaţi care-şi încuiau uşile şi se ascundeau pe sub birouri. Izabelle îi zise că ea s-ar putea duce la Wilmington, unde să locuiască în subsolul casei surorii sale, căutându-şi slujbe cu jumătate de normă în vreme ce îşi făcea stagiul pentru un program de sprijinire a copiilor. Se îndoia că avea să se mai întoarcă la New York, dar era prea devreme ca să poată fi sigură. Situaţia era prea tulbure, schimbându-se rapid, şi nimeni nu putea fi sigur ce avea să facă peste un an. Samantha recunoscu că ea una se bucura că scăpase de firmă.

Îşi sună tatăl şi contramandă prânzul. El păru dezamăgit, dar o sfătui imediat să nu se grăbească să accepte un post neînsemnat de

stagiară în „lumea a treia". Îi reaminti de oferta lui şi insistă puţin cam mult de această dată. Aşa că ea îl refuză.

– Nu, tată, nu vreau postul ăla. Mulţumesc pentru ofertă totuşi.

– Faci o greşeală, Sam, spuse el.

– Nu ţi-am cerut sfatul, tată.

– Poate că ai nevoie de el. Te rog ascultă pe cineva cu capul pe umeri.

– La revedere, tată. Te sun mai târziu.

În apropierea localităţii Strasburg, ea coti spre sud pe Drumul Interstatal 81 şi se alătură unei coloane de tiruri, care nu ţineau cont de limita de viteză sub nicio formă. Când consultase harta, crezuse că va avea parte de o călătorie minunată prin Valea Shenandoah. Însă acum se văzu nevoită să facă slalom printre vehiculele de mare tonaj pe o şosea aglomerată, cu patru benzi. Erau cu miile! Reuşea din când în când să mai arunce câte o privire spre est, spre dealurile de la poalele Munţilor Blue Ridge, şi în vest, spre Munţii Apalaşi. Era 1 octombrie şi frunzele începeau să-şi schimbe culoarea, dar nu era indicat să admire peisajul într-un trafic atât de aglomerat. Primea întruna mesaje pe telefon, dar izbuti să le ignore. Se opri la un fast-food de lângă Staunton şi mâncă o salată fleşcăită. În timp ce stătea la masă, îşi domoli respiraţia, îi ascultă pe localnici şi încercă să se calmeze.

Avea un e-mail de la Henry, fostul ei prieten, care revenise în oraş şi voia să bea ceva cu ea. Aflase vestea proastă şi voia să o consoleze. Cariera lui de actor avusese şi mai mult de suferit în LA decât în New York, şi se săturase să conducă limuzine pentru actori de mâna a patra, mai puţin talentaţi decât el. Spunea că îi era dor de ea, că se gândea des la ea şi că, dacă tot rămăsese fără loc de muncă, acum puteau petrece mai mult timp împreună, cizelându-şi CV-urile şi urmărind rubrica de slujbe noi. Ea hotărî să nu-i răspundă, cel puţin nu momentan. Poate că avea să o facă după ce se întorcea în New York, dacă se plictisea şi se simţea prea singură.

În ciuda camioanelor şi a traficului, începuse să savureze solitudinea drumului. Ascultă ştirile la radio de câteva ori, auzind de fiecare dată aceeaşi poveste – criza economică, marea recesiune...

O grămadă de oameni inteligenţi preziceau o stagnare. Alţii considerau că panica avea să treacă şi că lumea avea să supravieţuiască. La Washington, creierele oamenilor păreau să nu mai funcţioneze: tot felul de strategii contradictorii erau oferite, dezbătute şi respinse. În cele din urmă alese să ignore radioul, la fel cum făcuse cu telefonul mobil, şi îşi continuă drumul în tăcere, cufundată în gânduri. GPS-ul îi indică să iasă de pe drumul interstatal la Abingdon, Virginia, lucru pe care îl făcu bucuroasă. Vreme de două ore continuă către vest, pe serpentinele din munţi. Pe măsură ce drumurile se îngustau tot mai mult, ea se întrebă în câteva rânduri ce făcea, oare, la urma urmei? Unde se ducea? Ce-ar fi putut să găsească în Brady, Virginia, care să o determine să îşi petreacă un an întreg acolo? Nimic – acesta era răspunsul. Însă era hotărâtă să meargă până la capăt şi să-şi ducă la bun sfârşit mica aventură. Poate că avea să reprezinte o povestioară amuzantă de depănat la cocteil, după ce se întorcea la oraş; sau poate nu. Dar în aceste clipe se simţea uşurată să se ştie cât mai departe de New York.

Când intră în comitatul Noland, coti pe Route 36 şi şoseaua se îngustă şi mai mult, munţii deveniră şi mai abrupţi, frunzişul copacilor şi mai intens, cu nuanţe galbene şi portocalii. Era singură pe drum şi cu cât înainta mai mult în munţi, cu atât mai mult începea să se întrebe dacă nu cumva avea să dea de o fundătură. Oricum, dincolo de Brady nu părea să se mai afle nimic. Urechile i se înfundară şi îşi dădu seama că micuţul Prius roşu îşi începuse ascensiunea înceată. Un semn învechit o anunţă că se apropie de Dunne Spring, localitate cu o populaţie de 201 de persoane, iar după ce ajunse în vârful dealului, trecu pe lângă o benzinărie şi un magazinaş.

Peste câteva secunde, observă o maşină în oglinda retrovizoare, una cu lumini albastre şi intermitente. Apoi auzi şuieratul sirenei. Se panică şi apăsă brusc pedala de frână, fiind cât pe ce să-l facă pe poliţist să se ciocnească de ea, apoi opri în pripă pe pietrişul de lângă un pod. Până să ajungă agentul la portiera ei, ea se lupta deja să-şi ţină lacrimile în frâu. Luă telefonul ca să dea un mesaj cuiva, dar constată că nu avea semnal.

Poliţistul zise ceva de genul „Actele la control, vă rog". Ea îşi apucă înfrigurată poşeta şi îşi găsi într-un final permisul. I-l înmână cu mâini tremurânde. Agentul îl luă şi aproape că şi-l duse la nas, de parcă ar fi avut probleme cu vederea. Se uită într-un final la el; era limpede că avea şi alte probleme. Uniforma sa era un amestec neasortat de pantaloni kaki boţiţi şi pătaţi, o cămaşă de un cafeniu spălăcit acoperită cu tot soiul de insigne, bocanci militari, negri şi nelustruiţi, şi o pălărie de poliţist statal cu cel puţin două numere mai mare, atârnându-i peste urechile clăpăuge. Smocuri de păr negru şi ciufulit se strecurau pe sub borurile pălăriei.

– New York? rosti el cu o dicţie care lăsa de dorit, dar pe un ton cât se poate de beligerant.

– Da, domnule. Locuiesc în New York City.

– Şi atunci de ce conduceţi o maşină înregistrată în Vermont?

– Este o maşină închiriată, zise ea, înşfăcând contractul de pe bord. I-l întinse, însă el se holba în continuare la permisul ei, de parcă i-ar fi fost greu să-l citească.

– Ce-i un Prius? întrebă el, lungind mult „i"-ul.

– Este un model hibrid de la Toyota.

– Un ce?

Ea nu ştia nimic despre maşini, dar în acel moment nici nu mai conta. Şi dacă ar fi ştiut totul despre modelele hibrid, asta tot nu ar fi ajutat-o să-i explice.

– Un hibrid este... adică, mă rog, merge atât cu benzină, cât şi cu electricitate.

– Măi să fie!

Nu-i mai veni niciun răspuns adecvat în minte, şi în timp ce el aştepta, ea îi surâse. Părea că o priveşte chiorâş cu ochiul stâng.

– În orice caz, spuse el, cred că poate prinde viteză, nu glumă. V-am surprins conducând cu 82 km/h într-o zonă cu limita de 30. Asta înseamnă că aţi depăşit viteza legală cu peste 50 km/h. Iar asta-i o nesăbuinţă pe la noi, prin Virginia. Nu ştiu cum o fi prin New York şi Vermont, dar aici nu-i deloc bine. Chiar nu-i bine deloc, doamnă.

– Dar nu am văzut niciun indicator cu limită de viteză!

– Şi eu ce să vă fac, doamnă, dacă nu l-aţi văzut?

O camionetă veche se apropie din faţă, încetini şi păru gata să oprească. Şoferul scoase capul pe geam şi strigă:

– Of, Romey, iar ai început?

Poliţistul se răsuci şi se stropşi:

– Dispari de-aici!

Camioneta se opri pe linia continuă, iar şoferul strigă:

– Încetează, omule!

Agentul îşi desfăcu tocul, îşi scoase pistolul negru şi spuse:

– N-ai auzit ce-am zis? Dispari de-aici!

Camioneta demară în trombă. După ce străbătu vreo douăzeci de metri, poliţistul îşi îndreptă pistolul în sus şi trase o dată, împuşcătura răsunând prin vale. Samantha ţipă şi izbucni în plâns. Agentul urmări camioneta dispărând în depărtare, apoi rosti:

– Nu-i nimic, nu-i nimic. Aşa îi place lui să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala. Bun, unde rămăsesem?

Băgă pistolul la loc în toc, jucându-se cu capsa în timp ce vorbea.

– Nu ştiu, făcu ea, încercând să-şi şteargă lacrimile cu mâinile tremurânde.

Frustrat, poliţistul repetă:

– Nu-i nimic, doamnă. E totul în regulă. Şi-acum... aveţi un permis de conducere luat la New York şi plăcuţe de înmatriculare din Vermont la maşinuţa asta ciudată, şi aţi depăşit limita de viteză cu 50 km/h. Ce căutaţi aici?

„Chiar e treaba dumneavoastră?“ fu ea cât pe ce să răbufnească, însă orice sfidare n-ar fi făcut decât să-i agraveze situaţia. Se uită drept înainte, trase aer în piept şi se strădui să îşi păstreze cumpătul. În cele din urmă spuse:

– Mă îndrept spre Brady. Am un interviu de angajare.

Îi ţiuiau urechile deja.

El râse stânjenit şi zise:

– Nu-s locuri de muncă în Brady, vă garantez.

– Am un interviu la Mountain Legal Aid Clinic, insistă ea, cu dinţii încleştaţi, vorbele sale răsunându-i goale şi suprarealiste în urechi.

Asta îl zăpăci, zdruncinându-i încrederea în sine.

– Ei bine, eu trebuie să vă duc la secţie. E o mare nesăbuinţă să depăşiţi viteza legală cu peste 50 km/h. Probabil că dom' judecător vă va mustrului şi vă va reaminti regulile de circulaţie. Trebuie să vă duc la secţie.

– La ce secţie?

– La închisoarea districtuală din Brady.

Ea rămase cu gura căscată şi începu să-şi maseze tâmplele.

– Nu pot să cred, murmură ea.

– Îmi pare rău, doamnă. Ieşiţi din maşină. Puteţi să staţi în dreapta, lângă mine.

Stătea cu mâinile în şolduri, iar mâna dreaptă era periculos de aproape de toc.

– Vorbiţi serios? făcu ea.

– O, cât se poate de serios!

– Pot suna pe cineva?

– Nu. Poate de la închisoare. Oricum, aici nu-i semnal.

– Mă arestaţi şi mă duceţi la închisoare?

– Ei, vedeţi că v-aţi prins? Sunt convins că aici, în Virginia, facem lucrurile altfel. Hai să mergem!

– Şi maşina mea?

– O să o ridice autocamionul de depanare. O să vă coste încă patruzeci de dolari. Hai să mergem!

Ea nu mai gândea limpede deja, dar toate opţiunile păreau să se sfârşească cu focuri de armă. Îşi luă încet poşeta şi coborî din maşină. Chiar dacă nu avea tocuri, la cei 1,70 metri ai săi tot era mai înaltă decât Romey. Se duse la maşina lui, care avea încă luminile albastre aprinse. Se uită la portiera din partea şoferului şi nu văzu nimic. El îi intui gândurile şi rosti:

– Este o maşină fără însemne. De aceea nu m-aţi remarcat. Merge de fiecare dată. Urcaţi în dreapta. Nu vă mai pun cătuşele.

Ea izbuti să îngaime un „mulţumesc" cu glas pierit.

Era un model Ford, albastru-închis, şi semăna vag cu modelele vechi de patrulare, cele scoase din circulaţie cu vreun deceniu în urmă. În faţă era tot o banchetă, una din vinilin, cu crăpături mari

care lăsau să se întrevadă cârlii murdari. Pe bord erau prinse două radiouri. Romey apucă un microfon şi zise, aproape indescifrabil, ceva de genul: „Unitatea zece, revin în Brady cu suspectul. Timpul de sosire estimat la cinci minute. Anunţaţi-l pe domnul judecător. E nevoie de-un autocamion de depanare la Thack's Bridge; vedeţi că-i o maşinuţă japoneză mai ciudată".

Nu primi niciun răspuns, ca şi cum n-ar fi fost nimeni la celălalt capăt al firului. Samantha se întrebă dacă radioul chiar funcţiona. Între ei, pe banchetă, mai era şi un scanner, la fel de tăcut ca radioul. Romey apăsă un buton şi opri girofarul.

– Vreţi să auziţi sirena? o întrebă el cu un rânjet, ca un puşti ce se dădea mare cu jucăriile sale.

Samantha clătină din cap. Nu.

Şi ea care crezuse că ieri fusese cea mai proastă zi, cu cele zece refuzuri... Sau alaltăieri, când fusese pusă pe liber şi scoasă din clădire sub escortă. Dar acum era arestată în fundătura asta şi dusă la închisoare. Inima îi bubuia în piept şi îi venea greu să mai înghită.

Maşina nu avea centuri de siguranţă. Romey apăsă acceleraţia şi în curând zburau pe centrul şoselei, bătrânul Ford zgâlţâindu-se din toate încheieturile. După câţiva kilometri el îi zise:

– Să ştiţi că îmi pare foarte rău, dar asta mi-e meseria.

– Sunteţi poliţist sau ajutor de şerif sau...? întrebă ea.

– Sunt agent. Mă ocup în special de circulaţie.

Ea dădu din cap de parcă asta ar fi explicat totul. El conducea cu încheietura stângă atârnată peste volan, făcând maşina să vibreze. Pe o porţiune lină de şosea, el tură motorul şi turbulenţa spori. Ea aruncă o privire la vitezometru, dar acesta nu funcţiona. El se mai răsti de câteva ori în microfon, ca un actor de mâna a doua, fără însă a primi vreun răspuns nici de această dată. Intrară cu viteză într-o curbă periculoasă, dar când maşina era pe punctul de a derapa, Romey răsuci calm volanul şi apăsă pedala de frână.

„O să mor, se gândi ea. Fie ucisă de un criminal sărit de pe fix, fie într-un accident de maşină." Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos şi cum o ia cu leşin. Strânse poşeta între degete, îşi închise ochii şi începu să se roage.

De-abia când ajunseră la marginea localităţii reuşi să se mai liniştească. Dacă ar fi plănuit să o violeze şi să o omoare, apoi să-i azvârle cadavrul în vreo prăpastie, nu avea să facă asta în oraş. Trecură pe lângă magazine cu parcări şi pe lângă şiruri de căsuţe îngrijite, toate văruite. Îşi ridică privirea şi zări turla unei biserici deasupra copacilor. Înainte să ajungă pe strada principală, Romey coti brusc şi intră în parcarea neasfaltată a Închisorii Districtuale Noland.

– Urmaţi-mă, vă rog, zise el.

Pentru o fracţiune de secundă, ea simţi uşurare la gândul că avea să fie la închisoare.

În timp ce-l urma spre uşa de la intrare, aruncă o privire în jur ca să se asigure că nu o vedea nimeni. Însă de cine se ferea, mai exact? Pătrunseră într-o zonă de aşteptare prăfuită şi înghesuită. În stânga era o uşă pe care scria „Închisoare". Romey îi făcu semn spre dreapta şi-i spuse:

– Luaţi loc acolo până mă ocup eu de documente. Dar să nu încercaţi vreo şmecherie, bine?

Nu mai era nimeni acolo.

– Unde-aş putea să mă duc? întrebă ea. Nu mai am nici maşină.

– Staţi jos şi ţineţi-vă gura.

Ea se aşeză pe un scaun de plastic, iar el dispăru prin uşă. Pereţii erau destul de subţiri încât să-l audă spunând:

– Am adus o fată din New York; am săltat-o la Dunne Spring, cu 82 km/h. Îţi vine să crezi?

O voce de bărbat replică pe un ton exasperat:

– Hai, măi, Romey, nu din nou!

– Da. Am prins-o.

– Trebuie să încetezi cu tâmpeniile astea, Romey.

– Nu începe din nou, Doug.

Se auziră paşi apăsaţi, glasurile scăzură şi apoi nu se mai auziră. După aceea auzi voci puternice şi mânioase din închisoare, dar de mai departe. Deşi nu înţelegea ce se vorbea, era limpede că doi bărbaţi (cel puţin) se certau cu Romey. Vocile amuţiră peste câteva

minute. Un bărbat durduliu, într-o uniformă albastră, ieşi pe uşa închisorii şi zise:

- Ziua bună. Sunteţi domnişoara Kofer?

- Da, eu sunt, răspunse ea, aruncând o privire prin încăperea pustie.

El îi dădu înapoi permisul de conducere şi-i spuse:

- Aşteptaţi puţin, bine?

- Sigur.

Ce-ar fi putut spune?

Auzi din spate vocile înălţându-se şi coborând, apoi oprindu-se complet. Îi trimise un mesaj mamei sale, unul tatălui ei şi unul lui Blythe. Dacă nu i se descoperea cadavrul, măcar aşa ar fi ştiut şi ei câteva amănunte.

Uşa se deschise din nou şi un tânăr intră în sala de aşteptare. Purta blugi prespălaţi, bocanci de alpinist, o jachetă sport, fără cravată. Îi zâmbi relaxat şi-i zise:

- Dumneavoastră sunteţi Samantha Kofer?

- Da, eu sunt.

El îşi trase un scaun de plastic, se aşeză cu genunchii aproape lipiţi şi continuă:

- Mă numesc Donovan Gray. Sunt avocatul dumneavoastră şi tocmai am obţinut renunţarea la toate acuzaţiile care vi se aduceau. V aş sugera să plecăm de-aici cât mai repede.

În timp ce vorbea, îi dădu o carte de vizită, pe care ea o privi rapid. Părea să fie reală. Avea biroul pe strada principală din Brady.

- Bine, şi unde să mergem? întrebă ea, precaută.

- Să vă recuperăm maşina.

- Da, dar cum rămâne cu agentul acela?

- Vă explic pe drum.

Plecară în grabă din închisoare şi urcară într-un model nou de jeep Cherokee. Când porni motorul, Bruce Springsteen începu să răcnească din difuzoare, iar el opri repede aparatul. Avea 35, 40 de ani, estimă ea, părul negru şi ciufulit, o barbă de vreo trei zile şi ochi negri, trişti. În timp ce băga maşina în marşarier, ea îi zise:

- Aşteptaţi puţin. Trebuie să trimit câteva mesaje.

– Sigur. E semnal pe o distanţă de câţiva kilometri.

Le scrise mamei sale, tatălui său şi lui Blythe, anunţându-i că nu mai era în închisoare şi că situaţia părea să se îmbunătăţească cât de cât, ţinând cont de împrejurări. Că nu era cazul să se îngrijoreze. Se simţea în siguranţă, momentan. Avea să-i sune mai încolo şi să le explice.

După ce ieşiră din oraş, el începu:

– Romey nu este poliţist, agent sau ceva de genul ăsta. Trebuie să înţelegi că nu este întreg la minte, îi cam lipseşte o doagă. Poate mai multe. Şi-a dorit dintotdeauna să fie şerif şi din când în când simte nevoia să iasă şi să patruleze, de fiecare dată pe la Dunne Spring. Dacă treci pe-acolo cu o maşină înregistrată în alt stat, Romey bagă imediat de seamă. Dacă ai plăcuţe de Tennessee sau North Carolina, să zicem, Romey te lasă în pace. Dar dacă eşti din nord, atunci Romey se agită şi face ce ţi-a făcut ţie. Chiar crede că face un lucru bun aducând la secţie şoferi neatenţi, mai ales oameni din New York şi Vermont.

– Şi de ce nu-l opreşte nimeni?

– A, păi încercăm... Toată lumea se răsteşte la el, însă nu poţi sta cu ochii pe el 24 de ore din 24. Este foarte şiret şi cunoaşte drumurile astea mai bine decât oricine. De obicei îl trage pe dreapta pe şoferul neatent, vreun biet om din New Jersey, îl bagă în sperieţi şi îi dă drumul. Şi nimeni nu află vreodată. Însă uneori mai vine la închisoare cu o persoană reţinută, insistând ca aceasta să fie băgată la zdup.

– Nu-mi vine să cred!

– N-a rănit pe nimeni până acum, dar...

– A tras spre un alt şofer. Încă îmi ţiuie urechile.

– Ce să spun? Omu-i nebun, ca mulţi alţii de pe aceste meleaguri.

– Atunci închideţi-l! Trebuie să existe legi împotriva arestărilor false şi răpirilor.

– Vărul său este şeriful.

Ea trase adânc aer în piept şi clătină din cap.

– Da, vărul său este şerif de multă vreme. Romey îl pizmuieşte pentru asta; de fapt, a şi candidat o dată împotriva şerifului. A obţinut

vreo zece voturi în tot comitatul şi asta l-a supărat rău de tot. Îi oprea pe yankei peste tot până l-au trimis de-aici câteva luni.

– Mai trimiteţi-l o dată.

– Nu-i atât de simplu. Ai mare noroc că nu te-a dus în închisoarea lui.

– Închisoarea *lui?*

Donovan zâmbea, savurând povestea.

– O, da! Acum vreo cinci ani, fratele lui Romey a găsit o berlină de model recent cu plăcuţe de Ohio parcată în spatele unui hambar de la ferma familiei lor. S-a uitat împrejur, a auzit un zgomot şi a găsit un tip din Ohio încuiat într-un grajd. Se pare că Romey împrejmuise boxa respectivă cu sârmă ghimpată şi bietul om era închis acolo de trei zile. Avea mâncare berechet şi stătea destul de comod. A zis că Romey îl verifica de mai multe ori pe zi şi că se purta extrem de frumos cu el.

– Imposibil! Nu cred.

– Nu-i nicio minciună. Romey nu îşi mai luase medicamentele şi trecea printr-o pasă proastă. Situaţia a degenerat. Tipul din Ohio a făcut tărăboi şi şi-a angajat avocaţi. Aceştia l-au dat în judecată pe Romey pentru privare de libertate şi alte chestii de-astea, dar cazul n-a ajuns nicăieri. El nu are nimic în afară de maşina cu care patrulează, deci un proces civil nu-şi are rostul. Au insistat să fie inculpat pentru răpire şi aşa mai departe, iar Romey a pledat vinovat pentru o acuzaţie minoră. A stat treizeci de zile la închisoare, dar nu într-a lui, ci în cea a comitatului, apoi a fost trimis înapoi la azilul statal pentru consultaţii. Nu-i băiat rău totuşi.

– Mda, e de vis, ce mai!

– Să fiu sincer, unii dintre poliţiştii de pe-aici sunt mai periculoşi ca el. Mie îmi place Romey. L-am apărat odată pe unchiul său. Metamfetamină.

– Metamfetamină?!

– Da. După cărbune, probabil că este cea mai mare sursă de venit de prin partea locului.

– Pot să te întreb ceva care ar putea să pară un pic cam personal?

– Sigur. Sunt avocatul tău, deci poţi să mă întrebi orice.

– De ce ai pistolul acela în torpedo?

Arătă cu capul spre torpedo, chiar sub cotul ei stâng. Un pistol mare şi negru era lăsat acolo la vedere.

– Este legal. Îmi fac mulţi duşmani.

– Ce fel de duşmani?

– Dau în judecată companii miniere.

Ea presupusese că explicaţia avea să-i ia mai mult, aşa că trase aer în piept şi fixă cu privirea drumul. După ce-i povestise aventurile lui Romey, Donovan părea bucuros să păstreze tăcerea. Ea realiză că nu o întrebase ce făcea în comitatul Noland, adică tocmai întrebarea cea mai evidentă. Când ajunseră la Thack's Bridge, el întoarse maşina în mijlocul drumului şi parcă în spatele Priusului.

– Deci... îţi datorez un onorariu? zise ea.

– Sigur. O cafea.

– Cafea? Unde, aici?

– Nu, este o cafenea drăguţă în oraş. Mattie este la tribunal şi va fi probabil ocupată până pe la cinci, deci ai timp berechet.

Ea dădu să spună ceva, dar nu-şi găsi cuvintele. El continuă:

– Mattie este mătuşa mea. Ea este motivul pentru care am dat la Drept, şi tot ea m-a ajutat în facultate. Am lucrat la clinica ei cât am fost student, apoi încă trei ani după ce am intrat în barou. Acum sunt pe cont propriu.

– Şi Mattie ţi-a spus că trebuie să apar eu, pentru interviu?

Pentru prima oară observă verigheta de pe degetul lui.

– A fost o coincidenţă. Trec des dimineaţa pe la ea, la birou, ca să bem o cafea şi să mai bârfim. Mi-a zis de toate e-mailurile de la avocaţi din New York decişi brusc să facă pe bunii samariteni, şi mi-a mai zis că unul dintre ei va veni azi la interviu. Este destul de amuzant pentru nişte avocaţi ca noi, de-aici, să vedem avocaţi de la firme mari dând năvală pe dealurile noastre ca să se ascundă. Apoi s-a nimerit să fiu la închisoare, unde îmi vizitam un client, când amicul tău Romey a apărut cu un nou trofeu. Şi iată-ne acum.

– Nu aveam de gând să mă întorc în Brady. De fapt, aveam de gând să întorc maşina şi să fug de-aici mâncând pământul.

– Ai grijă doar să încetineşti când treci prin Dunne Spring.

– Da, nu-ţi face griji.

Urmă o pauză în care ei se uitară la Prius, apoi el rosti:

– Bine, cumpăr eu cafeaua. Cred că îţi va face plăcere să o cunoşti pe Mattie. Te-aş înţelege şi dacă ai pleca, dar de multe ori prima impresie este înşelătoare. Brady este un oraş plăcut, iar Mattie are o grămadă de clienţi care ar avea nevoie de ajutorul tău.

– Nu mi-am adus pistolul.

El zâmbi şi zise:

– Nici Mattie nu are pistol.

– Cum aşa? Ce fel de avocată mai este?

– Este o avocată grozavă, dedicată trup şi suflet clienţilor ei care nu au bani s-o plătească. Dă-i o şansă. Măcar vorbeşte cu ea.

– Eu m-am specializat în finanţarea zgârie-norilor din Manhattan. Nu sunt sigură că sunt făcută pentru meseria lui Mattie.

– O să te prinzi repede şi îţi va plăcea deoarece vei ajuta oameni care au nevoie de tine, oameni cu probleme adevărate.

Samantha trase aer în piept. Instinctele o îndemnau să fugă. Dar unde să fugă mai exact? Spiritul ei de aventură o convinse să vadă măcar oraşul încă o dată. Nu putea să se considere cât de cât protejată de vreme ce avocatul ei era înarmat?

– Fac eu cinste, spuse ea. Pe post de onorariu.

– Bine. Vino după mine.

– Ar trebui să-mi fac griji în privinţa lui Romey?

– Nu, am discutat eu cu el. Şi vărul lui la fel. Ţine aproape.

Un tur rapid pe Main Street dezvălui şase cvartale de clădiri de la începutul secolului, un sfert dintre ele goale, cu semne vechi lipite pe geamuri, prin care se anunţa că sunt de vânzare. Biroul lui Donovan era o clădire cu etaj, cu ferestre mari şi cu numele său scris cu litere mici. Balconul de la etaj atârna deasupra trotuarului. Peste drum, la trei numere mai încolo se afla un fost magazin de bricolaj, acum sediul Mountain Legal Aid Clinic. În capătul îndepărtat al străzii, spre vest, era un tribunal mic şi prezentabil unde îşi făceau veacul majoritatea oamenilor de la conducerea comitatului Noland.

Intrară la Brady Grill şi se aşezară într-un separeu din spatele localului. Când trecură pe lângă o masă, trei bărbaţi se uitară urât la Donovan, care nu păru să-i bage în seamă. O chelneriţă le aduse cafea. Samantha se aplecă şi-i şopti:

– Cei trei indivizi de-acolo nu par să te aibă la inimă. Îi cunoşti?

El aruncă o privire peste umăr, apoi încuviinţă şi spuse:

– Îi cunosc pe toţi cei din Brady, şi presupun că vreo jumătate din ei mă urăsc. Aşa cum îţi ziceam, dau în judecată companiile miniere, iar cărbunele reprezintă principala sursă de venit pe-aici. De fapt, este principala sursă de venit în întreaga Apalaşie.

– Şi de ce le dai în judecată?

El surâse, sorbi din cafea şi se uită la ceas.

– E cam lungă povestea.

– Nu sunt prea ocupată în momentul de faţă.

– Ei bine, companiile miniere creează o grămadă de probleme. Mă rog, majoritatea companiilor. Există şi câteva mai rezonabile, însă majoritatea nu dau doi bani pe mediul înconjurător sau pe angajaţii lor. Exploatarea cărbunelui e o afacere murdară, şi-aşa a fost mereu. Dar acum este mult mai rău. Ai auzit de decopertarea munţilor?

– Nu.

– Este un soi de minerit de suprafaţă. Cărbunele a început să fie exploatat pe aceste meleaguri în secolul al XIX-lea. S-a început cu mineritul de subteran, care consta în săparea de tunele în munţi şi extragerea cărbunilor. Mineritul a fost modul de viaţă principal aici, încă de pe atunci. Bunicul meu a fost miner, la fel ca tatăl său. Cu tatăl meu a fost o altă poveste. În orice caz, pe la 1920 erau 800 000 de mineri care lucrau în bazinele carbonifere, din Pennsylvania până în Tennessee. Exploatarea cărbunelui este o întreprindere periculoasă şi are o istorie bogată în probleme de muncă, lupte sindicale, violenţă, corupţie şi tot felul de alte drame. Toate legate de mineritul de subteran, varianta tradiţională de exploatare. O muncă foarte solicitantă. Pe la 1970, companiile miniere au decis că pot trece la exploatarea de suprafaţă, economisind astfel milioane de dolari. Exploatarea de suprafaţă este mult mai ieftină

decât mineritul de subteran deoarece necesită un număr redus de muncitori. În ziua de azi au mai rămas doar 80 000 de mineri şi jumătate din aceştia lucrează la suprafaţă, pentru companiile de care ţi-am pomenit.

Chelneriţa trecu pe lângă ei şi Donovan se opri câteva clipe. Sorbi din cafea, aruncă o privire în jur, aşteptă ca ea să se îndepărteze şi apoi continuă:

– Decopertarea munţilor este un soi de exploatare accelerată de suprafaţă. Cărbunele din Apalaşi se găseşte în filoane, cam cum sunt straturile unui tort. În vârful muntelui se află pădurea, apoi un strat de pământ, altul de piatră şi abia apoi un filon de cărbune. Poate fi vorba de o grosime de-un metru sau de şase. Când o companie minieră primeşte autorizaţie pentru exploatarea de suprafaţă, ea atacă practic muntele cu tot soiul de utilaje grele. Mai întâi taie copacii, o defrişare completă ce nu implică niciun efort de salvare a lemnului de esenţă tare. Aceştia sunt luaţi cu buldozerul într-o acţiune de scalpare a pământului. La fel se întâmplă cu stratul de pământ de la suprafaţă, care nu este foarte gros. Urmează apoi stratul de piatră, care este dinamitat. Copacii, pământul şi pietrele sunt adeseori împinse în văile dintre munţi, creând aşa-numitele văi cu deşeuri. Acestea distrug flora, fauna şi pârâurile naturale. O adevărată catastrofă ecologică. Dacă locuieşti în josul apei, ai încurcat-o. Şi vei afla că aici toată lumea locuieşte în josul apei.

– Şi asta-i legal?

– Da şi nu. Exploatarea de suprafaţă este legală datorită legislaţiei federale, dar procesul propriu-zis de exploatare cuprinde foarte multe activităţi ilegale. Avem o experienţă îndelungată şi neplăcută cu organismele de reglementare şi supraveghere ce tratează cu mult prea mare lejeritate companiile miniere. Realitatea este mereu aceeaşi: companiile miniere calcă în picioare pământul şi oamenii pentru că deţin banii şi puterea care le permit să facă asta.

– Revenind la tort. Ai ajuns la filonul de cărbune.

– Da. Ei bine, când dau de cărbune, companiile aduc alte utilaje care îl extrag, îl transportă şi continuă dinamitarea până la următorul filon. Nu este ceva ieşit din comun ca astfel să se demoleze practic

vreo 150 de metri din munte. E nevoie de un număr relativ redus de muncitori. De fapt, o echipă mică poate distruge complet un munte în decurs de câteva luni. Chelneriţa le umplu din nou ceştile şi Donovan amuţi din nou, ignorând-o total. După ce plecă femeia, el se aplecă şi zise: După ce cărbunele este dus de-aici cu camioanele, este spălat, ceea ce reprezintă o nouă catastrofă. Spălarea cărbunelui creează un sediment negru care conţine chimicale toxice şi metale grele. Sedimentul este cunoscut sub numele de steril, un termen pe care îl vei auzi des. Cum el nu poate fi eliminat, companiile miniere îl depozitează în spatele unor baraje de pământ în halde de steril. Însă fac o treabă de mântuială şi există mereu deversări cu rezultate catastrofale.

– Pentru câtă vreme e depozitat?

Donovan ridică din umeri şi se uită împrejur. Nu era agitat sau speriat; pur şi simplu nu voia să îl audă cineva. Vorbea calm şi coerent, cu un uşor accent nazal, iar Samantha era captivată atât de poveste, cât şi de ochii lui negri.

– Pe termen nelimitat; oricum nimănui nu-i pasă. Îl depozitează până cedează barajul şi se produce o deversare de deşeuri toxice ce vine la vale, pătrunzând în case, în şcoli şi oraşe, şi distrugând totul în cale. Ai auzit de celebrul caz al petrolierului *Exxon Valdez* care a eşuat pe coasta Alaskăi. Peste o sută de milioane de litri de petrol deversate în apele cristaline. Ştirea a stat pe prima pagină săptămâni de-a rândul şi toată ţara a fost revoltată. Îţi aminteşti de vidrele acelea acoperite cu mâzgă neagră? Ei, pot pune pariu că n-ai auzit niciodată de accidentul din comitatul Martin, cea mai mare catastrofă ecologică de la est de Mississippi. S-a întâmplat acum opt ani, în Kentucky, când a cedat barajul de la o haldă de steril şi peste un miliard de litri de deşeuri au acoperit valea. O cantitate de zece ori mai mare decât în cazul *Valdez,* şi totuşi nimeni n-a scos o vorbă prin ţară. Ştii de ce?

– De ce?

– Pentru că-i vorba de Apalaşia. Companiile miniere ne distrug munţii, oraşele, cultura şi vieţile, dar asta nu-i o ştire pentru presă.

– Şi de ce te urăsc tipii ăştia?

– Deoarece ei cred că exploatarea de suprafaţă e o chestie bună. Le oferă locuri de muncă, ceea ce-i o raritate prin aceste părţi. Nu sunt oameni răi, sunt doar dezinformaţi şi manipulaţi. Decopertarea munţilor ne distruge comunităţile. A dus deja la pierderea a zeci de mii de locuri de muncă. Oamenii sunt siliţi să-şi abandoneze căminele din cauza exploziilor, prafului, sterilului şi a inundaţiilor. Drumurile nu mai sunt sigure din cauza camioanelor de mare tonaj care gonesc prin munţi. Am avut cinci cazuri de omor prin imprudenţă în ultimii cinci ani, oameni călcaţi de camioane care transportau câte nouăzeci de tone de cărbune. Multe oraşe au dispărut, pur şi simplu. Companiile miniere cumpără adesea casele din jur şi le demolează. Toate comitatele din zona carboniferă au scăzut în populaţie în ultimii douăzeci de ani. Şi totuşi, foarte mulţi oameni, inclusiv cei trei domni de acolo, sunt de părere că-i mai bine să existe câteva locuri de muncă decât niciunul.

– Dacă sunt domni, de ce sunt înarmaţi?

– Deoarece unele companii miniere obişnuiesc să angajeze mardeiaşi. O fac ca să intimideze, sau chiar mai rău, dar nu-i nimic nou. Uite ce-i, Samantha: eu sunt un provincial mândru de locul său de baştină şi ţi-aş putea spune o grămadă de poveşti despre istoria sângeroasă a companiilor miniere mari.

– Chiar te temi pentru viaţa ta?

El făcu o pauză şi îşi întoarse privirea pentru o clipă.

– Au fost o mie de crime în New York City anul trecut. Te-ai temut pentru viaţa ta?

– Nu chiar.

El surâse, dădu din cap şi zise:

– Şi-aici e la fel. Am avut trei crime anul trecut, toate legate de traficul de metamfetamină. Trebuie doar să ai grijă. Un telefon vibră în buzunarul lui şi el îl scoase. Citi mesajul şi-i spuse: E Mattie. A terminat treaba la tribunal, s-a întors la birou şi e gata să te primească.

– Stai aşa! Cum de-a ştiut că sunt cu tine?

– E un oraş mic, Samantha.

6

Merseră pe trotuar până ajunseră la biroul lui, unde îşi strânseră mâna. Ea îi mulţumi pentru serviciul voluntar pe care i-l oferise şi îl complimentă pentru felul în care se achitase de acesta. Dacă hotăra să rămână în oraş câteva luni, îşi promiseră să ia prânzul împreună la Brady Grill la un moment dat.

Era aproape ora cinci după-amiaza când ea traversă neregulamentar strada, aşteptându-se să fie arestată şi pentru asta. Se uită spre vest, unde munţii blocau deja ultimele raze ale soarelui. Oraşul se cufunda treptat în umbră, iar asta îi conferea un aspect de iarnă timpurie. Un clopoţel sună la uşă când intră în clinica aglomerată. Un birou încărcat îi sugeră că de obicei era cineva acolo care să răspundă la telefon şi să întâmpine clienţii, dar momentan nu era nimeni la recepţie. Se uită împrejur, aşteptând şi observând încăperea. Biroul avea o dispunere simplă – un hol îngust împărţea în două spaţiul a ceea ce trebuie să fi fost vreme de decenii întregi magazinul de bricolaj al oraşului. Totul arăta şi îţi dădea senzaţia de vechi şi uzat. Pereţii erau văruiţi, dar nu până în tavanul din plăci de aramă. Podelele erau acoperite cu o mochetă subţire şi zdrenţuită. Mobila, cel puţin cea de la recepţie, era şi ea o colecţie pestriţă de obiecte luate de la piaţa de vechituri. Totuşi, pe pereţi se puteau vedea tablouri interesante în ulei şi în pastel, pictate de artişti locali, toate scoase la vânzare pentru preţuri cât se poate de rezonabile.

Grafica. În urmă cu un an, partenerii cu acţiuni de la Scully & Pershing se certaseră pe seama propunerii unui designer de a cheltui două milioane de dolari pe nişte tablouri avangardiste enigmatice care să fie expuse în foaierul principal al firmei. În cele din urmă, designerul fusese concediat, lumea uitase de tablouri şi împărţise banii în prime.

La jumătatea holului se deschise o uşă şi o femeie scundă şi oarecum îndesată ieşi afară desculţă.

– Bănuiesc că tu eşti Samantha, rosti ea, întâmpinând-o. Eu sunt Mattie Wyatt. Am înţeles că ai avut parte de o primire neplăcută în comitatul Noland. Îmi pare rău pentru asta.

– Încântată de cunoştinţă, făcu Samantha, privind ochelarii pătrăţoşi, de un roz strălucitor, de la ochii lui Mattie. Rozul ochelarilor se asorta cu vârfurile roz ale părului, tuns scurt, vopsit într-un alb strident şi purtat în ţepi. Era o coafură cum Samantha nu mai văzuse în viaţa ei, dar care părea să aibă succes aici. Văzuse coafuri şi mai extravagante în Manhattan, desigur, dar niciodată la un avocat.

– Aici, zise Mattie, făcându-i semn spre biroul ei. După ce intrară, închise uşa şi spuse: Bag de seamă că ţicnitul ăla de Romey trebuie să rănească pe cineva înainte ca şeriful să ia atitudine. Îmi pare foarte rău. Ia loc.

– Nu-i nimic. Sunt bine; e o poveste pe care o voi spune multă vreme de-acum înainte.

– Da, aşa este. Dacă rămâi pe-aici vei mai aduna multe asemenea poveşti. Vrei o cafea?

Se aşeză pe un balansoar din spatele biroului ce părea organizat perfect.

– Nu, mulţumesc. Tocmai am băut o cafea cu nepotul dumneavoastră.

– Da, firește. Mă bucur mult că l-ai cunoscut pe Donovan. El e ca o rază de lumină pe-aici. Eu l-am crescut, practic. O familie cu un destin tragic. Este foarte dedicat meseriei lui şi nici nu arată rău, nu crezi?

– Este cumsecade, rosti Samantha precaută, nedorind să comenteze despre aspectul lui fizic şi hotărâtă să se ţină departe de tragedia familiei sale.

– Mă rog... Iată-ne aici. Ar trebui să mă mai întâlnesc cu un naufragiat de pe Wall Street mâine, şi cu asta, basta. Nu am prea mult timp de pierdut cu interviuri, mă-nţelegi. Am mai primit patru e-mailuri azi şi nu le-am mai răspuns. Mâine mă voi întâlni şi cu tipul de care ţi-am pomenit, după care conducerea se va întruni şi va alege câştigătorul.

– Am înţeles. Cine-i în conducere?

– Doar eu şi Donovan. Annette, o altă avocată care lucrează aici, ar fi şi ea invitată la interviuri, dar este plecată din oraş. Lucrăm destul de repede, nu prea ne bazăm pe birocraţie. Dacă hotărâm să te alegem pe tine, când poţi începe lucrul?

– Nu ştiu. Se întâmplă totul foarte repede...

– Parcă nu erai atât de ocupată zilele astea.

– Aşa este. Presupun că aş putea începe cât de curând, dar aş dori un răgaz de gândire de o zi sau două, rosti Samantha, încercând să se relaxeze într-un scaun ţeapăn de lemn care scârţâia şi când respira. Nu sunt sigură...

– Bine, am înţeles. Nu-i ca şi cum un stagiar va schimba prea mult lucrurile pe-aici. Am mai avut şi alţii. De fapt, am mai avut pe cineva vreme de doi ani, cineva din partea locului, care a făcut Dreptul la Stanford şi apoi s-a angajat la o firmă mare din Philadelphia.

– Şi ce-a făcut tipul respectiv aici?

– N-a fost un el, ci o ea. Evelyn, pe numele ei, s-a ocupat de cazurile de silicoză şi de siguranţă în mină. O fată foarte silitoare şi inteligentă, dar care a plecat după doi ani şi ne-a lăsat cu o grămadă de dosare nefinalizate. Mă întreb dacă n-o fi ajuns şi ea pe drumuri acum. Cred că-i groaznic acolo, nu?

– Da, într-adevăr. Iertaţi-mă că spun asta, doamnă Wyatt, dar...

– Zi-mi Mattie.

– Bine, Mattie, dar nu pari prea încântată de ideea de a avea un stagiar.

– A, iartă-mă. Îmi pare rău. Nu, adevărul este că avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem obţine. Aşa cum ţi-am spus la telefon, nu ducem lipsă de oameni sărmani cu probleme juridice. Oamenii ăştia nu-şi pot permite un avocat. Şomajul este la cote mari, iar companiile miniere sunt extrem de ingenioase când vine vorba să le facă rău oamenilor. Crede-mă, draga mea, avem nevoie de tot ajutorul din lume.

– Şi cu ce m-aş ocupa?

– Cu orice, de la răspuns la telefon până la deschis corespondenţa şi procese federale. Am văzut în CV-ul tău că ai autorizaţie atât în Virginia, cât şi în New York.

– Am fost grefiera unui judecător de la Washington după ce-am terminat Dreptul şi am luat examenul de barou în Virginia.

– Ai mai călcat printr-o sală de judecată în ultimii trei ani?

– Nu.

Mattie ezită o clipă, ca şi cum ăsta ar fi fost factorul decisiv.

– Mda, presupun că ai avut noroc, într-o anumită privinţă. Bănuiesc că nu ai fost nici la închisoare?

– Nu până azi după-amiază.

– A, da! Încă o dată, îmi cer scuze pentru asta. O să te prinzi repede cum merg lucrurile. Ce lucrai la New York?

Samantha trase aer în piept şi se gândi la modalităţile prin care ar fi putut evita să răspundă la întrebare. Cum nu găsi niciuna, zise:

– Am lucrat la imobiliare comerciale, chestii destul de plictisitoare, să fiu sinceră. Incredibil de plictisitoare. Reprezentam nişte bogătaşi antipatici care construiau clădiri înalte pe toată Coasta de Est, în special în New York. Fiind asociată de nivel mediu, îmi petreceam în mod normal timpul verificând acordurile de finanţare cu băncile, contracte groase care trebuiau întocmite şi editate de cineva.

Mattie îi aruncă o privire plină de compătimire pe deasupra ochelarilor roz.

– Sună oribil.

– Aşa era. De fapt, încă este, bănuiesc.

– Te bucuri că ai scăpat de corvoada asta?

– Nici nu ştiu cum mă simt, Mattie, să fiu sinceră. Acum o lună eram antrenată în lupta asta acerbă, îmbrâncindu-i pe alţii şi fiind la rândul meu îmbrâncită, gonind către ceva... nici măcar nu mai ştiu către ce anume. Apăruseră deja primele semnale de rău augur, dar noi eram prea ocupaţi ca să le remarcăm. Apoi s-a prăbuşit Lehman, şi timp de două săptămâni m-am temut şi de umbra mea. Am muncit şi mai asiduu, sperând să ţină cont cineva de asta, sperând că o sută de ore pe săptămână ar putea să ne salveze locurile de muncă, dacă nouăzeci erau prea puţine. Şi deodată s-a terminat totul, şi am fost azvârliţi în stradă. Fără plăţi compensatorii, fără nimic. Doar cu nişte promisiuni pe care mă îndoiesc că le poate ţine cineva.

Mattie părea gata să izbucnească în plâns.

– Te-ai mai întoarce acolo?

– În clipa de faţă chiar nu ştiu. Nu cred. Nu-mi plăcea ce făceam, nu-mi plăceau majoritatea colegilor din firmă, şi clienţii cu atât mai puţin. Din păcate, majoritatea avocaţilor pe care-i cunosc simt la fel.

– Ei bine, dragă, noi cei de la Mountain Legal Aid Clinic ţinem la clienţii noştri şi ei ţin la noi.

– Sunt sigură că sunt mult mai cumsecade decât cei cu care am avut eu de-a face.

Mattie aruncă o privire la ceas, un model cu cadran galben strident şi curea din vinilin verde, şi-i spuse:

– Ce planuri ai pentru diseară?

Samantha ridică din umeri.

– Nu m-am gândit atât de departe.

– În niciun caz nu te poţi întoarce la Washington în seara asta.

– Romey lucrează şi în tura de noapte? Nu sunt sigure drumurile?

Mattie chicoti şi zise:

– Drumurile sunt periculoase. Nu poţi pleca. Hai să începem cu cina şi vedem noi după aceea.

– Nu, serios, chiar nu pot...

– Ei, nu poţi! Samantha, acum eşti în Apalaşia, în creierii munţilor, şi noi nu ne gonim musafirii la ora cinei. Eu locuiesc chiar după colţ, iar soţul meu este un bucătar excelent. Hai să bem ceva pe verandă şi să mai vorbim. Îţi voi spune tot ce trebuie să ştii despre Brady.

Mattie îşi găsi pantofii şi încuie biroul. Îi zise că Priusul era în siguranţă acolo unde îl parcase, pe strada principală.

– Eu vin pe jos la serviciu, îi explică ea. Asta-i cam singura mişcare pentru care am timp.

Magazinele şi birourile erau închise. Cele două cafenele le serveau cina puţinilor muşterii. Urcară pe panta unui deal, trecând pe lângă puşti pe trotuar şi vecini ieşiţi pe prisă. După două cvartale cotiră pe Third Street, un şir de case îngrijite, din cărămidă roşie, aproape identice, cu verande albe şi acoperişuri triunghiulare. Samantha ar fi vrut să pornească la drum şi să se ducă înapoi în Abingdon, unde zărise câteva moteluri la şoseaua de racord. Însă nu avea cum să refuze ospitalitatea lui Mattie.

Chester Wyatt stătea într-un balansoar şi citea ziarul când făcu cunoştinţă cu Samantha.

– I-am zis că eşti un bucătar excelent, rosti Mattie.

– Asta înseamnă că trebuie să pregătesc cina, replică el cu un rânjet. Bine-ai venit.

– Să ştii că-i moartă de foame, continuă Mattie.

– Ce-ai vrea să mănânci? întrebă el.

– Sunt în regulă, serios, spuse Samantha.

– Ce-ar fi să faci pui la cuptor cu orez spaniol? zise Mattie.

– La asta mă gândeam şi eu, încuviinţă Chester. Vreţi nişte vin mai întâi?

Băură vin roşu vreo oră în timp ce întunericul se lăsa în jurul lor. Samantha sorbi încet, atentă să nu bea prea mult cu gândul la drumul de plecare din comitatul Noland. Nu păreau să existe

hoteluri sau moteluri în Brady şi, dat fiind aspectul jalnic al oraşului, ea se îndoia că ar fi putut găsi o cameră mai acătării pe undeva. În timpul discuţiei, ea află că soţii Wyatt aveau doi copii mari care părăsiseră zona după terminarea facultăţii. Aveau şi trei nepoţi, pe care îi vedeau foarte rar. Donovan era ca un fiu pentru ei. Chester era un poştaş pensionat care dusese corespondenţa prin sate zeci de ani şi cunoştea pe toată lumea. Acum făcea voluntariat pentru o grupare ecologistă care monitoriza exploatările la suprafaţă şi făcea reclamaţii în vreo zece părţi, la diverse autorităţi. Tatăl şi bunicul lui fuseseră mineri. Tatăl lui Mattie lucrase în subteran aproape treizeci de ani înainte să moară de silicoză la 61 de ani.

– Acum am eu 61 de ani, îi zise ea. A fost cumplit.

În timp ce femeile stăteau de vorbă, Chester era într-un du-te-vino permanent între bucătărie şi verandă, verificând puiul şi turnând vin. Într-unul din momentele lui de absenţă, Mattie spuse:

– Nu-ţi face griji, dragă: avem un dormitor liber.

– Nu, serios, eu...

– Te rog. Insist. N-o să găseşti nicio cameră cât de cât decentă în oraş, crede-mă. Sunt câteva locuri care închiriază cu ora, dar chiar şi acestea urmează să închidă. E destul de trist, dacă stau să mă gândesc. Oamenii obişnuiau să se furişeze la motel pentru o partidă clandestină de sex; acum preferă să se mute împreună şi să se poarte de parcă ar fi căsătoriţi.

– Deci, mai există şi sex pe-aici? întrebă Samantha.

– Eu aşa sper. Mama mea a avut şapte copii, mama lui Chester şapte. Nu prea sunt multe de făcut. Iar în această perioadă a anului, septembrie–octombrie, îi toarnă pe bandă, parcă ar fi iepuri.

– De ce?

– A fost o furtună mare de zăpadă chiar după Crăciun.

Chester apăru în pragul uşii cu plasă şi întrebă:

– Despre ce discutăm acum?

– Despre sex, răspunse Mattie. Samantha e surprinsă că lumea mai face şi sex pe-aici.

– Unii da, zise el.

– Mda, aşa am auzit şi eu, rosti Mattie, cu un zâmbet larg.

– Nu am adus eu subiectul în discuţie, se apără Samantha. Mattie a pomenit ceva de un dormitor liber pentru la noapte.

– Da, poţi sta acolo. Ai grijă doar să-ţi încui uşa ca să nu avem vorbe, replică Chester şi dispăru din nou în casă.

– Stai liniştită, doar gura-i de el, îi şopti Mattie.

Donovan sosi să îi salute şi din fericire rată acea parte a conversaţiei. El locuia „pe un munte, mai la ţară" şi se întorcea acasă acum. Nu dori să bea un pahar de vin cu ei şi plecă după un sfert de oră. Părea distrat şi le zise că era obosit.

– Bietul de el, spuse Mattie după ce acesta plecă. S-a despărţit de soţia lui. Ea s-a mutat înapoi în Roanoke cu fiica lor, o scumpete de fată de cinci ani cum n-ai mai văzut. Soţia lui, Judy, nu s-a adaptat niciodată la viaţa de aici, din munţi, şi pur şi simplu s-a săturat. Nu-i văd bine. Tu ce zici, Chester?

– Da, nici eu nu-i văd bine, încuviinţă Chester. Judy este o femeie minunată, dar nu a fost niciodată fericită aici. Şi-apoi, când au început problemele, a cedat nervos. Atunci a plecat.

Cuvântul „probleme" rămase suspendat în aer câteva secunde, şi cum niciunul din soţi nu dezvoltă subiectul, Chester zise: „Cina e gata". Samantha îi urmă în bucătărie, unde era pusă masa pentru trei persoane. Chester le servi cina – pui aburind cu orez şi chifle de casă. Mattie puse un castron de salată în mijlocul mesei şi turnă apă dintr-o carafă mare de plastic. Era limpede că se băuse destul vin deja.

– Miroase delicios, rosti Samantha, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se.

– Pune-ţi câtă salată vrei, spuse Mattie, ungându-şi o chiflă cu unt.

Începură să mănânce şi conversaţia încetă o vreme. Samantha ar fi vrut să păstreze discuţia concentrată asupra lor, dar înainte să poată continua pe această pistă, Chester zise:

– Povesteşte-ne despre familia ta, Samantha.

Ea zâmbi şi rosti politicos:

– Nu prea am multe de zis...

– Ei, lasă, că te ajutăm noi, râse Mattie. Ai crescut în DC, nu? Cred că a fost foarte interesant.

Ea menţionă punctele principale: singurul copil al unui cuplu de avocaţi ambiţioşi, crescută aproape în puf, şcoli particulare, studii la Georgetown, problemele tatălui ei, inculparea şi condamnarea lui, umilinţa decăderii sale prezentată pe larg în mass-media.

– Da, cred că-mi amintesc de asta, zise Chester.

– A apărut în toată presa.

Le descrise cum îl vizitase la închisoare, lucru pe care el nu îl încurajase. Durerea provocată de divorţ, dorinţa de a pleca din DC, cât mai departe de părinţii ei, Dreptul la Columbia, stagiul de grefieră într-un tribunal federal, seducţia reprezentată de Marile Firme de avocatură şi cei trei ani nu tocmai plăcuţi de la Scully & Pershing. Iubea Manhattanul şi nu se vedea locuind altundeva, dar lumea ei se întorsese cu fundul în sus acum şi nu mai avea nimic sigur în viitor. În timp ce vorbea, ei o ascultau atenţi, sorbindu-i fiecare cuvânt. După o vreme, când i se păru că vorbise destul, luă o bucată de pui cu gândul de a o mesteca îndelung.

– E foarte urât să te porţi aşa cu oamenii, rosti Chester.

– Angajaţi azvârliţi în stradă, pur şi simplu... murmură Mattie, nevenindu-i a crede şi clătinând din cap dezaprobator.

Samantha încuviinţă şi continuă să mestece. Nu trebuia să-i amintească nimeni asta. Când Chester îi mai turnă nişte apă, ea întrebă:

– Toată apa potabilă este îmbuteliată?

Aparent, spusese ceva amuzant.

– A, da, replică Mattie. Nimeni nu bea apa de aici. Neînfricata autoritate de reglementare ne asigură că este bună de băut, dar nu-i crede nimeni. Ne spălăm cu ea, ne spălăm hainele şi vasele cu ea, iar unii îndrăznesc chiar să se spele pe dinţi cu ea. Eu nu.

– Multe pârâuri, râuri şi izvoare au fost contaminate de exploatările la suprafaţă, interveni şi Chester. Pârâurile din amonte au fost blocate de deşeurile din văi. Haldele de steril se infiltrează până la izvoarele din subteran. Cărbunele ars produce tone de cenuşă, iar

companiile le deversează în râurile noastre. Aşa că, Samantha, te rog să nu bei apă de la robinet.

– Am înţeles.

– Ăsta-i unul din motivele pentru care bem atâta vin, rosti Mattie. Cred că mai vreau un pahar, Chester, dacă nu te superi.

Chester, care îi era atât bucătar, cât şi barman, nu ezită şi luă o sticlă de pe bufet. Cum nu avea să mai conducă în acea seară, Samantha acceptă să mai bea un pahar. Aproape imediat, vinul păru să îi dezlege limba lui Mattie şi începu să vorbească despre cariera ei şi despre clinica juridică pe care o fondase cu 26 de ani în urmă. Pe măsură ce sporovăia, Samantha îi mai adresa destule întrebări cât să o păstreze în vervă, deşi nu avea nevoie de cine ştie ce ajutor pentru asta.

Căldura bucătăriei confortabile, aroma fripturii de pui, gustul mâncării făcute în casă, euforia dată de vin, deschiderea de care dădeau dovadă doi oameni extrem de ospitalieri, precum şi promisiunea unui pat cald se îmbinară toate pe la jumătatea cinei şi Samantha se relaxă cu adevărat pentru prima oară în ultimele luni. În oraş nu se putea destinde; fiecare pauză era monitorizată. Nu mai dormise bine de trei săptămâni. Părinţii o făceau să stea ca pe ace. Drumul de şase ore îi întinsese nervii la maximumum. Apoi episodul cu Romey. În sfârşit, Samantha simţi cum i se ridică o greutate de pe umeri. Îi reveni brusc pofta de mâncare. Îşi mai puse nişte pui în farfurie, ceea ce le mulţumi nespus pe gazdele sale.

– Mai devreme, pe verandă, când vorbeam de Donovan, aţi pomenit ceva despre „probleme". E secret? întrebă ea.

Soţii Wyatt se uitară unul la celălalt şi ridicară din umeri. Locuiau într-un oraş mic, în fond, unde foarte puţine lucruri rămâneau secrete. Chester lăsă subiectul în seama soţiei sale, turnându-şi nişte vin. Mattie împinse farfuria la o parte şi zise:

– A avut o viaţă tragică... Donovan.

– Dacă-i un subiect prea personal, putem trece la altceva, rosti Samantha, dar numai din curtoazie. Voia să afle povestea senzaţională a acestuia.

Mattie oricum nu avea de gând să mai dea înapoi. Fără să o bage în seamă pe Samantha, continuă:

– Toată lumea de aici ştie; nu-i niciun secret, zise ea, înlăturând orice brumă de confidenţialitate. Donovan este fiul surorii mele, Rose... al răposatei mele surori, îmi pare rău s-o spun. A murit când el avea 16 ani.

– E o poveste lungă, adăugă Chester, de parcă ar fi fost mult prea multe de povestit într-o singură seară.

Mattie îl ignoră.

– Tatăl lui Donovan este un bărbat pe nume Webster Gray, care încă trăieşte pe undeva, şi el a moştenit trei sute de pogoane în comitatul vecin, Curry. Terenul respectiv a fost în proprietatea familiei Gray dintotdeauna, încă de la începutul secolului al XIX-lea. E un teren frumos, de deal şi munte, cu văioage şi văi, superb şi nepângărit de om. Acolo s-au născut Donovan şi fratele său, Jeff, şi acolo au crescut. Tatăl şi bunicul lui, Curtis Gray, i-au dus pe băieţi în pădure de când au învăţat să meargă, la vânătoare, pescuit şi explorat. Ca atâţia alţi copii din Apalaşia, ei au crescut legaţi de pământ. Sunt multe frumuseţi naturale pe-aici, câte-au mai rămas, dar proprietatea familiei Gray avea ceva aparte. După ce Rose s-a căsătorit cu Webster, obişnuiam să mergem acolo la picnicuri şi adunări în familie. Mi-i amintesc pe Donovan, pe Jeff, pe copiii mei şi pe toţi ceilalţi veri înotând în Crooked Creek, lângă locul nostru preferat de tabără. Urmă o pauză pentru o gură de vin. Curtis a murit în... cred că era 1980, iar Webster a moştenit terenul. Curtis era miner de subteran, un sindicalist dur, şi era mândru de asta, ca majoritatea celor din generaţia lui. Însă nu a vrut ca Webster să lucreze în mină vreodată. Webster, după cum am descoperit, nu ţinea să lucreze în niciun fel, aşa că a sărit de la o slujbă la alta, fără să prindă cheag pe undeva. Astfel au apărut problemele financiare şi căsnicia lui cu Rose a început să scârţâie. S-a apucat de băut, ceea ce a dus la şi mai multe probleme. A stat şi şase luni la închisoare odată, pentru nişte lucruri furate, iar familia sa a fost cât pe ce să moară de foame. Noi ne dădeam de ceasul morţii de grija lor.

- Webster nu era un tip cumsecade, interveni Chester, adăugând ceea ce era evident.

- Cel mai înalt punct de pe proprietatea lor se numea Muntele Gray, o culme de 900 de metri acoperită cu copaci de esenţă tare. Companiile miniere ştiu unde sunt îngropate toate zăcămintele de cărbuni din Apalaşia, indiferent cât de mici ar fi acestea; au făcut prospecţiunile geologice în urmă cu câteva decenii. Şi nu era niciun secret că Muntele Gray conţinea unul dintre cele mai bogate filoane din aceste părţi. De-a lungul timpului, Webster lăsase de înţeles în repetate rânduri că era dispus să concesioneze o parte din proprietate pentru exploatare, dar noi nu l-am crezut. Exploatările de suprafaţă începuseră deja, îngrijorând tot mai multă lume.

- Nici nu se compară cu ce se întâmplă în ziua de azi, totuşi, adăugă Chester.

- A, nu, nici nu se compară. În orice caz, fără să îşi anunţe familia, Webster a semnat un contract de concesionare cu o companie din Richmond, Vayden Coal, ca să facă o exploatare de suprafaţă pe Muntele Gray.

- Nu-mi place termenul „exploatare de suprafaţă", rosti Chester. Pare ceva legitim. E vorba de decopertare, nici mai mult, nici mai puţin.

- Webster a fost calculat; omul nu era deloc prost. A înţeles că asta era şansa lui să scoată nişte bani frumoşi, şi a pus un avocat bun să-i întocmească contractul de concesionare. Webster urma să primească doi dolari pe tonă, ceea ce pe atunci era mai mult decât câştiga lumea de-aici. Cu o zi înainte să apară buldozerele, Webster le-a spus în sfârşit lui Rose şi băieţilor ce făcuse. A prezentat lucrurile într-o lumină cât mai bună, a zis că autoritatea de reglementare şi avocaţii vor sta cu ochii pe compania minieră, că pământul avea să se refacă după ce era extras tot cărbunele, şi că banii frumoşi obţinuţi aveau să compenseze cu vârf şi îndesat bătăile de cap de pe termen scurt. Rose m-a sunat în acea seară; plângea. Prin părţile astea, proprietarii care vând companiilor miniere nu sunt văzuţi cu ochi buni, şi ea se gândea cu groază la ce aveau să creadă vecinii

lor. Îşi făcea griji şi în privinţa pământului. Mi-a zis că Webster şi Donovan se certau, că situaţia era extrem de proastă. Şi ăsta a fost doar începutul. A doua zi dimineaţă o mică armată de buldozere şi-a croit drum până în vârful Muntelui Gray şi a început...

– Să siluiască pământul, interveni Chester, clătinând din cap.

– Da, şi nu numai asta. Au defrişat toată pădurea, au desţelenit pământul şi au azvârlit mii de buşteni de esenţă tare în văile de la poale. Apoi au excavat solul de la suprafaţă şi l-au azvârlit peste copacii tăiaţi. Când au început dinamitările, s-a dezlănţuit iadul.

Mattie luă o gură de vin şi Chester depănă povestea mai departe.

– Aveau o casă bătrânească superbă în vale, chiar lângă Crooked Creek. Fusese în familie de zeci de ani. Cred că tatăl lui Curtis a construit-o la începutul secolului. Fundaţia era din piatră, şi în scurt timp pietrele au început să se crape. Webster le-a făcut scandal celor de la compania minieră, dar a fost o simplă pierdere de timp.

Mattie preluă ştafeta.

– Praful era cumplit, ca o negură aşternută peste văile de la poalele muntelui. Rose nu mai era deloc în apele ei, aşa că mă duceam des pe la ea ca să-i ţin de urât. Pământul se cutremura de câteva ori pe zi când dinamitau muntele. Casa începuse să se încline, iar uşile nu se mai închideau. Nu cred că mai e cazul să-ţi spun că era o situaţie de coşmar care le-a afectat şi mai mult căsnicia şi familia. După ce Vayden a decopertat cam o sută de metri de munte, au dat de primul filon, şi când au început să transporte cărbunele de pe munte, Webster şi-a cerut partea. Compania l-a tot amânat, apoi i-a trimis câteva cecuri. Însă acestea nu erau nici pe departe cât se aşteptase Webster să fie. Şi-a adus avocaţii în dispută, ceea ce i-a enervat la culme pe cei din companie. A izbucnit războiul şi toată lumea ştia cine avea să triumfe.

Chester clătina din cap, amintindu-şi de acel coşmar. Spuse:

– Pârâul a secat, blocat de deşeurile din vale. Asta se întâmplă. În ultimii douăzeci de ani am pierdut peste 1 500 de kilometri de ape în amonte, aici în Apalaşia. E pur şi simplu cumplit!

– Rose a plecat, până la urmă, zise Mattie. Ea şi băieţii au venit să locuiască aici cu noi, dar Webster a refuzat să vină cu ei. Începuse să bea şi se purta ca un nebun. Stătea pe verandă cu puşca, aşteptând să apară cineva mai cutezător de la companie. Rose era îngrijorată din cauza lui, aşa că a luat băieţii şi s-a întors acasă. El i-a promis că va repara casa de îndată ce primea banii. A depus reclamaţii la autoritatea de reglementare, ba chiar le-a intentat proces celor de la Vayden, însă aceştia au blocat acţiunea în instanţă. E greu să câştigi în faţa unei companii miniere.

– Apa din fântâna lor a fost contaminată cu sulfuri, spuse Chester. Aerul era îmbâcsit cu praf ridicat de dinamitări şi de camioanele de transport. Nu mai era un loc sigur, aşa că Rose a plecat din nou. Ea şi băieţii au stat la motel câteva săptămâni, apoi au venit iarăşi aici, după care au plecat în altă parte. Asta a durat cam un an, nu, Mattie?

– Cel puţin... Muntele a continuat să se micşoreze pe măsură ce ei treceau de la un filon la altul. Ţi se făcea rău când îl vedeai cum dispare. Preţul cărbunelui era mare, deci Vayden exploata în draci, şapte zile pe săptămână, cu toate utilajele şi camioanele pe care le puteau aduce la locul exploatării. Webster a primit un cec de 30 000 de dolari într-o bună zi. Avocatul său l-a returnat cu o solicitare furioasă. Acela a fost şi ultimul cec.

– Şi-apoi s-a năruit totul, zise Chester. Preţul cărbunelui a căzut brusc şi Vayden a dispărut peste noapte. Avocatul lui Webster a cerut suma de 400 000 de dolari, intentându-i un nou proces. Peste o lună Vayden a depus dosarul de insolvenţă, spălându-se pe mâini. S-a restructurat într-o nouă companie, care mai există şi azi. E deţinută de un miliardar din New York.

– Deci, familia n-a primit nimic? întrebă Samantha.

– Nu prea, răspunse Mattie. Au fost câteva cecuri la început, dar numai o mică parte din valoarea specificată în contractul de concesionare.

– Este un şiretlic des întâlnit în bazinele carbonifere, zise Chester. Compania extrage cărbunele, apoi intră în insolvenţă ca să

evite plăţile şi solicitările din reclamaţii. Apoi, peste o vreme, apare sub un alt nume. Aceiaşi actori, doar cu un logo schimbat.

– E dezgustător! exclamă Samantha.

– Nu, aşa-i legea.

– Ce s-a întâmplat cu familia?

Chester şi Mattie schimbară o privire plină de amărăciune.

– Spune tu povestea, Chester, rosti ea, luând o gură de vin.

– La scurtă vreme după plecarea celor de la Vayden s-a pornit o ploaie puternică, urmată de o inundaţie. Cum văioagele şi râurile sunt blocate cu deşeuri, apa este deviată spre alte cursuri. Inundaţiile reprezintă o problemă imensă. O avalanşă de noroi, copaci şi pământ de suprafaţă a măturat valea, cu tot cu casa familiei Gray. A făcut-o praf, împrăştiind resturile pe câţiva kilometri în aval. Din fericire, nu era nimeni acasă; ajunsese deja de nelocuit, nici măcar Webster nu mai putea sta acolo. Alt proces, alt timp pierdut, alţi bani aruncaţi. Legile insolvenţei sunt ca teflonul. Rose a plecat cu maşina într-o zi însorită şi a găsit câteva pietre din fundaţia casei. Şi-a ales un loc şi s-a sinucis.

Samantha gemu, îşi masă fruntea şi murmură:

– O, nu...!

– Webster a dispărut definitiv. Ultima oară am auzit că era prin Montana, făcând Dumnezeu ştie ce. Jeff s-a dus să stea la o altă mătuşă, iar Donovan a rămas la noi până la sfârşitul liceului. A avut trei slujbe în facultate. Până la absolvire s-a lămurit cu privire la ce voia să facă: voia să devină avocat şi să-şi petreacă restul vieţii luptându-se cu companiile miniere. Noi l-am ajutat cât a făcut Dreptul. Mattie i-a dat de lucru la clinică, şi a muncit acolo câţiva ani înainte să-şi deschidă propria firmă. A intentat sute de procese şi s-a luat de toate companiile miniere care s-au gândit vreodată să deschidă o exploatare de suprafaţă. Este necruţător şi neînfricat.

– Şi deştept foc, rosti Mattie cu mândrie.

– Într-adevăr.

– Îşi câştigă procesele?

Ei se opriră şi schimbară priviri nesigure. Mattie răspunse:

– Da şi nu. Este greu să te lupţi cu companiile miniere. Nu joacă deloc cinstit. Mint, înşală, muşamalizează şi angajează firme uriaşe de avocatură (cum e a ta) care să-i pună la zid pe cei cu pretenţii legitime. El alternează victoriile cu eşecurile, dar este mereu în ofensivă.

– Motiv pentru care companiile îl detestă, completă Chester.

– A, da, nu încape îndoială. Am zis că-i necruţător, nu? Donovan nu respectă întotdeauna regulile. Şi-a dat seama că nici companiile miniere nu respectă regulile şi procedurile legale, silindu-l şi pe el să le ignore.

– Iar asta a dus la „probleme"? întrebă Samantha.

– Da, răspunse Mattie. Acum cinci ani a cedat un baraj în comitatul Madison, din Virginia de Vest, la vreo 150 de kilometri de-aici, şi un bloc de steril a alunecat la vale, înghiţind practic oraşelul Prentiss. Patru oameni şi-au pierdut viaţa, aproape toate casele au fost distruse... o adevărată catastrofă. Donovan a luat cazul, a cooptat în echipă şi alţi avocaţi ecologişti din Virginia de Vest şi a intentat un mare proces federal. I-a apărut poza în ziar, a beneficiat de multă expunere mediatică şi probabil că l-a luat gura pe dinainte. Printre altele, a numit compania respectivă „cea mai murdară corporaţie din America". Atunci a început să fie hărţuit. Apeluri anonime pe telefonul mobil. Scrisori de ameninţare. Bătăuşi care-l pândeau din umbră. Au început să-l urmărească şi fac asta în continuare.

– Donovan este urmărit? întrebă Samantha.

– O, da, făcu Mattie.

– De aceea are arma la el.

– Arme, la plural. Şi ştie să le folosească, interveni Chester.

– Şi nu vă faceţi griji pentru el?

Chester şi Mattie chicotiră înfundat. Chester spuse:

– Nu chiar. Ştie ce face şi îşi poate purta singur de grijă.

– Ce-ar fi să mai bem o cafea pe verandă? zise Mattie.

– Sigur, pun ibricul pe foc, se oferi Chester, ridicându-se de la masă.

Samantha o urmă pe Mattie pe verandă şi se aşeză din nou pe balansoar. Era atât de răcoare, încât mai că nu puteai rămâne afară. Pe stradă era linişte; în multe case se stinsese deja lumina.

Cu curajul dat de vin, Samantha întrebă:

– Şi ce s-a întâmplat cu procesul?

– S-a căzut la învoială anul trecut. Un acord confidenţial păstrat încă secret.

– Dacă s-a căzut la învoială, de ce îl mai urmăresc?

– Pentru că el este duşmanul lor numărul unu. Nu se fereşte să joace murdar când trebuie, iar companiile miniere ştiu asta.

Chester sosi cu o tavă cu decofeinizată, apoi plecă să spele vasele. După câteva guri şi câteva minute de legănat în balansoar, Samantha simţi că e cât pe ce să aţipească. Zise:

– Am o gentuţă cu lucruri în maşină. Trebuie să mă duc s-o iau.

– Vin cu tine, rosti Mattie.

– Nu vom fi urmărite, nu?

– Nu, dragă, noi nu reprezentăm o ameninţare.

Apoi se pierdură în întuneric.

7

Cei doi domni din dreapta ei beau whisky şi discutau înfierbântaţi despre modalităţi de salvare a Fannie Mae. Cei trei din stânga lucrau la Trezorerie, care părea să fie epicentrul colapsului. Dădeau pe gât pahare de martini din banii contribuabililor. La barul de la Bistro Venezia nu se vorbea decât despre sfârşitul lumii. Un gură-spartă din spatele ei reda cu voce tare conversaţia pe care o purtase în acea după-amiază cu un consilier din campania republicanilor McCain/Palin. El le oferise o grămadă de sfaturi utile, însă se temea că toate erau ignorate. Doi barmani se plângeau de căderea acţiunilor la bursă, ca şi cum ar fi pierdut milioane de dolari. Cineva susţinea că Banca Naţională ar fi putut face aşa şi pe dincolo. Bush era sfătuit prost. Obama creştea în sondaje. Goldman avea nevoie de lichidităţi. Comenzile către fabricile din China scăzuseră în mod dramatic.

În toiul acelei furtuni, Samantha sorbea dintr-un suc dietetic şi îşi aştepta tatăl, care întârzia. Realiză că nimeni din Brady nu păruse cât de cât conştient că lumea se afla în pragul unei recesiuni catastrofale. Poate că munţii păstrau locul izolat şi sigur. Sau poate că oamenii se învăţaseră cu greutăţile atât de mult, încât un nou crah nu mai conta. Telefonul îi vibră şi ea îl scoase din buzunar. Era Mattie Wyatt.

– Samantha, cum a fost drumul? o întrebă ea.

– A fost în regulă, Mattie. Sunt în DC acum.

– Bun. Uite, tocmai s-a întrunit conducerea şi a votat în unanimitate ca tu să primeşti postul. L-am intervievat pe celălalt candidat azi după-amiază; un tip destul de agitat, chiar de la firma ta de avocatură. Nu ne interesează. Mi-a lăsat impresia că era doar în trecere, probabil că s-a urcat în maşină şi a vrut să plece cât mai departe de New York. Nu sunt prea sigură că-i foarte stabil. În orice caz, eu şi Donovan nu am observat cine ştie ce potenţial la el, aşa că l-am respins pe loc. Când poţi începe?

– S-a întâlnit cu Romey?

Mattie chicoti la capătul firului şi zise:

– Nu cred.

– Trebuie să trec prin New York ca să-mi iau nişte lucruri. O să ajung luni la voi.

– Excelent. Sună-mă peste o zi sau două.

– Mulţumesc, Mattie. De-abia aştept.

Îşi zări tatăl în stânga barului. Fură conduşi la o masă din colţ şi li se oferi în grabă meniul. Restaurantul era ticsit şi zumzetul sporovăielii agitate îi asalta din toate direcţiile. Peste un minut, un manager în smoching apăru şi îi anunţă pe un ton sobru:

– Îmi pare foarte rău, dar avem nevoie de această masă.

Marshall replică ofuscat:

– Poftim?

– Vă rog, domnule. Avem o altă masă pentru dumneavoastră.

În acea clipă, o caravană de SUV-uri negre opriră pe N Street, chiar în faţa restaurantului. Portierele se deschiseră şi o armată de agenţi se revărsă pe trotuar. Samantha şi Marshall se ridicară de la masă, urmărind tevatura de afară alături de ceilalţi clienţi. Astfel de apariţii spectaculoase erau ceva obişnuit în DC, şi în acele momente toată lumea îşi dădea cu presupusul. Oare era preşedintele? Dick Cheney? Cu ce mare mahăr vom putea spune că am luat cina? VIP-ul coborî în cele din urmă şi fu escortat înăuntru, unde mulţimea încremeni, holbându-se şi aşteptând.

– Cine naiba mai e şi ăsta? întrebă cineva.

– Nu l-am mai văzut în viaţa mea.

– A, cred că-i israelianul ăla, ambasadorul.

Atmosfera din restaurant se detensionă vizibil când clienţii realizară că vedeta în chestiune nu era de prim rang. Deşi de nerecunoscut, tipul era clar o persoană importantă. Masa lui – fosta masă a celor doi Kofer – fusese împinsă într-un colţ şi împrejmuită cu paravane apărute de nicăieri. Toate restaurantele din capitală care se respectau păstrau paravane la îndemână. VIP-ul se aşeză cu partenera lui şi încercă să se poarte normal, ca orice tip ieşit să mănânce ceva pe fugă. Între timp, gărzile lui de corp patrulau pe trotuar, supraveghind strada şi uitându-se după potenţiali atentatori sinucigaşi.

Marshall îl înjură pe manager şi-i zise Samanthei:

– Hai să plecăm de-aici. Urăsc oraşul ăsta uneori.

Merseră cale de vreo trei cvartale pe Wisconsin Avenue şi găsiră un pub care părea să nu fi fost remarcat de jihadişti. Samantha îşi comandă tot un suc dietetic, iar Marshall ceru o votcă dublă.

– Ce s-a întâmplat acolo? o întrebă el. Încercase să o descoasă la telefon, dar ea alesese să păstreze poveştile pentru discuţia faţă în faţă.

Îi zâmbi şi începu cu Romey. Pe la jumătatea poveştii realiză cât de mult savurase aventura. Lui Marshall nu-i venea să creadă; ar fi vrut să dea în judecată pe cineva, dar se mai potoli după câteva guri de votcă. Comandară o pizza şi ea îi descrise cina cu Mattie şi Chester.

– Doar n-ai de gând să lucrezi acolo? făcu el.

– Am primit postul. O să încerc să văd cum e, câteva luni măcar. Dacă mă plictisesc, mă întorc la New York şi mă angajez ca vânzătoare de pantofi la Barneys.

– Nu trebuie să vinzi pantofi şi nu trebuie să lucrezi pe gratis pentru săraci. Câţi bani ai în cont?

– Destui cât să supravieţuiesc. Tu cât ai în cont?

El se încruntă şi mai luă o duşcă.

– Mulţi, nu? continuă ea. Mama este convinsă că ai îngropat o grămadă prin străinătate şi ai lăsat-o cu buza umflată la divorţ. E adevărat?

– Nu, dar şi dacă ar fi fost, crezi că ţi-aş spune?

– Nu, niciodată. Neagă, neagă, neagă – nu asta-i prima regulă a avocaţilor de drept penal?

– N-am de unde să ştiu. Oricum, eu mi-am recunoscut greşelile şi am pledat vinovat. Ce ştii tu despre dreptul penal?

– Momentan nimic, dar învăţ. Pentru început, am fost arestată.

– Şi eu am fost arestat, şi nu recomand experienţa asta nimănui. Măcar tu ai scăpat de cătuşe. Ce altceva mai spune mama ta despre mine?

– Nimic de bine. Undeva, în subconştient, am avut fantezia asta cu noi trei luând cina într-un restaurant cochet, nu ca familie, Doamne fereşte, ci ca trei oameni mari care ar trebui să aibă măcar câteva lucruri în comun.

– N-aş zice nu.

– Însă ea zice. Prea multe traume.

– Cum de-am ajuns la subiectul ăsta?

– Nu ştiu. Iartă-mă. Ai dat vreodată în judecată o companie minieră?

Marshall îşi agită paharul câteva clipe, căzut pe gânduri. Dăduse în judecată atâtea corporaţii la vremea lui... Din păcate, îi zise:

– Nu, nu cred. Eu mă specializasem în accidentele de avion, dar Frank, unul dintre partenerii mei, a fost implicat la un moment dat într-un caz legat de cărbuni. O catastrofă ecologică provocată de mâzga aia pe care o ţin în lacuri. Nu vorbeşte prea mult despre el, ceea ce înseamnă că probabil a pierdut în instanţă.

– Se cheamă sediment sau steril. Este un deşeu toxic rezultat din spălarea cărbunilor. Companiile îl depozitează în spatele unor baraje de pământ, unde stă cu anii până se infiltrează în pânza freatică şi contaminează apa potabilă.

– Măi să fie! De când eşti aşa deşteaptă?

– O, am învăţat o grămadă în ultimele 24 de ore. Ştiai că unele comitate din bazinul carbonifer au cele mai ridicate rate de cancer din ţară?

– Îmi sună a motiv de proces.

– Procesele sunt greu de câştigat acolo deoarece cărbunele face legea şi mulţi juraţi iau partea companiilor.

– E minunat, Samantha. Vorbim de drept adevărat acum, nu de construirea zgârie-norilor. Sunt mândru de tine. Hai să dăm în judecată pe cineva!

Li se aduse pizza şi ei o mâncară direct de pe platou. O brunetă voluptuoasă într-o fustă scurtă trecu pe lângă ei, iar Marshall întoarse capul după ea în mod instinctiv, oprindu-se din mestecat pentru o clipă, apoi îşi veni în fire şi încercă să se comporte de parcă nici nu o observase.

– Cu ce o să te ocupi acolo? întrebă el jenat, trăgând cu coada ochiului spre fusta tipei.

– Ai 60 de ani, iar ea-i cam de-o seamă cu mine. Când o să înceteze să te mai uiţi după fuste?

– Niciodată. Ce-i rău în asta?

– Nu ştiu. Bănuiesc că ar fi un început.

– Nu înţelegi cum sunt bărbaţii, Samantha. Uitatul e ceva automat, dar nevinovat. Toţi ne uităm. Ce naiba!

– Deci, nu te poţi abţine?

– Nu. Şi de ce discutăm despre asta? Aş prefera să vorbim de procese intentate companiilor miniere.

– Ţi-am spus deja ce aveam de spus.

– Le vei da în judecată?

– Mă îndoiesc. Însă am cunoscut un tip care nu se ocupă decât de cazuri legate de cărbuni. Familia lui a fost distrusă de o mină de suprafaţă când era copil şi acum caută să se răzbune. Are şi pistol. L-am văzut.

– Un tip? Îţi place de el?

– E însurat.

– Bun. Mai bine să nu te îndrăgosteşti de vreun ţărănoi. De ce are pistol?

– Cred că mulţi oameni de-acolo au. El zice că nu-l înghit companiile miniere şi că există antecedente violente în branşă.

Marshall se şterse la gură cu un şerveţel de hârtie şi bău nişte apă.

– Lasă-mă să fac un rezumat. Vorbim de un loc în care oameni bolnavi mintal au voie să poarte uniforme, să se dea drept poliţişti,

să conducă maşini cu girofar, să oprească şoferi veniţi din afara statului şi uneori chiar să-i ducă la închisoare. Alţii, care nu au probleme psihice, practică dreptul, dar au pistoale în serviete. Mai sunt şi alţii care oferă posturi temporare avocaţilor rămaşi fără loc de muncă, fără a-i plăti însă.

– E o analiză destul de corectă.

– Şi începi lucrul luni dimineaţă?

– Exact.

Marshall clătină din cap, luând încă o felie de pizza.

– Presupun că tot e mai bine decât să lucrezi pentru Firmele Mari de pe Wall Street.

– Vom vedea.

Blythe reuşi să scape de la firmă pentru un prânz rapid. Se întâlniră la un fast-food aglomerat din apropierea biroului ei şi ajunseră la o înţelegere în timp ce mâncau salată. Samantha avea să-şi plătească partea sa de chirie în cele trei luni rămase din contract, dar nu mai putea promite nimic dincolo de această dată. Blythe se agăţa de slujba ei şi era cât de cât optimistă că nu avea să şi-o piardă. Ar fi vrut să păstreze apartamentul, însă nu-şi putea permite să plătească singură chiria. Samantha o asigură că erau şanse mari să se întoarcă în metropolă în scurt timp şi să-şi caute ceva de lucru.

Puţin mai târziu în acea după-amiază, se întâlni cu Izabelle la cafea. Izabelle îşi făcuse deja bagajele şi urma să plece acasă, în Wilmington, ca să stea cu sora ei care avea o cameră liberă la subsol. Avea să facă stagiul la o asociaţie de sprijinire a copiilor, căutându-şi de lucru în acest timp. Era deprimată, acră şi nesigură în privinţa şanselor sale de supravieţuire. Când se îmbrăţişară de rămas-bun, amândouă ştiură că avea să treacă multă vreme până se vor revedea.

În mod normal, Samantha ar fi trebuit să închirieze un autoturism în zona metropolitană a New Yorkului, să îl încarce şi apoi să pornească spre sud. Însă, aşa cum descoperi după câteva căutări pe telefon, orice maşină închiriată acolo ar fi avut plăcuţe de înmatriculare din New York. Probabil că ar fi putut găsi una în New Jersey,

sau în Connecticut, dar toate trei ar fi trezit suspiciuni în Brady. Nu şi-l putea scoate din minte pe Romey. În fond, tipul era încă în libertate, făcându-şi de cap.

Până la urmă îşi umplu două valize şi o geantă mare de pânză cu tot ce i se păru necesar pentru destinaţia ei. Un taxi o lăsă la Penn Station. Peste cinci ore, un alt taxi o ridică de la Union Station, în DC. Comandă nişte sushi şi îl mâncă împreună cu Karen, uitându-se la un film vechi, în pijamale. Nici nu-i pomeniră numele lui Marshall.

Site-ul celor de la Gasko Leasing, din Falls Church, promitea o gamă largă de selecţie pentru autoturisme folosite, condiţii convenabile, acte ce preveneau orice motiv de neînţelegeri, asigurare uşor de cumpărat, satisfacţia clientului garantată. Ea ştia destul de puţine despre automobile, dar ceva îi zicea că un model american ar fi produs mai puţină vâlvă decât vreunul din... Japonia, de exemplu. Căută pe internet şi dădu peste un Ford de mărime medie, din 2004, care i se păru potrivit. La telefon, vânzătorul îi zise că modelul era încă disponibil şi, ce era mai important, o asigură că va avea plăcuţe de înmatriculare de Virginia. „Da, doamnă, şi în faţă, şi în spate." Luă un taxi până în Falls Church, unde se întâlni cu Ernie, vânzătorul. Lui Ernie îi plăcea să flirteze, să vorbească întruna, fără să observe mare lucru. Dacă ar fi fost ceva mai atent, şi-ar fi dat seama cât de îngrozită era Samantha de închirierea pe un an a unei maşini folosite.

De fapt, se gândise să-şi sune tatăl şi să-i ceară sfatul, însă renunţase. Îşi spuse că era capabilă să ducă singură la bun sfârşit această sarcină relativ neimportantă. După două ore lungi în compania lui Ernie, ea porni în sfârşit la drum într-un Ford cât se poate de discret, cum numai un locuitor din Virginia ar fi putut să conducă.

8

Iniţierea constă dintr-o întâlnire cu un client nou, la opt dimineaţa. Din fericire pentru Samantha, care habar n-avea cum se desfăşoară o asemenea întâlnire, Mattie preluă controlul. Îi şopti: „Ia-ţi notiţe, încruntă-te şi încearcă să pari că pricepi despre ce-i vorba". Nicio problemă – exact aşa rezistase în primii doi ani la Scully & Pershing.

Clienta era Lady Purvis, o femeie de vreo patruzeci şi ceva de ani, mamă a trei adolescenţi, al cărei soţ, Stocky, era încarcerat în prezent în comitatul vecin, Hopper. Mattie nu întrebă dacă Lady era numele ei adevărat; dacă era important, aspectul respectiv avea să se clarifice mai târziu. Însă, ţinând cont de înfăţişarea sa rustică şi de limbajul colorat, era greu de crezut că părinţii ei o botezaseră în mod oficial Lady. Părea obişnuită cu greutăţile vieţii, probabil pe undeva prin creierii munţilor, şi se enervă când Mattie îi zise că nu poate fuma în birou. Samantha, încruntată, scria întruna şi nu scotea o vorbă. Din primele cuvinte se contură o poveste tragică, plină de ghinioane şi necazuri. Familia locuia într-o rulotă, una ipotecată, şi rămăseseră în urmă cu plata ratelor; rămăseseră în urmă cu toate facturile. Cei doi adolescenţi mai mari se retrăseseră de la şcoală ca să caute slujbe ce nu existau, cel puţin nu în comitatele Noland, Hopper şi Curry. O ameninţau că vor fugi de-acasă, ducându-se undeva în Vest ca să-şi câştige pâinea culegând portocale. Lady muncea pe unde apuca, făcând curăţenie prin case în weekenduri,

având grijă de copii pentru cinci dolari pe oră – orice, numai să câştige un ban.

Infracţiunea lui Stocky: depăşirea limitei de viteză. Care dusese la verificarea permisului de conducere, expirat de două zile. Amenzile şi cheltuielile de judecată se ridicaseră la 175 de dolari, bani pe care nu-i avea. Comitatul Hopper apelase la o firmă particulară care să scoată cumva banii de la Stocky şi de la alţi oameni săraci ce avuseseră neşansa de a comite delicte şi contravenţii. Dacă Stocky ar fi putut plăti acea sumă, ar fi făcut-o şi ar fi fost eliberat. Dar pentru că era sărac şi lefter, cazul său fusese judecat diferit. Judecătorul decisese să-l lase în seama escrocilor de la Judicial Response Associates. Lady şi Stocky se întâlniseră cu un reprezentant de la JRA în ziua în care se înfăţişaseră în faţa instanţei, iar el le explicase planul de plăţi. Compania respectivă percepea diverse comisioane – aşa-numitul Comision Principal (75 de dolari), un Comsion Lunar pentru Servicii (35 de dolari) şi unul la final, presupunând că mai ajungeau până acolo, numit Comision de Finalizare, un chilipir de „numai" 25 de dolari. Cheltuielile de judecată şi alte câteva costuri suplimentare făceau ca suma totală să urce la 400 de dolari. Se gândiră că ar putea plăti 50 de dolari pe lună, suma minimă acceptată de JRA; însă realizară în curând că 35 din cei 50 de dolari ar fi constituit de fapt Comsionul Lunar pentru Servicii. Încercară să renegocieze, dar cei de la JRA nu se clintiră de pe poziţii. După ce achită două rate, Stocky renunţă şi atunci începură cu adevărat necazurile. Doi agenţi veniră la rulota lor după miezul nopţii şi îl arestară pe Stocky. Lady şi fiul cel mare protestară, iar poliţiştii îi ameninţară cu noile lor pistoale cu electroşocuri. Când Stocky fu dus din nou în faţa judecătorului, i se adăugară alte taxe şi amenzi. Noua sumă se ridica la 550 de dolari. Stocky încercă să explice că era lefter şi şomer, iar judecătorul îl băgase din nou la închisoare. Era acolo de două luni. Între timp, JRA continua să le perceapă acel comision lunar, care, dintr-un motiv neelucidat, urcase până la 45 de dolari.

– Cu cât stă mai mult la închisoare, cu atât ne afundăm mai mult în datorii, rosti Lady, învinsă.

Avea toate actele într-o punguţă de hârtie, iar Mattie începu să scotocească prin ele. Erau acolo scrisori furioase de la producătorul rulotei, care le finanţase şi cumpărarea ei, precum şi înştiinţări de prescriere a ipotecii, facturi de utilităţi cu data scadenţei mult depăşită, înştiinţări de plată a impozitelor, acte de la tribunal şi un vraf de documente de la JRA. Mattie le citi şi i le dădu Samanthei, care nu ştia ce altceva să facă în afară de o listă cu toate aceste probleme.

Lady nu mai rezistă şi spuse cu mâinile tremurânde:

– Trebuie să fumez. Doar cinci minute.

– Sigur, rosti Mattie. Ieşiţi pe hol.

– Vă mulţumesc.

– Câte pachete pe zi?

– Doar două.

– Ce marcă?

– Charlie's. Ştiu că ar trebui să mă las şi am încercat, dar e singurul lucru care mă mai calmează.

Îşi luă poşeta şi ieşi din cameră. Mattie spuse:

– Charlie's este marca preferată în Apalaşia, o marcă mai ieftină, deşi un pachet costă patru dolari. Asta înseamnă opt dolari pe zi, 250 pe lună, şi pun pariu că Stocky fumează cam tot pe-atât. Probabil cheltuie 500 de dolari pe lună pe ţigări şi Dumnezeu ştie cât pe bere. Iar dacă le mai rămâne vreun ban, probabil îşi cumpără bilete la loto.

– Dar e ridicol! exclamă Samantha, uşurată că îşi poate da şi ea cu părerea în sfârşit. De ce fac asta? Ar putea plăti amenzile într-o lună şi l-ar scoate de la închisoare.

– Ei nu gândesc aşa. Fumatul dă dependenţă, nu se pot lăsa cu una, cu două.

– Bine. Pot să-ţi pun o întrebare?

– Sigur. Pun pariu că vrei să ştii cum poate fi băgat un om la închisoarea datornicilor când ţara a abolit această practică încă de acum vreo două sute de ani. Am dreptate?

Samantha dădu afirmativ din cap. Mattie continuă:

– Cel mai probabil, mai eşti şi convinsă că întemniţarea cuiva pe motiv că nu-şi poate plăti o amendă sau o taxă încalcă şi Clauza de Protecţie Echitabilă din cel de-al Paisprezecelea Amendament. Şi sunt sigură că eşti la curent cu decizia Curţii Supreme din 1983, al cărei nume îmi scapă acum, prin care Curtea stipulează că, înainte ca o persoană să poată fi băgată la închisoare pentru neplata unei amenzi, trebuie să se demonstreze că el sau ea refuză intenţionat să plătească. Cu alte cuvinte, ar putea să plătească, dar refuză. Şi aşa mai departe. Am dreptate?

– Da, e un rezumat corect.

– Se întâmplă pretutindeni. JRA dă târcoale pe lângă tribunale, prinzând cazurile în care se judecă delicte, în cel puţin zece state din Sud. În medie, guvernele locale colectează aproximativ 30% din amenzile date. JRA intervine şi promite 70%, fără ca asta să-i mai coste ceva pe contribuabili. Ei susţin că toate costurile sunt acoperite de oameni ca Stocky, care sunt escrocaţi astfel. Cum orice oraş şi comitat are nevoie de bani, autorităţile semnează contracte cu JRA, iar instanţele lasă în seama lor aceste cazuri. Victimele sunt eliberate condiţionat şi, când nu mai pot plăti, sunt aruncate din nou la închisoare, unde costurile sunt suportate iarăşi de contribuabili. Şi uite cum oamenii ajung să plătească 30 de dolari pe zi pentru hrana şi cazarea lui Stocky.

– N-are cum să fie legal!

– Este legal deoarece nu este *complet* ilegal. Sunt oameni sărmani, Samantha, drojdia societăţii, şi legile de-aici sunt diferite. De aceea avem noi de lucru, ca să zic aşa.

– Dar e groaznic!

– Aşa este, şi asta nu-i tot. Fiind un deţinut condiţionat delincvent, Stocky ar putea să piardă bonurile de masă, subvenţia de cazare, permisul de conducere... la naiba, în unele state i-ar putea retrage chiar şi dreptul de vot, presupunând că s-a obosit să se înregistreze vreodată pe listele electorale.

Lady reveni, duhnind a tutun şi la fel de agitată ca înainte. Continuară să verifice şi restul facturilor neplătite.

– Puteţi să mă ajutaţi cumva? rosti ea cu ochii în lacrimi.

– Sigur că da, zise Mattie cu un optimism uşor exagerat. Am înregistrat oarecare succese în negocierile cu JRA. Nu sunt obişnuiţi cu implicarea avocaţilor, şi pentru nişte tipi care trec drept duri, sunt uşor de intimidat. Ştiu că nu procedează corect şi se tem că i-ar putea prinde cineva. Îi cunosc pe judecătorii de acolo şi probabil că s-au săturat şi ei să îl întreţină pe Stocky. Îl putem scoate din închisoare şi-l putem trimite înapoi la muncă. Apoi vom lua în calcul varianta insolvenţei pentru a salva casa şi pentru a mai şterge din datorii. O să văd cum mă pot înţelege cu cei de la companiile de utilităţi.

Descrise aceste acţiuni îndrăzneţe de parcă ar fi fost deja realizate, iar Samantha se simţi deodată mai bine. Lady schiţă un zâmbet, primul şi singurul de până atunci.

– Daţi-ne câteva zile ca să încropim un plan de bătaie, continuă Mattie. Puteţi să o sunaţi pe Samantha dacă aveţi întrebări. Ea va şti totul despre cazul vostru.

Stagiara simţi cum îi sare inima din piept când îşi auzi pomenit numele. Momentan avea senzaţia că nu mai ştie absolut nimic.

– Deci, avem doi avocaţi? întrebă Lady.

– Da, cu certitudine.

– Şi sunteţi... ăă, pe gratis?

– Exact, Lady. Noi prestăm servicii juridice gratuite. Nu percepem niciun comision.

Lady îşi acoperi ochii cu mâinile şi izbucni în plâns.

Samantha nu-şi revenise încă de pe urma întâlnirii cu primul client când fu chemată la o a doua întâlnire. Annette Brevard, „partenerul secund" de la Mountain Legal Aid Clinic, se gândi că ar fi fost de ajutor ca noua lor stagiară să vadă cum arată violenţa domestică.

Annette era divorţată, mamă a doi copii, stabilită în Brady în urmă cu zece ani. Locuise cândva în Richmond şi practicase dreptul într-o firmă medie până când un divorţ cu scandal o gonise de-acolo. Fugise în Brady cu copiii ei şi se angajase la Mattie pentru că nu mai erau alte locuri de muncă disponibile în tot statul. În

Oricum nu intenționase să rămână în Brady, dar cine își poate planifica viața de la un capăt la celălalt? Locuia într-o casă veche din centru. În spatele casei se afla un garaj. Deasupra garajului era un apartament cu două camere, locuința Samanthei în următoarele câteva luni. Annette hotărâse că, de vreme ce stagiul nu era plătit, nu se cădea să-i ceară bani de chirie. Se târguiseră o vreme, dar Annette era de neclintit. Samantha nu avea nicio altă opțiune viabilă, așa că se mută acolo, promițându-i să facă pe bona la nevoie. Ba chiar i se îngădui să-și parcheze mașina în garaj.

Clienta era o femeie de 36 de ani, pe nume Phoebe. Era căsătorită cu Randy, și tocmai avuseseră un weekend neplăcut. Randy ajunsese la închisoare (aceeași închisoare de care Samantha scăpase cu prin urechile acului), iar Phoebe stătea în biroul avocatei cu ochiul stâng umflat, o tăietură pe nas și cu o expresie îngrozită pe chip. Cu compasiune și tact, Annette o făcu pe Phoebe să-și depene povestea. Samantha se încruntă din nou, prefăcându-se că înțelege tot, fără să scoată o vorbă, și își luă notițe, întrebându-se câți nebuni trăiau prin părțile astea.

Cu o voce atât de calmă, încât o liniști și pe Samantha, Annette o îndemnă pe Phoebe să spună ce-avea de spus. Femeia căzuse pradă lacrimilor și emoțiilor. Randy era traficant (și dependent) de metamfetamină, și bețiv pe deasupra, și începuse s-o bată de-un an și jumătate. Nu o lovise niciodată când încă mai trăia tatăl ei – Randy îi știa de frică –, însă după ce acesta murise, cu doi ani în urmă, el începuse să fie violent. O amenința mereu cu moartea. Da, lua și ea meth, dar cu mare grijă să nu devină dependentă. Aveau trei copii, toți sub zece ani. Ea era la a doua căsătorie, el la a treia. Randy avea 42 de ani și o sumedenie de prieteni duri care făceau trafic de meth. Ea se temea de oamenii ăștia. Aveau bani și urmau să-i achite cauțiunea dintr-un moment în altul. Odată eliberat, Randy avea să dea de ea, mai mult ca sigur. Era furios că ea sunase în sfârșit la poliție, care îl arestase. Însă îl cunoștea bine pe șerif și nu aveau să-l țină prea mult la închisoare. Avea să o bată până ce-și retrăgea acuzațiile de ultraj. Consumă un teanc întreg de șervețele în timp ce-și depănă povestea.

Din când în când, Samantha mai nota şi întrebări importante precum „Unde mă aflu?“ şi „Ce caut aici?“

Phoebe se temea să se întoarcă în casa unde locuiau cu chirie. Îşi trimisese copiii la o mătuşă din Kentucky. Un poliţist îi zisese că Randy urma să apară în faţa instanţei chiar în acea zi. Ar fi putut să fie acolo în aceste clipe, iar după ce judecătorul îi stabilea cauţiunea, amicii lui aveau să vină cu banii şi el avea să fie pus în libertate.

– Trebuie să mă ajutaţi, repeta Phoebe întruna pe un ton rugător. O să mă omoare!

– Nu, n-o să te omoare, replică Annette cu o siguranţă bizară.

Judecând după lacrimile lui Phoebe, după privirea ei înspăimântată şi după limbajul corporal, Samantha tindea să-i dea dreptate, bănuind că Randy avea să apară din clipă în clipă şi să facă scandal. Lui Annette însă nu părea să-i pese nici cât negru sub unghie de această posibilitate.

„A mai trecut prin asta de-o sută de ori“, se gândi Samantha.

– Samantha, zise Annette, intră pe internet şi verifică agenda curţii.

Îi dictă repede site-ul unde putea găsi listele guvernamentale pentru comitatul Noland, iar stagiara se grăbi să-şi deschidă laptopul şi să-şi înceapă căutarea, ignorând-o câteva clipe pe Phoebe.

– Trebuie să divorţez, zicea aceasta. Nu mai am cum să mă întorc acolo.

– Bine, vom depune actele de divorţ mâine şi vom obţine o interdicţie prin care să-l ţinem departe de tine.

– Ce este o interdicţie?

– E o dispoziţie judecătorească şi, dacă o încalcă, îl va supăra pe judecător şi acesta îl va azvârli înapoi la închisoare.

Asta o făcu să zâmbească, dar doar pentru o clipă.

– Trebuie să plec din oraş, spuse. Nu mai pot sta aici. O să se drogheze din nou, o să uite de interdicţie şi de judecător şi o să vină să mă caute. Trebuie să-l ţină închis o vreme. Pot să facă asta?

– Care sunt acuzaţiile, Samantha? întrebă Annette.

– Vătămare corporală din culpă, răspunse aceasta după ce găsi cazul pe internet. Urmează să fie dus în fața instanței la ora unu după-amiaza. Nu s-a stabilit încă vreo cauțiune.

– Vătămare corporală din culpă? Cu ce te-a lovit?

Lacrimile se revărsară în șuvoi și Phoebe își șterse obrajii cu dosul palmei.

– Avea o armă, un pistol pe care îl ținem în sertarul de la bucătărie, neîncărcat din cauza copiilor, dar cu gloanțele pe frigider, pentru orice eventualitate. Ne certam și țipam unul la celălalt, iar el a scos pistolul de parcă ar fi vrut să-l încarce și să-mi facă felul. Am încercat să i-l smulg din mână și el m-a lovit în cap cu el. Apoi l-a scăpat pe jos și a început să mă plesnească. Am fugit din casă, m-am dus la vecini și am sunat la poliție.

Calmă, Annette ridică mâna ca să o oprească.

– De aceea este din culpă – pentru că a folosit o armă. Se uită la Phoebe și la Samantha când rosti asta, apoi le lumină pe amândouă. În Virginia, sentința pentru așa ceva este cuprinsă între cinci și douăzeci de ani, în funcție de circumstanțe – arma folosită, gradul de vătămare etc.

Samantha își lua din nou notițe în grabă. Mai auzise de asta prin facultate, cu mulți ani în urmă. Annette continuă:

– Și-acum, Phoebe... ne putem aștepta ca soțul tău să declare că tu te-ai repezit prima la armă, că tu l-ai lovit prima și așa mai departe, ba chiar ar putea încerca să te acuze el pe tine. Cum ai răspunde la așa ceva?

– Vorbim de-un tip cu 20 de centimetri mai înalt ca mine și cu 40 de kilograme mai solid. Niciun om sănătos la cap nu ar crede că am sărit *eu* la bătaie. Polițiștii, dacă vor spune adevărul, vor declara că era beat și că își ieșise din minți. Chiar s-a luptat cu ei până l-au liniștit cu pistolul cu electroșocuri.

Annette zâmbi satisfăcută. Se uită la ceas, deschise un dosar și scoase niște hârtii.

– Trebuie să dau un telefon peste cinci minute. Samantha, acesta este chestionarul nostru de divorț. E destul de direct. Te rog să i-l

citeşti lui Phoebe şi să obţii cât mai multe informaţii. Revin într-o jumătate de oră.

Samantha luă chestionarul de parcă ar fi completa zeci de asemenea documente până atunci.

Peste o oră, singură la adăpostul propriului birou improvizat, Samantha închise ochii şi trase adânc aer în piept. Biroul părea să fi fost o magazie înainte, micuţ şi înghesuit, cu două scaune scâlciate şi o masă rotundă, căptuşită cu vinilin. Mattie şi Annette se scuzaseră şi-i promiseseră un spaţiu mai bun la un moment dat în viitor. Pe un perete era amplasată o fereastră mare care dădea spre parcarea din spate. Samantha era recunoscătoare pentru lumina naturală.

Chiar dacă era un spaţiu mic, nici în New York nu fusese prea diferit. În pofida eforturilor sale, gândul îi fugea mereu spre New York, spre marea firmă şi toate promisiunile şi grozăviile sale. Zâmbi când realiză că nu mai lucra contracronometru; gata cu presiunea continuă de a factura cât mai multe ore, de a face cât mai mulţi bani pentru baştanii din conducere, de a-i impresiona în speranţa că într-o bună zi avea să ajungă exact ca ei. Se uită la ceas. Era 11 dimineaţa şi nu facturase niciun minut, şi nici nu avea s-o facă. Telefonul vechi sună şi, cum nu avea de ales, ridică receptorul.

– Ai un apel pe linia doi, zise Barb.

– Cine este? întrebă Samantha neliniştită. Era primul ei telefon.

– Un tip pe nume Joe Duncan. Nu-mi sună cunoscut.

– De ce vrea să stea de vorbă cu mine?

– Nu mi-a spus. A spus doar că are nevoie de un avocat, şi momentan Mattie şi Annette sunt ocupate. Prin urmare, trebuie să-l preiei tu.

– Ce fel de caz are? întrebă Samantha, privindu-şi cele şase machete de zgârie-nori îngrămădite pe un fişet.

– Asistenţă socială. Ai grijă. Linia doi.

Barb lucra ca recepţioneră cu jumătate de normă. Samantha vorbise cu ea doar câteva secunde în acea dimineaţă, când făcuseră cunoştinţă. La clinică mai lucra cu jumătate de normă şi o asistentă juridică, pe nume Claudelle. Erau numai femei.

Apăsă tasta pentru linia doi şi spuse:

– Samantha Kofer la telefon.

Domnul Duncan îi dădu bună ziua şi o descusu un pic, ca să se asigure că era avocată în toată regula. Ea îl asigură că era, deşi începuse să aibă îndoieli deja. În scurt timp el începu să turuie. Trecea printr-o pasă proastă şi voia să discute cu cineva. Tot soiul de nenorociri se abătuseră asupra lui şi a familiei sale, şi din primele zece minute de conversaţie reieşea clar că avea destule probleme cât să ţină ocupat un mic cabinet de avocatură câteva luni bune. Era şomer – i se întrerupsese abuziv contractul de muncă, ceea ce era deja o altă poveste –, însă marea lui problemă era sănătatea. Îşi dislocase o vertebră inferioară şi nu mai putea lucra. Aplicase la categoria persoanelor cu handicap din asigurările sociale, dar dosarul îi fusese respins. Acum pierdea totul.

Cum Samantha nu avea prea multe de oferit, se mulţumi să-l lase să turuie în neştire. După jumătate de oră se plictisi totuşi. Era o adevărată provocare să pună capăt conversaţiei – omul era disperat şi se agăţa de fiecare cuvânt de-al ei –, însă într-un final izbuti să-l convingă că avea să ceară părerea specialistei lor în probleme de asistenţă socială, urmând să-l contacteze ulterior.

La amiază, Samantha era deja flămândă şi extenuată. Nu era vorba de oboseala produsă de orele de citit şi de meditat asupra documentelor groase, sau de presiunea necontenită de a-i impresiona pe oameni, sau de teama de a nu se ridica la înălţimea aşteptărilor şi de a fi astfel oprită din ascensiunea ierarhică. Nu era vorba de extenuarea pe care o simţise în ultimii trei ani. Acum era epuizată din cauza şocului şi a fricii de a privi la dezastrele emoţionale ale oamenilor adevăraţi, oameni deznădăjduiţi, cu o ultimă fărâmă de speranţă, care se aşteptau ca ea să îi ajute.

Pentru restul celor din firmă însă, aşa arăta o dimineaţă obişnuită de luni. Se întâlniră să mănânce de prânz în sala principală de conferinţe, un ritual săptămânal, când discutau despre cazuri, clienţi sau orice altă chestiune mai presantă. Însă în această zi de luni subiectul principal fu reprezentat de noua stagiară. Erau curioase şi voiau să vadă ce-i cu ea. În sfârşit era îndemnată să vorbească.

– Mi-ar prinde bine o mână de ajutor, recunoscu Samantha. Tocmai am vorbit la telefon cu un bărbat a cărui solicitare pentru ajutor de handicap a fost respinsă. Ce-o mai fi însemnând şi asta...

Celelalte femei izbucniră în râs, amuzate. Termenul „handicap" părea să stârnească această reacţie.

– Nu mai luăm cazuri de asistenţă socială, spuse Barb de la recepţie. Ea era prima care dădea ochii cu clienţii, de îndată ce intrau pe uşă.

– Cum îl chema? întrebă Claudelle.

Samantha ezită, privindu-le chipurile nerăbdătoare.

– Hai să ne lămurim, mai întâi. Nu ştiu cum procedăm cu confidenţialitatea. Voi... adică noi... discutăm cazurile deschis sau fiecare este constrânsă de regulile relaţiei avocat-client?

Noua remarcă stârni şi mai multe râsete. Toate cele patru femei începură să vorbească simultan, în timp ce râdeau, chicoteau şi ciuguleau din sandviciuri. Samantha realiză de îndată că, între pereţii firmei, cele patru doamne vorbeau despre orice şi despre oricine.

– Noi între noi vorbim liber, spuse Mattie. Dar nu scoatem nicio vorbă în afară.

– Destul de corect.

– Îl chema Joe Duncan, zise Barb. Mi se pare oarecum cunoscut.

– L-am avut eu de client acum câţiva ani – a depus o cerere care a fost respinsă, interveni Claudelle. Mi se pare că avea probleme la un umăr.

– Ei bine, acum s-a extins la zona lombară, rosti Samantha. Nu sună deloc bine.

– Este un reclamant în serie, replică Claudelle. Ăsta-i unul din motivele pentru care nu mai luăm cazuri de asistenţă socială. Sunt prea multe fraude în sistem. E multă corupţie, mai ales aici.

– Deci, ce-i spun domnului Duncan?

– E un cabinet de avocatură în Abingdon care se ocupă numai cu cazuri de handicap.

Annette interveni în discuţie:

– Cockrell şi Rhodes, porecliţi Cock şi Roach, sau Cockroach[1] pe scurt. Băieţi răi, înhăitaţi cu nişte medici şi cu judecători de la asistenţa socială. Toţi clienţii lor primesc aprobări. Au o mie de cazuri.

– Ăştia ar fi în stare să obţină ajutor de handicap şi pentru un triatlonist, remarcă Mattie.

– Deci, noi nu...

– Nu. Niciodată.

Samantha luă o muşcătură din sandviciul de curcan şi se uită la Barb. Fu cât pe ce să o întrebe: „Dacă nu luăm cazurile astea, de ce m-ai pus să răspund la telefon?" Alese în schimb să rămână în gardă. Cei trei ani petrecuţi în lumea Marilor Firme de avocatură îi ascuţiseră la maximum instinctele de supravieţuire. Înjunghiatul pe la spate era regula acolo, iar ea învăţase cum să evite o asemenea soartă.

Nu avea să discute acum cu Barb, însă va aduce vorba despre asta la momentul potrivit.

Claudelle părea să fie meliţa grupului. Avea numai 24 de ani, era căsătorită de mai puţin de-un an, însărcinată şi cu probleme. Îşi petrecuse dimineaţa la toaletă, luptându-se cu greţurile şi nutrind cele mai spurcate gânduri faţă de bebeluşul său nenăscut, un băiat ce fusese deja numit după tatăl lui şi care provoca deja la fel de multe necazuri ca acesta.

Tonul era surprinzător de grosolan. În decurs de 45 de minute nu numai că trecură în revistă toate problemele presante ale firmei, dar izbutiră şi să discute despre greţurile matinale, crampele menstruale, durerile facerii şi naşterea propriu-zisă, bărbaţi şi sex – niciuna dintre ele nu părea să fie satisfăcută în această ultimă privinţă.

Annette puse capăt întâlnirii când se uită la Samantha şi zise:

– Trebuie să fim la tribunal în cincisprezece minute.

[1] Gândac de bucătărie (n.tr.)

9

În general, experienţa ei cu sălile de judecată nu fusese una plăcută. Unele vizite fuseseră impuse, altele voluntare. În clasa a IX-a, marele Marshall Kofer avea un caz de accident aviatic într-o instanţă federală din centrul capitalei şi îl convinsese pe profesorul de educaţie civică al Samanthei că elevii săi aveau să înveţe foarte mult dacă-l urmăreau în acţiune. Vreme de două zile, puştii se plictisiseră de moarte în timp ce martorii-experţi se contraziceau pe tema aerodinamicii în caz de jivraj. Samantha nu numai că nu fusese mândră de tatăl său, dar îi venise să intre în pământ din cauza atenţiei nedorite. Din fericire pentru el, elevii se întorseseră la ore când juriul dăduse verdictul în favoarea producătorului, într-una dintre rarele lui înfrângeri. Şapte ani mai târziu, ea revenise în aceeaşi clădire, dar într-o altă sală unde urmărise cum tatăl ei pleda vinovat pentru infracţiunile de care era acuzat. Fusese o zi frumoasă pentru mama ei, care nici nu binevoise să vină la tribunal, aşa că Samantha stătuse lângă un unchi de-al ei, unul dintre fraţii lui Marshall, ştergându-se cu şerveţele la ochi. Printre cerinţele unui curs de la Georgetown se numărase şi participarea la un proces penal, însă o gripă uşoară o salvase de corvoadă. Toţi studenţii la Drept pun în scenă procese, şi ea savurase experienţa până la un punct, fără însă a-şi dori să participe la vreun proces adevărat. În perioada petrecută ca grefieră trecuse foarte rar printr-o sală de judecată. La interviu specificase cât putuse de clar că nu voia să aibă de-a face cu litigiile.

Şi iat-o acum, intrând în Tribunalul Districtual Noland şi îndreptându-se spre sala principală de judecată. Clădirea era o structură frumoasă şi veche, din cărămidă roşie, cu un acoperiş de tablă deasupra etajului doi. Înăuntru, un foaier prăfuit etala portretele tot mai şterse ale unor eroi bărboşi, iar un perete întreg era acoperit cu notificări juridice prinse de aviziere. O urmă pe Annette până la primul etaj, unde trecură pe lângă un aprod bătrân care moţăia în scaun. Se strecurară prin uşa dublă şi groasă, intrând în partea din spate a sălii de judecată. În partea din faţă, un judecător se afla la prezidiu, iar câţiva avocaţi frunzăreau documente, ducându-i o parte din ele. În dreapta era o boxă goală pentru juriu. Pe pereţii înalţi erau atârnate alte portrete şterse, înfăţişând numai bărbaţi, toţi bărboşi şi aparent foarte serioşi în privinţa chestiunilor juridice. Vreo două grefiere pălăvrăgeau şi flirtau cu avocaţii. Cei câţiva spectatori din sală aşteptau să vadă dreptatea triumfând.

Annette încolţi un procuror, un bărbat pe care i-l prezentă grăbită stagiarei sale drept Richard, spunându-i acestuia că o reprezentau pe Phoebe Fanning, care avea să intenteze divorţ cât de curând.

– Ce ştii? îl întrebă ea pe Richard.

Cei trei se retraseră într-un colţ, aproape de boxa juriului, pentru ca nimeni să nu-i poată auzi. Richard zise:

– Din declaraţiile poliţiştilor reiese că erau amândoi drogaţi şi că au hotărât să-şi lămurească neînţelegerile printr-o ceartă sănătoasă. El a câştigat, ea a pierdut. A apărut şi o armă în peisaj, descărcată, iar el o pocnit-o în cap cu arma respectivă.

Annette relată versiunea lui Phoebe în vreme ce Richard asculta cu atenţie. După ce termină, el spuse:

– Hump este avocatul lui, şi acum nu-şi doreşte decât să obţină o cauţiune ieftină. Eu voi cere una mai ridicată şi poate vom izbuti să-l ţinem pe individ în puşcărie încă două, trei zile, să-l lăsăm să se răcorească până ce ea apucă să o întindă de-aici.

Annette dădu din cap în semn de aprobare, apoi zise:

– Mulţumesc, Richard.

Hump era Cal Humphrey, un tip care avea un cabinet prin faţa căruia tocmai trecuseră. Annette îl salută şi i-o prezentă pe

Samantha, care fu înfiorată când îi văzu burta uriaşă. O pereche de bretele ordinare erau întinse la maximum, părând gata să sară de pe el, cu consecinţe pe care nici nu şi le putea închipui. Hump şopti că „omul lui", Randy, (pentru o clipă nu-şi mai aminti numele de familie) trebuie să iasă din închisoare pentru a reveni la lucru. Hump nu credea varianta prezentată de Phoebe, sugerând că întregul conflict izbucnise când ea îşi atacase soţul cu un pistol neîncărcat.

– De-asta s-au inventat procesele, bombăni Annette când se despărţiră de Hump.

Randy Fanning şi alţi doi deţinuţi fură escortaţi în sala de judecată şi duşi în primul rând. Li se scoaseră cătuşele şi un poliţist rămase în apropiere. Cei trei ar fi putut fi membri ai aceleiaşi bande – combinezoane portocalii de deţinuţi, chipuri nerase, păr răvăşit şi priviri aspre. Annette şi Samantha se aşezară în public, cât mai departe posibil. Barb intră pe vârfuri în sală, îi dădu lui Annette un dosar şi-i zise: „Actele de divorţ".

Când judecătorul îl chemă pe Randy Fanning la prezidiu, Annette îi trimise un mesaj scris lui Phoebe, care aştepta în maşina ei, în faţa tribunalului. Randy aşteptă în faţa judecătorului, cu Hump în dreapta şi cu Richard în stânga, dar ceva mai departe. Hump începu să depene o poveste despre nevoia clientului său de a se întoarce la lucru, despre familia lui cu rădăcini adânci în comitatul Noland, despre faptul că se puteau bizui pe el să se prezinte în faţa instanţei în orice moment şi aşa mai departe. Era vorba de o simplă dispută conjugală ajunsă în spaţiul public şi lucrurile se puteau rezolva fără a mai fi nevoie de o implicare suplimentară a sistemului judiciar. În timp ce el turuia, Phoebe se furişă în sală şi se aşeză lângă Annette. Mâinile îi tremurau şi avea lacrimi în ochi.

Vorbind din partea procuraturii, Richard insistă asupra gravităţii acuzaţiilor şi asupra posibilităţii cât se poate de reale ca Fanning să primească o condamnare aspră. „Prostii", replică Hump. Omul lui era nevinovat. Omul lui fusese atacat de soţia sa „labilă". Dacă femeia alegea să preseze în această speţă, ar fi putut ajunge chiar ea la închisoare. Avocaţii continuară să se contrazică astfel o vreme.

Judecătorul, un domn chel, în vârstă şi paşnic, întrebă calm:

– Am înţeles că presupusa victimă se află în sala de judecată. Este adevărat, doamnă Brevard?

Annette sări în picioare şi zise:

– Este chiar aici, onorată instanţă. Se apropie de prezidiu de parcă ar fi fost la ea acasă, cu Phoebe pe urme. Noi o reprezentăm pe Phoebe Fanning şi vom depune actele de divorţ în următoarele zece minute.

Samantha, aflată încă la adăpost în public, observă privirea cruntă pe care Randy Fanning i-o aruncă soţiei sale. Richard profită de ocazie şi rosti:

– Onorată instanţă, ar fi bine să remarcăm rănile de pe faţa doamnei Fanning. Femeia asta a fost snopită în bătaie.

– Nu sunt orb, replică judecătorul. Văd că dumneavoastră nu aveţi nicio rană pe faţă, domnule Fanning. De asemenea, instanţa observă că aveţi peste un metru optzeci şi o constituţie solidă. Soţia dumneavoastră este mai mărunţică, să spunem. Aţi pocnit-o?

Randy se foi de pe un picior pe celălalt, simţindu-se cu musca pe căciulă şi izbuti să îngaime:

– Ne-am certat, domnule judecător. Ea a început.

– Sunt convins. Cred că-i mai bine să vă las câteva zile să vă calmaţi. Vă veţi întoarce la închisoare şi vom relua şedinţa joi. Între timp, doamnă Brevard, împreună cu clienta dumneavoastră veţi continua să vă ocupaţi de problemele ei presante şi mă veţi ţine la curent.

– Dar clientul meu îşi va pierde slujba, onorată instanţă! interveni Hump.

– Nu are ce slujbă să-şi piardă, i-o tăie scurt Phoebe. Taie lemne ocazional, iar ocupaţia lui de bază e vânzarea de metamfetamină.

Toată lumea păru să înghită în sec când vorbele ei răsunară în sală. Randy era gata să reia scandalul de unde se oprise şi îşi privi soţia cu ură viscerală. Judecătorul zise, într-un final:

– Ajunge! Aduceţi-l înapoi joi.

Un aprod îl luă de braţ pe Randy, scoţându-l din sala de judecată.

La uşa principală stăteau doi bărbaţi, doi zurbagii cu păr încâlcit şi cu tatuaje. Aceştia se uitară chiorâş la Annette, Samantha şi

Phoebe când ele ieşiră din încăpere. Phoebe le şopti însoţitoarelor sale pe hol:

– Tipii ăia sunt băgaţi şi ei în traficul de metamfetamină, împreună cu Randy. Trebuie să plec din oraşul ăsta.

Samantha se gândi: „S-ar putea să te urmez şi eu cât de curând".

Intrară la Registratură şi depuseră actele de divorţ. Annette cerea o audiere de urgenţă pentru obţinerea unui ordin de restricţie prin care să-l ţină la distanţă pe Randy de familia sa.

– Cel mai devreme vă pot programa miercuri după-amiază, rosti o grefieră.

– Da, vă rog, replică Annette.

Cei doi golani aşteptau în faţa uşii tribunalului, şi între timp li se alăturase şi un al treilea tânăr mânios. Acesta se postă în faţa lui Phoebe şi mârâi:

– Ai face bine să-ţi retragi plângerea, fetiţo, sau vei avea de suferit.

Phoebe nu se trase îndărăt; se uită la el într-un fel ce trăda ani de familiaritate şi dispreţ. Îi spuse lui Annette:

– Acesta este fratele lui Randy, Tony, de-abia a ieşit din închisoare.

– M-ai auzit? Am zis să-ţi retragi plângerea, repetă Tony pe un ton ceva mai ridicat.

– Tocmai am depus actele de divorţ, Tony. S-a terminat. O să plec din oraş cât pot de repede, dar mă voi întoarce la termenele de judecată. Nu-mi retrag plângerea, aşa că dă-te din calea mea, te rog.

Un golan se holba la Samantha, celălalt la Annette. Confruntarea se încheie când Hump şi Richard ieşiră din tribunal şi văzură ce se întâmplă.

– Ajunge, rosti Richard, şi Tony bătu în retragere.

– Hai să mergem, fetelor, spuse Hump. Vă conduc până la birou.

În timp ce Hump mergea de-a lungul străzii principale, vorbind întruna despre un alt caz în care se înfrunta cu Annette, Samantha îi urmă, zguduită de incident şi întrebându-se dacă nu cumva trebuia să poarte şi ea un pistol în poşetă. Nu era de mirare că Donovan practica dreptul cu un mic arsenal în dotare.

Nu mai avură clienţi în acea după-amiază, din fericire. Auzise deja destule necazuri pentru o zi şi trebuia să studieze. Annette îi împrumută câteva materiale de seminar concepute pentru avocaţii începători, cu secţiuni despre divorţ şi relaţii casnice, testamente şi proprietăţi, insolvenţă, proprietari şi chiriaşi, angajare, imigraţie şi asistenţă guvernamentală. O secţiune despre ajutoare pentru silicoză fusese adăugată ulterior. Erau chestiuni seci, cel puţin în scris, dar ea aflase deja pe pielea ei că aceste cazuri numai plictisitoare nu erau.

La ora cinci îl sună pe domnul Joe Duncan şi-l informă că nu putea să-l ajute cu apelul pe care el voia să-l facă faţă de decizia celor de la Asigurări Sociale. Şefele sale nu îi îngăduiau să îl reprezinte. Îi dădu numele a doi avocaţi particulari care se ocupau de asemenea cazuri şi îi ură toate cele bune. Omul nu fu deloc mulţumit de răspunsul ei.

Se opri pe la biroul lui Mattie şi trecură în revistă prima ei zi de lucru. Până acum era bine, deşi încă nu-şi revenise complet după scurta confruntare de pe treptele tribunalului.

– Nu se vor lua de un avocat, o linişti Mattie. Mai ales de o femeie. Fac meseria asta de 26 de ani şi nu am fost niciodată atacată.

– Felicitări. Dar ameninţată ai fost?

– Poate, de vreo două ori, dar nimic care să mă sperie. O să te descurci.

Plecă mult mai împăcată de la birou, însă nu se putu abţine să nu arunce priviri împrejur până să ajungă la maşină. O ceaţă uşoară se lăsa peste oraş şi se întunecase şi mai mult. Parcă în garajul de sub apartamentul său şi urcă treptele.

Fiica lui Annette, Kim, avea 13 ani, iar fiul, Adam, 10. Erau intrigaţi de noua lor „colocatară" şi insistaseră să vină şi ea la masă, însă Samantha nu avea de gând să le stea pe cap la cină seară de seară. Dat fiind programul ei încărcat, precum şi cel al lui Blythe, se obişnuise să mănânce singură.

Din pricina slujbei sale solicitante, Annette nu prea avea timp să gătească. Era limpede că nici curăţenia nu era o prioritate pentru ea. Cina constă în macaroane cu brânză încălzite la microunde,

completate cu felii de roşii din grădina unui client. Băură apă din sticle de plastic, nicidecum de la robinet. În timp ce mâncau, copiii o bombardară pe Samantha cu întrebări despre viaţa ei, cum fusese să crească în DC, să locuiască şi să lucreze în New York, şi cum de alesese să vină tocmai în Brady. Erau deştepţi, siguri pe ei, uşor de mulţumit şi nu se dădeau în lături să pună întrebări personale. Erau şi respectuoşi, neuitând să adauge mereu un „Da, doamnă" şi „Nu, doamnă". Deciseseră că era prea tânără ca să i se adreseze cu „doamna Kofer", iar lui Adam i se păru că Samantha era prea lung. Conveniră în cele din urmă asupra variantei „domnişoara Sam", deşi Samantha spera ca ei să renunţe cât mai repede la acel „domnişoara". Îi anunţă că avea să le fie bonă, iar asta păru să-i nedumerească.

– De ce avem nevoie de bonă? întrebă Kim.

– Pentru ca mama voastră să poată ieşi în oraş şi să facă şi ea ce vrea, replică Samantha.

Asta li se păru amuzant.

– Dar ea nu iese niciodată în oraş, zise Adam.

– Este adevărat, recunoscu Annette. Nu-s prea multe de făcut în Brady. De fapt, nu-i nimic de făcut; poate doar să mergi la biserică de trei ori pe săptămână.

– Şi nu mergeţi la biserică? întrebă Samantha.

Din ce apucase să vadă până acum în Apalaşia, rămăsese cu impresia că la fiecare cinci familii exista câte o bisericuţă cu turlă albă şi înclinată. Erau biserici peste tot, împărtăşind cu toatele infailibilitatea Sfintei Scripturi, fără a cădea de acord şi în alte privinţe.

– Mai mergem câteodată duminica, rosti Kim.

După cină, Kim şi Adam strânseră cuminţi masa şi puseră vasele în chiuvetă. Nu aveau maşină de spălat vase. Voiau să se uite la televizor cu domnişoara Sam, ignorându-şi temele, dar Annette îi goni în cele din urmă în micile lor dormitoare. Simţind că musafira ei se cam plictisea, Annette spuse:

– Hai să bem un ceai şi să vorbim.

Neavând nimic de făcut, Samantha acceptă. Annette luă un maldăr de rufe murdare şi le băgă în maşina de spălat de lângă frigider. Puse detergent şi fixă programul.

– Zgomotul o să acopere tot ce spunem, explică ea, căutând pliculeţe de ceai într-un bufet. Bei decofeinizat?

– Sigur, zise Samantha.

Trecu în sufragerie, o încăpere aglomerată cu rafturi ticsite cu cărţi, vrafuri de reviste şi mobilă care nu mai fusese ştearsă de praf de luni bune. Într-un colţ se afla un televizor cu ecran plat (apartamentul de deasupra garajului nu avea televizor), iar în alt colţ Annette păstra un birouaş cu un computer şi un teanc de dosare. Aduse două ceşti cu ceai aburind, îi dădu una Samanthei şi spuse:

– Hai să stăm pe canapea şi să vorbim ca între fete.

– Bine. Te-ai gândit la vreun subiect anume?

Aşezându-se, Annette rosti:

– Hai să începem cu sexul. Cât de des ţi-o tragi în New York?

Samantha râse de francheţea întrebării, apoi ezită, încercând să-şi amintească de ultima dată când făcuse sex.

– Să ştii că nu-i atât de extravagant cum crezi, sincer. Adică... poate fi, dacă te pasionează asta, dar eu şi prietenele mele eram prea ocupate ca să mai avem timp de distracţie. Ieşirile mele constau într-o cină plăcută şi ceva de băut, după care eram mult prea obosită ca să mai fac altceva decât să mă culc... singură.

– E greu de crezut. Cu toţi bărbaţii ăia tineri şi bogaţi ieşiţi la agăţat... Am urmărit *Sex and the City* de nenumărate ori. De una singură, desigur, după ce se duc la culcare copiii.

– Eu n-am urmărit serialul. Am auzit de el, însă în cea mai mare parte a timpului eram la birou. Am avut un singur iubit în ultimii trei ani. Henry, un actor disperat să-şi găsească de lucru, foarte drăguţ şi bun la pat, dar care se săturase de programul şi de oboseala mea. Sigur, întâlneşti o grămadă de tipi, însă majoritatea sunt la fel de ocupaţi ca tine. Au oricând femei la îndemână. Sunt şi mulţi bădărani, multe pramatii cu ifose care nu vorbesc decât despre bani şi se laudă că pot cumpăra orice.

– Vai, ce dezamăgită sunt!

– Nu-i cazul. Nu este atât de spectaculos cum ai crede.

– Niciodată?

– Sigur, m-am mai combinat cu câte unul uneori, dar n-a fost nimic memorabil. Samantha sorbi din ceai şi întrebă la rândul ei: Şi tu? Eşti mai activă la capitolul ăsta în Brady?

Fu rândul lui Annette să râdă. Făcu o pauză, luă o gură de ceai şi apoi rosti cu mâhnire:

– Aici nu prea se întâmplă mare lucru. Am făcut o alegere şi acum trăiesc cu ea, dar m-am împăcat cu asta.

– Ce alegere?

– Când am venit aici, acum zece ani, bătând complet în retragere. Divorţul era un coşmar şi trebuia să plec cât mai departe de fostul meu soţ. Şi să-mi iau şi copiii. Aproape că a rupt legătura cu noi. Acum am 45 de ani, sunt cât de cât atrăgătoare, mă menţin destul de bine, spre deosebire de...

– M-am prins.

– Hai să zicem doar că nu am cine ştie ce competiţie în comitatul Noland. Au existat vreo doi tipi cumsecade de-a lungul timpului, dar nu tocmai genul alături de care să vreau să trăiesc. Unul era cu douăzeci de ani mai în vârstă, şi pur şi simplu nu le-am putut face asta copiilor. În primii ani, vreo jumătate din femeile din oraş au încercat să mă combine cu vreun văr sau altul. Apoi am realizat că voiau de fapt să mă vadă măritată ca să nu mai stea cu grija soţilor lor. Însă bărbaţii însuraţi nu mă atrag. Sunt o pacoste prea mare şi aici, şi la oraş.

– Atunci de ce mai stai aici?

– Bună întrebare. Nu ştiu dacă voi mai rămâne. Este un loc bun să-ţi creşti copiii, deşi ne facem griji în privinţa riscurilor de mediu. Brady este sigur, din punctul ăsta de vedere, însă nu departe de aici, în coloniile miniere şi-n depresiunile montane, copiii se îmbolnăvesc în mod constant din cauza apei contaminate şi a prafului de cărbune. Ca să-ţi răspund la întrebare, am rămas pentru că îmi place foarte mult ce fac. Ţin la oamenii care au nevoie de ajutorul meu. Pot face o mică diferenţă în vieţile lor. I-ai întâlnit şi

tu azi. Ai văzut teama şi deznădejdea lor. Au nevoie de mine. Dacă plec, ar putea să-mi ia cineva locul, dar nu-i garantat.

– Cum te deconectezi când pleci de la birou?

– Nu reuşesc să fac asta mereu. Problemele lor sunt prea personale, aşa că mai am şi nopţi nedormite.

– Mă bucur să aud asta deoarece nu-mi pot lua gândul de la Phoebe Fanning, cu faţa ei tumefiată, cu copiii ascunşi la o rudă şi cu un bătăuş drept soţ, care probabil o va omorî când va ieşi de la închisoare.

Annette surâse amar.

– Am văzut o grămadă de femei în situaţia ei, şi au supravieţuit toate. Phoebe va fi bine, după o vreme. Se va muta în altă parte – o vom ajuta şi noi – şi va divorţa de el. Nu uita că acum el este la închisoare şi vede pe pielea lui cum e viaţa după gratii. Dacă face vreo prostie, riscă să-şi petreacă tot restul vieţii în puşcărie.

– Nu mi-a lăsat impresia că se gândeşte prea mult înainte să acţioneze.

– Ai dreptate. E un idiot şi-un drogat. Nu zic că ei îi va fi uşor, dar o să fie bine.

Samantha expiră şi îşi lăsă ceaşca pe măsuţă.

– Îmi pare rău. Pur şi simplu nu-s obişnuită cu aşa ceva.

– Cu ce? Cu oamenii reali?

– Da, şi cu cât de mult te afunzi în problemele lor, pe care ei se aşteaptă să le rezolvi. În ultimul dosar la care am lucrat în New York clientul nostru era un tip extrem de dubios, cu o avere de vreun miliard de dolari, care voia să construiască un hotel foarte înalt şi aerodinamic în plin Greenwich Village. Era de departe cel mai urât proiect pe care l-am văzut vreodată, de un prost gust fără margini. A concediat trei sau patru arhitecţi, iar clădirea era din ce în ce mai mare şi arăta din ce în ce mai urâtă. Primăria a refuzat categoric proiectul, aşa că el a dat-o în judecată, s-a dat bine pe lângă politicieni şi s-a purtat ca mulţi alţi dezvoltatori imobiliari din Manhattan. L-am întâlnit o dată, în fugă, când a venit la noi, la birou, ca să urle la şeful meu. O adevărată scursură. Şi individul era clientul nostru, clientul *meu*. Îl detestam. Voiam să piardă.

– Te cred...

– Chiar a pierdut, şi noi ne-am bucurat în sinea noastră. Imaginează-ţi: am muncit ore nenumărate, i-am luat o avere întreagă tipului şi la sfârşit, când i-a fost respins proiectul, nouă ne venea să sărbătorim. Ce părere ai de o asemenea relaţie cu clienţii?

– Şi eu aş fi sărbătorit.

– Acum îmi fac griji pentru Lady Purvis, al cărei soţ e la închisoarea datornicilor, şi pentru Phoebe, care trebuie să fugă din oraş înainte ca soţul ei să fie eliberat pe cauţiune.

– Bine-ai venit în lumea noastră, Samantha. Mâine o să fie şi mai şi.

– Nu sunt sigură că-s făcută pentru aşa ceva.

– Ba da, eşti. Trebuie să fii tare în meseria asta, şi tu eşti mult mai tare decât crezi.

Adam reveni, susţinând că-şi terminase temele şi dorind să o provoace pe domnişoara Sam la o partidă de gin rummy.

– Se crede mare cartofor, îi zise Annette. Şi trişează.

– N-am mai jucat niciodată gin rummy, spuse domnişoara Sam.

Adam amestecă pachetul ca un dealer din Las Vegas.

10

Mattie își începea majoritatea zilelor de lucru cu o cafea, la ora opt fix, cu ușa biroului închisă, cu telefonul nebăgat în seamă și cu Donovan așezat în fața ei, punând-o la curent cu ultimele bârfe. Nu era neapărat nevoie să închidă ușa, căci nimeni altcineva nu mai venea la serviciu înainte de 8.30, când ajungea Annette după ce își ducea copiii la școală. Cu toate acestea, Mattie punea preț pe aceste clipe de intimitate petrecute în compania nepotului ei și prefera să le protejeze.

Regulile și procedurile noului loc de muncă nu erau dintre cele mai stricte, iar Samanthei i se zisese să vină „pe la nouă" și să lucreze până când considera ea, spre sfârșitul după-amiezii. La început crezuse că trecerea de la o săptămână de lucru de 100 de ore la una de 40 avea să fie dificilă, dar descoperi că nu era cazul. Nu mai dormise până la șapte de ani buni și experiența i se părea extrem de plăcută. Totuși, la opt îi venea deja să se cațăre pe pereți și ardea de nerăbdare să-și înceapă ziua. Marți se furișă pe ușa de la intrare, trecu pe lângă biroul lui Mattie, de unde se auzeau voci înfundate, și căută ibricul de cafea în bucătărie. Tocmai se instalase în spatele biroului pentru o oră sau două de studiu, asta dacă nu avea să fie chemată să mai participe la vreo altă întâlnire cu un client, când Donovan apăru și rosti:

– Bun venit în oraș.

– Bună, făcu ea.

El își roti privirea și spuse:

– Pun pariu că biroul tău din New York era mult mai mare.

– Nu chiar. Pe noi, începătorii, ne înghesuiau în nişte spaţii strâmte unde îţi puteai atinge colegii întinzându-te numai puţin. Astfel făceau economii cu chiria pentru ca şefii să-şi poată păstra veniturile la un anumit nivel.

– Pare să-ţi fie dor de locul ăla.

– Cred că nu mi-am revenit încă din şoc. Îi arătă spre celălalt scaun din încăpere şi-i zise: Ia loc.

Donovan se aşeză relaxat pe scaun şi rosti:

– Mattie mi-a spus că ai fost la tribunal încă din prima zi.

– Da. Ce ţi-a mai spus?

Samantha se întreba dacă mişcările ei zilnice aveau să fie trecute în revistă de cei doi în fiecare dimineaţă, la cafea.

– Nimic important, doar sporovăiala obişnuită de avocaţi de provincie. Randy Fanning a fost un tip decent, cândva... până să se apuce de metamfetamină. O să sfârşească fie mort, fie la închisoare, ca mulţi alţi tipi de pe-aici.

– Pot să împrumut unul dintre pistoalele tale?

El râse.

– N-o să ai nevoie de armă. Traficanţii de metamfetamină sunt aproape inofensivi pe lângă companiile miniere. Când vei începe să le dai în judecată în mod repetat, atunci îţi voi da un pistol. Ştiu că-i devreme, dar te-ai gândit ce faci la prânz?

– Nu m-am gândit încă nici ce fac la micul dejun.

– Îţi fac eu cinste cu prânzul. Un prânz de afaceri, în biroul meu. Sandvici cu salată de pui?

– Cum aş putea refuza?

– Eşti liberă la amiază?

Ea se prefăcu că-şi verifică agenda încărcată, apoi:

– E ziua ta norocoasă. Întâmplarea face să am o pauză la ora aia.

El sări în picioare şi spuse:

– Ne vedem atunci.

Ea studie în linişte o vreme, sperând să nu fie deranjată. Prin pereţii subţiri o auzea pe Annette discutând un caz cu Mattie. Telefonul suna din când în când, iar Samantha îşi ţinea răsuflarea şi

se ruga de fiecare dată ca Barb să direcţioneze apelantul către un alt birou, către un avocat care ştia ce-i de făcut. Norocul ei dură până pe la zece, când Barb îşi băgă capul pe uşă şi zise:

– O să fiu plecată vreo oră. Ocupă-te tu de recepţie.

Dispăru înainte ca Samantha să o poată întreba ce însemna asta mai exact.

Însemna că trebuia să stea la biroul lui Barb, singură, vulnerabilă şi gata să fie abordată de vreun sărman fără bani, venit să-şi angajeze un avocat adevărat. Însemna că trebuia să răspundă la telefon şi să redirecţioneze apelurile spre Mattie sau Annette, sau să piardă vremea. Cineva ceru să vorbească cu Annette, care era într-o întâlnire cu un client. Altcineva dori să stea de vorbă cu Mattie, care plecase la tribunal. O altă persoană avea nevoie de-un sfat cu privire la o cerere pentru ajutor de handicap, iar Samantha îi recomandă imediat o firmă particulară. În sfârşit, uşa de la intrare se deschise şi doamna Francine Crump intră în clinica lor cu o problemă care avea să nu-i dea pace Samanthei luni în şir.

Femeia nu-şi dorea altceva decât un testament, unul „care să nu coste nimic". Testamentele simple sunt documente necomplicate, şi chiar şi cei mai novici dintre avocaţi se pot înhăma la întocmirea lor. Ba se poate spune că începătorii profită de orice ocazie ivită ca să le redacteze, deoarece e foarte greu să greşeşti cu ceva. Sigură pe sine, Samantha o conduse pe doamna Crump într-o mică sală de conferinţe şi lăsă uşa deschisă pentru a sta cu ochii pe recepţie.

Doamna Crump avea 80 de ani şi îşi arăta vârsta din plin. Soţul ei murise de mult, iar cei cinci copii se împrăştiaseră în cele patru zări, niciunul dintre ei nerămânând aproape de casa părintească. Îi zise că o uitaseră; veneau rar în vizită, o sunau la fel de rar. Voia să aibă un testament simplu prin care să nu le lase nimic. „Scoateţi-i pe toţi de-acolo", rosti ea cu o îndârjire uimitoare. Din felul în care arăta, precum şi din faptul că voia să-şi întocmească gratis testamentul, Samantha deduse că nu avea cine ştie ce agoniseală. Doamna Crump locuia în Eufaula, o comunitate restrânsă „pierdută prin Jacob's Holler". Samantha îşi notă numele de parcă ar fi ştiut exact unde se afla locul respectiv. Femeia nu avea datorii,

iar singurele bunuri mai valoroase erau o casă veche şi optzeci de pogoane de pământ, teren care fusese în familia ei dintotdeauna.

– Aveţi vreo idee cam cât valorează terenul? întrebă Samantha.

Doamna Crump molfăi un pic şi răspunse:

– Mult mai mult decât crede lumea. Vedeţi dumneavoastră, compania minieră a venit anul trecut şi a încercat să-l cumpere, de fapt tot încearcă să-l cumpere de ceva vreme încoace, dar eu le-am zis să-şi ia tălpăşiţa. N-am de gând să-l vând unei companii miniere. Puţin mai încolo de pământul meu au început deja să dinamiteze Muntele Cat, ceea ce-i mare păcat. N-are ce să facă ditamai compania minieră cu el.

– Cât v-au oferit?

– Mult, şi nu le-am spus nici copiilor. Nici nu am de gând să le spun. Stau rău cu sănătatea şi nu mai am multe zile. Dacă pun mâna pe pământ, copiii o să-l vândă companiei înainte să se întărească ţărâna peste mine. Exact aşa vor face. Îi ştiu eu. Băgă mâna în poşetă şi scoase nişte hârtii împăturite. Ăsta-i testamentul pe care l-am semnat acum cinci ani. Copiii m-au dus la un avocat, ceva mai jos pe strada asta, şi m-au pus să-l semnez.

Samantha despături încet hârtiile şi citi ultimul testament al lui Francine Cooper Crump. Cel de-al treilea paragraf stipula că totul avea să le rămână celor cinci copii, în părţi egale. Samantha îşi luă câteva notiţe inutile şi spuse:

– Bun. Deci, doamnă Crump, trebuie să ştiu valoarea aproximativă a acestui teren pentru a putea calcula taxele succesorale.

– Ce anume?

– Cât v-a oferit compania minieră?

Femeia păru uşor jignită, apoi se trase mai aproape şi şopti:

– Ceva mai mult de 200 000, dar el valorează dublu. Poate chiar triplu. Nu te poţi bizui pe o companie minieră. Jecmănesc pe toată lumea şi la sfârşit te fură.

Deodată testamentul simplu nu mai era atât de simplu. Samantha continuă cu precauţie, întrebând:

– În regulă. Şi cine va primi cele optzeci de pogoane conform noului testament?

– Vreau să i le las vecinei mele, Jolene. Are un teren pe celălalt mal al pârâului şi nici ea nu vrea să vândă. Am încredere în ea şi mi-a promis deja că va avea grijă de pământul meu.

– Aţi discutat despre asta cu ea?

– Vorbim tot timpul despre asta. Ea şi soţul ei, Hank, au spus că-şi vor modifica şi ei testamentele, lăsându-mi mie pământul lor în caz că mor înaintea mea. Însă ei stau mai bine cu sănătatea. Cred că eu o să mă duc înaintea lor.

– Şi dacă mor ei primii?

– Mă îndoiesc. Eu am probleme cu tensiunea şi cu inima, plus bursită.

– Înţeleg, dar dacă totuşi mor ei înaintea dumneavoastră, şi apoi muriţi şi dumneavoastră, cui îi va rămâne tot acest pământ?

– În niciun caz copiilor mei, şi nici alor lor. Doamne fereşte! Scapi de dracu' şi dai de ta-su.

– Am înţeles, însă cineva trebuie să moştenească pământul. La cine v-aţi gândit?

– De aceea am venit aici, ca să vorbesc cu un avocat. Nu ştiu ce să fac şi aş vrea un sfat.

Acum că ştia ce era în joc, existau mai multe variante. Era clar că noul testament avea să fie contestat de către cei cinci copii, şi în afară de cele citite în materialele de seminar, Samantha n-avea deloc habar despre acest tip de procese. Îşi amintea vag vreo două cazuri de la un curs din facultate, dar trecuse mult de-atunci. Trase de timp, îşi luă notiţe şi puse întrebări cât de cât relevante încă o jumătate de oră, apoi reuşi să o convingă pe doamna Crump să revină peste câteva zile, după ce firma îi analiza situaţia. Barb se întoarse şi dădu dovadă de-o mare abilitate în scoaterea pe uşă a noii cliente.

– Ce-a mai fost şi asta? o întrebă Barb după ce plecă doamna Crump.

– Nu sunt sigură. Mă duc în biroul meu.

Biroul lui Donovan arăta mult mai bine decât cel de la clinică. Scaune de piele, covoare groase, parchet. Un candelabru vechi

atârna în centrul foaierului. Primul gând al Samanthei fu că în sfârşit dăduse peste cineva din Brady care câştiga un ban. Recepţionera lui, Dawn, o întâmpină politicoasă şi o anunţă că şeful ei o aştepta la etaj. Apoi plecă şi ea în pauza de prânz. În timp ce urca scara în spirală, Samantha o auzi cum închide şi încuie uşa de la intrare. Nu se vedea ţipenie de om.

Donovan vorbea la telefon, în spatele unui birou mare de lemn care părea să fie foarte vechi. El îi făcu semn să intre, îi arătă spre un scaun masiv şi zise:

– Trebuie să închid. Trânti telefonul şi-i spuse: Bun venit pe domeniul meu. Aici se întâmplă toată acţiunea.

– Nu-i rău, rosti ea, uitându-se în jur.

Încăperea era mare şi dădea spre un balcon. Pe toţi pereţii erau biblioteci, toate ticsite cu obişnuitele tratate şi tomuri groase menite să impresioneze. Într-un colţ se afla un rastel cu cel puţin câteva arme mortale. Samantha nu ştia să deosebească o puşcă obişnuită de una de vânătoare, însă colecţia părea bine îngrijită şi gata de folosire.

– Arme peste tot, observă ea.

– Vânez mult, întotdeauna am vânat. Când creşti în munţii ăştia, creşti practic în pădure. Am omorât prima căprioară la şase ani, cu un arc.

– Felicitări. Şi de ce voiai să luăm prânzul împreună?

– Aşa ai promis, nu ţi-aminteşti? Săptămâna trecută, chiar după ce ai fost arestată şi te-am scos eu de la închisoare.

– Dar parcă era vorba să luăm prânzul în localul acela.

– M-am gândit că aici nu ne deranjează nimeni. În plus, încerc să evit locurile publice. Aşa cum ţi-am explicat, sunt o grămadă de oameni pe-aici care nu mă au la inimă. Uneori mai spun chestii şi fac scandal în public. Îţi strică orice chef.

– Dar nu văd mâncarea.

– E în centrul de comandă. Vino cu mine. Sări în picioare şi ea îl urmă pe un hol scurt până într-o încăpere lungă, fără ferestre. În capătul unei mese aglomerate erau două recipiente de plastic şi două sticle de apă. El i le arătă şi-i zise: Prânzul e servit.

Samantha se duse la un perete lateral şi se uită la o fotografie mărită, înaltă de vreo doi metri şi jumătate. Era în culori şi înfăţişa o scenă şocantă şi tragică. Un bolovan masiv, cam cât o maşină mai mică, trecuse printr-o rulotă, rupând-o în două şi făcând ravagii.

– Ce-i asta? îl întrebă ea.

Donovan veni lângă ea şi spuse:

– Păi, pentru început, e un proces. Bolovanul acela a făcut parte vreun milion de ani din Muntele Enid, situat la aproximativ 65 de kilometri de-aici, în comitatul Hopper. Acum vreo doi ani, au început să exploateze la suprafaţă muntele, i-au dinamitat stratul superior şi au scos cărbunele din el. Anul trecut, pe 14 martie, la ora patru dimineaţa, un buldozer deţinut şi folosit de o firmă de potlogari pe nume Strayhorn Coal debarasa zona de pietre, fără autorizaţie, şi bolovanul ăsta a fost împins în valea cu deşeuri. Din cauza mărimii sale, el a prins viteză în timp ce se prăvălea de-a lungul albiei abrupte a acestui pârâu. Îi arătă spre o hartă mărită de lângă fotografie. La vreun kilometru şi jumătate de locul din care a fost dislocat de buldozer, s-a ciocnit cu această mică rulotă. În dormitorul din spate erau doi fraţi, Eddie Tate, 11 ani, şi Brandon Tate, 8 ani. Dormeau tun, cum era de aşteptat. Tatăl lor era la puşcărie, pentru fabricare de metamfetamină. Mama lor era la lucru, într-un magazin mic de cartier. Băieţii au fost omorâţi instantaneu, striviţi, făcuţi una cu pământul.

Samantha rămase cu gura căscată, holbându-se la poză şi nevenindu-i a crede.

– Ce oribil!

– Da, într-adevăr. Viaţa lângă o exploatare minieră de suprafaţă nu-i niciodată lipsită de evenimente. Pământul se cutremură şi fisurează fundaţiile clădirilor. Praful de cărbune este peste tot în aer şi acoperă totul. Apa din fântâni e portocalie. Cad pietre mai mereu. Am avut un caz acum doi ani, în Virginia de Vest: un cuplu, domnul şi doamna Herzog, stăteau lângă mica lor piscină într-o după-amiază călduroasă de sâmbătă, când un bolovan de-o tonă a apărut de nicăieri şi a aterizat drept în apă. I-a făcu fleaşcă. Piscina

s-a fisurat. Am dat compania în judecată şi am obţinut nişte bani, dar nu mulţi.

– Şi i-ai dat în judecată pe cei de la Strayhorn Coal?

– A, da! Procesul începe lunea viitoare, în Colton.

– Deci, compania nu vrea să cadă la învoială?

– Compania a fost amendată de către bravii noştri reglementatori. Au lovit-o „tare", cu o amendă de 20 000 de dolari, decizie la care a făcut recurs. Nu, nu vrea să cadă la învoială. Ne-au oferit, împreună cu compania lor de asigurări, 100 000 de dolari.

– 100 000 de dolari pentru doi copii morţi?

– Copiii morţi nu valorează prea mult, mai ales în Apalaşia. Nu au valoare economică deoarece nu lucrează, evident. Este un caz extraordinar pentru daune punitive – Strayhorn Coal are un capital de jumătate de miliard de dolari – şi am de gând să cer un milion, două. Însă deştepţii care legiferează în Virginia au decis cu ani buni în urmă să limiteze daunele punitive.

– Cred că-mi amintesc asta de când învăţam pentru examenul de admitere în barou.

– Pragul este de 350 000 de dolari, indiferent de acţiunile inculpatului. A fost un cadou din partea legislativului nostru pentru industria de asigurări, ca orice alt prag.

– Vorbeşti ca tatăl meu.

– Vrei să mănânci sau ai de gând să stai aici o oră întreagă?

– Cred că mi-a pierit pofta de mâncare.

– Mie nu.

Se aşezară la masă şi-şi desfăcură sandviciurile. Samantha muşcă dintr-al ei, dar îşi pierduse complet apetitul.

– Ai încercat să cazi la învoială cu ei? întrebă ea.

– Eu am cerut un milion, ei au oferit 100 000; este o diferenţă mult prea mare. Ei, avocaţii de la asigurări şi compania minieră, se bazează pe faptul că familia avea deja probleme şi nu era foarte închegată. De asemenea, se mai bazează şi pe faptul că mulţi juraţi din această regiune fie se tem de marile companii miniere, fie le susţin tacit. Când dai în judecată o companie minieră în Apalaşia, nu te poţi bizui mereu pe un juriu obiectiv. Chiar şi cei care dispreţuiesc

companiile tind să o facă în tăcere. Toată lumea are o rudă sau un prieten angajat de ele. Iar asta produce o dinamică foarte interesantă în sala de judecată.

Samantha mai luă o îmbucătură şi se uită în jur. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii şi hărţi color mărite, unele marcate drept probe materiale, altele părând să aştepte începerea procesului.

– Locul ăsta îmi aminteşte de biroul tatălui meu, pe vremuri, zise ea.

– Marshall Kofer. Am căutat informaţii despre el. A fost un avocat pledant pe cinste cândva.

– Da, a fost. În copilărie, dacă voiam să-l văd trebuia să îl vizitez la birou, asta dacă era în oraş. Lucra încontinuu. Conducea o firmă mare. Când nu străbătea lumea cu avionul în căutarea celor mai recente catastrofe aviatice, era în birou, pregătindu-se de proces. Aveau o încăpere mare, aglomerată – dacă mă gândesc mai bine, cred că îi spuneau tot centru de comandă.

– Nu-i ca şi cum aş fi inventat eu termenul. Majoritatea avocaţilor pledanţi au o astfel de cameră.

– Şi pereţii erau acoperiţi cu fotografii şi diagrame mari şi tot felul de probe. Era impresionant, chiar şi în ochii unui copil. Încă mai simt tensiunea şi neliniştea din încăpere când el şi oamenii lui se pregăteau de proces. Vorbim de accidente importante, cu mulţi morţi, mulţi avocaţi şi tot tacâmul. Mai târziu mi-a explicat că majoritatea cazurilor lui nici nu ajungeau la proces. Rareori se punea problema stabilirii responsabilităţii. Avionul se prăbuşea, şi nu din vina pasagerilor. Companiile aeriene au o grămadă de bani şi de asigurări, şi îşi fac griji în privinţa imaginii lor, aşa că aleg să cadă la învoială. Pe sume imense.

– Te-ai gândit vreodată să lucrezi cu el?

– Nu, niciodată. Are o fire imposibilă, sau cel puţin aşa avea pe-atunci. Are un ego uriaş, e obsedat de muncă şi-i destul de nesuferit. N-am vrut să am de-a face cu lumea lui.

– Şi-apoi s-a prăbuşit chiar el.

– Da, într-adevăr.

Se ridică şi se duse către o altă fotografie, una care înfăţişa o maşină contorsionată. Un echipaj de intervenţie se chinuia să scoată pe cineva prins înăuntru. Donovan rămase pe scaun, mestecând un cartof prăjit. Îi zise:

– Cazul acela s-a judecat în comitatul Martin, din Virginia de Vest, acum trei ani. L-am pierdut.

– Ce s-a întâmplat?

– Un camion cu cărbuni cobora de pe munte, supraîncărcat şi cu viteză mare; a derapat dincolo de linia continuă şi a intrat în Honda aia micuţă. Şoferiţa se numea Gretchen Bane, în vârstă de 16 ani, clienta mea. A murit acolo. Dacă priveşti mai atent, îi vei observa piciorul stâng în partea de jos a imaginii, atârnând oarecum prin portieră.

– Mă temeam eu că-i vorba de aşa ceva. Şi juriul a văzut imaginile?

– A, da. Au văzut totul. Le-am arătat toate detaliile juraţilor, timp de cinci zile, dar nu a contat.

– Cum de-ai pierdut?

– Pierd cam jumătate din procese. În cazul respectiv, şoferul camionului a depus mărturie, jurând să spună numai adevărul, apoi a minţit vreme de trei ore. A declarat că Gretchen a trecut de linia continuă şi a provocat accidentul, făcând să pară că ea ar fi vrut să se sinucidă. Companiile miniere sunt şirete – nu trimit niciodată un singur camion deodată. Sunt mereu câte două, astfel încât există întotdeauna un martor favorabil. Camioane care transportă câte o sută de tone de cărbune, traversând poduri de douăzeci de tone încă folosite de autobuze şcolare şi ignorând cu seninătate orice regulă de circulaţie. Accidentele care se produc sunt în general catastrofale. În Virginia de Vest omoară câte un şofer nevinovat pe săptămână. Camionagiul jură că n-a greşit cu nimic, amicul lui îi susţine declaraţia, nu mai există alţi martori, aşa că juriul dă dreptate companiei.

– Nu poţi face recurs?

Donovan râse de parcă ar fi auzit cea mai haioasă poantă. Luă o gură de apă şi spuse:

– Sigur că da, încă mai avem dreptul ăsta. Însă în Virginia de Vest judecătorii sunt aleşi, ceea ce-i reprobabil. Virginia are nişte legi proaste, dar măcar noi nu ne alegem judecătorii. Acolo e cu totul altă situaţie. Curtea Supremă din Virginia de Vest numără cinci membri. Aceştia au mandate de patru ani şi candidează ca să fie realeşi. Ghici cine contribuie cu cele mai mari sume în campanii.

– Companiile miniere.

– Exact. Îi influenţează pe politicieni, pe reglementatori, pe judecători şi deseori controlează juriile. Deci, nu-i tocmai climatul ideal pentru reclamanţi.

– Adică poţi să-ţi pui pofta-n cui dacă vrei un proces corect, rosti ea, privind în continuare fotografiile.

– Mai câştigăm ocazional. În cazul lui Gretchen, am avut noroc. La o lună după proces, acelaşi şofer a mai lovit o maşină. Din fericire, nu a mai murit nimeni, s-a lăsat doar cu câteva oase rupte. Poliţistul care a ajuns la locul accidentului l-a dus pe şofer la secţie, ca să-l chestioneze. Acesta se purta dubios şi într-un final a recunoscut că era la volan de 15 ore, fără pauze. Pentru a rămâne în priză, bea Red Bull cu votcă şi trăgea metamfetamină pe nas. Poliţistul a pornit reportofonul şi l-a descusut despre cazul Bane. Omul a recunoscut că patronul îl silise să mintă. Am obţinut o copie a stenogramei şi am depus mai multe moţiuni. Instanţa a acceptat într-un final o rejudecare a procesului; încă aşteptăm să stabilească termenul. Până la urmă, tot le vin eu de hac.

– Ce s-a întâmplat cu şoferul?

– A devenit informator şi i-a dat în gât pe cei de la Eastpoint Mining, compania la care lucra. Cineva i-a tăiat cauciucurile de la maşină şi a tras de două ori prin fereastra lui de la bucătărie, aşa că acum se ascunde în alt stat. Îi dau eu bani ca să se descurce.

– E legal să faci asta?

– Nu-i o întrebare corectă în bazinul carbonifer. Aici nu există doar alb şi negru. Duşmanul încalcă toate regulile scrise, deci luptele nu sunt niciodată curate. Dacă joci după reguli, pierzi, chiar şi când eşti de partea binelui.

Ea reveni la masă şi ciuguli dintr-un cartof prăjit. Îi zise:

– Ştiam eu că-i mai bine să nu mă bag în litigii.

– Îmi pare rău să aud asta, replică el surâzând, urmărindu-i fiecare mişcare cu ochii săi negri. Mă bătea gândul să-ţi ofer o slujbă.

– Îmi pare rău.

– Vorbesc serios. M-ar ajuta dacă ai face nişte muncă de documentare; te plătesc. Ştiu cât câştigi la clinică, aşa că m-am gândit că nu ţi-ar strica să ai şi-o a doua slujbă, ca asistentă pe documentare.

– Aici, în biroul tău?

– Unde altundeva? Nu te-ar încurca deloc cu stagiatura; ar fi numai după program şi în weekenduri. Dacă încă nu te-ai plictisit în Brady, nu mai ai mult oricum.

– De ce tocmai eu?

– N-am pe cine altcineva. Am doi asistenţi juridici, şi unul pleacă mâine. Nu am încredere în alţi avocaţi din oraş şi nici în altcineva de la vreun alt cabinet de avocatură. Sunt paranoic când vine vorba de confidenţialitate, şi tu de-abia ai venit, aşa că nu ai apucat să afli mare lucru sau să cunoşti pe careva. Eşti candidatul perfect.

– Nu ştiu ce să zic. Ai vorbit cu Mattie?

– Despre asta, nu. Însă, dacă te interesează, pot discuta şi cu ea. Rareori mă refuză. Gândeşte-te. Dacă nu vrei, te înţeleg perfect.

– Bine, mă voi gândi la asta. Dar de-abia am început să lucrez într-un loc şi nu aveam de gând să-mi găsesc altceva, nu prea curând, în orice caz. În plus, chiar nu-mi plac litigiile.

– Nu va trebui să vii în faţa instanţei. Doar te-ascunzi aici, te documentezi, scrii nişte rezumate şi stai peste program, cum eşti obişnuită să faci.

– Încercam să scap de asta.

– Te înţeleg. Gândeşte-te bine şi vorbim mai încolo.

Mâncară câteva clipe în tăcere, dar atmosfera era prea apăsătoare. Samantha rosti, într-un final:

– Mattie mi-a povestit câte ceva despre trecutul tău.

El zâmbi şi împinse mâncarea la o parte.

– Ce vrei să ştii? Nu am secrete.

Ea se îndoia că lucrurile stăteau chiar aşa. Îi veniră în minte mai multe întrebări: Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? Cât de serioasă e despărţirea de soţia ta? Cât de des o vezi?

Poate altădată. Spuse:

– Nimic important. Doar că ai un trecut interesant, atâta tot.

– Interesant, trist, tragic, plin de aventuri. Toate laolaltă. Am 38 de ani şi voi muri tânăr.

Ea nu se putu gândi la nicio replică.

11

Şoseaua spre Colton şerpuia printre munţi, urcând şi coborând, oferind panorame uluitoare ale crestelor compacte, apoi ale văilor presărate cu colibe dărăpănate, cu rulote şi cu maşini vechi. Urma cursul pâraielor iuţi şi învolburate, cu apă destul de limpede cât să poată fi băută, şi chiar când te obişnuiau cu frumuseţea, trecea pe lângă o altă aşezare de căsuţe părăginite, înghesuite una într-alta la umbra veşnică a muntelui. Contrastul era izbitor: frumuseţea crestelor faţă de sărăcia oamenilor care locuiau între ele. Mai vedeai şi câteva case frumoase, cu peluze îngrijite şi gărduleţe albe, însă căminele din vecinătatea lor nu erau de obicei la fel de prospere.

Mattie conducea şi vorbea, în timp ce Samantha admira peisajul. Când urcară o porţiune de drum mai dreaptă (o raritate prin acele locuri), un camion lung se apropie din cealaltă direcţie. Era murdar, plin de praf, cu o prelată de pânză peste platforma din spate. Cobora în mare viteză spre poalele muntelui, dar rămânea pe banda potrivită. După ce trecu pe lângă ele, Samantha zise:

– Bănuiesc că aşa arată un camion cu cărbuni.

Mattie se uită în oglinda retrovizoare, ca şi cum nu l-ar fi observat.

– A, da. Transportă cărbunele după ce a fost spălat şi este gata de comercializare. Sunt pretutindeni.

– Donovan mi-a vorbit de ele ieri. Nu le vede cu ochi buni.

– Pun pariu că TIR-ul ăsta era supraîncărcat şi probabil nu ar fi trecut de inspecţie.

– Nu le verifică nimeni?

– Nu în mod regulat. Pe deasupra, companiile miniere ştiu dinainte când vine inspecţia. Preferaţii mei sunt inspectorii de protecţia muncii care monitorizează exploziile. Au program prestabilit, aşa că atunci când ajung la o exploatare de suprafaţă, ghici ce? Totul e ca la carte. De îndată ce pleacă, compania dinamitează fără să-i mai pese de reguli.

Samantha presupuse că Mattie ştia totul despre prânzul ei cu Donovan din ajun. Aşteptă o clipă să vadă dacă pomeneşte ceva de oferta de lucru. Nicio vorbă. Ajunseră în vârful unui munte şi începură o nouă coborâre. Mattie zise:

– Hai să-ţi arăt ceva. Nu durează decât un minut.

Frână şi viră pe un drum mai îngust, cu mai multe curbe şi creste mai abrupte. Urcau din nou. Un semn anunţa o zonă de picnic cu o privelişte nemaipomenită chiar în faţă. Opriră pe o fâşie îngustă de pământ, cu două mese de lemn şi o pubelă. În faţa lor se întindeau kilometri întregi de munţi, acoperiţi cu păduri dese de foioase şi conifere. Coborâră din maşină şi se duseră până la un gard şubred care avea rolul să împiedice oamenii şi vehiculele să cadă într-o vale unde n-ar mai fi fost găsiţi niciodată.

– Ăsta-i un loc bun de unde poţi observa cum decurge o decopertare de la distanţă, rosti Mattie. Trei situri – îi arătă spre stânga. Acolo este mina de pe Muntele Cat, nu departe de Brady. Drept înainte este mina de la Loose Creek, din Kentucky. Iar în dreapta se vede mina Little Utah, tot din Kentucky. Sunt toate active şi toate extrag cărbunele cât de repede e omeneşte posibil. Munţii aceia aveau o înălţime de 900 de metri cândva, la fel ca vârfurile vecine. Şi uită-te la ei acum.

Culmile fuseseră scalpate de toată verdeaţa, fiind transformate în mormane de piatră şi noroi. Piscurile fuseseră îndepărtate şi acum păreau nişte cioturi de degete pe o mână schilodită. În jurul lor erau munţi neatinşi, toţi îmbrăcaţi în portocaliul şi galbenul toamnei, o privelişte splendidă schimonosită de cele trei excepţii.

Samantha încremeni, holbându-se cu gura căscată şi încercând să cuprindă cu mintea gradul devastării. Într-un final spuse:

– Aşa ceva nu poate fi legal!

– Mă tem că este, conform legislaţiei federale. Din punct de vedere tehnic, e legal. Însă modul lor de acţiune e cât se poate de ilegal.

– Şi nu-i nicio cale prin care să poată fi opriţi?

– Sunt procese pe rol, de 20 de ani tot sunt. Am obţinut câteva victorii la nivel federal, dar toate deciziile bune au căzut la apel. Curţile de apel sunt pline cu oameni numiţi de republicani. Însă continuăm lupta, chiar şi-aşa.

– Cine anume?

– Băieţii buni, cei care se opun exploatării de suprafaţă. Eu una nu sunt implicată direct ca avocată, dar sunt în tabăra corectă. Aici suntem într-o minoritate evidentă, însă nu ne dăm bătuţi. Mattie se uită la ceas şi zise: Ar trebui să plecăm.

După ce reveniră în maşină, Samantha rosti:

– Îţi cam întoarce stomacul pe dos, nu?

– Da. Au distrus în mare parte modul nostru de viaţă de-aici, din Apalaşia. Deci, da, mi se întoarce stomacul pe dos.

Când intrară în Colton, o luară pe Center Street şi, după câteva cvartale, apăru şi tribunalul în dreapta.

– Donovan are proces aici, săptămâna viitoare, spuse Samantha.

– A, da, unul mare. Cei doi băieţei. Ce tragic!

– Cunoşti cazul?

– Da. A făcut mare vâlvă la vremea respectivă. Ştiu mai multe detalii decât mi-aş fi dorit. Sper să câştige. L-am sfătuit să cadă la înţelegere, să obţină ceva pentru familie, dar el vrea să dea un exemplu.

– Deci, nu-ţi ascultă sfaturile?

– Donovan face de obicei ce vrea el, şi de cele mai multe ori are dreptate.

Parcară în spatele tribunalului şi intrară în clădire. Spre deosebire de tribunalul din comitatul Noland, cel din Hopper era o structură modernă năucitoare, care probabil arătase extraordinar pe hârtie cândva. Construit din piatră şi sticlă, avea tot soiul de unghiuri bizare, irosind o grămadă de spaţiu din cauza designului

său îndrăzneţ. Samantha se gândi că arhitectul îşi pierduse în cele din urmă autorizaţia.

– Tribunalul vechi a ars din temelii, îi explică Mattie în timp ce urcau pe trepte. Însă aşa păţesc toate.

Samantha nu pricepu prea bine ce voia să spună cu asta. Lady Purvis aştepta agitată pe hol, în faţa sălii de judecată, şi zâmbi uşurată când îşi văzu avocatele. Mai erau şi alte persoane pe-acolo, aşteptând începutul şedinţei. După ce schimbară câteva vorbe, Lady le arătă un tânăr cu faţă palidă, într-o jachetă de poliester şi cu cizme lucioase şi ascuţite în picioare.

– Iată-l: lucrează la JRA. Îl cheamă Snowden, Laney Snowden.

– Aşteaptă aici, zise Mattie. Cu Samantha pe urmele ei, se duse ţintă la domnul Snowden, care făcu ochii tot mai mari pe măsură ce se apropia de el. Dumneavoastră sunteţi reprezentantul JRA? întrebă Mattie.

– Da, eu sunt, rosti Snowden, mândru nevoie mare.

Ea îi băgă sub nas o carte de vizită, ca şi cum l-ar fi împuns cu un pumnal, şi-i spuse:

– Eu mă numesc Mattie Wyatt şi sunt avocata lui Stocky Purvis. Dumneaei este asociata mea, Samantha Kofer. Am fost angajate ca să obţinem eliberarea clientului nostru din închisoare.

Snowden se trase un pas înapoi, dar Mattie se duse după el. Samantha, neştiind ce să facă, adoptă rapid o postură şi o înfăţişare agresivă. Se uită urât la Snowden, care o privi pierdut, încercând să-şi dea seama cum de un coate-goale ca Stocky Purvis îşi permitea să angajeze nu unul, ci *doi* avocaţi.

– Bine, zise el. Achitaţi suma şi îl scoatem de la închisoare.

– Clientul meu nu are nicio leţcaie, domnule Snowden. Cred că atâta lucru aţi priceput şi dumneavoastră până acum. Şi nu poate câştiga bani câtă vreme l-aţi băgat la închisoare. N-aveţi decât să-i fixaţi câte comisioane ilegale vreţi, adevărul este că omul nu poate câştiga niciun ban din locul în care se află acum.

– Am o hotărâre judecătorească, replică Snowden triumfător.

– Ei bine, vom vorbi despre această hotărâre cu domnul judecător. Va fi modificată şi Stocky va fi eliberat. Dacă nu doriţi să negociaţi, veţi rămâne cu buza umflată.

– Bine. Şi ce propuneţi voi, fetelor?

– Nu-mi spune mie fată! se răsti Mattie la el.

Snowden se trase în spate speriat, ca şi cum urma să fie ameninţat cu unul din acele procese de hărţuire sexuală de care citeşti prin ziare. Făcând feţe-feţe, Mattie se apropie şi mai mult de Snowden şi-i zise:

– Uite cum facem. Clientul meu datorează comitatului aproximativ 200 de dolari, amendă şi alte taxe. Voi i-aţi mai adăugat vreo patru sute aşa, de distracţie. Suntem dispuşi să achităm o sută din suma aia, un total de cel mult trei sute, într-un interval de şase luni. Asta-i oferta finală.

Snowden arboră un zâmbet fals, clătină din cap şi zise:

– Îmi pare rău, doamnă Wyatt, dar nu ne putem împăca cu o asemenea ofertă.

Fără să-şi ia ochii de la el, Mattie băgă mâna în servietă şi scoase nişte hârtii.

– Atunci încercaţi să vă împăcaţi cu asta, rosti ea, fluturându-i hârtiile prin faţă. Sunt actele unui proces ce va fi intentat la curtea federală împotriva firmei Judicial Response Associates (vă voi adăuga şi pe dumneavoastră ca inculpat mai târziu) pentru arestare şi întemniţare ilegală. Vedeţi dumneavoastră, domnule Snowden, Constituţia specifică destul de clar că nu poţi întemniţa o persoană nevoiaşă pentru că nu-şi poate achita datoriile. Nu mă aştept să ştiţi aşa ceva, deoarece sunteţi o şleahtă de escroci. Totuşi, credeţi-mă, judecătorii federali înţeleg despre ce este vorba fiindcă ei au citit Constituţia, în marea lor parte. Închisoarea datornicilor a fost scoasă în afara legii. Aţi auzit vreodată de Clauza de Protecţie Egală?

Snowden deschise gura, dar nu izbuti să scoată niciun sunet.

– Nici nu mă aşteptam să fi auzit, continuă ea. Poate că vă vor explica avocaţii dumneavoastră, la un tarif de 300 de dolari pe oră. Vă spun asta ca să vă informaţi şefii că vă voi târî prin tribunale doi ani de-aici înainte. Vă voi îngropa în acte şi documente. Vă voi

face să treceţi prin ore întregi de depoziţii şi vă voi deconspira toate trucurile murdare. Va ieşi totul la iveală. Vă voi băga în pământ şi vă voi face vieţile un calvar. Veţi avea coşmaruri cu mine noaptea. Şi într-un final voi câştiga procesul, primind şi onorariul aferent pentru munca depusă.

Îi îndesă actele în braţe şi el le acceptă fără tragere de inimă.

Se răsuciră şi plecară, lăsându-l pe Snowden tremurând consternat, văzând deja primele frânturi de coşmar. Samantha, uluită şi ea, şopti:

– Nu putem declara insolvenţă pentru cei 300 de dolari?

Revenindu-şi brusc în fire, Mattie rosti cu un rânjet:

– Cum să nu! Asta vom şi face.

Peste treizeci de minute, Mattie se duse în faţa judecătorului şi anunţă că ajunsese la un acord pentru eliberarea imediată a clientului său, domnul Stocky Purvis. Lady plecă înlăcrimată la închisoare.

Pe drumul de întoarcere în Brady, Mattie spuse:

– O autorizaţie de practică a avocaturii este o unealtă puternică, Samantha, când e folosită pentru ajutorarea oamenilor de rând. Escrocii ca Snowden sunt obişnuiţi să intimideze oameni care nu-şi permit să plătească pentru a fi apăraţi. Însă, de îndată ce se implică un avocat bun, intimidarea încetează brusc.

– Te pricepi şi tu la intimidare.

– Asta se învaţă în timp.

– Când ai avut vreme să pregăteşti actele de proces?

– Le păstrăm în inventar. Sunt trecute în dosarul de „Procese fictive". Schimbi numele, trânteşti „Curtea Federală" peste tot şi să vezi cum fug toţi ca potârnichile.

Procese fictive. Fug ca potârnichile. Samantha se întrebă câţi dintre foştii ei colegi de la Columbia avuseseră de-a face cu asemenea tactici juridice.

La ora două după-amiaza, Samantha stătea în sala principală de judecată a tribunalului din comitatul Noland, încercând să o liniştească pe Phoebe Fanning, care era înspăimântată la culme. Rănile de pe faţa femeii se învineţiseră complet şi acum arăta

şi mai rău. Venise la tribunal cu un strat gros de machiaj, spre nemulţumirea lui Annette. Aceasta îşi sfătui clienta să se ducă la toaletă şi să-şi şteargă machiajul.

Randy Fanning fu adus din nou sub escortă, părând şi mai crunt decât fusese cu două zile în urmă. Primise un exemplar al actelor de divorţ şi părea sâcâit de asta. Se uită urât la soţia lui şi la Samantha, în timp ce un poliţist îi scotea cătuşele.

La prezidiu se afla judecătorul Jeb Battle, un tânăr zelos care nu părea să aibă mai mult de 30 de ani. Cum clinica de servicii juridice gratuite se ocupa de multe dispute conjugale, Annette era o obişnuită de-a casei şi susţinea că se înţelege bine cu magistratul. Judecătorul anunţă începutul şedinţei şi aprobă câteva chestiuni necontestate în vreme ce ei aşteptau. Când veni rândul cazului Fanning contra Fanning, Annette şi Samantha îşi însoţiră clienta până la o masă din faţa prezidiului. Randy Fanning se duse la o altă masă, cu un poliţist în apropiere, aşteptând ca Hump să se instaleze. Judecătorul Battle se uită îndeaproape la Phoebe şi la faţa ei învineţită şi, fără să scoată o vorbă, luă deja o decizie.

Apoi le spuse:

– Această acţiune de divorţ a fost înaintată luni. Aţi primit o copie a actelor, domnule Fanning? Nu trebuie să vă ridicaţi.

– Da, domnule judecător, am primit o copie.

– Domnule Humphrey, înţeleg că urmează să se stabilească o cauţiune mâine-dimineaţă, corect?

– Da, onorată instanţă.

– Momentan trebuie să dezbatem asupra unei moţiuni pentru un ordin de restricţie temporară. Phoebe Fanning solicită instanţei să îi ordone lui Randall Fanning să nu se apropie de domiciliul personal şi de cei trei copii ai cuplului, de Phoebe şi de orice altă rudă apropiată. Aveţi vreo obiecţie, domnule Humphrey?

– Sigur că da, onorată instanţă. Situaţia a scăpat deja de sub control. Hump se ridică în picioare, fluturând teatral din mâini, cu un accent tot mai pronunţat în glas de la o propoziţie la alta. Soţii s-au certat, nu pentru prima oară, şi nu toate certurile au fost stârnite de clientul meu; dar da, s-a certat cu soţia lui. Este limpede că au

probleme, însă încearcă să le rezolve. Dacă am putea să ne calmăm un pic, să-l scoatem pe Randy din închisoare şi să-l trimitem înapoi la muncă, sunt convins că oamenii vor lămuri o parte dintre neînţelegeri. Clientului meu îi este dor de copii şi vrea să ajungă acasă cât mai repede.

– Doamna a depus actele de divorţ, domnule Humphrey, rosti judecătorul cu severitate. Mie mi se pare că-i destul de hotărâtă să se despartă de dumnealui.

– Divorţurile pot fi retrase la fel de uşor cum sunt înaintate, onorată instanţă; se întâmplă tot timpul. Clientul meu este dispus să meargă la un consilier marital dacă asta îşi doreşte soţia lui.

– Domnule judecător, interveni Annette, am depăşit de mult etapa consilierii. Clientul domnului Humphrey este acuzat de vătămare corporală din culpă, pentru care nu-i exclus să facă închisoare. Dumnealui speră ca totul să dispară pur şi simplu şi clientul să-i fie eliberat. Or, asta nu se va întâmpla. Divorţul nu va fi retras.

– Cine este proprietarul casei? întrebă judecătorul Battle.

– Casa nu este a lor. Locuiesc cu chirie, replică Annette.

– Şi copiii unde sunt?

– Sunt departe de oraş, într-un loc sigur.

În afară de câteva piese de mobilier, casa era deja goală. Phoebe îşi mutase cea mai mare parte din bunuri într-o magazie. Ea se ascundea într-un motel din Grundy, Virginia, la o oră distanţă. Clinica îi plătea cazarea şi masa dintr-un fond de urgenţă. Planurile ei erau să se mute în Kentucky şi să se stabilească lângă o rudă de-a sa, dar nu era nimic sigur încă.

Judecătorul Battle se uită în ochii lui Randy Fanning şi-i zise:

– Domnule Fanning, voi aproba solicitarea din această moţiune, cuvânt cu cuvânt. Când veţi ieşi de la închisoare, nu vi se va îngădui niciun contact cu soţia şi copiii dumneavoastră sau cu oricare dintre rudele apropiate ale soţiei. Până la următoarele dispoziţii, nu aveţi voie să vă apropiaţi de casa pe care aţi închiriat-o împreună cu soţia dumneavoastră. Niciun contact. Păstraţi distanţa, ne-am înţeles?

Randy se aplecă şi-i şopti ceva avocatului său. Hump spuse:

– Domnule judecător, puteţi măcar să-i acordaţi o oră ca să-şi ia hainele şi lucrurile?

– O oră. Şi voi trimite un poliţist cu dumnealui. Daţi-mi de ştire când este eliberat.

Annette se ridică şi rosti:

– Onorată instanţă, clienta mea se simte ameninţată şi înspăimântată. Când am ieşit din tribunal luni, am fost abordate pe treptele clădirii de fratele domnului Fanning, Tony, şi de alţi doi vlăjgani. Clientei mele i s-a cerut să renunţe la plângerea penală, altfel... A fost o altercaţie scurtă, dar neliniştitoare.

Judecătorul Battle se uită din nou urât la Randy Fanning şi-l întrebă:

– E adevărat?

– Nu ştiu, domnule judecător, spuse Randy. N-am fost de faţă.

– Dar fratele dumneavoastră?

– Poate. Dacă zice ea.

– Nu privesc deloc cu ochi buni intimidările, domnule Fanning. Vă sugerez să vorbiţi cu fratele dumneavoastră şi să-l struniţi. Altminteri, îi voi cere şerifului să intervină.

– Vă mulţumesc, onorată instanţă, rosti Annette.

Randy fu încătuşat şi scos din sală, cu Hump pe urmele sale, şoptindu-i că totul avea să fie bine. Judecătorul Battle bătu cu ciocănelul şi anunţă o pauză de lucru. Samantha, Annette şi Phoebe ieşiră din sala de judecată, aşteptându-se şi la alte neplăceri.

Tony Fanning şi un prieten de-al lui aşteptau într-o camionetă parcată pe strada principală. Le văzură pe femei şi porniră spre ele, cu ţigări în gură şi expresii crâncene pe feţe.

– O, Doamne! murmură Annette în barbă.

– Pe mine nu mă sperie, replică Phoebe.

Cei doi indivizi le aţinură calea pe trotuar, însă înainte ca Tony să apuce să vorbească, Donovan Gray apăru de nicăieri şi rosti cu glas tare:

– Ei, cum a fost, doamnelor?

Tony şi amicul lui îşi pierdură orice urmă de încrâncenare. Bătură în retragere, evitând să dea ochii cu Donovan.

– Scuzaţi-ne, băieţi, rosti acesta, încercând să-i provoace. În timp ce trecea pe lângă ei, îl sfredeli cu privirea pe Tony, care se uită urât la el doar o clipă, lăsându-se apoi păgubaş.

După trei cine consecutive împreună cu Annette şi cu copiii ei, Samantha se scuză, spunând că trebuia să înveţe şi să se culce devreme. Îşi încălzi un castron cu supă, mai buchisi vreo oră materialele de seminar, apoi le lăsă deoparte. Era greu să-ţi imaginezi un cabinet de avocatură de pe strada principală care să supravieţuiască numai din divorţuri prin acordul soţilor şi tranzacţii imobiliare. Annette îi zisese în repetate rânduri că majoritatea avocaţilor din Brady trăiau de pe o zi pe alta, străduindu-se să câştige măcar 30 000 de dolari net pe an. Salariul ei era de 40 000 de dolari, la fel ca salariul lui Mattie. Annette râsese când îi spusese: „Probabil că-i singurul loc din ţară unde avocaţii care acordă servicii juridice gratuite câştigă peste media avocaţilor particulari". Recunoscuse că Donovan câştiga mult mai mult decât oricine altcineva, dar la fel de adevărat era şi că risca enorm.

El era şi cel mai important sponsor al clinicii, finanţată numai din fonduri private. Primeau bani de la nişte fundaţii, iar câteva firme mari din „nord" contribuiau cu generozitate, însă Mattie tot avea dificultăţi în atingerea obiectivului anual de 200 000 de dolari. Annette îi explicase: „Te-am fi plătit şi pe tine cu ceva, cu dragă inimă, dar pur şi simplu nu avem bani". Samantha o asigură că era mulţumită cu situaţia actuală.

Conexiunea la internet se făcea prin sistemul de satelit al lui Annette, poate cel mai încet din toată America de Nord. „E nevoie de răbdare", îi zisese ea. Din fericire, Samantha avea răbdare din belşug în prezent, de când intrase bucuroasă într-o rutină ce presupunea nopţi liniştite şi somn de voie. Intră pe internet ca să arunce o privire prin presa locală, ediţia *Times* de Roanoke şi *Gazette* din Charleston, Virginia de Vest. În *Gazette* găsi o ştire interesantă cu titlul „Ecoterorişti suspectaţi în cel mai recent atac".

În ultimii doi ani, o bandă atacase utilajele grele din mai multe mine de suprafaţă din sudul Virginiei de Vest. Un purtător de

cuvânt al unei companii miniere îi catalogase drept „ecoteroriști" și-i amenințase cu tot soiul de represalii dacă și când aveau să fie prinși. Metoda lor preferată de distrugere era să aștepte până în ceasurile de dinaintea răsăritului soarelui și să tragă de la adăpostul dealurilor din împrejurimi. Erau lunetiști excelenți, foloseau cele mai noi puști militare și se dovedeau destul de eficienți în scoaterea din funcțiune a camioanelor de-o sută de tone produse de Caterpillar. Pneurile acestora aveau patru metri și jumătate în circumferință, cântăreau patru sute de kilograme și costau 18 000 de dolari bucata. Fiecare camion de cărbuni avea șase pneuri, și acestea reprezentau cele mai la îndemână ținte pentru lunetiști. Apărea și o poză cu o duzină de camioane galbene, toate nemișcate și aliniate frumos într-o demonstrație impresionantă de forță. Un maistru arăta spre cauciucurile sparte – 28 în total. Spunea că paznicul de noapte fusese trezit din amorțeală la ora 3.40 dimineața, când începuse asaltul. Într-un atac coordonat perfect, gloanțele începuseră să sfârtece pneurile, care explodau ca niște bombe mai mici. Omul se adăpostise într-un șanț și îl sunase pe șerif. Până să ajungă oamenii legii la fața locului, lunetiștii își terminaseră treaba și își luaseră tălpășița. Șeriful declarase că lucra asiduu la caz, dar recunoscu că avea să fie greu să dea de urma „tâlharilor". Situl, și anume mina de la Bull Forge, se afla lângă Winnow Mountain și Helley's Bluff, ambele cu înălțimi de peste 900 de metri și acoperite cu păduri dese de foioase și conifere. De la adăpostul acelor păduri era ușor să te ascunzi și să tragi în camioane, fie zi sau noapte. Totuși, șeriful era de părere că aici nu era vorba doar despre niște tipi ieșiți să se distreze cu puștile de vânătoare. Oriunde s-ar fi ascuns, ei trăgeau în ținte aflate la aproape un kilometru distanță. Gloanțele găsite în unele pneuri erau de calibru 51, militare, fiind trase în mod evident din puști sofisticate cu lunetă.

Știrea trecea în revistă atacurile recente. Ecoteroriștii își alegeau țintele cu mare atenție și, cum minele de suprafață erau din belșug în zona respectivă, păreau să aștepte răbdători până ce camioanele erau parcate exact la locul potrivit. Se observase că lunetiștii aveau grijă să nu rănească pe nimeni. Nu trăseseră încă în niciun

autovehicul care să nu fie parcat, iar multe mine lucrau 24 de ore din 24. În urmă cu şase săptămâni, la şantierul Red Valley din comitatul Martin, 22 de pneuri fuseseră sparte într-un tir intens care durase doar câteva secunde, conform mărturiei altui paznic de noapte. În prezent, patru companii minieră oferiseră recompense în valoare totală de 200 000 de dolari.

Nu exista nicio legătură cu atacul de la mina Bullington, petrecut în urmă cu doi ani, atunci când, în cel mai sfruntat act de sabotaj din ultimele decenii, explozibilii din depozitul companiei fuseseră folosiţi ca să avarieze şase camioane de deversare, două excavatoare cu cablu, două buldozere, o clădire temporară de birouri şi depozitul propriu-zis. Daunele depăşiseră cinci milioane de dolari. Nu fusese arestat niciun suspect; nu *exista* niciun suspect.

Samantha scormoni prin arhivele ziarului şi realiză că le ţinea partea ecoteroriştilor. Mai târziu, când începu să moţăie, intră şi pe site-ul *New York Times*. Cu excepţia rarelor dimineţi de duminică, nu prea apuca să arunce mai mult de-o privire pe el când era în New York. Acum, evitând secţiunea economică, se opri brusc la secţiunea mondenă. Un critic făcea praf noul restaurant din Tribeca, un local foarte căutat unde fusese şi ea cu o lună în urmă. Era o fotografie cu barul, cu tinerii experţi înghesuiţi în aşteptarea eliberării unei mese. Îşi amintea că mâncarea era excelentă şi-şi pierdu repede interesul în nemulţumirile individului. Rămase cu ochii ţintiţi pe imagine. Aproape că auzea hărmălaia mulţimii; aproape că le simţea energia frenetică. Ce bun ar fi fost un martini acum! Şi cum ar fi fost o cină de două ore cu prietenii, petrecută cu ochii după tipi drăguţi?

Pentru prima oară simţi un uşor dor de casă, dar alungă rapid senzaţia. Putea să plece şi mâine dacă voia. Cu siguranţă ar fi câştigat mai mulţi bani în metropolă decât în Brady. Dacă voia să plece, n-o împiedica nimic.

12

Începură cățărarea din capătul unei poteci abandonate, folosite cândva pentru transportul buștenilor și pe care numai Donovan ar fi putut să o găsească. Drumul până acolo era atât de accidentat, încât doar un șofer specializat în cascadorii s-ar fi aventurat pe el, iar Samantha avu de câteva ori impresia că se vor prăvăli în vale. Însă el izbuti să ajungă la o mică bortă, umbrită de stejari, eucalipți și castani, și-i zise:

– Ăsta-i capătul drumului.

– Ăla a fost drum? făcu ea, deschizând încet portiera.

El râse și spuse:

– E ca o șosea cu patru benzi comparativ cu alte poteci de pe-aici.

Ea se gândea că nimic din viața petrecută în metropolă nu o pregătise pentru așa ceva, dar aștepta cu nerăbdare să pornească aventura. Singurul lui sfat fusese să poarte „bocanci de munte și haine neutre". Înțelesese necesitatea bocancilor, însă pentru haine avea nevoie de o explicație.

– Trebuie să ne camuflăm, spusese el. Tipii sunt cu ochii în patru și noi vom intra pe o proprietate privată.

– Există vreo șansă să fiu arestată din nou? îl întrebase ea.

– Slabe șanse. Nu ne pot prinde.

Își cumpărase bocancii în ajun, de la un butic din Brady – costaseră 45 de dolari și erau un pic cam strâmți. Purta pantaloni kaki și un pulover gri pe care scria cu litere mici „Facultatea de Drept Columbia". El, în schimb, purta haine vânătorești verzi, de camuflaj,

şi cel mai recent model de bocanci, comandaţi prin poştă. Deschise portbagajul jeepului şi luă un rucsac pe care şi-l puse în spate. După ce şi-l aranjă, scoase o puşcă cu lunetă. Când o văzu, ea spuse:

– Deci, mergem la vânătoare, carevasăzică?

– Nu, e doar pentru protecţie. Sunt mulţi urşi prin părţile astea.

Ea se îndoia de asta, însă nu era sigură ce să mai creadă. Merseră câteva minute pe o potecă puţin umblată. Panta era lină, iar pe margini erau arbuşti de Sasafras, Cercis, Tiarella şi Silene, floră pe care el i-o indica nonşalant, ca şi cum ar fi fost fluent într-o altă limbă. Mergea încet, ca să-i fie ei mai uşor, însă Samantha ştia că el ar fi putut sprinta pe munţi oricând şi-ar fi dorit. În scurt timp începu să gâfâie şi să transpire, dar era hotărâtă să ţină pasul cu el.

Era obligatoriu pentru toţi tinerii experţi celibatari din metropolă să aibă abonament la sala de fitness, şi nu la orice sală. Trebuia să fie sala potrivită – locul potrivit, ţinuta potrivită, momentul potrivit din zi sau noapte ca să fii văzut transpirând, icnind şi opintindu-te pentru 250 de dolari pe lună. Obligată de solicitările necruţătoare ale firmei Scully & Pershing, Samantha nu-şi mai putuse folosi abonamentul, iar acesta expirase cu doi ani în urmă, fără ca ea să-i ducă deloc dorul. Singurul exerciţiu fizic pe care îl mai făcea erau plimbările lungi prin oraş. Acestea, plus mesele frugale pe care le mânca, o ajutaseră să nu se îngraşe, dar nu era nici pe departe într-o formă bună. Noii bocanci deveneau tot mai grei în picioare cu fiecare cotitură a drumului lor sinuos spre vârf.

Se opriră într-un mic luminiş şi se uitară prin pădure, într-o vale adâncă şi lungă, cu creste muntoase în depărtare. Priveliştea era spectaculoasă, şi ea savură din plin momentul de respiro. El făcu un gest amplu cu braţul şi-i zise:

– Aceştia sunt munţii cu cea mai mare diversitate biologică din America de Nord, mult mai vechi decât orice alt lanţ muntos. Aici trăiesc mii de specii de plante şi de animale nemaiîntâlnite altundeva. A fost nevoie de-o veşnicie ca să ajungă aşa cum sunt azi. Făcu o pauză, admirând peisajul. Ca un ghid turistic care nu are nevoie de vreun îndemn, continuă: Acum aproximativ un milion de ani au început să se formeze filoanele de cărbuni. Acela a fost

blestemul lor. Acum distrugem munţii cât putem de repede ca să scoatem din ei cât mai multă energie ieftină. Fiecare persoană din această ţară foloseşte cam nouă kilograme de cărbuni pe zi. Am făcut nişte cercetări în privinţa consumului de cărbune pe fiecare regiune în parte; există un site cu aşa ceva. Ştiai că trei kilograme şi jumătate din cantitatea medie de cărbune folosită în fiecare zi de un locuitor din Manhattan provine din exploatările de suprafaţă de aici, din Apalaşia?

– Îmi pare rău, nu ştiam. De unde provin celelalte cinci kilograme şi jumătate?

– Din minele de subteran, aflate tot în Est. În Ohio, Pennsylvania, locuri unde cărbunele este exploatat cu mijloace tradiţionale, protejându-se astfel şi munţii. Îşi lăsă rucsacul pe pământ şi scoase un binoclu. Prin el scrută panorama şi descoperi ceea ce îl interesa. I-l dădu şi-i spuse: Uită-te acolo, înspre est-nord-est, de-abia se întrezăreşte o zonă cenuşiu-maronie.

Ea se uită prin binoclu şi spuse:

– Da, văd.

– Acolo este mina Bull Forge din Virginia de Vest, una dintre cele mai mari operaţiuni de suprafaţă de până acum.

– Am citit despre asta aseară. Au avut nişte probleme acum câteva luni. Pneurile unor camioane au fost luate la ţintă.

El se întoarse şi-i zâmbi.

– Văd că ţi-ai făcut temele.

– Am un laptop care se poate conecta la Google în Brady. Ecoteroriştii au lovit din nou, nu?

– Aşa se-aude.

– Cine sunt tipii ăştia?

– Să sperăm că nu vom afla niciodată.

El stătea un pic în faţa ei, privind în continuare în depărtare, şi în timp ce vorbea, mâna stângă i se îndreptă instinctiv spre patul puştii. Fu o mişcare aproape imperceptibilă.

Plecară din luminiş şi începură căţărarea adevărată. Cărarea, acolo pe unde chiar era, de-abia se distingea, iar Donovan nu părea să o bage în seamă. Trecea de la un copac la altul, uitându-se înainte

după următoarea bornă, aruncând câte-o privire în jos ca să vadă unde calcă. Urcuşul deveni tot mai abrupt, iar Samantha simţi cum încep s-o doară gambele şi coapsele. Bocancii ieftini o strângeau. Răsufla cu greu şi, după cincisprezece minute de căţărat în tăcere, îl întrebă:

– Ai adus cumva apă?

Un buştean putrezit le oferi un loc plăcut de odihnă, iar ei împărţiră o sticlă de apă. Nu o întrebă cum se simţea, şi nici ea nu-l întrebă cât mai aveau de urcat. După ce-şi traseră sufletul, el spuse:

– Acum suntem pe Muntele Dublin, la vreo nouăzeci de metri de vârf. În imediata apropiere se află Muntele Enid, pe care-l vei vedea în câteva minute. Dacă totul merge conform planului, peste vreo şase luni Strayhorn Coal va aduce buldozerele, va scalpa complet muntele ăsta, va distruge toate pădurile astea frumoase, va alunga toate animalele şi va începe dinamitarea. Se apropie termenul la care se va decide soarta aplicaţiei lor pentru obţinerea permisului necesar exploatării de suprafaţă. Am contestat-o timp de doi ani, dar zarurile au fost aruncate. Făcu semn spre un copac şi spuse: Iar arborele acesta va dispărea până să ne dezmeticim noi.

– De ce nu taie mai întâi copacii, pentru lemn?

– Pentru că sunt nişte brute. De îndată ce primesc undă verde, companiile miniere parcă o iau razna. Nu le interesează decât cărbunele, nimic altceva nu mai contează. Distrug totul în calea lor – păduri, lemn, faună – şi-i strivesc pe toţi cei care le stau în cale: proprietari de pământ, localnici, reglementatori, politicieni şi mai ales pe activişti şi ecologişti. E un război în care nu poţi fi neutru.

Samantha privi pădurea deasă şi clătină din cap, nevenindu-i a crede.

– Nu poate fi legal, zise.

– Este legal pentru că nu este ilegal. Legalitatea decopertărilor a fost atacată în instanţă de ani buni; încă se mai judecă. Dar nimic nu a împiedicat-o.

– Cine deţine acest pământ?

– Strayhorn îl deţine acum, deci îi încălcăm o proprietate, şi, crede-mă, ar fi încântaţi să mă prindă aici tocmai acum, cu trei zile

înainte de proces. Dar nu-ţi face griji, suntem în siguranţă. Timp de vreo sută de ani, terenul a fost în proprietatea familiei Herman. Ei l-au vândut acum doi ani şi şi-au construit o vilă pe plajă, pe undeva. Arătă spre dreapta şi spuse: Dincolo de acel deal, la vreo 800 de metri mai la vale, este casa bătrânească, în care familia a locuit zeci de ani. Acum este abandonată, goală. Buldozerele vor avea nevoie de două ore ca să radă casa şi acareturile. Nu departe de casă e un mic cimitir al familiei, sub un stejar bătrân, împrejmuit cu un gărduleţ alb. Foarte pitoresc. Tot ce-i acolo va fi azvârlit în vale – pietre de mormânt, sicrie, oase... totul. Compania nu dă doi bani pe asta, iar Hermanii sunt destul de bogaţi ca să-şi uite obârşia.

Ea luă încă o gură de apă şi încercă să-şi mişte degetele de la picioare. El scoase două batoane energizante din rucsac şi-i dădu şi ei unul.

– Mulţumesc.

– Mattie ştie că eşti aici? o întrebă el.

– Trăiesc cu impresia că Mattie, Annette, Barb, ba chiar şi Claudelle, probabil, sunt la curent cu fiecare mişcare pe care-o fac. Aşa cum îţi place să zici: „Este un oraş mic".

– Eu unul nu i-am spus nimic.

– E vineri după-amiază şi nu era cine ştie ce activitate la birou. I-am zis lui Mattie că m-ai întrebat dacă vreau să văd împrejurimile. Atâta tot.

– Bun, deci vedem împrejurimile. Nu trebuie să ştie unde suntem, mai exact.

– Ea crede că ar trebui să cazi la învoială ca să obţii măcar ceva pentru mama băieţilor.

El zâmbi şi muşcă cu poftă din baton. Trecură secunde bune, apoi un minut, iar Samantha realiză că pauzele lungi din conversaţie nu-l stânjeneau deloc. Într-un final, el rosti:

– Îmi iubesc mătuşa, dar ea nu ştie nimic despre litigii. Am plecat de la clinică deoarece voiam să înfăptuiesc lucruri mari, să mă implic în procese importante, să obţin verdicte răsunătoare, să fac marile companii miniere să plătească pentru păcatele lor. Am avut atât victorii, cât şi înfrângeri răsunătoare, şi, ca majoritatea avocaţilor

pledanţi, duc o viaţă riscantă, cu suişuri şi coborâşuri. Doldora de bani într-un an, lefter anul următor. Sunt sigură că ai simţit şi tu asta în copilărie.

– Nu, noi n-am fost niciodată lefteri, nici pe departe. Eram conştientă că tatăl meu mai şi pierdea câteodată, însă am avut mereu bani din belşug. Mă rog, până l-a pus naiba şi-a intrat la puşcărie.

– Cum a fost momentul acela, din punctul tău de vedere? Erai adolescentă pe-atunci, nu?

– Uite ce-i, Donovan: tu te-ai despărţit de soţia ta şi nu vrei să vorbeşti despre asta. Înţeleg. Tatăl meu a intrat la puşcărie, iar eu nu vreau să vorbesc despre asta. Hai să ne înţelegem.

– Mi se pare corect. Ar trebui să ne urnim din loc.

Urcară mai departe, tot mai încet pe măsură ce poteca dispărea şi terenul devenea tot mai abrupt. Pietricele şi bolovani alunecau la vale în urma lor când ei se apucau de arbuşti ca să-şi continue ascensiunea. La un moment dat, când se opriră ca să-şi mai tragă sufletul, Donovan îi propuse Samanthei să treacă ea în faţă astfel încât, dacă se împiedica şi cădea, el să o poată prinde. Ea acceptă şi el o urmă îndeaproape, punându-i o mână pe şold pentru a o îndruma şi a o susţine totodată. Ajunseră într-un sfârşit pe vârful Muntelui Dublin şi, când ieşiră din pădure într-un mic luminiş stâncos, el o preveni:

– Trebuie să avem grijă pe-aici. Asta-i ascunzătoarea noastră. Dincolo de stâncile astea este Muntele Enid, unde lucrează de zor cei de la Strayhorn. Au câţiva paznici care mai aruncă o privire prin zona asta, uneori. Ne judecăm de mai bine de-un an şi am avut câteva altercaţii urâte.

– Cum ar fi?

El îşi scoase rucsacul şi-şi rezemă puşca de un bolovan.

– Ai văzut fotografiile din biroul meu. Prima oară când am venit aici cu un fotograf ne-au prins şi au încercat să ne pună sub acuzare. Am dat fuga la judecător şi am obţinut un ordin care ne permitea accesul limitat. După aceea, judecătorul ne-a spus să nu mai intrăm pe proprietatea lor.

– N-am văzut niciun urs. Ce-i cu puşca?

– E pentru protecţie. Lasă-te jos şi vino încoace.

Se ghemuiră şi făcură câţiva paşi, până la o spărtură dintre doi bolovani. Sub ei se întindea ceea ce mai rămăsese din Muntele Enid, care în trecut avusese o înălţime de 960 de metri, însă acum fusese transformat într-un decor devastat, plin de praf, pietre şi utilaje. Operaţiunea era vastă, extinzându-se de la resturile muntelui până la crestele învecinate. Camioane cu câte-o sută de tone de cărbune proaspăt extras, încă nespălat, coborau încet, ca nişte furnici mărşăluind în formaţie, pe un drum sinuos. Un excavator masiv cu cablu, mare cât blocul în care locuise ea, se legăna dintr-o parte în alta, înfigându-şi cupa în sol şi smulgând câte două sute de metri cubi de pământ pe care apoi îl depunea în movile ordonate. Maşini de încărcat, cu cupe mai mici, luau apoi pământul şi îl transferau în alte camioane, care după aceea îl transportau într-o zonă de unde buldozerele îl azvârleau în vale. Ceva mai jos pe munte, sau mai bine zis în zona de exploatare, alte excavatoare scoteau cărbunele din filonul expus şi îl încărcau în camioane care se îndepărtau apoi anevoios, opintindu-se sub povară. Nori de praf pluteau peste fiecare fază a operaţiunii.

Donovan rosti cu voce joasă şi sumbră, temându-se parcă să nu fie auzit:

– Destul de şocant, nu?

– Da, „şocant" este cuvântul potrivit, replică ea. Mattie mi-a arătat trei mine de suprafaţă pe drumul spre Colton, miercuri, dar nu le-am văzut atât de-aproape. Ţi se cam întoarce stomacul pe dos.

– Da, şi nu te obişnuieşti deloc. E o siluire continuă a pământului, cu câte-un nou asalt în fiecare zi.

Violenţa era constantă, metodică şi eficientă. După câteva minute, el continuă:

– În decurs de doi ani, au distrus 240 de metri din munte. Au trecut prin patru sau cinci filoane, şi mai au încă pe-atât. După ce vor termina, Muntele Enid va fi produs trei milioane de tone de cărbune, la un preţ mediu de şaizeci de dolari tona. Fă şi tu calculul.

Se apropiară unul de celălalt, având totuşi grijă să nu se atingă, şi urmăriră devastarea. Un buldozer împinse o încărcătură periculos

de aproape de margine, şi bolovanii mai mari se prăvăliră pe un perete de deşeuri înalt de 300 de metri. Pietrele săriră şi căzură până ce dispărură din raza lor vizuală.

– Uite-aşa s-a întâmplat şi-atunci, spuse el. Încearcă să-ţi imaginezi muntele mai înalt cu vreo 150 de metri, cum era acum nouăsprezece luni. Atunci a împins unul dintre acele buldozere bolovanul care a parcurs vreun kilometru şi jumătate înainte să izbească rulota în care dormeau fraţii Tate. Îşi luă binoclul şi începu să scruteze după ceva, apoi i-l dădu ei. Ţine capul jos, o avertiză el. Acolo în vale, dincolo de deşeuri, se poate distinge o clădire mică şi albă. E o fostă biserică. Ai văzut-o?

După câteva secunde ea zise:

– Am văzut-o.

– Dincolo de biserică era o mică aşezare, formată din câteva case şi rulote. Nu se poate vedea de aici. După cum ţi-am spus, se află la un kilometru şi jumătate distanţă şi copacii se interpun. La proces avem de gând să arătăm un material video care reconstituie traseul bolovanului. Acesta a zburat pe deasupra bisericii, probabil cu o viteză de aproximativ 100 km/h, dacă e să estimăm pornind de la greutatea lui, a sărit o dată sau de două ori şi apoi a izbit rulota familiei Tate în plin.

– Aveţi bolovanul?

– Da şi nu. Cântăreşte şase tone, deci nu-l vom aduce în sala de judecată. Însă se află în continuare acolo şi i-am făcut o grămadă de fotografii. La patru zile de la producerea accidentului, compania minieră a încercat să se descotorosească de el cu explozibili şi utilaje, dar am izbutit să-i oprim. Sunt nişte tâlhari, nimic mai mult. Au avut tupeul să vină cu o echipă întreagă de muncitori a doua zi după înmormântare, să pătrundă pe o proprietate care nu le aparţinea şi să se pregătească să spargă bolovanul, fără să le pese ce ar mai fi avariat prin jur. L-am chemat pe şerif şi au fost nişte momente tensionate.

– Ai primit cazul la patru zile după accident?

– Nu, l-am primit chiar de-a doua zi. La mai puţin de 24 de ore. L-am obţinut prin fratele mamei îndurerate. Trebuie să te mişti repede pe-aici.

– Tatăl meu ar fi impresionat.

Donovan se uită la ceas, apoi la Muntele Enid şi spuse:

– La ora patru este programată o dinamitare, deci o să ai parte şi de spectacol.

– De-abia aştept.

– Vezi camionul acela bizar, cu o bigă înaltă ataşată în partea din spate? Cel de-acolo, în capătul din stânga?

– Glumeşti? Sunt o sută de camioane.

– Nu-i un camion de transport; e mult mai mic. Şi stă departe de celelalte.

– A, da, l-am văzut. Ce-i cu el?

– Nu ştiu dacă are un nume oficial, dar i se zice camion de dinamitare.

Cu ajutorul binoclului, Samantha urmări camionul şi pe muncitorii agitaţi din jurul lui.

– Ce fac?

– Chiar acum încep să foreze. Reglementările le permit să foreze până la o adâncime de optsprezece metri, cu o gaură pentru explozivi cu diametru de optsprezece centimetri. Găurile sunt la trei metri distanţă, formând un soi de grilă. Reglementările impun o limită de patruzeci de găuri pe explozie. Există o groază de reglementări şi de reguli. Deloc surprinzător, acestea sunt ignorate în mod frecvent şi companii precum Strayhorn sunt obişnuite să facă după cum le taie capul. Oricum nu-i vede nimeni, cel mult câte-un grup de ecologişti pe alocuri. Aceştia filmează abaterea, o reclamă, compania primeşte o amendă modică, o simplă mustrare, şi viaţa merge mai departe. Reglementatorii îşi iau banii şi dorm liniştiţi.

Un tip bărbos şi mătăhălos se furişă silenţios în spatele lor şi îl plesni pe Donovan peste umeri cu un zgomot răsunător. Donovan scăpă un „La dracu'!" în timp ce Samantha scânci şi scăpă binoclul pe jos. Speriaţi, se răsuciră şi dădură ochii cu chipul surâzător al unui tip voinic cu care nu ai fi vrut să te pui. „Ticălosule", şuieră

Donovan, fără să se întindă după puşcă. Samantha se uita disperată după o cale de scăpare.

Omul rămase ghemuit şi râse de cei doi. Întinse o mână spre Samantha şi zise:

– Vic Canzarro, prieten de-al munţilor.

Ea încă se chinuia să-şi recapete răsuflarea, aşa că nu fu în stare să-i întindă mâna.

– Chiar trebuia să ne sperii de moarte? bombăni Donovan.

– Nu, dar a fost distractiv.

– Îl cunoşti? întrebă Samantha.

– Mă tem că da. E un amic de-al meu, mai degrabă o cunoştinţă, de fapt. Vic, ţi-o prezint pe Samantha Kofer, stagiară la clinica lui Mattie.

Îşi strânseră în sfârşit mâna.

– Încântat de cunoştinţă, rosti Vic. Ce vânt te-aduce în bazinul carbonifer?

– E o poveste lungă, răspunse ea, calmându-şi ritmul respiraţiei. O poveste *foarte* lungă.

Vic îşi lăsă jos rucsacul şi se aşeză pe-un bolovan. Transpirase din pricina urcuşului şi trebuia să se hidrateze. Îi oferi o sticlă Samanthei, dar ea îl refuză politicos.

– Facultatea de Drept Columbia? făcu el, văzându-i puloverul.

– Da. Am lucrat în New York până acum zece zile când a venit sfârşitul lumii şi am fost trimisă în şomaj tehnic. Eşti şi tu avocat?

Se aşeză şi ea pe un bolovan, iar Donovan îi urmă exemplul.

– A, nu, în niciun caz! Am fost inspector de protecţia muncii în mină, dar m-au dat afară. Tot o poveste lungă şi asta.

– Toţi avem poveşti lungi, interveni Donovan, luând o sticlă cu apă. Vic este martorul meu expert. Expertul tipic – dacă-l plăteşti suficient, le spune juraţilor orice vrei tu. Săptămâna viitoare va petrece o zi lungă în boxă, înşirând o listă nesfârşită cu încălcările normelor de protecţie de către cei de la Strayhorn Coal. Apoi avocaţii apărării îl vor mânca cu fulgi cu tot.

Vic pufni în râs.

– De-abia aştept, rosti el. E mereu fascinant să participi la procese alături de Donovan, mai ales când câştigă, ceea ce nu se întâmplă prea des.

– Câştig tot atât cât pierd.

Vic purta o flanelă, blugi prespălaţi, bocanci plini de noroi uscat, şi părea genul de excursionist călit care-ar fi putut scoate în orice clipă un cort din rucsac, petrecându-şi o săptămână întreagă în pădure fără probleme.

– Forează? îl întrebă el pe Donovan.

– De-abia au început. Ar trebui să dinamiteze la patru.

Vic se uită la ceas şi apoi zise:

– Suntem pregătiţi de proces?

– O, da! Şi-au dublat oferta în această după-amiază; acum sunt dispuşi să dea 200 000. Mi-am coborât şi eu pretenţiile până la 950.

– Îţi dai seama că eşti nebun, nu? Acceptă banii, să se aleagă şi familia cu ceva. Se uită la Samantha şi o întrebă: Ştii despre ce-i vorba?

– Da, în mare parte, replică ea. Am văzut fotografiile şi hărţile.

– Să n-ai niciodată încredere într-un juriu din partea locului. Îi tot spun asta lui Donovan, dar el nu vrea să bage la cap.

– Filmezi? interveni Donovan, schimbând subiectul.

– Fireşte.

Mai sporovăiră câteva minute, ambii bărbaţi verificându-şi constant ceasurile. Vic scoase o cameră mică de filmat din rucsac şi se postă între cei doi bolovani. Donovan îi zise Samanthei:

– Cum nu sunt inspectori de faţă, putem presupune că Strayhorn va încălca nişte reguli de dinamitare. Vom filma procesul şi poate că-l vom prezenta juriului săptămâna viitoare. Nu-i ca şi cum avem neapărat nevoie de asta; am strâns deja destule dovezi ale neregulilor companiei. Ei îşi vor aduce inginerii în boxă, iar aceştia vor minţi, declarând că respectă îndeaproape toate reglementările în vigoare. Noi vom dovedi contrariul.

El şi Samantha se postară lângă Vic, care era deja concentrat pe filmare. Donovan îi explică:

– Vor umple fiecare gaură cu un amestec cunoscut sub numele de NAP – un acronim pentru o combinaţie de nitrat de amoniu şi păcură. Este prea riscant să îl transporte, aşa că îl fac chiar aici. Cu asta se ocupă acum. Camionul ăla toarnă motorină în găurile pentru explozivi, în vreme ce oamenii din stânga, de acolo, pregătesc capsele şi detonatoarele. Câte găuri sunt, Vic?

– Am numărat şaizeci.

– Deci, încalcă deja regulile, ceea ce-i tipic pentru ei.

Samantha urmări prin binoclu cum bărbaţi cu lopeţi începură să acopere găurile pentru explozivi. Din fiecare gaură ieşea câte un fir, şi doi oameni le strângeau într-un mănunchi pe toate. Saci de nitrat de amoniu erau aruncaţi în găurile pentru explozivi, iar peste ei se turna păcură. Munca era anevoioasă; între timp trecu ora patru. Într-un final, când camionul de dinamitare se retrase, Donovan spuse: „Nu mai durează mult". Grila fu eliberată, oamenii şi camioanele dispărând de acolo. Se auzi o sirenă şi se lăsă liniştea peste acea porţiune a şantierului.

Exploziile se auziră înfundat, în depărtare, ca nişte trâmbe de praf şi fum aruncate în aer, fiecare bubuitură producându-se la o fracţiune de secundă după cea precedentă. Trâmbele se înălţară într-o formaţie perfectă, ca fântânile arteziene din Las Vegas, iar solul începu să se desprindă. O bucată lată de stâncă străveche alunecă în valuri violente, cutremurând pământul. Praful se înălţă deasupra sitului exploziei, formând un nor dens peste acesta. Cum nu bătea deloc vântul, norul rămase suspendat deasupra molozului, neavând unde să se ducă. La fel ca un comentator sportiv, Donovan rosti:

– Fac asta de trei ori pe zi. Autorizaţia le dă dreptul la doar două dinamitări. Înmulţeşte asta cu zecile de mine active de suprafaţă şi vei vedea că folosesc aproximativ 450 de tone de explozibil zilnic în bazinul carbonifer.

– Avem o problemă, rosti Vic, cu mult calm. Am fost depistaţi.

– De unde? întrebă Donovan, luând binoclul de la Samantha.

– De sus, de lângă rulota aia.

Donovan se concentră asupra rulotei. Pe o platformă de lângă aceasta, doi bărbaţi cu căşti de protecţie îi urmăreau la rândul lor

prin binoclu. Donovan le făcu semn cu mâna; unul dintre bărbaţi flutură şi el o mână. Donovan făcu un gest obscen, pe care tipul se grăbi să-l imite.

– De câtă vreme sunt acolo? întrebă el.

– Nu ştiu, rosti Vic. Dar hai mai bine să plecăm de-aici.

Îşi luară rucsacurile şi puşca şi începură să coboare în grabă pe versant. Samantha alunecă şi fu cât pe ce să cadă. Vic o prinse şi o ţinu apoi strâns de mână. Îl urmau pe Donovan, aplecându-se pe sub crengile copacilor, ocolind bolovanii din cale, croindu-şi drum printre arbuşti, fără să vadă vreo potecă. După câteva minute, se opriră într-un mic luminiş. Vic le zise:

– Eu am venit pe-aici. Sunaţi-mă când ajungeţi la jeep.

După aceea dispăru în pădure, iar ei îşi continuară coborârea. Panta nu mai era atât de abruptă, aşa că reuşiră să alerge câteva sute de metri.

– E totul în regulă? întrebă Samantha într-un final.

– Da, suntem bine, replică el calm. Ei nu cunosc potecile astea aşa cum le ştiu eu. Şi dacă ne prind, nu ne pot omorî.

Asta nu o linişti prea mult. Prinseră viteză pe măsură ce panta devenea tot mai lină. Jeepul le apăru în faţă, la câteva sute de metri distanţă, iar Donovan se opri câteva clipe ca să se uite după alte autovehicule.

– Nu ne-au găsit, rosti el.

După ce plecară cu maşina, îi trimise un mesaj lui Vic. Era totul în regulă. Coborâră pe munte, ocolind gropi şi vâlcele suficient de mari cât să înghită jeepul, şi după câteva minute el zise:

– Nu mai suntem pe proprietatea companiei. Intră pe un drum asfaltat chiar când o camionetă mare şi prăfuită apărea din curbă. Ei sunt, remarcă el.

Camioneta trecu pe mijlocul drumului ca să blocheze jeepul, dar Donovan acceleră şi trecu razant pe lângă ea. În camionetă erau cel puţin trei indivizi cu căşti de protecţie, încruntaţi şi puşi pe harţă. Frânară brusc şi începură să întoarcă maşina ca să se ia după ei, însă jeepul îi lăsă în urmă.

În timp ce goneau pe drumurile lăturalnice din comitatul Hopper, Donovan rămase cu un ochi pe oglinda retrovizoare, fără să scoată o vorbă.

– Crezi că ţi-au văzut numărul de înmatriculare? întrebă ea.

– A, ştiu deja că eu eram. Vor da fuga la judecător luni dimineaţă şi se vor văicări. Eu voi nega totul şi le voi spune să nu se mai plângă atâta. Hai să alegem un juriu.

Trecură pe lângă tribunalul de pe Center Street, din Colton. Donovan făcu un semn spre el şi zise:

– Iată şi kilometrul zero. Cel mai urât tribunal din Virginia.

– Am fost acolo miercuri, cu Mattie.

– Ţi-a plăcut sala de judecată?

– Arată cam ciudat, dar nu-i ca şi cum m-aş pricepe la asta. Am încercat mereu să evit sălile de judecată.

– Mie îmi plac la nebunie. Ele reprezintă singurul loc în care omul de rând poate înfrunta, de la egal la egal, o corporaţie uriaşă şi necinstită. Un om care nu are nici bani, nici putere, ci doar o serie de fapte, poate intenta proces, silind o companie de-un miliard de dolari să se prezinte pentru o luptă dreaptă.

– Nu-i întotdeauna dreaptă, nu?

– Ba da, este. Dacă ei trişează, trişez şi eu. Dacă joacă murdar, eu joc şi mai murdar. N-ai cum să nu iubeşti justiţia.

– Vorbeşti ca taică-meu. E înspăimântător.

– Iar tu vorbeşti ca nevastă-mea. Nici ea nu-i încântată de ceea ce fac.

– Hai mai bine să schimbăm subiectul.

– Bine. Ce planuri ai mâine?

– Sâmbăta în Brady. Clinica este închisă, deci ce opţiuni am?

– Ce-ai zice de o altă aventură?

– Vor fi iar arme?

– Nu, îţi promit că nu voi fi înarmat.

– Vom intra pe proprietatea cuiva? Sunt şanse să fim arestaţi?

– Nu, promit.

– Sună destul de plictisitor. De acord.

13

Blythe sună sâmbătă, la prima oră a dimineţii, anunţând-o că avea zi liberă, ceva de-a dreptul excepţional pentru cei de pe Wall Street. Situaţia se mai stabilizase la serviciu; aparent, firma pusese punct valului de concedieri. Nu i se mai arătase nimănui uşa în ultimele cinci zile şi începuseră să primească asigurări de la superiori. O zi superbă de toamnă în oraş, în care n-aveai nimic altceva de făcut decât să mergi la cumpărături, să te gândeşti ce vrei să mănânci la prânz şi să te bucuri că eşti tânără şi singură. Îi era dor de colega ei de cameră, şi în acel moment Samantha simţi pregnant dorul de casă. Era plecată de doar două săptămâni, dar distanţa făcea să i se pară că trecuse un an. Vorbiră o jumătate de oră înainte să se întoarcă fiecare la treburile sale.

Samantha făcu un duş şi se îmbrăcă rapid, ţinând neapărat să plece la drum înainte ca Adam şi Kim să vină la ea cu o listă de lucruri pe care voiau să le facă. Până acum se părea că Annette şi copiii ei îi îngăduiau musafirei lor să vină şi să plece după bunul plac. Ea rămânea cât putea de discretă, şi încă nu-i văzuse să tragă cu ochiul pe după perdele. Însă era conştientă că majoritatea localnicilor din Brady mureau de curiozitate să afle cât mai multe despre străina din New York.

Din acest motiv, dar şi pentru că situaţia lui conjugală era neclară, Donovan îi propusese să se întâlnească la aeroportul districtual, la 18 kilometri est de oraş. De acolo aveau să pornească în noua aventură, ale cărei detalii le păstra pentru sine. Ea fu

surprinsă să afle că exista un aeroport în apropiere de Brady. Vineri seară îl căutase pe internet şi nu găsise nimic. Cum era posibil ca un aeroport să nu aibă website?

Nu numai că nu avea website, dar nu avea nici avioane, cel puţin din câte îşi dădu ea seama când drumul cu pietriş se opri la Aerodromul Districtual Noland. Jeepul lui Donovan era parcat lângă o clădire mică, din metal, fiind singurul vehicul din raza ei vizuală. Intră pe singura uşă pe care o zări şi trecu prin ceea ce părea să fie sala de aşteptare, cu scaune pliante şi mese metalice pline cu reviste. Pe pereţi erau fotografii vechi cu avioane şi imagini aeriene. Cealaltă uşă dădea spre o rampă, iar acolo Donovan forfotea în jurul unui aparat foarte mic de zbor. Ea se duse lângă el şi-l întrebă:

– Ce-i asta?

– Bună dimineaţa, rosti el cu un zâmbet larg. Ai dormit bine?

– Opt ore. Eşti şi pilot?

– Da, iar ăsta e un model Cessna 172, cunoscut şi ca Skyhawk. Practic avocatura în cinci state şi „jucăria" asta mi-e de mare ajutor. În plus, este foarte folositor când vine vorba de spionat companiile miniere.

– Evident. Şi mergem în spionaj?

– Ceva de genul ăsta. Se lăsă uşor pe vine şi încuie capota ce acoperea motorul. Am terminat verificarea: e gata de zbor. Uşa ta este în cealaltă parte.

Ea nu se mişcă.

– Nu ştiu ce să spun. N-am mai zburat niciodată într-un aparat atât de mic.

– Este cel mai sigur model construit vreodată. Am trei mii de ore de zbor şi sunt foarte destoinic, mai ales într-o zi perfectă ca asta. Nu-i niciun nor pe cer, e o temperatură ideală, iar copacii sunt pictaţi cu culorile vii ale toamnei. Este o zi de vis pentru orice pilot.

– Nu ştiu ce să zic...

– Hai, unde ţi-e simţul aventurii?

– Dar are un singur motor.

– E de ajuns. Iar dacă se opreşte motorul, aparatul va pluti şi vom găsi o păşune pitorească pe undeva.

– În munţii ăştia?

– Hai să mergem, Samantha.

Ea ocoli încet coada avionului, până la uşa de pe partea dreaptă, de sub aripă. El o ajută să urce pe scaun şi îi prinse centurile de siguranţă. Închise uşa, o încuie şi se duse în partea stângă. Ea aruncă o privire în spate, la bancheta înghesuită, apoi se uită în faţă la consola de instrumente şi manometre.

– Eşti claustrofobă? o întrebă el, prinzându-şi centura. Stăteau la doar câţiva centimetri unul faţă de celălalt.

– Acum da.

– O să-ţi placă. Îl vei pilota şi tu înainte de sfârşitul zilei. Îi dădu o cască radio şi-i zise: Pune-ţi asta pe cap. Zgomotul este cam mare aici şi vom vorbi cu ajutorul lor. Îşi aranjară căştile. Spune ceva, făcu el.

– Ceva, replică ea.

Căştile funcţionau, aşa că el luă o listă şi începu să verifice totul pas cu pas, atingând cu grijă fiecare instrument şi manometru în parte. Trase de etrier şi replica identică din faţa ei se mişcă în direcţiile imprimate de el.

– Te rog să nu te-atingi de el, o avertiză.

Ea clătină repede din cap; oricum nu avea de gând să pună mâna pe ceva. El zise „Gata" şi răsuci cheia în contact. Motorul prinse viaţă şi elicea începu să se învârtă. Avionul se cutremură când el apăsă pedala de acceleraţie. Îşi anunţă intenţiile prin radio, apoi porniră de-a lungul pistei, care ei i se părea scurtă şi îngustă.

– E cineva la celălalt capăt al firului? întrebă ea.

– Mă îndoiesc. E linişte în dimineaţa asta.

– Şi tu ai singurul avion din comitatul Noland?

El arătă spre nişte hangare mici din faţă, de pe pistă.

– Mai sunt câteva acolo. Nu prea multe. La capătul pistei, ambreie din nou motorul şi mai verifică comenzile şi instrumentele. Ţine-te bine. Apăsă acceleraţia, ridică uşor piciorul de pe pedala de frână şi aparatul începu să ruleze mai rapid. Pe măsură ce creştea viteza, el

numără calm: „140 de km/h, 150, 160", apoi trase etrierul în spate şi se desprinseră de asfalt.

Pentru o clipă, ea se simţi imponderabilă şi i se puse un nod în stomac.

– Eşti în regulă? o întrebă el fără să o privească.

– Sunt bine, rosti ea, cu maxilarul încleştat.

În timp ce urcau, el înclină aparatul spre stânga şi efectuă un viraj de 180 de grade. Erau încă jos, nu cu mult deasupra copacilor, şi el se înscrise pe ruta principală de zbor.

– Vezi camioneta aia verde parcată în faţa acelui magazin? o întrebă el.

Ea încuviinţă.

– Ăla-i ticălosul care m-a urmărit azi-dimineaţă. Ţine-te bine, zise el şi smuci de etrier, bătând practic din aripi în semn de salut faţă de ticălosul din camioneta verde. După ce aceasta ieşi din raza lor vizuală, el reluă înălţarea.

– De ce te-ar urmări într-o dimineaţă de sâmbătă? făcu ea, înfigându-şi degetele în genunchi.

– Va trebui să-i întrebi pe ei. Poate că-i din cauza a ce s-a întâmplat ieri. Poate pentru că luni începe marele proces. Cine ştie? Mă urmăresc tot timpul.

Brusc, Samantha simţi că este mai în siguranţă în aer. Când ajunseră deasupra oraşului Brady, ea se relaxase şi admira peisajul de dedesubt. Survolau localitatea la o altitudine de 150 de metri, iar asta îi dădea ocazia să-şi vadă de sus locul de muncă şi locuinţa. Cu excepţia unei călătorii într-un balon cu aer cald, în Catskills, nu mai văzuse niciodată pământul de la o altitudine atât de joasă, iar senzaţia era fascinantă, chiar palpitantă. După ce ajunseră la 300 de metri înălţime, trecură pe deasupra dealurilor. Radioul era la fel de mut precum cel din maşina „de patrulă" a lui Romey, aşa că ea îl întrebă:

– Cum rămâne cu radarul, controlorii de trafic aerian şi aşa mai departe? E cineva pe-acolo?

– Probabil că nu. Zburăm la vedere, deci nu suntem nevoiţi să le raportăm celor de la controlul de trafic. În călătoriile de afaceri, le trimit un plan de zbor şi ei mă bagă în sistemul de trafic aerian,

dar azi nu-i cazul. Asta-i o plimbare de agrement. Îi arătă spre un cadran şi-i explică: Acela este radarul meu. Dacă ne apropiem de vreun alt avion, o să apară acolo. Linişteşte-te, nu am fost implicat în niciun accident.

– Şi nu ai fost nici într-o situaţie-limită?

– Nu. Sunt foarte atent, ca majoritatea piloţilor.

– Mă bucur să aud asta. Unde mergem?

– Nu ştiu. Unde ai vrea să mergem?

– Tu eşti pilotul şi nu ştii unde mergem?

El zâmbi, viră spre stânga şi-i arătă un instrument de bord.

– Acesta este altimetrul; monitorizează altitudinea, lucru foarte important atunci când survolezi munţii. Ajunseseră la aproape 450 de metri înălţime când îşi opriră urcarea. El îi arătă afară şi-i spuse: Acela este Muntele Cat sau, mai bine-zis, ce-a mai rămas din el. E o exploatare mare acolo.

În faţa ei, uşor spre dreapta, se vedea mina de suprafaţă, care semăna cu toate celelalte: un pustiu dezolant, presărat cu stânci şi noroi, în mijlocul munţilor frumoşi, cu deşeurile împinse până în fundul văilor. Mintea îi zbură la Francine Crump, clienta care voia să-şi schimbe testamentul, şi la pământul pe care încerca să-l conserve. Era pe undeva dedesubt, în apropiere de Muntele Cat. Pe lângă pârâuri se zăreau căsuţe mici, ici şi colo adunate într-o aşezare. Aparatul se înclină brusc spre dreapta, şi în vreme ce efectua o răsucire completă, de 360 de grade, Samantha se uită la camioanele de încărcare şi la celelalte utilaje. Un camion de dinamitare, camioane de încărcare, un excavator cu cablu de tracţiune, camioane de transport, buldozere... Îi era tot mai uşor să le recunoască. Observă un maistru ieşit în faţa unui birou, chinuindu-se să urmărească avionul cu privirea.

– Lucrează şi sâmbăta, nu? făcu ea.

El dădu din cap şi zise:

– Uneori lucrează şapte zile din şapte. N-a mai rămas niciun sindicat.

Urcară până la 900 de metri.

– Suntem deasupra statului Kentucky acum, şi ne îndreptăm spre nord-vest, rosti el. Dacă nu ar fi avut căştile, ar fi trebuit să zbiere ca să se facă auzit peste vuietul motorului. Uită-te şi tu câte sunt; nici nu le poţi număra pe toate.

Minele de suprafaţă erau ca nişte cicatrice urâte pe munţi, zeci şi zeci până unde vedeai cu ochii. Zburară chiar peste câteva dintre ele. Între exploatări ea observă zone vaste acoperite cu petice de verdeaţă şi cu câţiva copăcei.

– Ce-i acolo? întrebă ea, arătând drept înainte. Locul acela plat şi neîmpădurit?

– O victimă, un loc reabilitat unde acum ceva vreme a fost o mină de suprafaţă. Locul pe care mi-l arăţi tu a fost cândva Muntele Persimmon, cu o înălţime de 750 de metri. L-au decopertat, au scos cărbunele din el şi apoi s-au apucat de reabilitare. Legea impune ca locul să-şi recapete „conturul original aproximativ" – exact aceştia sunt termenii –, dar cum poţi înlocui un munte după ce l-ai distrus?

– Am citit despre asta. Terenul trebuie să ajungă măcar la calitatea de dinaintea exploatării.

– Ce glumă proastă! Companiile miniere susţin că terenurile reabilitate sunt excelente pentru dezvoltare imobiliară – malluri, blocuri şi alte cele. Au construit şi un penitenciar pe un astfel de teren, în Virginia. Iar pe altul au făcut un teren de golf. Singura problemă este că nu joacă nimeni golf pe-aici. Reabilitarea e o glumă proastă.

Zburară pe deasupra unei alte mine de suprafaţă, apoi peste încă una. După o vreme începură să arate toate la fel.

– Câte dintre ele sunt active în prezent? întrebă ea.

– Câteva zeci. Am pierdut vreo şase sute de munţi în ultimii treizeci de ani din cauza exploatărilor de suprafaţă, şi în ritmul în care merg lucrurile, nu vor mai rămâne prea mulţi. Cererea pentru cărbune este tot mai mare, preţul e ridicat, astfel încât companiile încearcă din răsputeri să obţină autorizaţii pentru exploatări. Înclină aparatul către dreapta şi-i zise: Acum mergem în nord, în Virginia de Vest.

– Şi ai drept de practică acolo?

– Da, la fel ca în Virginia şi Kentucky.

– Ai pomenit de cinci state înainte de decolare.

– Câteodată mai merg în Tennessee şi Carolina de Nord, însă nu prea des. Am un proces pe rol în Carolina de Nord, o deversare de praf de cărbune; sunt mulţi avocaţi implicaţi. E un caz mare.

Îi plăceau cazurile mari. Munţii devastaţi din Virginia de Vest semănau cu cei din Kentucky. Avionul începu să înainteze în zigzag, înclinându-se abrupt pentru ca ea să poată vedea mai bine pustiirea unuia, apoi revenind la poziţia normală ca să poată trece la următorul.

– Iată mina Bull Forge, chiar în faţa noastră, rosti el. Ieri ai văzut-o de la nivelul solului.

– A, da. Ecoteroriştii. Tipii ăia chiar scot din sărite companiile miniere.

– Da, se pare că asta urmăresc.

– Păcat că nu ai luat puşca la tine. Am fi putut sparge câteva pneuri din aer.

– Mi-a trecut şi asta prin cap.

După o oră de zbor, Donovan începu să coboare lin. Ea se obişnuise deja cu altimetrul, cu indicatorul de viteză în aer şi cu busola. Când ajunseră la 600 de metri, îl întrebă:

– Deci, avem şi o destinaţie, la urma urmei?

– Da, dar vreau să-ţi arăt altceva mai întâi. Pe partea ta o să se vadă o zonă cunoscută drept Hammer Valley. Aşteptă câteva clipe până trecură peste o culme; o vale lungă şi abruptă apăru în faţa lor. Vom începe de-aici, din capătul ei, lângă orăşelul Rockville, cu o populaţie de trei sute de locuitori.

Două turle de biserică se înălţară printre copaci, apoi localitatea apăru în raza lor vizuală: un sătuc pitoresc pe cursul unui pârâu, înconjurat de munţi. Survolară localitatea şi urmară cursul pârâului. Zeci de locuinţe, în marea lor parte rulote, erau împrăştiate pe marginea drumurilor districtuale înguste.

– Locul ăsta e ceea ce se cheamă un focar de cancer. Hammer Valley are cea mai mare rată de cancer din America de Nord, de peste douăzeci de ori mai mare decât media naţională. Toate formele de

cancer – de ficat, de rinichi, de stomac, uterin, şi foarte multe cazuri de leucemie. Trase încet etrierul spre el şi avionul se înălţă chiar când o movilă mare apăru în faţa lor. Trecură la şaizeci de metri deasupra ei şi ajunseră brusc deasupra unui teren reabilitat pe locul unei foste mine. Iată şi motivul, făcu el. Mina de suprafaţă de pe Muntele Peck. Muntele fusese înlocuit de mici dealuri nivelate de buldozere şi acoperite cu iarbă maronie. În spatele unui stăvilar de pământ se întindea un iaz mare, de rău augur, dintr-un lichid negru. Iată halda de steril. O companie pe nume Starke Energy a venit aici acum vreo treizeci de ani şi a scos tot cărbunele din pământ, într-una dintre primele mari exploatări din Apalaşia. L-au spălat aici şi au deversat deşeurile în apa cristalină a unui heleşteu. Apoi au ridicat stăvilarul acela şi au transformat heleşteul într-un adevărat lac. Survolau halda de steril la 300 de metri. Starke a fost cumpărată într-un final de Krull Mining, o companie-paravan deţinută în realitate de un oligarh rus, un tâlhar cu mine prin toată lumea.

– Un rus?

– O, da! Avem ruşi, ucraineni, chinezi, indieni, canadieni, dar şi baştani de pe Wall Street şi trădători din partea locului. Majoritatea patronilor din bazinul carbonifer nu locuiesc aici, şi poţi să-ţi închipui şi tu cât le pasă de pământ şi de oamenii de-aici.

Înclină iarăşi avionul şi Samantha se holbă direct la steril, care, de la cei 300 de metri, părea să aibă consistenţa păcurii.

– Arată urât, făcu ea. Un alt proces?

– Cel mai mare.

Aterizară pe o pistă şi mai mică decât cea din comitatul Noland, fără vreun semn care să le indice că se aflau în preajma vreunui oraş. Pe când încetineau, îl zări pe Vic Canzarro rezemat de un gard, aşteptând. Se opriră lângă terminal; nu se mai vedea niciun alt aparat de zbor prin apropiere. Donovan opri motorul, îşi verifică din nou lista şi apoi coborâră din Skyhawk.

După cum era de aşteptat, Vic conducea o camionetă masivă, cu tracţiune integrală, numai bună pentru întâlniri neaşteptate cu paznicii pe teren accidentat. Samantha se aşeză pe bancheta din

spate, alături de o geantă frigorifică, de câteva rucsacuri şi, evident, de vreo două puşti.

Vic era fumător, nu chiar la nivelul de a-şi aprinde ţigară de la ţigară, însă destul de împătimit totuşi. Crăpă geamul din partea sa câţiva centimetri, lăsând jumătate din fum să iasă afară, în vreme ce cealaltă jumătate plutea în rotocoale prin maşină. După cea de-a doua ţigară, Samantha simţi că nu mai poate respira şi deschise geamul din spatele lui Donovan. O întrebă ce făcea, iar când ea îi spuse pe şleau motivul, Donovan şi Vic se angajară într-o conversaţie aprinsă despre obiceiurile celui din urmă. Omul jură că încerca să se lase, ba chiar că se lăsase în mai multe rânduri, şi recunoscu sincer că se temea de riscul unui cancer pulmonar. Donovan îl pisă mai departe, ceea ce îi dădu de înţeles Samanthei că subiectul era destul de vechi. Nu se rezolvă nimic şi Vic îşi aprinse încă o ţigară.

Dealurile şi potecile îi duseră tot mai adânc în Hammer Valley şi într-un final ajunseră la locuinţa dărăpănată a unui anume Jesse McKeever.

– Cine este domnul McKeever şi de ce îl vizităm? întrebă ea de pe bancheta din spate când intrară pe alee.

– Este un potenţial client, zise Donovan. Şi-a pierdut soţia, un fiu, o fiică, un frate şi doi veri din cauza cancerului. Cam toate formele, de la rinichi şi ficat la plămâni şi creier.

Camioneta opri şi ei aşteptară câteva clipe reacţia câinelui. Un pitbul furios ţâşni de pe prispă şi se repezi spre ei, gata să le mănânce cauciucurile. Vic claxonă şi Jesse ieşi în cele din urmă. Îşi chemă câinele, îl lovi cu bastonul, îl înjură şi-i ordonă să se ducă în curtea din spate. Lovit, câinele se supuse şi se făcu nevăzut.

Se aşezară pe lăzi şi scaune ponosite de peluză sub un copac din curtea de la stradă. Samantha nu-i fu prezentată lui Jesse, care o ignoră complet. Individul era un hodorog ce părea să aibă mult peste 60 de ani, cu câţiva dinţi rămaşi în gură, cu riduri adânci ce stăteau drept dovadă pentru o viaţă grea şi cu o expresie aspră care nu-i părăsea deloc chipul. Vic testase apa din fântâna familiei McKeever, şi rezultatele, deşi previzibile, erau sumbre. Apa era

poluată cu compuşi organici volatili – otrăvuri precum clorura de vinil, tricloretilena, mercurul, plumbul şi încă vreo duzină. Cu mare răbdare, Vic le explică semnificaţia fiecărui compus în parte. Jesse pricepu ideea de bază. Nu numai că nu era bună de băut; nu ar fi trebuit folosită pentru nimic, şi cu asta basta. Nici la gătit, nici la îmbăiat, nici la spălat pe dinţi sau la spălatul hainelor şi al vaselor. La nimic. Jesse le dezvălui că începuseră să aducă apă potabilă îmbuteliată cu vreo cincisprezece ani în urmă, continuând însă să folosească apa din fântână ca să se spele şi la treburile gospodăriei. Băiatul său murise primul după ce făcuse cancer gastrointestinal.

Donovan porni un reportofon şi îl aşeză pe un bidon mare de lapte. Cu maximum de empatie, îl descusu o oră pe Jesse, aflând detalii despre familia acestuia şi formele de cancer care o măcinaseră. Vic asculta şi el, fumând şi intervenind cu câte o întrebare din când în când. Poveştile erau teribile, dar Jesse le depăna fără prea mare emoţie. Fusese martorul atâtor nenorociri, încât era călit de-acum.

– Vreau să intraţi şi dumneavoastră ca parte în procesul nostru, domnule McKeever, rosti Donovan după ce închise reportofonul. Vrem să-i dăm în judecată pe cei de la Krull Mining la curtea federală. Credem că putem dovedi că au deversat o grămadă de deşeuri în iazul respectiv şi că au ştiut de ani buni că acestea se infiltraseră în pânza freatică de aici.

Jesse îşi rezemă bărbia în baston şi păru să moţăie.

– Nu-i mai aduce înapoi niciun proces. Duşi rămân, pe veci.

– Aşa este, dar nu trebuiau să moară. Halda aceea de steril i-a omorât, şi oamenii care o deţin ar trebui să plătească.

– Cât de mult?

– Nu vă pot promite nicio leţcaie, dar le vom cere celor de la Krull daune de milioane de dolari. Şi nici nu veţi fi singur, domnule McKeever. Până în momentul de faţă reprezint vreo treizeci de familii din Hammer Valley, care au semnat deja şi sunt gata de luptă. Toţi au pierdut pe cineva din cauza cancerului, şi asta numai în ultimii zece ani.

Jesse scuipă într-o parte, se şterse cu mâneca la gură şi zise:

– Am auzit eu de dumneata. Umblă vorba prin vale. Unii oameni vor proces; alţii se tem încă de compania minieră, deşi şi-a terminat treaba acolo. Nu ştiu ce să fac, sincer. Atâta pot să vă spun. Nu ştiu ce cale să aleg.

– Bine, atunci gândiţi-vă. Vă rog doar să-mi promiteţi un lucru: când vă simţiţi gata de luptă, apelaţi la mine, nu la vreun alt avocat. Lucrez la cazul ăsta de trei ani şi încă nu am intentat procesul. Vreau să veniţi de partea mea, domnule McKeever.

Omul acceptă să cumpănească bine, iar Donovan îi promise să revină peste vreo două săptămâni. Îl lăsară în urmă pe Jesse, cu câinele alături, şi plecară. Nimeni nu zise nimic o vreme, până când Samantha rupse tăcerea:

– Bine, şi cum dovediţi că oamenii de la companie ştiau că halda lor de steril contamina apa domnului McKeever?

Cei doi bărbaţi schimbară o privire, fără să răspundă în primă fază. Vic scoase încă o ţigară şi Donovan rosti într-un final:

– Compania are documente interne care demonstrează fără putinţă de tăgadă că era la curent cu contaminarea şi totuşi nu a făcut nimic; ba, mai mult, a acoperit totul în ultimii zece ani.

Ea deschise din nou geamul, trase o gură de aer proaspăt şi întrebă:

– Şi cum ai obţinut documentele dacă nu ai intentat încă proces?

– Nu am spus că am obţinut documentele, se apără Donovan.

– Au fost câteva anchete, ale celor de la EPA[1] şi de la alte agenţii de reglementare, interveni Vic. E multă hârţogăraie.

– Şi EPA a găsit documentele astea incriminatoare? întrebă ea.

Cei doi bărbaţi păreau nesiguri pe ei.

– Nu pe toate, replică Vic.

Urmă o pauză în conversaţie. Intrară pe un drum cu pietriş şi se hurducară vreun kilometru, doi.

– Când intentezi procesul?

– Cât de curând, spuse Donovan.

---

[1] Environmental Protection Agency = Agenţia de Protecţie a Mediului (n.tr.)

– Ei bine, dacă va fi să lucrez în firma ta, va trebui să ştiu lucrurile astea, ne-am înţeles?

Donovan nu răspunse. Intrară în curtea din faţă a unei rulote vechi, parcate în spatele unei maşini murdare, fără jenţi şi cu bara de protecţie atârnând de o sârmă.

– Aici cine mai e? întrebă ea.

– Dolly Swaney, zise Donovan. Soţul ei a murit de cancer la ficat acum doi ani, la vârsta de 41 de ani.

– Este clienta ta?

– Nu încă, spuse Donovan, deschizând portiera.

Dolly Swaney apăru pe treptele crăpate ale prispei. Era masivă şi purta o rochie mare şi pătată care-i ajungea aproape până la picioarele desculţe.

– Cred că vă aştept în maşină, rosti Samantha.

Luară masa de prânz la singurul local din centrul localităţii, o cafenea încinsă şi îmbâcsită de mirosul de grăsime din aer. Chelneriţa puse trei pahare de apă rece pe masă; niciunul din ei nu se atinse de ele. Comandară în schimb sucuri dietetice la sandviciuri. Cum nu era nimeni prin preajmă, Samantha decise să-şi continue interogatoriul.

– Bun, şi dacă ai deja treizeci de clienţi şi lucrezi la cazul ăsta de trei ani, de ce nu ai intentat proces până acum?

Cei doi bărbaţi se uitară în jur, de parcă s-ar fi temut să nu tragă cineva cu urechea. După ce se convinse că nu-i asculta nimeni, Donovan îi răspunse în şoaptă:

– Este un caz imens, Samantha. Sunt zeci de morţi, un inculpat cu buzunare extrem de adânci şi o răspundere pe care cred că o putem stabili cât se poate de clar la proces. Am cheltuit deja 100 000 de dolari pe cazul ăsta, şi va fi nevoie de mult mai mulţi bani ca să ajungă în faţa unui juriu. E nevoie de timp: timp ca să fac rost de clienţi, timp ca să cercetez, timp ca să formez o echipă care să poată ţine piept armatei de avocaţi şi de experţi pe care-i va arunca la înaintare Krull Mining.

– Şi mai e şi periculos, pe deasupra, adăugă Vic. În bazinul carbonifer colcăie de recidivişti, iar Krull Mining se numără printre cei mai răi. Nu numai că exploatează zona fără milă, mai luptă şi murdar pe deasupra. E un proces minunat, dar implicarea celor de la Krull Mining a speriat mulţi avocaţi care participă de obicei în cazurile mari de mediu.

– De aceea am nevoie de ajutor, zise Donovan. Dacă te plictiseşti şi cauţi ceva mai palpitant de făcut, hai să ne-apucăm de treabă. Am o tonă de documente care trebuie verificate.

Ea îşi înăbuşi un râs şi spuse:

– Excelent, alte documente de verificat. Mi-am petrecut un an întreg la firmă îngropată sub un munte de documente la arhivă şi nefăcând decât asta. Asta-i cea mai mare pacoste pentru avocaţii începători din Firmele Mari.

– Asta o să fie diferit, îţi garantez.

– E vorba de documentele incriminatoare?

Cei doi bărbaţi se uitară iarăşi împrejur. Chelneriţa le aduse sucurile dietetice şi plecă. Era puţin probabil să fie interesată de procese. Samantha se aplecă şi puse întrebarea crucială:

– Aveţi deja documentele astea, nu-i aşa?

– Hai să spunem că avem acces la ele, răspunse Donovan. S-au pierdut. Krull Mining ştie că s-au pierdut, dar nu ştie cine le are. După ce voi intenta procesul, compania va afla că eu am acces la ele. Asta-i tot ce pot să-ţi spun.

În timp ce el vorbea, Vic o fixa cu privirea, urmărindu-i reacţiile. Expresia sa părea să spună: „Oare putem avea încredere în ea?“ I se citea scepticismul în priviri. Voia să schimbe subiectul.

– Şi ce vor face cei de la Krull Mining când vor afla că tu ai acces la documente? întrebă ea.

– Îşi vor ieşi din minţi, dar măcar vom fi la curtea federală, cu un judecător corect (să sperăm), unul care să-i perpelească la foc mic.

Sosiră şi farfuriile cu nişte sandviciuri subţiri lângă mormane de cartofi prăjiţi, iar ei începură să mănânce. Vic o întrebă cum era viaţa în New York. Erau intrigaţi de munca ei într-o firmă cu o mie de avocaţi îngrămădiţi în aceeaşi clădire, şi de specializarea

ei în construirea de zgârie-nori. Fu tentată să îşi prezinte fosta îndeletnicire într-o lumină mai impresionantă, dar nu se simţi în stare să-i amăgească. În timp ce ignora sandviciul şi se juca cu cartofii prăjiţi, nu putu să nu se întrebe unde lua Blythe prânzul cu prietenii ei; fără îndoială că se duseseră în vreun restaurant de lux din Village, cu şervete de pânză, listă de vinuri şi specialităţi. O altă lume.

14

Aparatul de zbor urcă până la 1 500 de metri, se redresă, iar Donovan o întrebă:

– Eşti gata?

Până atunci ei îi plăcuse să zboare la altitudini mai joase şi să admire peisajul, dar nu simţea vreo dorinţă de a conduce chiar ea avionul.

– Apucă încet etrierul, rosti el, iar ea îi ascultă îndemnul. Nu-ţi face griji; îl ţin eu, continuă el, cu calm. Etrierul controlează înclinarea botului aparatului, în sus şi-n jos, şi tot cu el întorci avionul. Toate mişcările sunt lente. Întoarce-l puţin spre dreapta.

Ea se supuse şi aparatul începu să se încline treptat spre partea ei. Mişcă maneta înapoi spre stânga şi avionul se redresă. Împinse etrierul în faţă, botul aparatului se aplecă şi începură să piardă altitudine. Aruncă o privire la altimetru.

– Stabilizează-l la 1 350 de metri, rosti el. Ţine aripile drepte. Urcară apoi de la 1 350 la 1 500, iar Donovan îşi luă mâinile de pe etrier. Ei, cum este?

– Grozav! exclamă ea. Nu-mi vine să cred că fac asta. E atât de uşor!

Aparatul răspundea la cele mai fine deplasări ale etrierului. După ce îşi dădu seama că nu aveau să se prăbuşească, izbuti să se relaxeze puţin şi să savureze senzaţiile tari ale primei experienţe de pilotaj.

– Este un avion excelent, simplu şi sigur, şi tu îl pilotezi. Într-o lună cred că o să te descurci şi singură.

– Hai să nu ne grăbim.

Zburară la aceeaşi altitudine câteva minute, fără să vorbească. Samantha urmărea atentă instrumentele, aruncând doar priviri sporadice către munţii de dedesubt.

– Şi unde mergem, căpitane? o întrebă el.

– Habar n-am. Nu ştiu unde suntem şi încotro mergem.

– Ce-ai vrea să vezi?

Ea se gândi o clipă.

– Mattie mi-a povestit de familia ta şi de cele petrecute. Aş vrea să văd Muntele Gray.

El ezită uşor, apoi spuse:

– Atunci uită-te la indicatorul de rută şi virează 190 de grade la stânga. Mergi încet, la acelaşi nivel.

Ea execută virajul perfect şi ţinu Skyhawkul la 1 500 de metri. După câteva minute, îl întrebă:

– Ce s-ar întâmpla dacă s-ar opri motorul acum?

El ridică din umeri, de parcă nici nu i-ar fi trecut prin minte aşa ceva.

– În primă fază aş încerca să îl repornesc. Dacă n-ar merge asta, aş căuta o suprafaţă plată, o păşune sau o conductă, poate chiar o şosea. La 1 500 de metri înălţime, un Skyhawk poate continua să plutească încă vreo unsprezece kilometri, aşa că ar fi timp berechet. După ce aş găsi un loc potrivit, l-aş survola, aş încerca să mă folosesc de curenţii de aer la coborâre şi aş efectua o aterizare de urgenţă impecabilă.

– Nu văd nicio zonă mai plată acolo jos.

– Atunci îţi alegi un munte şi speri că se va termina totul cu bine.

– Mai bine nu întrebam.

– Linişteşte-te. Aceste avioane sunt rareori implicate în accidente, iar atunci când se întâmplă totuşi asta, cauza este mai mereu o eroare de pilotaj.

El căscă şi nu mai zise nimic o vreme. Samanthei îi era imposibil să se relaxeze complet, dar era tot mai sigură pe sine cu fiecare clipă ce trecea. După o pauză lungă în conversaţie, aruncă o privire către copilotul ei, care părea să fi aţipit. Oare o testa sau chiar adormise? Primul său impuls fu să zbiere în microfon şi să-l trezească; nu făcu însă asta, ci verifică instrumentele de bord, se asigură că avionul zbura drept înainte şi că aripile nu erau înclinate, şi îşi înăbuşi senzaţia de panică. Realiză că avea mâinile încleştate pe etrier, aşa că îi dădu drumul câteva clipe. Indicatorul nivelului de combustibil era la jumătate. Dacă voia să doarmă, n-avea decât. Avea să-l lase câteva minute să moţăie înainte să se panicheze. Dădu din nou drumul etrierului şi observă că avionul zbura singur, neavând nevoie decât de unele uşoare corecţii. Se uită la ceas. Cinci minute, zece, cincisprezece. Munţii treceau încet pe sub ei. Pe radar nu se vedea nici urmă de trafic aerian. Îşi păstră calmul, însă simţi cum o cuprinde o nevoie tot mai acută de a ţipa.

El se trezi tuşind şi se uită repede la instrumentele de bord.

– Foarte bine, Samantha.

– Cum ai dormit?

– Bine. Uneori mă apucă somnul la altitudine. Zumzetul motorului este monoton şi mi-e greu să rămân treaz. Când am de făcut drumuri mai lungi, trec pe pilot automat şi trag un pui de somn.

Ea nu ştiu cum să replice la această mărturisire.

– Ştii unde suntem? îl întrebă.

El se uită în faţă şi rosti fără nicio ezitare:

– Da, sigur. Ne apropiem de comitatul Noland. La nord-vest este Muntele Cat. Zboară prin stânga lui şi după aceea lasă-mă pe mine. Coboară la 1 200 de metri.

Zburară pe la marginea oraşului Brady, la 900 de metri, iar Donovan preluă controlul aparatului.

– Vrei să-l mai pilotezi şi altă dată? o întrebă el.

– Poate, nu ştiu. De cât timp aş avea nevoie ca să învăţ tot ce-i de ştiut?

– Vreo treizeci de ore de studiu la sol sau pe cont propriu, şi alte treizeci în aer. Singura problemă e că nu găseşti niciun instructor prin preajmă. Era unul, dar a murit. Într-un accident de avion.

– Cred că mă voi rezuma la maşini. Am crescut într-un mediu în care se vorbea întruna de accidente aviatice, aşa că am fost mereu circumspectă în privinţa zborului. Te las pe tine să te ocupi de asta.

– Sigur, la orice oră, făcu el, zâmbind. Ţinu botul aparatului înclinat până ajunseră la 300 de metri deasupra solului. Zburară pe lângă o mină de suprafaţă unde tocmai se produsese o detonare; un nor gros de fum negru plutea deasupra pământului. La orizont se zăreau turle înălţându-se printre copaci. Ai fost în Knox? întrebă el.

– Nu, nu încă.

– Este reşedinţa comitatului Curry, locul unde m-am născut eu. Un orăşel drăguţ, cam la fel de mic şi de nesofisticat ca Brady, deci nu ai pierdut mare lucru.

Survolară localitatea, însă nu se vedea cine ştie ce de la 300 de metri. Îşi reluară ascensiunea, strecurându-se printre piscurile mai înalte până se afundară în munţi. Trecură peste unul şi Donovan zise:

– Iată ce a mai rămas din Muntele Gray. Compania l-a abandonat acum douăzeci de ani, dar nu înainte de a-i secătui aproape complet resursele de cărbune. Procesele au blocat orice mişcare ani la rândul. Evident, locul nu a fost reabilitat. E cel mai urât loc din toată Apalaşia, probabil.

Peisajul era dezolant, despicat pe ici, pe colo, în locurile din care se extrăgea cărbunele când echipele de muncitori se opriseră brusc, cu movile de deşeuri lăsate acolo pentru totdeauna şi cu copaci firavi ce se străduiau din răsputeri să supravieţuiască. Cea mai mare parte a exploatării era din stâncă şi pământ, însă pe alocuri se vedeau şi petice de iarbă maronie. Valea cu deşeuri era acoperită parţial cu lujeri de viţă şi arbuşti. În timp ce survola locul, Donovan spuse:

– Singurul lucru mai rău decât o mină de suprafaţă reabilitată este una abandonată. Asta s-a întâmplat aici. Încă mi se întoarce stomacul pe dos când mă gândesc la asta.

– Cine deţine terenul acum?

– Tatăl meu. A rămas în familie, dar nu mai valorează mare lucru. Pământul este distrus. Pârâurile s-au pierdut sub deşeurile din vale, iar peştii au murit. Apa este otravă curată. Animalele sălbatice au fugit în locuri mai sigure. Ţi-a povestit Mattie ce s-a întâmplat cu mama mea?

– Da, dar nu în amănunt.

El coborî şi înclină aparatul brusc spre dreapta, pentru ca ea să vadă peisajul de dedesubt.

– Vezi crucea aceea albă de acolo jos, dintre stânci?

– Da, o văd.

– Acolo a murit. Casa noastră era acolo, construită de bunicul meu, miner de subteran. După ce inundaţia ne-a distrus casa, mama a găsit un locşor acolo, lângă stânci, şi acolo s-a întâmplat totul. Eu şi fratele meu Jeff am găsit nişte scânduri vechi de la casă şi am făcut crucea.

– Cine-a găsit-o?

El trase o gură de aer şi rosti:

– Deci, Mattie nu ţi-a povestit chiar totul?

– Se pare că nu.

– Eu am găsit-o.

Se lăsă tăcerea câteva minute, timp în care Donovan survolă valea de pe versantul estic al Muntelui Gray. Nu existau drumuri, locuinţe sau alte semne de viaţă. El înclină din nou aparatul şi zise:

– Aici, chiar peste creasta asta, e singura parte a proprietăţii care n-a fost distrusă. Apa curge în altă direcţie şi valea a fost protejată de exploatarea minieră. Vezi pârâul de acolo? rosti el, înclinând şi mai mult avionul.

– Da, l-am văzut.

– Este Pârâul Galben. Am o cabană pe malul lui, o ascunzătoare de care ştiu numai câţiva oameni. O să ţi-o arăt la un moment dat.

„Nu prea cred, se gândi Samantha. Nu suntem destul de apropiaţi şi, câtă vreme nu intervine nicio schimbare în starea ta civilă, nici n-am de gând să mă implic prea mult." Însă dădu din cap şi spuse:

– Da, mi-ar plăcea să o văd.

– Iată hornul, zise el. De-abia se vede, indiferent dacă eşti la sol sau în aer. Nu există instalaţie de apă şi canal, nici electricitate şi, de dormit, se doarme în hamac. Am construit-o singur, doar cu ajutorul fratelui meu, Jeff.

– Unde este tatăl tău?

– Ultima oară am auzit că era prin Montana, însă n-am mai vorbit cu el de ani buni. Ai văzut destul?

– Cred că da.

Când reveniră pe aerodromul comitatului Noland, Donovan încetini la terminal, dar nu opri motorul.

– Bun, zise el. Acum vreau să cobori aici, cu grijă, şi să rămâi în spatele avionului. Încă se învârte elicea.

– Tu nu cobori? întrebă ea, desprinzându-şi centura de siguranţă.

– Nu. Eu mă duc la Roanoke, să-mi văd soţia şi fiica. Mă întorc mâine şi voi fi la birou.

Samantha ieşi pe sub aripă, simţi fluxul de aer de la elice, rămase în spatele cozii şi aşteptă la uşă. Îi făcu semn cu mâna lui Donovan, care-i răspunse la salut şi acceleră. După ce îl urmări decolând, se întoarse cu maşina în Brady.

Cina de sâmbătă constă în legendarul *chili con carne* preparat de Chester. Deşi nu fusese niciodată în Texas din câte-şi amintea, dăduse peste o reţetă excelentă pe internet, cu vreo doi ani în urmă. Cât despre aspectul legendar al mâncării, asta părea mai degrabă o închipuire de-a sa, dar entuziasmul cu care gătea şi îşi întreţinea musafira era contagios. Mattie puse la copt nişte turte de mălai, iar Annette aduse o plăcintă cu ciocolată la desert. Samantha nu învăţase niciodată să gătească şi acum locuia într-un apartament unde n-avea decât o plită şi un prăjitor de pâine, deci fu scutită de orice contribuţie. În vreme ce Chester amesteca în oală, adăugând condimente şi turuind întruna, Kim şi Adam făcură o pizza în bucătăria mătuşii Mattie. Sâmbătă aveau mereu seară de pizza, iar Samantha era încântată să fie la soţii Wyatt în loc să stea doar cu Annette şi cu copiii. Deja nu o mai priveau ca pe o simplă colegă de apartament

sau bonă; în decurs de o săptămână ajunsese la statut de soră mai mare. O iubeau şi ea îi iubea la rândul ei, dar se simţea ca într-o colivie acolo. Annette îşi lăsa copiii să o sufoce.

Mâncară în curtea din spate la o masă de picnic, sub un arţar cu frunze de un galben aprins. Şi pe jos era un covor de frunze, dar acesta avea să dispară în curând. Se aprinseră lumânări când soarele dispăru în spatele munţilor. Claudelle, asistenta lor juridică, li se alătură mai târziu. Mattie avea o regulă simplă: la cină nu discutau despre serviciu – nicio vorbă despre clinică, despre munca lor, despre clienţi şi mai ales nimic despre cărbuni. Aşa că trecură la politică – Obama versus McCain, Biden versus Palin. De la politică trecură în mod firesc la o conversaţie despre dezastrul economic care cuprinsese întreaga lume. Erau numai veşti proaste şi, cât timp experţii nu reuşeau să cadă de acord cu privire la proporţiile crizei, dacă aceasta era o recesiune minoră sau un crah profund, totul părea foarte îndepărtat, ca un nou genocid în Africa. Ceva cumplit, dar care nu afectase încă Brady. Erau curioşi în legătură cu prietenii Samanthei din New York.

Pentru a treia sau a patra oară în acea seară, Samantha remarcă o uşoară răceală în cuvintele şi atitudinea lui Annette faţă de ea. Părea în regulă când li se adresa celorlalţi, dar uşor tăioasă când îi vorbea Samanthei. La început nu-i acordă prea mare importanţă. Însă spre sfârşitul cinei ajunse să fie convinsă că o rodea ceva pe Annette. Ceea ce o nedumerea, deoarece nu se întâmplase nimic între ele.

În cele din urmă, concluzionă că era ceva legat de Donovan.

15

Samantha se trezi în sunetul plăcut şi îndepărtat al clopotelor. Păreau să fie mai multe melodii în eter, unele mai apropiate, mai puternice, altele ceva mai îndepărtate, toate însă trezind locuitorii oraşului şi amintindu-le că sosise sfânta zi de duminică şi uşile bisericilor le erau deschise. Era ora 9.02, conform ceasului său digital, iar ea se minună încă o dată de cât de mult putea să doarmă. Se gândi să se întoarcă pe partea cealaltă şi să mai lenevească, dar zece ore erau totuşi de ajuns. Cafeaua era gata, aroma ei plutind dinspre cealaltă cameră. Îşi umplu o ceaşcă şi se aşeză pe canapea, gândindu-se la planurile pe acea zi. Neavând prea multe de făcut, primul său obiectiv era să îi evite pe Annette şi pe copii.

Îşi sună mama şi sporovăi cu ea vreo jumătate de oră. Ca de obicei, Karen era absorbită în cea mai recentă criză de la Departamentul de Justiţie, aşa că-i vorbi despre asta. Şeful ei începuse o serie de şedinţe preliminare urgente pentru a pune la punct planuri de investigare a marilor bănci şi a celorlalţi furnizori de credite ipotecare de mâna a doua, dar şi mulţi alţi escroci de pe Wall Street, şi toată această campanie avea să demareze în momentul în care se mai aşezau lucrurile şi puteau depista cu exactitate cine erau responsabilii pentru debandada actuală. Discuţia o plictisea pe Samantha, dar rezistă vitejeşte, sorbindu-şi cafeaua, îmbrăcată încă în pijamale şi ascultând clinchetul neîncetat al clopotelor. Karen îi zise că avea de gând să vină în Brady în viitorul apropiat, ca să vadă

pe viu cum arăta viaţa ei în creierii munţilor, însă Samantha ştia că astea erau vorbe goale. Mama ei pleca foarte rar din capitală; serviciul său era prea important. Se interesă într-un final despre stagiu şi despre clinică. „Cât ai de gând să rămâi acolo?" o întrebă ea. Samantha îi spuse că nu plănuia să plece prea curând.

După ce se opriră clopotele, îşi trase blugii pe ea şi ieşi din apartament. Maşina lui Annette era parcată în faţa casei, semn că Annette şi copiii săi nu se duseseră la biserică în această frumoasă zi de duminică. Samantha cumpără *Roanoke Times* de la un chioşc de ziare de lângă biroul lui Donovan de pe strada principală şi-l citi într-o cafenea pustie, la un mic dejun constând dintr-o gofră cu şuncă. După aceea se plimbă pe străzile din Brady o vreme; nu-i luă prea mult să bată la pas tot oraşul. Trecu pe lângă o duzină de biserici, toate aparent ticsite, judecând după parcările aglomerate, şi încercă să îşi amintească de ultima dată când intrase într-un lăcaş de cult. Tatăl ei era catolic nepracticant, mama ei protestantă doar cu numele, iar Samantha nu fusese crescută într-o credinţă anume.

Găsi şcolile, toate la fel de vechi ca tribunalul, toate cu aparate ruginite de aer condiţionat agăţate la ferestre. Salută bătrânii de pe veranda azilului, care nu mai puteau merge nici măcar la biserică. Trecu pe lângă micul spital şi jură să nu se îmbolnăvească vreodată în Brady. Merse de-a lungul străzii principale şi se întrebă cum izbuteau să rămână pe linia de plutire micii comercianţi. După ce-şi încheie turul, urcă în maşină şi plecă.

Pe hartă, DN 119 şerpuia prin bazinul carbonifer, din estul îndepărtat al statului Kentucky până în Virginia de Vest. În ajun văzuse Apalaşia de la înălţime; acum voia să o vadă de la sol. Stabilindu-şi Charlestonul drept destinaţie, porni la drum doar cu o hartă şi cu o sticlă de apă. În curând ajunse în Kentucky, deşi frontiera dintre state nu prea conta. Apalaşia era Apalaşia, indiferent de hotarele statornicite de cineva în vremuri imemoriale. Un ţinut de o frumuseţe uluitoare, cu dealuri abrupte şi munţi lini acoperiţi cu păduri dese de foioase şi conifere, cu pârâuri năvalnice şi învolburate croindu-şi drum prin văi adânci, cu o sărăcie deprimantă, cu orăşele îngrijite, cu clădiri din cărămidă roşie şi case văruite, cu biserici la tot

pasul. Majoritatea păreau a fi baptiste, deşi denumirile nu făceau decât să adâncească senzaţia de confuzie. Baptişti din Sud; Baptişti Moderaţi; Baptişti Străvechi; Baptişti Misionari. Însă, indiferent de denominare, toate forfoteau de lume. Se opri în Pikeville, Kentucky, localitate cu o populaţie de 7 000 de oameni, găsi centrul oraşului şi bău o cafea printre localnici, într-o cafenea aglomerată. Unii o măsurară din priviri, dar oamenii erau amabili. Ascultă cu atenţie conversaţia din jur, întrebându-se uneori dacă lumea de-acolo vorbea aceeaşi limbă cu ea, ba chiar chicoti la unele glume. Când ajunse aproape de frontiera cu Virginia de Vest, nu se abţinu şi se opri la un magazin de ţară care se lăuda cu „pastramă de vită celebră în toată lumea, făcută în casă". Cumpără o bucată, luă o înghiţitură, azvârli restul cărnii într-un coş de gunoi şi bău apă vreo 25 de kilometri după aceea pentru a scăpa de gustul neplăcut din gură.

Hotărâse să nu se gândească deloc la cărbune; se săturase de subiectul respectiv. Însă acesta o încolţea de pretutindeni: prin camioanele de transport care făceau legea pe drumuri, de pe panourile publicitare ce îndemnau la unitate sindicatele, prin minele de suprafaţă şi decopertările ce apăreau pe alocuri, prin bătălia abţibildurilor de pe maşini, cu „Vă place electricitatea? Atunci iubiţi cărbunele" pe o parte şi „Salvaţi munţii" pe cealaltă, precum şi prin micuţele muzee ce onorau istoria mineritului. Se opri lângă o placă comemorativă şi citi povestea Dezastrului din Bark Valley, o explozie dintr-o galerie de mină de subteran în care îşi pierduseră viaţa treizeci de oameni în 1961. Cei care încurajau exploatarea cărbunelui demaraseră o campanie agresivă, aşa că ea trecu pe lângă mai multe panouri pe care scria „Cărbunele înseamnă locuri de muncă". Viaţa pe aceste meleaguri se învârtea în jurul cărbunelui, dar exploatările de suprafaţă îi dezbinaseră pe oameni. Conform cercetărilor pe care le făcuse pe internet, adversarii acestui tip de exploatare susţineau că ea mai degrabă anula locuri de muncă, aducându-se şi argumente. Acum existau optzeci de mii de mineri, mai toţi neînscrişi în sindicate şi jumătate din ei muncind la suprafaţă. Cu câteva decenii în urmă, cu mult înainte de decopertarea munţilor, acolo lucrau aproape un milion de mineri.

Ajunse în cele din urmă în Charleston, capitala statului. Încă nu se obişnuise cu traficul şi descoperi că acesta era mai intens decât se aşteptase. Habar n-avea unde mergea şi simţi cum o cuprinde teama de a nu se rătăci cumva. Era aproape două, trecuse ora prânzului şi sosise momentul să se întoarcă. Trase la un mall înconjurat de fast-fooduri. Îi era poftă să mănânce un burger cu cartofi prăjiţi.

Toate luminile erau aprinse în biroul lui Donovan, mult după asfinţit. Trecu pe-acolo pe la ora opt, dădu să bată la uşă, dar se răzgândi, nedorind să-l deranjeze. La nouă se duse la birou, în principal pentru că nu voia să se întoarcă în apartament. Îl sună pe mobil, iar el răspunse.

– Eşti ocupat? întrebă ea.

– Sigur că-s ocupat. Mâine începe procesul. Ce faci?

– Mă plictisesc şi-mi pierd vremea pe la birou.

– Hai la mine. Vreau să cunoşti pe cineva.

Erau în centrul său de comandă, la etaj, iar mesele erau acoperite cu cărţi deschise, dosare şi carneţele. Donovan i-l prezentă pe un anume Lenny Charlton, un consultant pentru juriu din Knoxville. I-l descrise drept un analist plătit prea mult, dar destul de eficient, iar pe Samantha o prezentă doar ca pe o avocată/prietenă care era de partea lui. Samantha se întrebă dacă Donovan îi insulta pe toţi experţii pe care-i angaja.

El îl întrebă pe Lenny:

– Ai auzit cumva de Marshall Kofer, din Washington? Fost mare avocat pledant în procese intentate după accidente aviatice?

– Da, bineînţeles, făcu Lenny.

– E tatăl ei. Însă nu l-a moştenit deloc. Ea evită tribunalele.

– Foarte înţelept din partea ei.

Erau la capătul unei şedinţe lungi în care trecuseră printr-o listă cu şaizeci de potenţiali juraţi. Lenny explică, mai mult pentru ea, că firma lui era plătită o nimica toată ca să cerceteze trecutul tuturor persoanelor de pe listă, şi că sarcina era foarte dificilă date fiind legăturile strânse care existau în cadrul comunităţilor din bazinul carbonifer.

– Pretexte, pretexte, bombăni Donovan în barbă.

Lenny explică apoi că alegerea juraţilor în această regiune implica nenumărate riscuri deoarece toată lumea avea un amic sau o rudă care lucra fie pentru o companie minieră, fie pentru una ce oferea servicii industriei miniere.

Samantha ascultă fascinată cum dezbăteau pe marginea ultimelor nume de pe listă. Fratele unei femei lucra într-o mină de suprafaţă. Tatăl alteia lucrase într-o mină de subteran. Un bărbat îşi pierduse fiul într-un accident de construcţii, dar care nu avusese legătură cu mineritul. Şi aşa mai departe. Era ceva ce o deranja la acest joc de-a spionii, în care împricinaţilor li se îngăduia să intre cu bocancii în vieţile intime ale oamenilor. Hotărî să discute cu Donovan despre asta mai târziu, dacă se ivea ocazia. El părea obosit şi uşor nervos.

Lenny plecă puţin înainte de ora zece. Când rămaseră singuri, ea întrebă:

– De ce nu lucrezi cu un alt avocat în acest proces?

– De obicei aşa procedez, dar nu şi-n cazul ăsta. Prefer să mă ocup singur de proces. Cei de la Strayhorn şi de la compania lor de asigurări vor avea o duzină de avocaţi la masa lor. Îmi place contrastul, să fiu doar eu şi Lisa Tate.

– David şi Goliat, nu?

– Ceva de genul ăsta.

– Până la cât mai stai să lucrezi?

– Nu ştiu. N-o să dorm prea mult nici în noaptea asta, nici săptămâna care urmează. Asta-i meseria.

– Uite ce-i: ştiu că este târziu şi ai altele pe cap, dar trebuie să te întreb ceva. Mi-ai oferit un post cu jumătate de normă, ca asistent pe partea de cercetare, un post plătit, ceea ce ar însemna că aş fi angajată la firma ta, corect?

– Corect. Unde vrei să ajungi?

– Stai aşa. Nu sunt sigură că vreau să lucrez pentru tine.

El ridică din umeri.

– Cum vrei. Nu-i ca şi cum aş fi disperat.

– Iată întrebarea mea: deţii cumva documente – documente incriminatoare, din ce vorbeai cu Vic – care aparţin companiei Krull Mining şi care atestă că pânza freatică din Hammer Valley a fost contaminată, documente pe care nu ar trebui să le ai?

Ochii săi negri şi obosiţi scăpărară de mânie, însă el îşi muşcă limba, ezită şi apoi zâmbi.

– Este o întrebare directă, domnule avocat, continuă ea.

– Da, m-am prins. Deci, dacă răspunsul este da, bănuiesc că vei refuza postul şi vom rămâne prieteni, aşa-i?

– Răspunde-mi la întrebare mai întâi.

– Iar dacă răspunsul este nu, ai putea lua în calcul varianta de a lucra pentru mine, aşa-i?

– Aştept, domnule avocat.

– Invoc cel de-al Cincilea Amendament.

– Mi se pare corect. Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar răspunsul este nu.

– Cum doreşti. Am multă treabă.

Silicoza este termenul juridic pentru o boală profesională ce poate fi prevenită. Ea mai este cunoscută, în mod formal, şi sub numele de pneumoconioza minerilor (PM), şi este provocată de expunerea prelungită la praful de cărbune. Odată inhalat, praful de cărbune nu mai poate fi expectorat sau eliminat din corp. El se depune treptat în plămâni şi poate duce la inflamarea, fibroza sau chiar necroza acestora. Există două forme ale bolii: pneumoconioza simplă şi pneumoconioza complicată (sau fibroza cu progresie masivă).

Silicoza este o afecţiune răspândită în rândul minerilor din industria cărbunelui, atât în minele de subteran, cât şi în cele de suprafaţă. Se estimează că 10 la sută dintre minerii cu 25 de ani de vechime fac această boală. Ea produce infirmitate şi este de obicei fatală. Aproximativ 1 500 de mineri mor anual de silicoză, iar natura înşelătoare a bolii face ca morţile lor să fie mai mereu încete şi agonizante. Nu există vreun remediu sau vreun tratament medical eficient.

Simptomele sunt insuficiența respiratorie și o tuse constantă care produce adeseori o mucozitate neagră. Pe măsură ce simptomele se agravează, minerul se confruntă cu dilema de a alege sau nu să intre în șomaj pentru a beneficia de ajutor social. Diagnosticarea se realizează destul de simplu: (1) stabilirea expunerii la praful de cărbune; (2) radiografie toracică; și (3) excluderea altor cauze.

În 1969, Congresul a adoptat Legea pentru Sănătate și Siguranță în Minele Federale de Cărbuni, prin care stabilea un sistem de compensații pentru victimele silicozei. Legea stipula de asemenea standarde pentru reducerea cantității de praf de cărbune. Doi ani mai târziu, Congresul a creat Fiducia pentru Infirmitate cauzată de Silicoză, finanțând-o cu fonduri provenite dintr-o taxă federală pe cărbune. Prin această lege, industria cărbunelui accepta introducerea unui sistem menit să înlesnească depistarea bolii și să garanteze compensații. Dacă un miner lucra zece ani și avea o dovadă medicală – fie o radiografie, fie o autopsie care să demonstreze prezența silicozei – atunci, teoretic, el trebuia să primească ajutor social. Totodată, un miner care continua să lucreze fiind bolnav de silicoză trebuia transferat într-un post ce presupunea o expunere redusă la praf fără a pierde din salariu, ajutor social sau vechime. La data de 1 iulie 2008, minerii cu silicoză primeau 900 de dolari pe lună din partea Fiduciei.

Scopul noii legi federale era să reducă la maximum expunerea la praful de cărbune. Standarde stricte au fost stabilite rapid și minerilor li s-au oferit radiografii gratuite la fiecare cinci ani. Radiografiile au dezvăluit că 4 din 10 mineri testați aveau un anumit grad de silicoză. Însă în anii de după intrarea în vigoare a legii, cazurile noi de silicoză au crescut cu 90%. Medicii și experții au prezis că boala va fi eradicată. Cu toate acestea, în 1995 studii guvernamentale au început să indice o creștere a ratei de îmbolnăvire; apoi o creștere și mai mare. La fel de problematic era și faptul că boala părea să avanseze mai rapid și să apară în plămânii/minerilor mai tineri. Experții au venit cu două teorii prin care să explice acest fenomen: (1) minerii lucrează în ture

mai lungi, fiind astfel expuşi la mai mult praf; şi (2) companiile miniere îşi expun salariaţii la concentraţii de praf de cărbune ce depăşesc limita admisă prin lege.

Există acum o adevărată epidemie de silicoză în bazinul carbonifer, şi singura cauză posibilă e constituită de expunerea prelungită la un nivel de praf de cărbune ce depăşeşte limita admisă prin lege. De zeci de ani companiile miniere s-au opus cu succes eforturilor de înăsprire a standardelor.

Legea nu le permite minerilor să plătească un avocat; de aceea, un miner cu o revendicare trebuie să se descurce de unul singur prin hăţişul sistemului federal al silicozei. Industria cărbunelui este foarte rezistentă la revendicări, indiferent de dovezile aduse de minerul respectiv. Companiile resping revendicările cu ajutorul avocaţilor experimentaţi ce manipulează cu abilitate sistemul. Chiar şi în cazurile în care are câştig de cauză, minerul trebuie să aştepte finalizarea unui proces de aproximativ cinci ani.

În cazul lui Thomas Wilcox, caznele au durat doisprezece ani. Născut în apropiere de Brady, Virginia, la 1925, soldat în cel de-al Doilea Război Mondial, rănit de două ori şi decorat, la revenirea acasă el s-a căsătorit şi s-a dus să lucreze în mină. A fost un miner mândru, un sindicalist convins, un democrat credincios, un soţ şi un tată de ispravă. În 1974, a fost diagnosticat cu silicoză şi a depus plângere. Se îmbolnăvise în urmă cu câţiva ani şi de-abia mai putea să lucreze. Radiografia lui toracică a indicat clar o formă de pneumoconioză complicată. El lucra în subteran de 28 de ani şi nu fumase niciodată. Plângerea sa a fost aprobată iniţial, însă decizia a fost contestată de compania minieră. În 1976, la vârsta de 51 de ani, Thomas n-a mai avut de ales şi a trebuit să se pensioneze. Starea lui de sănătate a continuat să se deterioreze şi în curând a ajuns să aibă nevoie în permanenţă de oxigen. Fără alte venituri, cei din familia lui s-au chinuit să se întreţină şi să-i acopere totodată cheltuielile medicale. El şi soţia sa au fost siliţi să-şi vândă casa şi să se mute la una dintre fiicele mai mari. Plângerea lui a fost blocată în sistemul federal de către avocaţii

iscusiți angajați de compania minieră. Omul a ajuns să datoreze aproximativ 300 de dolari pe lună, plus cheltuielile medicale.

Thomas a ajuns un schelet veștejit, imobilizat într-un scaun cu rotile și chinuindu-se să respire în timp ce familia se ruga să nu mai sufere. Nu mai putea vorbi și era hrănit cu mâncare de bebeluși de către soția și fiicele sale. Prin generozitatea prietenilor și a vecinilor, cât și prin eforturile neobosite ale familiei, rezerva de oxigen nu s-a sfârșit niciodată. În momentul decesului, produs în 1986, la vârsta de 61 de ani, ajunsese să cântărească 47 de kilograme. Autopsia a oferit dovezi irefutabile ale prezenței silicozei.

Patru luni mai târziu, compania minieră și-a retras apelul. La doisprezece ani de la depunerea plângerii, văduva lui a primit o sumă forfetară reprezentând valoarea totală a ajutorului social neacordat.

Observație: Thomas Wilcox a fost tatăl meu. A fost un erou de război mândru, deși nu a vorbit niciodată despre bătăliile în care a fost implicat. A fost un fiu al munților și le-a îndrăgit frumusețea, istoria și modul de viață. Ne-a învățat pe toți cum să pescuim în pârâuri limpezi, cum să ne instalăm cortul în peșteri, ba chiar cum să vânăm căprioare. A fost un om activ, care dormea puțin și prefera să citească până noaptea târziu. L-am urmărit cum încetinește treptat, pe măsură ce boala punea stăpânire pe el. Orice miner se teme de silicoză, dar nu se gândește niciodată că i s-ar putea întâmpla chiar lui. Pe când se acomoda cu noua realitate, Thomas și-a pierdut vigoarea și a început să fie măcinat de gânduri negre. Și cele mai simple munci de la fermă au devenit tot mai dificile. Când a fost silit să renunțe la slujba de miner, a căzut într-o depresie profundă și prelungită. Pe măsură ce se împuțina la trup și slăbea, a început să-i fie tot mai greu să vorbească. Își folosea toată energia ca să respire. În ultimele zile de viață, am făcut cu schimbul și i-am citit cărțile favorite. Adeseori i-am surprins lacrimile din ochi.

MATTIE WYATT, 1 IULIE 2008

Documentul era în ultima secţiune a dosarului gros cu materiale de seminar, şi era evident că fusese adăugat ulterior. Samantha nu-l observase până atunci. Puse dosarul la loc, se încălţă cu tenişii şi ieşi să se plimbe prin Brady. Era trecut de ora unsprezece, duminică noapte, şi nu mai zări pe nimeni afară.

16

Mattie era la tribunalul din comitatul Curry, Annette întârzia, Barb nu apăruse nici ea încă, iar Claudelle venea de-abia la amiază lunea, aşa că Samantha era singură când Pamela Booker dădu buzna în firmă cu doi copii murdari în spatele ei. Plângea deja când se prezentă şi începu să îi ceară ajutorul, implorând-o. Samantha îi conduse într-o sală de conferinţe şi-şi petrecu primele cinci minute încercând să o asigure pe Pamela că totul va fi bine, deşi habar n-avea ce implica acest „tot". Copiii tăceau mâlc, cu ochii holbaţi şi cu expresii speriate, caracteristice persoanelor traumatizate. Şi erau flămânzi, îi mărturisi Pamela după ce se mai calmă. „Aveţi ceva de mâncare?"

Samantha dădu fuga la bucătărie, găsi nişte fursecuri râncede, o pungă de biscuiţi cu sare, una de chipsuri şi două cutii de suc dietetic din rezerva lui Barb, şi le puse pe masă, în faţa celor doi copii care înşfăcară fursecurile şi începură să le înfulece hămesiţi. Pamela îi mulţumi printre lacrimi şi începu să vorbească. Îşi depănă povestea atât de repede, încât Samantha nu mai apucă să ia notiţe. Îi urmări pe copii cum devorează mâncarea în vreme ce mama lor îşi dezvăluia necazurile.

Locuiau într-o maşină. Erau dintr-un orăşel aflat chiar dincolo de hotarul cu comitatul Hopper şi, de când îşi pierduseră casa, în urmă cu o lună, Pamela tot căuta un avocat care să-i salveze. Nimeni nu voia să-i ajute, însă cineva îi pomeni de Mountain Legal Aid Clinic din Brady. Aşa că veniseră aici. Ea lucra într-o fabrică

unde se făceau lămpi pentru un lanţ de moteluri. Nu era o slujbă grozavă, însă măcar îi permitea să-şi achite chiria şi să cumpere de-ale gurii. Nu era căsătorită. Cu patru luni în urmă, o companie de care nu auzise în viaţa ei începuse să-i oprească o treime din salariu, fără ca ea să se poată opune. Se plânsese la şeful său, dar acesta îi fluturase prin faţa ochilor o hotărâre judecătorească. Apoi ameninţase că o va da afară, spunându-i că detesta ordinele de poprire din cauza neplăcerilor provocate. Când s-a certat cu el, omul şi-a pus în practică ameninţarea, aşa că acum era şomeră. S-a dus la judecător şi i-a explicat totul, i-a spus că nu putea plăti chiria şi cumpăra mâncare în acelaşi timp, însă el nu a dat deloc dovadă de înţelegere. I-a zis că legea-i lege. Problema consta într-o datorie veche de la un card de credit la care nu se mai gândise de zece ani. Evident, compania de creditare vânduse dreptul asupra acelei datorii unei agenţii de colectare care, fără a o înştiinţa, obţinuse un ordin de poprire. Când nu-şi mai putuse plăti chiria la rulotă, proprietarul, un ticălos şi jumătate, îl chemase pe şerif şi o dăduse afară. Trăsese la o verişoară câteva zile, iar apoi fusese silită să se ducă pe capul unei prietene. Nici asta nu mersese, aşa că de două săptămâni ea şi copiii locuiau în maşina familiei, care nu mai avea aproape nimic – nici benzină, nici aer condiţionat, nici baterie sau lichid de frână, ceea ce făcea ca bordul să fie luminat ca un pom de Crăciun. În ajun şterpelise nişte batoane de ciocolată şi le dăduse copiilor. Ea una nu mai mâncase de două zile.

Samantha încercă să proceseze toată informaţia şi să-şi ascundă şocul. Cum anume poţi locui într-o maşină? Începu să-şi ia notiţe fără să aibă nici cea mai vagă idee cu privire la ce era de făcut din punct de vedere juridic.

Pamela scoase un vraf de acte din poşeta ei ieftină, împingându-le pe masă. Samantha scană o hotărâre judecătorească în timp ce noua ei clientă îi mărturisea că mai avea doar doi dolari şi că nu ştia dacă să-i cheltuie pe benzină sau pe mâncare. În cele din urmă luă şi ea un fursec în mâinile-i tremurânde. Samantha realiză atunci două lucruri. Primul: în ea îşi punea ultimele speranţe această familie. Al doilea: nu aveau să plece prea curând. Nu aveau unde să se ducă.

Când sosi Barb, Samantha îi dădu 20 de dolari şi-i zise să se grăbească să cumpere cât mai multe sandviciuri. Barb spuse:

– Mai avem nişte bani prin birou.

– Vom avea nevoie de toţi, replică Samantha.

Phoebe Fanning încă se ascundea de soţul ei într-un motel plătit de clinică, iar Samantha ştia că Mattie păstra mereu nişte bani de rezervă pentru urgenţe ca aceasta. După ce plecă Barb, Samantha se uită pe fereastră, spre parcare. Maşina Pamelei, chiar şi după ce i s-ar fi făcut plinul cu toate lichidele necesare, tot nu părea să poată face cale întoarsă în comitatul Hopper. Era un model mic, de import, cu sute de mii de kilometri la activ, şi acum era folosit drept locuinţă.

Fursecurile şi biscuiţii săraţi dispăruseră când se întoarse în sala de conferinţe. Îi zise Pamelei că trimisese pe cineva după mâncare, ceea ce o făcu pe femeie să izbucnească în plâns. Trevor, băiatul de 7 ani, spuse: „Mulţumim, domnişoară Kofer". Mandy, fata de 11 ani, o întrebă: „Aş putea merge la toaletă, vă rog?"

– Sigur că da, replică Samantha.

Îi arătă cum să ajungă acolo pe hol şi se aşeză la masă ca să mai ia notiţe. O luară de la început şi trecură încet prin toată povestea. Datoria de pe cardul de credit data din iulie 1999 şi era în valoare de 3 398 de dolari, incluzând aici tot soiul de cheltuieli de judecată, comisioane obscure, ba chiar şi nişte dobânzi, ca să fie tacâmul complet. Pamela îi zise că fostul ei soţ fusese însărcinat cu plata datoriei prin hotărârea de divorţ, a cărei copie ea o păstrase printre acte. Trecuseră nouă ani fără să i se mai pomenească despre asta, cel puţin din câte ştia ea. Se mutase de mai multe ori şi poate că la un moment dat i se pierduse urma. Cine mai ştia? În orice caz, agenţia de colectare o găsise şi pornise tot acest tămbălău.

Samantha observă că Trevor, la cei 7 ani ai săi, se născuse după divorţ, dar se gândi că nu avea rost să menţioneze asta. Existau mai multe hotărâri judecătoreşti prin care fostul soţ era acuzat de sfidarea Curţii deoarece nu plătise pensia alimentară pentru Mandy.

– El unde este? întrebă ea.

– Habar n-am, rosti Pamela. Nu mi-a mai dat niciun semn de ani buni.

Barb se întoarse cu o pungă plină cu sandviciuri, pe care o puse pe masă. Îl mângâie pe cap pe Trevor şi-i zise lui Mandy că se bucura că veniseră acolo. Femeia şi cei doi copii mulţumiră politicos, apoi se apucară să înfulece ca nişte refugiaţi. Samantha închise uşa şi se duse cu Barb la recepţie.

– Care-i treaba? o întrebă Barb, iar Samantha îi făcu un scurt rezumat.

Barb, care crezuse că le văzuse pe toate, fu contrariată, dar îi oferi părerea ei.

– Eu aş începe cu şeful. Fă-l cu ou şi cu oţet, ameninţă-l că-l dai în judecată pentru daune triple, apoi sari la gâtul celor de la compania de colectare.

Telefonul sună, iar ea răspunse, lăsând-o pe Samantha pradă confuziei.

Cu ou şi cu oţet? Daune triple? Pentru ce anume? Şi sfatul venea din partea cuiva care nici măcar nu era avocat. Samantha se gândi să tragă de timp până ce apărea Mattie sau Annette, dar era deja acolo de o săptămână şi instructajul se cam terminase. Se duse în biroul său, închise uşa şi formă agitată numărul de la fabrica de lămpi. Un anume domn Simmons fu plăcut surprins să afle că Pamela Booker îşi angajase un avocat. Îi spuse că femeia era o muncitoare de nădejde, că nu-i convenise să o piardă şi aşa mai departe, dar că totul era din vina acelor hotărâri de poprire. Erau un coşmar pentru contabilitate. O înlocuise deja, asigurându-se că noua angajată nu avea probleme cu instanţa.

Ei bine, s-ar putea ca dumneavoastră să aveţi nişte probleme cu instanţa, îi explică Samantha, cu sânge-rece. Blufând, fără să cunoască prea bine legislaţia, ea îi zise că firmele nu îşi pot concedia angajaţii doar pentru că li se fac popriri din salariu. Asta îl irită pe domnul Simmons, care bombăni ceva despre contactarea propriului avocat. „Excelent, replică Samantha. Daţi-mi numărul ei şi vom lămuri noi două situaţia.“ Nu era o femeie, o corectă el, iar tipul îl costa două sute de dolari pe oră. Avea nevoie de puţin timp

de gândire. Samantha promise să revină cu un telefon după-amiază şi convenirăsă se audă din nou la ora trei.

Când reveni în sala de conferinţe, văzu că Barb găsise o cutie de carioca şi nişte cărţi de colorat şi născocea tot soiul de joculeţe pentru Trevor şi Mandy. Pamela avea încă în mână o jumătate de sandvici şi stătea cu privirea pironită în podea, ca şi cum ar fi fost în transă. Când sosi Annette, Samantha o întâmpină pe hol şi îi dădu toate detaliile în şoaptă. Annette era încă uşor distantă şi părea să o deranjeze ceva, însă afacerile rămâneau afaceri.

– Datoria a expirat de mult, fu prima ei reacţie. Consultă legislaţia în vigoare. Pun pariu că firma de creditare a vândut companiei de colectare dreptul asupra datoriei pentru o sumă infimă, şi acum ei execută un ordin judecătoresc expirat.

– Ai mai avut de-a face cu asemenea situaţii?

– Am avut o situaţie similară mai demult. Nu-mi amintesc numele cazului. Caută tu şi apoi contactează agenţia de colectare. Vezi că ăştia sunt de obicei destul de nesuferiţi şi nu se dau bătuţi cu una, cu două.

– Îi putem da în judecată?

– Putem să-i ameninţăm cu asta. Nu sunt obişnuiţi ca oamenii de care se iau să îşi angajeze avocat. Sună-l pe şef şi perpeleşte-l şi pe el niţel.

– Am făcut-o deja.

Annette schiţă un zâmbet.

– Şi ce-a zis?

– I-am explicat că nu poate concedia un angajat doar din cauza unei dispoziţii de poprire. Habar n-am dacă am nimerit-o, dar am avut grijă să sune cât mai real. L-am cam pus pe gânduri şi a rămas să ne auzim din nou mai pe după-amiază.

– N-ai nimerit-o, dar este o cacealma reuşită, iar asta contează adeseori mai mult decât ce scrie în lege. Procesul va fi intentat companiei de colectare, dacă aceasta chiar execută popriri din salariul femeii pe baza unei datorii expirate.

– Mulţumesc, rosti Samantha, trăgând aer în piept. Însă am şi probleme mai presante. Femeia şi copiii sunt înăuntru şi nu au unde să se ducă.

– Îţi sugerez ca în următoarele ore să te ocupi de chestiuni elementare – mâncare, rufe, un loc de dormit. Copiii nu sunt la şcoală, evident, dar asta poţi s-o laşi pe mâine. Avem un fond secret cu care poţi acoperi unele cheltuieli.

– Ai zis rufe?

– Da. Credeai că serviciile juridice gratuite presupun numai strălucire?

Cea de-a doua criză a dimineţii izbucni câteva minute mai târziu când Phoebe Fanning sosi neanunţată cu soţul ei, Randy, şi o informă pe Annette că renunţa la divorţ. Se împăcaseră, oarecum, iar ea şi copiii se întorseseră acasă, unde situaţia se detensionase. Annette se înfurie şi o chemă pe Samantha în biroul ei să fie martoră la întâlnire.

Randy Fanning ieşise din închisoare de trei zile şi nu arăta mult mai prezentabil decât înainte, doar că nu mai era îmbrăcat în combinezonul portocaliu de deţinut. Rânjea cu o mână pe braţul lui Phoebe, în vreme ce ea se străduia să explice cum de se răzgândise. Îl iubea, pur şi simplu, şi nu putea trăi fără el, iar cei trei copii erau mult mai fericiţi dacă părinţii rămâneau împreună. Se săturase să se ascundă într-un motel, iar copiii se săturaseră să se ascundă la rude, aşa că se împăcaseră.

Annette îi aminti lui Phoebe că fusese bătută de soţul ei, care o privi urât, părând gata să răbufnească din clipă în clipă. Annette părea neînfricată, în timp ce Samantha nu mai ştia cum să se ascundă. Fusese o luptă, îi explică Phoebe, nu tocmai una dreaptă, dar totuşi o luptă. Se certaseră prea mult şi situaţia degenerase; nu avea să se mai repete. Randy, care preferase să păstreze tăcerea, interveni şi confirmă că, într-adevăr, conveniseră să nu se mai bată.

Annette îl ascultă fără să creadă o iotă din ce spunea. Îi aminti că încălca ordinul temporar de restricţie chiar în acel moment. Dacă afla judecătorul, îl trimitea înapoi la închisoare. El zise că Hump,

avocatul său, îi promisese să obţină anularea ordinului fără prea mare tam-tam.

Pe faţa lui Phoebe încă se mai vedeau urme vineţii de la ultima bătaie. Divorţul era una; capetele de acuzare erau cu totul altceva. Annette trecu la partea cea mai importantă, întrebându-i dacă discutaseră cu procurorul despre retragerea plângerii de vătămare corporală din culpă. N-o făcuseră încă, dar aveau de gând să se ocupe şi de asta după retragerea acţiunii de divorţ. Annette le spuse că asta nu se putea întâmpla automat. Poliţia avea o declaraţie din partea victimei; aveau fotografii şi alţi martori. Explicaţia părea uşor confuză şi nici măcar Samantha nu fu convinsă. Dacă victima, care era totodată şi martorul principal, îşi retrage acuzaţiile, cum mai continui cazul?

Cele două avocate se gândiră la acelaşi lucru: oare o bătuse din nou ca să o silească să renunţe la acuzaţii şi la divorţ?

Annette era nervoasă şi îi pisă cu întrebări dure, însă cei doi rămaseră pe poziţii. Erau hotărâţi să lase vechile probleme în trecut şi să înceapă o nouă viaţă, una mai fericită. La sfârşitul întâlnirii, Annette frunzări dosarul şi estimă că îşi pierduse douăzeci de ore cu acţiunea de divorţ. Pe gratis, desigur.

Data viitoare n-avea decât să-şi găsească alt avocat.

După ce plecară, Annette îi descrise drept un cuplu de drogaţi labili care probabil că aveau nevoie unul de celălalt.

– Să sperăm că nu o va omorî, rosti ea.

Pe măsură ce dimineaţa se apropia de sfârşit, deveni tot mai clar că membrii familiei Booker n-aveau de gând să plece. Oricum, nici nu le ceru nimeni asta; din contră. Toţi angajaţii clinicii îi adoptaseră şi veneau să vadă ce mai fac din două în două minute. La un moment dat Barb îi şopti Samanthei:

– Am avut şi clienţi care au dormit aici câteva nopţi. Nu sunt cele mai bune condiţii, dar uneori n-avem de ales.

Cu un pumn de monede, Pamela plecă să găsească spălătoria. Mandy şi Trevor rămaseră în sala de conferinţe, colorând şi citind,

chicotind din când în când. Samantha lucra la capătul mesei, scotocind prin statute şi cazuri.

La ora unsprezece fix, doamna Francine Crump sosi pentru ceea ce trebuia să fie o simplă semnare de testament. Samantha întocmise documentul, Mattie îl verificase. Formalităţile nu ar fi trebuit să dureze nici zece minute, iar Francine avea să plece de acolo cu un testament pe placul ei, obţinut gratis. Însă situaţia se transformă în cea de-a treia criză a dimineţii.

După cum fusese instruită, Samantha întocmise un testament care lăsa cele optzeci de pogoane ale lui Francine vecinilor ei, Hank şi Jolene Mott. Cei cinci copii ai lui Francine nu aveau să se aleagă cu nimic, ceea ce avea să işte în mod inevitabil probleme pe viitor. Nu contează, zisese Mattie. Este pământul ei, clar şi la obiect, şi poate face orice doreşte cu el. Ne ocupăm noi de probleme mai târziu. Nu, nu suntem obligaţi să îi anunţăm pe cei cinci copii că au fost scoşi din testament. Vor afla de asta după înmormântare.

Însă, când Samantha închise uşa biroului său şi scoase dosarul, Francine izbucni în plâns. Ştergându-se la ochi cu un şervet, îşi depănă şi ea povestea. Trei la rând, toate plângând, se gândi Samantha.

În weekend, Hank şi Jolene Mott îi dezvăluiseră cumplitul lor secret: hotărâseră să-şi vândă suta de pogoane unei companii miniere şi să se mute în Florida, unde aveau nepoţi. Nu voiau să vândă, firește, dar îmbătrâneau – la naiba, erau deja bătrâni şi asta nu era o scuză ca să vândă şi să-şi ia tălpăşiţa, că sunt mulţi bătrâni prin partea locului care ţin cu dinţii de pământ – şi, una peste alta, aveau nevoie de bani pentru întreţinere şi îngrijiri medicale. Francine era furioasă pe vecinii ei şi încă nu-i venea să creadă. Nu numai că-şi pierduse prietenii, dar îi pierdea totodată şi pe singurii doi oameni în care îşi pusese speranţele că îi vor proteja pământul. Şi, colac peste pupăză, chiar lângă terenul ei urma să înceapă o exploatare de suprafaţă! Lumea din Jacob's Holler era mânioasă la culme, însă aşa procedau companiile miniere: învrăjbeau vecinii între ei, fraţii aşişderea.

Se zvonea că soţii Mott urmau să plece curând. Fugeau ca potârnichile, în opinia lui Francine. Ducă-se pe pustii!

Samantha aşteptă în tăcere, realizând că fusese foarte răbdătoare în acea dimineaţă, pe măsură ce rezerva de şerveţele a biroului se tot micşora, dar apoi îşi dădu seama că primul testament pe care-l întocmise avea să ajungă la coşul de gunoi. Izbuti să o direcţioneze pe Francine spre întrebarea evidentă: Cine avea să primească pământul, dacă nu soţii Mott? Francine nu ştia ce să mai facă. De aceea apelase la avocat.

Prânzul de luni din sala principală de conferinţe suferi uşoare modificări pentru a-i include şi pe Mandy şi Trevor Booker. Deşi cei doi copii mâncaseră toată dimineaţa, erau încă destul de flămânzi ca să împartă un sandvici cu angajaţii. Mama lor spăla rufe şi nu aveau unde să meargă. Conversaţia se învârti în jurul bârfelor de la slujbă şi a condiţiilor meteo, subiecte uşurele, mult mai potrivite pentru urechile unor copilaşi decât subiectele fierbinţi abordate săptămâna precedentă. Fiind destul de plictisitor, prânzul se încheie în douăzeci de minute.

Samantha avea nevoie de nişte sfaturi şi nu voia să-şi bată capul cu Annette. O rugă pe Mattie să vină cu ea câteva clipe, şi închise uşa biroului. Îi dădu nişte acte şi-i spuse mândră:

– Iată primul meu proces.

Mattie zâmbi şi luă documentele cu mare grijă.

– Măi să fie! Felicitări! Era şi timpul. Stai jos cât îl citesc.

Inculpatul era Top Market Solutions, o agenţie obscură din Norfolk, Virginia, cu filiale în mai multe state din Sud. Chiar şi după numeroase telefoane nu aflase prea multe informaţii despre companie, dar Samantha avea tot ce-i trebuia pentru a trage primul foc. Cu cât investigase mai mult, cu atât se limpezise situaţia. Annette avea dreptate – datoria expirase la şapte ani după consemnare şi nu fusese repusă pe rol. Compania de creditare vânduse dreptul la datoria invalidă celor de la Top Market cu o reducere foarte mare. La rândul lor, cei de la Top Market luaseră datoria, o repuseseră pe rol în comitatul Hopper şi începuseră să se folosească de sistemul

juridic pentru a colecta banii. Unul dintre instrumentele disponibile era poprirea din salariu.

– Scurt şi la obiect, rosti Mattie după ce termină de citit. Eşti sigură că aşa stau lucrurile?

– Da. Oricum, nu-i foarte complicat.

– Poţi veni cu adăugiri mai târziu. Îmi place. Ei, acum te simţi şi tu avocată?

– Da. Nu m-am mai gândit niciodată la asta. Întocmesc actele unui litigiu, susţinând orice vreau eu, îi trimit citaţie inculpatului, care nu are de ales şi trebuie să se prezinte în faţa instanţei, şi fie cădem la învoială, fie ajungem la proces.

– Bine-ai venit în America! Te obişnuieşti tu.

– Mă gândesc să depun actele după-amiază. Au rămas fără casă, totuşi. Nu pot aştepta prea mult.

– Aşa să faci, replică Mattie, dându-i actele înapoi. Eu una aş trimite o copie şi inculpatului, drept notificare.

– Mulţumesc. Mai redactez puţin documentul şi mă duc la tribunal.

La ora trei după-amiaza, domnul Simmons de la fabrica de lămpi fu mult mai puţin amabil decât în prima lor conversaţie. Îi zise că vorbise cu avocatul, care îl asigurase că întreruperea contractului unui angajat din cauza unui ordin de poprire nu constituia o ilegalitate în statul Virginia, contrar celor spuse de domnişoara Kofer în acea dimineaţă.

– Ce naiba, nu cunoaşteţi legea? făcu el.

– Ba o cunosc foarte bine, replică ea, vrând să încheie discuţia cât mai repede. În acest caz, bănuiesc că ne vom vedea în instanţă.

Cu un litigiu pe ţeavă, nu putea să nu se simtă uşor euforică.

– Am fost dat eu în judecată şi de avocaţi mai destoinici, ripostă domnul Simmons şi închise telefonul.

Cei trei membri ai familiei Booker plecară într-un final. O urmară pe Samantha până la un motel din estul oraşului, unul dintre cele două din Brady. Toţi angajaţii clinicii îşi dăduseră cu părerea cu privire la alegerea potrivită, şi Starlight câştigase la mustaţă. Locul părea desprins din anii '50, cu camere micuţe şi uşi

ce dădeau spre parcare. Samantha vorbise de două ori cu patronul, care îi promisese două camere alăturate, curate, cu televizoare, şi negociase un preţ redus de 25 de dolari pe noapte pentru fiecare încăpere. Mattie descria locul respectiv drept un „cuibuşor de nebunii", dar nu existau dovezi de întâlniri clandestine, cel puţin nu într-o luni după-amiază la 3.30. Celelalte optsprezece camere păreau nelocuite. Rufele spălate ale Pamelei fuseseră împachetate îngrijit în sacoşe de cumpărături. În timp ce le scoteau din maşină, Samantha realiză că micuţa familie făcea un prim mare pas înapoi în rândul lumii. Mandy şi Trevor erau încântaţi că vor sta la un motel, ba chiar că vor avea propria cameră. Pamela avea pasul mai uşor şi un zâmbet larg pe faţă. O îmbrăţişă strâns pe Samantha şi-i mulţumi pentru a mia oară. La plecare, cei trei rămaseră lângă maşină şi-i făcură cu mâna.

După o oră de şerpuit prin munţi şi de evitat camioane de cărbuni, Samantha ajunse pe Center Street din Colton la cinci fără un sfert. Depuse actele procesului intentat celor de la Top Market Solutions, plăti taxa de depunere cu un cec pe numele clinicii, completă formularele pentru expedierea citaţiei către inculpat, şi după ce termină, plecă de la registratură mândră de primul ei litigiu.

Se duse în grabă în sala de judecată, sperând că nu se terminase încă procesul pe acea zi. Sala era plină pe jumătate, aerul închis, şi puteai simţi tensiunea în timp ce oameni încruntaţi, în costume negre, fixau cu privirea cele şapte persoane din boxa juriului. Selectarea juraţilor se desfăşura anevoios; Donovan sperase să termine cu ea încă din prima zi.

El stătea lângă Lisa Tate, mama celor doi băieţi. Erau doar ei la masa reclamanţilor, aflată chiar lângă boxa juriului. În cealaltă parte a încăperii, la masa apărării, o mică oaste de tipi în costume negre forfotea întruna, toţi cu expresii aspre şi dezagreabile pe feţe, de parcă ar fi fost întrecuţi în faza iniţială a procesului.

Judecătorul se adresa noilor juraţi, dându-le instrucţiuni cu privire la ce puteau să facă în timpul procesului şi la ce nu. Aproape că se burzului la ei când îi făcu să promită să raporteze imediat orice contact cu persoane ce ar fi încercat să discute despre proces.

Samantha se uită la juraţi, încercând să-şi dea seama care erau cei doriţi de Donovan şi care ar fi mai degrabă favoriţii companiei miniere. Era imposibil de distins. Erau toţi albi, patru femei şi trei bărbaţi, cel mai tânăr la vreo 25 de ani, cel mai în vârstă de cel puţin 70. Cum ar fi putut cineva prezice dinamica de grup a juriului la momentul evaluării probelor?

Poate că Lenny Charlton, consultantul, ar fi putut s-o facă. Samantha îl observă aşezat trei rânduri mai în spate, urmărindu-i pe juraţi în vreme ce aceştia ascultau instrucţiunile judecătorului. Mai erau şi alţii care-i urmăreau, cel mai probabil consultanţi angajaţi de Strayhorn Coal şi de compania de asigurări. Toţi ochii erau aţintiţi asupra juraţilor. Erau bani mulţi în joc, şi sarcina lor era să decidă dacă-i oferă sau nu reclamantului.

Contrastul o făcu să surâdă pe Samantha. Aici, într-o sală de judecată şi într-o atmosferă tensionată, Donovan adusese încă o corporaţie bogată în faţa legii ca să răspundă pentru ticăloşiile sale. Avea să ceară daune de milioane. În săptămânile următoare, avea să intenteze un proces de un miliard de dolari celor de la Krull Mining, un caz care avea să se întindă pe mai mulţi ani şi care avea să-l coste o mică avere numai în cheltuieli de judecată. Ea, pe de altă parte, avea acum în servietă primul ei litigiu, unul prin care voia să obţină daune de 5 000 de dolari de la o agenţie obscură care oricum era probabil la un pas de faliment.

Donovan se ridică pentru a se adresa instanţei. Purta cel mai bun costum al său de avocat, un costum bleumarin care se mula elegant pe trupul său zvelt. Îşi ajustase puţin părul lung pentru această ocazie. Era proaspăt ras, ca niciodată. Se mişca prin sală de parcă ar fi fost la el acasă. Juraţii îi urmăreau fiecare mişcare şi-i sorbeau fiecare cuvânt când el anunţă că reclamantul era mulţumit cu juriul actual şi că nu voia să mai opereze modificări.

La 5.45, judecătorul declară închisă şedinţa de pe ziua respectivă. Samantha ieşi în grabă pentru a nu fi prinsă în trafic. Conduse până la şcoala unde erau înscrişi Mandy şi Trevor, la patru cvartale mai jos de tribunal. Vorbise de două ori cu directoarea în acea zi. Profesorii le pregătiseră temele. Directoarea auzise că familia

locuia într-o maşină şi era foarte îngrijorată. Samantha o asigură că acum stăteau într-un loc mai potrivit şi că situaţia dădea semne de ameliorare. Spera că aveau să poată reveni la şcoală peste câteva zile. Între timp însă, avea să se asigure că nu se opresc din învăţat şi că îşi fac temele.

La plecare, Samantha recunoscu în sinea ei că se simţea mai degrabă ca o lucrătoare de la asistenţa socială decât ca o avocată, fără ca asta să o deranjeze în vreun fel. La Scully & Pershing, munca pe care o făcea era mai potrivită pentru contabili sau analişti financiari, iar câteodată chiar pentru funcţionari de rând sau simpli birocraţi. Îşi tot reamintea că ea era avocată, deşi adeseori avea dubii în această privinţă.

În timp ce ieşea din Colton, o camionetă albă se luă după ea, apoi rămase în urmă. O urmări până în Brady, păstrând distanţa, dar fără să o piardă din vedere.

17

Pizzeriile din oraşele mari au avantajul unui segment de cunoscători, oameni născuţi în Italia sau urmaşi de-ai lor, oameni care înţeleg că pizza adevărată vine din Napoli, acolo unde blaturile sunt subţiri şi toppingurile simple. Localul preferat al Samanthei era Lazio's, o gaură într-un perete din Tribeca, unde bucătarii strigau în italiană în timp ce coceau blaturile în vetre de cărămidă. Ca multe alte lucruri din viaţa ei curentă, Lazio's era hăt departe. La fel şi pizza. Singurul loc din Brady unde puteai găsi una era un local din incinta unui mall. La fel ca majoritatea concernelor naţionale, nici Pizza Hut nu ajunsese încă în orăşelele din Apalaşia.

Pizza era groasă de două degete. Îl urmări pe vânzător tăind-o şi vârând-o într-o cutie. Opt dolari pentru o pizza cu pepperoni şi caşcaval, care părea să cântărească peste două kilograme. O duse la motelul unde familia Booker aştepta, uitându-se la televizor. Se spălaseră şi arătau mult mai bine în haine curate, fiind nespus de recunoscători pentru schimbare. Samantha veni şi cu vestea proastă a temelor pentru săptămâna viitoare, dar asta nu le strică buna dispoziţie.

Luară masa în camera Pamelei, mâncând pizza şi bând răcoritoare, cu Roata Norocului pe fundal. Copiii vorbiră despre şcoală, despre profesori şi despre prietenii lor din Colton. Transformarea prin care trecuseră în doar câteva ore era de-a dreptul uimitoare.

Speriaţi şi flămânzi, aproape că nu scoseseră o vorbă dimineaţa. Acum nu-i mai puteai opri.

După ce terminară pizza, Pamela făcu pe zbirul şi îi puse la învăţat. Se temea să nu rămână în urmă. După câteva obiecţii sfioase, ei se retraseră în camera lor şi trecură la treabă. Pe un ton scăzut, Samantha şi Pamela discutară despre litigiu şi despre implicaţiile acestuia. Cu puţin noroc, compania avea să-şi recunoască greşeala şi să cadă la învoială. Altminteri, Samantha avea să o aducă în faţa instanţei cât mai curând posibil. Reuşi să lase impresia unui avocat hârşit prin procese, fără să scape vreun indiciu că acesta era primul ei litigiu. De asemenea, plănuia să se întâlnească cu domnul Simmons la fabrica de lămpi şi să-i explice eroarea din care se ajunsese la poprire. Pamela nu era vreo datornică înveterată; mai degrabă se putea spune că fusese terfelită de nişte ticăloşi care abuzau de sistemul juridic.

La plecarea de la motelul Starlight, Samantha realiză că-şi petrecuse ultimele douăsprezece ore bătându-se pentru interesele Pamelei Booker şi ale copiilor săi. Dacă nu ar fi ajuns la clinică în acea dimineaţă, probabil că acum s-ar fi ascuns pe undeva, pe bancheta din spate a maşinii, flămânzi, înfriguraţi, speriaţi şi vulnerabili.

Telefonul ei mobil sună chiar când se schimba în blugi. Era Annette.

– Copiii sunt în camerele lor. Poţi veni la un ceai? o întrebă ea.

Chiar trebuiau să discute, să dea cărţile pe faţă şi să vadă ce o rodea pe Annette. Kim şi Adam se opriră din teme cât să o salute pe Samantha. Ei ar fi preferat să o aibă la cină seară de seară, ca să mai poată rămâne după aceea la televizor sau la un joc video. Samantha însă avea nevoie de spaţiu. Annette o ajuta, din punctul ăsta de vedere.

După ce copiii se întoarseră în camerele lor şi ceaiul fu turnat în cești, se aşezară în sufrageria semiîntunecată şi vorbiră despre ziua care se încheia. Annette îi dezvălui că erau o grămadă de oameni fără adăpost în munţi. Nu-i vezi cerşind pe străzi, ca în marile oraşe, deoarece de obicei au pe cineva care să-i lase să doarmă

într-o cameră sau într-un garaj o săptămână sau două. Cam toţi au rude prin apropiere. Nu există adăposturi pentru vagabonzi, nici ONG-uri specializate pe nişa respectivă. Ea avusese odată o clientă, o mamă al cărei fiu adolescent era bolnav mintal, cu accese de violenţă, şi femeia fusese nevoită să-l dea afară din casă. Băiatul ajunsese să locuiască într-un cort de sinistraţi, în pădure, furând şi trăind din mila oamenilor. Fusese cât pe ce să îngheţe iarna şi să se înece într-o inundaţie. Durase patru ani până fusese internat într-un azil. Însă fugise de acolo şi nu mai fusese văzut de-atunci. Mama încă se considera vinovată. O poveste foarte tristă.

Vorbiră despre familia Booker, despre Phoebe Fanning şi despre biata doamnă Crump, care nu ştia cui să-şi lase pământul moştenire. Asta îi aminti lui Annette de un alt client de-al ei, care avusese şi el nevoie de un testament gratuit. Omul avea destui bani deoarece nu cheltuia deloc – „un zgârie-brânză nepereche" – şi îi dăduse vechiul testament, unul întocmit de un avocat de pe aceeaşi stradă. Bătrânul nu avea familie, nu-şi agrea deloc rudele îndepărtate şi nu ştia cui să lase banii. Aşa că fostul avocat strecurase câteva paragrafe de aiureli indescifrabile prin care practic totul îi rămânea lui. După câteva luni, bătrânul intrase la bănuieli şi venise la Annette. Ea îi întocmise un testament mult mai simplu, unul prin care averea rămânea bisericii. După ce murise, avocatul respectiv plânsese la priveghi, la slujbă, la înmormântare, apoi îşi ieşise din minţi când aflase de celălalt testament. Tipul se potolise de-abia după ce Annette ameninţase că-l va raporta la baroul statal.

Kim şi Adam reapărură, de această dată în pijamale, ca să le ureze noapte bună. Annette se duse să-i culce. După ce reveni, îşi mai turnă nişte ceai în ceaşcă şi se aşeză în capătul canapelei. Sorbi uşor şi trecu la subiect.

– Ştiu că-ţi petreci destul de mult timp cu Donovan, rosti ea, de parcă ar fi fost ceva rău în asta.

Samantha nu putea nega; de ce-ar fi făcut-o, la urma urmei? De când trebuia să se justifice în faţa cuiva?

– Am zburat cu avionul sâmbăta trecută, şi cu o zi înainte am urcat pe Muntele Dublin. De ce?

– Ai grijă, Samantha. Donovan este un tip complicat, şi-n plus mai e şi însurat.

– Eu nu m-am culcat niciodată cu un bărbat însurat. Tu?

Annette ignoră întrebarea şi zise:

– Nu sunt sigură că asta contează prea mult pentru Donovan. Îi plac femeile, dintotdeauna i-au plăcut, şi acum, că locuieşte singur, nu cred că mai este vreuna în siguranţă. Omul are o reputaţie.

– Spune-mi de soţia lui.

– Judy este o fată frumoasă, dar nu se potrivesc. Ea e din Roanoke, fată de la oraş, s-ar putea zice, în orice caz, deloc obişnuită cu munţii. S-au cunoscut la facultate şi s-au chinuit să facă lucrurile să meargă. Se spune că femeia se căsătoreşte cu un bărbat crezând că-l poate schimba, fără să reuşească însă. Iar bărbatul se căsătoreşte cu o femeie crezând că ea nu se va schimba, însă ea se schimbă. Chiar ne schimbăm. Judy nu l-a putut schimba pe Donovan; cu cât încerca mai mult, cu atât el se opunea mai abitir. Ea însă s-a schimbat cu siguranţă. Când a venit în Brady nu mai ştia ce să facă pentru a se integra. Îşi făcuse o grădină şi făcea voluntariat pe unde apuca. Se duceau la biserică şi ea cânta în cor. Donovan a devenit tot mai obsedat de muncă şi urmările nu s-au lăsat aşteptate. Judy a încercat să-l facă să o lase mai moale, să nu ia chiar toate cazurile împotriva companiilor miniere, dar el pur şi simplu nu putea renunţa. Cred că fiica lor a fost picătura care a umplut paharul. Judy nu voia ca fata să înveţe la şcolile de-aici, ceea ce-i păcat; copiii mei se descurcă fără probleme.

– Şi căsnicia s-a încheiat?

– Cine ştie? Sunt despărţiţi de vreo doi ani. Donovan ţine la fiica lui ca la ochii din cap şi se duce să o vadă cu fiecare ocazie. Lumea zice că ei doi încearcă să găsească o soluţie, dar eu nu văd niciuna. El nu va pleca din munţi. Ea nu va pleca de la oraş. Am o soră care locuieşte în Atlanta; ne are copii. Soţul ei stă în Chicago, unde are o slujbă bună. El crede că Sudul este plin de oameni încuiaţi şi înapoiaţi. Ea crede că Chicago este un oraş mult prea rece şi dur. Niciunul, nici celălalt nu cedează, dar ambii susţin că sunt fericiţi

cu viaţa pe care o duc şi nu au de gând să se despartă. Bănuiesc că pentru unii merge şi-aşa. Mie însă mi se pare bizar.

– Şi ea nu ştie că el îşi face de cap?

– Nu ştiu ce ştie ea. Nu m-ar mira însă să se fi înţeles cumva, să fi optat pentru o relaţie deschisă.

Îşi feri privirea când spuse asta, de parcă ar fi ştiut mai multe decât recunoştea. Samantha pricepu abia acum ceea ce ar fi trebuit să-i fie evident de la bun început.

– Ţi-a zis el asta? o întrebă.

Părea puţin probabil ca Annette să speculeze într-o chestiune atât de intimă. Urmă o pauză, după care femeia rosti, fără prea mare convingere:

– Nu, sigur că nu.

Oare Donovan apela la replica preferată a bărbaţilor însuraţi: „Hai să ne facem de cap, scumpo, căci şi nevastă-mea face la fel?" Poate că Annette nu ducea atât de mult lipsa companiei precum pretindea. Şi iată cum descoperise o nouă piesă din puzzle. Să zicem că avea o aventură cu Donovan, carnală sau amoroasă, sau o combinaţie. Şi-acum noua fată care apăruse în oraş îi atrăsese atenţia lui. Tensiunea dintre ele era pură gelozie, ceva ce Annette nu ar fi admis niciodată, dar nici nu ar fi putut ascunde.

– Mattie şi Chester mi-au povestit câte ceva despre Donovan, zise Samantha. Ei cred că Judy s-a speriat când au început să fie hărţuiţi. Mi-au zis de apelurile anonime, de ameninţări, de maşini ciudate...

– Este adevărat, iar Donovan nu-i cel mai popular om din oraş. Munca lui scoate mulţi oameni din sărite. Judy a simţit asta pe pielea ei de câteva ori. Şi, cu cât trecea timpul, cu atât el devenea mai nesăbuit. Îi place să joace murdar, şi aşa câştigă multe cazuri. A făcut o grămadă de bani şi, aşa cum se întâmplă cu orice avocat pledant, trufia lui a crescut pe măsura contului bancar.

– Se pare că sunt foarte multe motive de despărţire.

– Mă tem că da, spuse ea gânditoare, dar fără prea mare convingere.

Îşi sorbiră ceaiul în tăcere câteva clipe. Samantha hotărî să meargă până la capăt, să afle adevărul gol-goluţ. Annette era mereu deschisă când discuta despre sex, deci merita încercat.

– S-a dat şi la tine?

– Nu. Am 45 de ani şi sunt mamă a doi copii. Mă consideră prea bătrână. Lui Donovan îi plac tinerelele.

Era o explicaţie destul de rezonabilă.

– Cineva anume?

– Nu chiar. L-ai cunoscut pe fratele său, Jeff?

– Nu, dar mi-a pomenit de el de câteva ori. E mai tânăr decât el, nu?

– Da, cu şapte ani. După ce mama lor s-a sinucis, băieţii au locuit pe unde-au apucat, iar Mattie l-a luat la ea pe Donovan, în vreme ce Jeff a ajuns la altă rudă de-a lor. Sunt foarte apropiaţi. Jeff a fost mai afectat de cele petrecute, s-a lăsat de facultate şi a umblat mai mult teleleu. Donovan a avut mereu grijă de frate-său, şi acum Jeff lucrează pentru el. N-are un post fix; e investigator, curier, gardă de corp, comisionar... Jeff face de toate. Unde mai pui că-i cel puţin la fel de arătos ca Donovan şi singur.

– Nu-mi caut pe cineva, dacă asta insinuezi.

– Mereu ne căutăm pe cineva, Samantha. Nu te amăgi. Poate că nu vrem ceva permanent, dar mereu căutăm iubirea, chiar şi în variantele ei mai efemere.

– Mă îndoiesc că mi-aş simplifica viaţa dacă m-aş întoarce la New York cu un muntean după mine. Că tot vorbeam de potriviri şi nepotriviri.

Annette râse. Tensiunea păru să se ridice, şi acum că Samantha ştia despre ce era vorba, nu mai era o problemă. Hotărâse deja că Donovan se apropiase cam mult. Era fermecător, captivant, foarte atrăgător, dar venea cu prea multe probleme după el. Cu excepţia primei lor întâlniri, Samantha simţise de fiecare dată că erau la un pas de a-şi smulge hainele de pe ei. Dacă ar fi acceptat să lucreze pentru el, ar fi fost şi mai greu, poate chiar imposibil să evite o aventură, fie şi din pură plictiseală.

Îşi spuseră noapte bună şi Samantha se întoarse în apartamentul ei. În timp ce urca treptele întunecate de deasupra garajului, o întrebare i se înfiripă în minte. De câte ori îşi dusese oare Annette copiii la culcare, coborând apoi în cuibuşorul ei de nebunii pentru o hârjoneală scurtă cu Donovan?

Ceva îi spunea că asta se întâmplase des. Foarte des.

18

Samantha găsi fabrica de lămpi într-un parc industrial de la marginea oraşului Brushy din comitatul Hopper. Majoritatea clădirilor metalice fuseseră abandonate. Cele încă folosite aveau în parcări câteva maşini şi furgonete. Era o imagine tristă, dar reprezentativă pentru o economie intrată de mult în declin, departe de previziunile optimiste ale Camerei de Comerţ.

La început, la telefon, domnul Simmons îi zisese că nu are timp de întâlniri, dar Samantha insistase, punându-şi tot şarmul la bătaie, şi obţinuse promisiunea unei audienţe de treizeci de minute. La recepţie aerul era îmbâcsit de fum de ţigară, iar podeaua acoperită cu linoleum nu mai fusese măturată de săptămâni bune. O funcţionară morocănoasă o conduse pe Samantha într-o cameră aflată în capătul holului. Prin pereţii subţiri răzbăteau nişte voci. Utilajele mugeau undeva, mai în spate. Întreaga operaţiune lăsa senzaţia unei afaceri care se străduia din răsputeri să nu împărtăşească soarta vecinilor din parcul industrial, producând lămpi ieftine pentru moteluri ieftine şi oferind salarii minime, fără alte beneficii. Pamela Booker îi mărturisise că avantajele însemnau o săptămână de concediu fără plată şi trei zile de concediu medical, tot fără plată. Nici vorbă de asigurare medicală.

Samantha se calmă gândindu-se la toate întâlnirile pe care le avusese în trecut, întâlniri cu cei mai mari ticăloşi din lume, oameni putred de bogaţi care puseseră mâna pe Manhattan şi călcau în picioare pe oricine le stătea în cale. Îi văzuse pe aceşti indivizi

spulberându-i şi mâncându-i cu fulgi cu tot pe şefii ei, inclusiv pe Andy Grubman, unul dintre puţinii oameni de care i se mai făcea dor din când în când. Îi auzise zbierând, ameninţând şi înjurând, iar în câteva rânduri diatribele lor o vizaseră pe ea. Însă supravieţuise. Indiferent cât de netrebnic ar fi fost domnul Simmons, omul era un biet mieluşel în comparaţie cu aceşti monştri.

Tipul se dovedi a fi surprinzător de amabil. O întâmpină, îi oferi un scaun în biroul său ieftin şi închise uşa.

– Vă mulţumesc că m-aţi primit, rosti ea. Voi fi cât se poate de concisă.

– Vreţi o cafea? o întrebă el, politicos.

Ea se gândi la praful şi la norii de fum de ţigară şi aproape că putu vizualiza petele maronii de pe pereţii ibricului de cafea.

– Nu, mulţumesc.

El aruncă o privire la picioarele ei, aşezându-se la birou şi relaxându-se de parcă avea toată ziua la dispoziţie. Ea realiză că omului îi cam fugeau ochii după femei. Începu prin recapitularea ultimelor peripeţii ale familiei Booker. El fu impresionat: nu ştia că au rămas pe drumuri. Îi dădu o copie redactată şi legată a documentelor, ghidându-l pas cu pas prin hăţişul juridic. Ultimul act era o copie a litigiului pe care îl înaintase în ziua precedentă, şi îl asigură că nu mai era nicio cale de scăpare pentru Top Market Solutions. „I-am lovit unde îi e mai greu voinicului", făcu ea, alegând intenţionat o exprimare mai deocheată pentru a-i observa reacţia; el zâmbi din nou.

Pe scurt, vechea datorie de pe cardul de credit expirase şi cei de la Top Market ştiau asta. Poprirea nu ar fi trebuit dispusă de la bun început, iar salariul Pamelei Booker ar fi trebuit să rămână neatins. Femeia ar fi trebuit să-şi păstreze slujba.

– Şi acum vreţi să-i dau postul înapoi? întrebă el, spunând lucrurilor pe nume.

– Da, domnule. Dacă îşi primeşte slujba înapoi, poate supravieţui. Copiii ei trebuie să meargă la şcoală. Noi o putem ajuta să-şi găsească o locuinţă. Eu îi voi târî pe cei de la Top Market prin tribunale, îi voi face să-i dea înapoi tot ce i-au luat pe nedrept, şi ea va primi o sumă frumuşică drept compensaţii. Dar asta va dura o

vreme. Momentan are nevoie de vechea ei slujbă. Şi ştiţi că aşa ar fi corect.

Lui îi pieri zâmbetul şi se uită la ceas.

– Uitaţi ce-o să fac. Dacă obţineţi revocarea afurisitului ăluia de ordin de poprire ca să nu-mi mai dea bătăi de cap, eu o pun la loc pe statul de plată. Cât credeţi că va dura?

Samantha nu avea habar, dar rosti instinctiv:

– Cam vreo săptămână, poate.

– Deci, ne-am înţeles?

– Ne-am înţeles.

– Pot să vă pun o întrebare?

– Sigur că da.

– Care este tariful dumneavoastră pe oră? Eu am un tip din Grundy, pe care nici nu-l prea duce capul, care-mi răspunde greu la telefon şi se mişcă în reluare, şi mă taxează cu două sute de dolari pe oră. Poate că suma asta nu-i cine ştie ce în lumea celor cu bani, dar vedeţi şi dumneavoastră cum arată lucrurile pe-aici. I-aş da mai mult de lucru, dar chiar nu merită, la naiba! Am tot căutat, însă nu sunt prea mulţi avocaţi mai acătării prin părţile astea. Mă gândesc că dumneavoastră trebuie să fiţi extrem de rezonabilă dacă vă poate angaja Pamela Booker. Deci, la ce tarif lucraţi?

– Nu am tarif. E zero. El rămase cu gura căscată. Lucrez pentru o clinică de asistenţă juridică, adăugă ea.

– Ce-i aia?

– Oferim servicii juridice gratuite persoanelor cu venituri mici.

Noţiunea îi era complet străină tipului. Zâmbi şi întrebă:

– Primiţi şi fabrici de lămpi?

– Nu, îmi pare rău. Doar oameni săraci.

– Dar pierdem bani, vă jur! Vă arăt bilanţurile contabile.

– Vă mulţumesc, domnule Simmons.

În timp ce gonea înapoi spre Brady cu vestea cea bună, se gândi la modalităţile prin care putea obţine revocarea ordinului de poprire. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama cât de puţine ştia despre noţiunile elementare de practică a dreptului.

În New York rareori pleca de la birou direct acasă. Erau prea multe baruri, prea mulţi tineri specialişti de vânat, prea multă conectare, socializare, combinare şi, ca s-o spună pe-a dreaptă, prea multă băutură de băut. În fiecare săptămână mai descopereau un bar sau un club nou, care trebuia vizitat înainte ca restul lumii să afle de el şi să dea năvală.

Orele de după program erau diferite în Brady. Nu fusese încă în vreun bar; de pe stradă cele două localuri păreau destul de dubioase. Nu apucase să cunoască încă un tânăr specialist neînsurat. Aşa că alegerile ei se rezumau la (1) a-şi pierde vremea pe la birou ca să nu trebuiască (2) să se întoarcă acasă şi să se uite pe pereţi. Şi Mattie prefera ca ea să rămână pe-acolo, aşa că, în fiecare după-amiază după ora 5.30 venea desculţă să o caute pe Samantha. Ritualul lor era în permanentă schimbare, dar momentan el includea băutul unui suc dietetic în sala de conferinţe şi bârfitul. Samantha era curioasă să afle mai multe despre posibila idilă dintre Annette şi Donovan, dar nu era momentul. Poate altă dată, poate într-o bună zi când va avea mai multe dovezi sau, cel mai probabil, niciodată. Era prea nouă în oraş ca să se amestece în chestiuni atât de sensibile. În plus, ştia că Mattie se purta ca o cloşcă cu nepotul ei.

Tocmai se aşezaseră confortabil şi se pregăteau de o jumătate de oră de sporovăială când se auzi soneria de la intrare. Mattie se încruntă şi zise:

– Probabil am uitat să încui.

– Mă duc eu să văd, rosti Samantha, iar Mattie se duse să-şi caute pantofii.

Erau soţii Ryzer, Buddy şi Mavis, veniţi din inima pădurii, presupuse Samantha după o examinare sumară şi o scurtă prezentare. Aveau actele îndesate în două sacoşe de cumpărături, cu petele de rigoare.

– Ne trebuie un avocat, zise Mavis.

– Nimeni nu vrea să-mi ia cazul, adăugă Buddy.

– Care-i problema? întrebă Samantha.

– Silicoză, replică el.

În sala de conferinţe, Samantha ignoră sacoşele şi notă informaţiile esenţiale. Buddy avea 41 de ani şi lucra de douăzeci de ani într-o mină de suprafaţă deţinută de Lonerock Coal, cel de-al treilea producător din Statele Unite. În prezent câştiga 22 de dolari pe oră ca şofer de excavator la Mina Murray Gap din comitatul Mingo, Virginia de Vest. Vorbea sacadat, cu opinteli, şi din când în când Mavis intervenea în locul său. Aveau trei copii, toţi adolescenţi „încă la şcoală". Aveau casă cu ipotecă. Suferea de silicoză provocată de praful de cărbune inhalat în timpul turelor sale de douăsprezece ore.

Mattie îşi găsise în sfârşit pantofii şi intră în încăpere. Se prezentă în faţa soţilor Ryzer, se uită lung la sacoşe, se aşeză lângă Samantha şi începu să ia şi ea notiţe. La un moment dat spuse:

– Avem tot mai multe cazuri de silicoză printre minerii de suprafaţă. Nu ştim sigur care-i cauza, dar una dintre variante este lungirea turelor, care vă face să inhalaţi mai mult praf.

– O are de mult, rosti Mavis. Însă e mai rău pe lună ce trece.

– Dar trebuie să lucrez în continuare, interveni Buddy.

Cu vreo doisprezece ani în urmă, undeva prin 1996, nu mai erau siguri când anume, el începuse să observe că are probleme de respiraţie şi că nu-i dă pace tusea. Nu fumase niciodată, fusese mereu sănătos şi activ de fel. Într-o duminică, în timp ce juca softball cu copiii, începuse să respire atât de greu, încât crezuse că face atac de cord. Abia atunci îi destăinuise lui Mavis problemele sale. Tusea continuase şi într-unul din accese el observă o mucozitate neagră pe şerveţelele folosite. Nu ceruse ajutor social, de teama represaliilor celor de la Lonerock, şi continuase să lucreze fără să scoată o vorbă. Într-un final, în 1999, depusese o cerere în conformitate cu legea federală pentru silicoză. Fusese consultat de un medic atestat de Departamentul Muncii. Suferea de cea mai gravă formă de silicoză, cunoscută mai formal drept pneumocoza complicată a minerilor. Guvernul le impusese celor de la Lonerock să înceapă să-i plătească un ajutor social lunar de 939 de dolari. El continuase să lucreze şi starea lui de sănătate continuase să se deterioreze.

Aşa cum se întâmpla de obicei, Lonerock Coal contestase în instanţă hotărârea guvernamentală şi refuzase să înceapă plăţile.

Mattie, care avusese de-a face cu silicoza toată viaţa ei, continuă să-şi ia notiţe, clătinând din cap. Putea să scrie povestea omului şi-n somn.

– Au făcut recurs? zise Samantha.

Cazul părea foarte simplu.

– Mereu fac recurs, îi explică Mattie. Şi tot atunci aţi făcut cunoştinţă cu băieţii de la Casper Slate, nu-i aşa, oameni buni? Soţii îşi plecară capetele la auzul numelui. Mattie se uită la Samantha şi-i spuse: Casper Slate sunt o gaşcă de tâlhari în costume scumpe, care pretind că-s mare cabinet de avocatură, cu sediul în Lexington şi cu filiale prin toată Apalaşia. Oriunde găseşti o companie minieră, dai neapărat şi peste Casper Slate, care se ocupă de treburile murdare. Companiile pe care le apără deversează chimicale în râuri, poluează oceanele, ascund deşeuri toxice, încalcă standardele de puritate a aerului, îşi tratează discriminatoriu angajaţii, aranjează licitaţiile guvernamentale... Orice comportament ilegal sau imoral e tocmai bun de apărat pentru Casper Slate. Însă specialitatea lor constă în legislaţia minieră. Firma a fost fondată în bazinul carbonifer acum o sută de ani, şi aproape toate marile companii apelează la ea. Sunt complet lipsiţi de scrupule şi de etică. Sunt porecliţi Castrate[1], şi pe bună dreptate.

Buddy nu-şi putu înăbuşi o sudalmă înfundată. Neavând avocat, el şi Mavis fuseseră siliţi să se lupte cu o hoardă de la Casper Slate, avocaţi care cunoşteau procedurile până în cel mai mic detaliu şi ştiau exact cum să manipuleze sistemul federal pentru combaterea silicozei. Buddy fusese consultat de medicii lor – adică medicii ale căror cercetări erau finanţate de industria cărbunelui – şi aceştia nu descoperiseră dovezi de silicoză. Boala lui fu pusă pe seama unei tumori benigne de pe plămânul stâng. La doi ani după ce făcuse cerere pentru ajutor social, decizia iniţială fusese inversată de un

[1] Castrează (n.tr.)

judecător de la secţia de contencios administrativ, pornind de la rapoartele medicale întocmite de medicii companiei Lonerock.

– Avocaţii lor exploatează slăbiciunile din sistem, spuse Mattie, iar medicii lor caută tot felul de explicaţii alternative la silicoză. Nu-i de mirare că doar vreo 5% dintre minerii cu silicoză primesc ajutor social. Foarte multe cereri întemeiate sunt respinse, şi foarte mulţi mineri sunt descurajaţi să-şi caute dreptatea în instanţă.

Era trecut de şase după-amiaza şi întâlnirea putea să se întindă de-a lungul a ore bune.

– Uite ce-i, oameni buni, zise Mattie, vom citi materialele pe care ni le-aţi adus şi vom lua în cosiderare cazul vostru. Daţi-ne câteva zile şi vă sunăm noi. Nu ne sunaţi voi. Nu vom uita de caz, dar va dura o vreme până vom parcurge toate documentele. Ne-am înţeles?

Buddy şi Mavis zâmbiră şi le mulţumiră politicos.

– Am bătut la uşile multor avocaţi, de peste tot, însă nimeni n-a vrut să ne ajute, spuse femeia.

– Vă mulţumim că măcar ne-aţi ascultat, adăugă Buddy.

Mattie îi urmări până la recepţie, observând cum Buddy se chinuie să respire şi se clatină ca un moş de 90 de ani. După ce plecară, ea se întoarse în sala de conferinţe şi se aşeză în faţa Samanthei. După câteva secunde o întrebă:

– Ce părere ai?

– Ce părere să am? Omul are 41 de ani şi arată ca unul de 60. E greu de crezut că încă mai lucrează.

– Îl vor concedia în curând, susţinând că-i un factor de risc pentru ceilalţi, ceea ce probabil că este adevărat. Lonerock Coal şi-a desfiinţat sindicatele acum douăzeci de ani, deci nu există protecţie reală. Va rămâne fără loc de muncă şi fără noroc. Şi va muri în chinuri groaznice. L-am urmărit pe tata împuţinându-se sub ochii mei şi trăgând de fiecare suflare până la sfârşit.

– Este motivul pentru care faci asta.

– Da. Donovan a făcut Dreptul cu un singur ţel în minte – să lupte împotriva companiilor miniere la un alt nivel. Eu am dat la Drept dintr-un singur motiv – ca să ajut minerii şi familiile acestora.

Nu câştigăm micile noastre războaie, Samantha; inamicul este prea mare şi prea puternic. Nu putem decât spera să tragem de fiecare caz în parte, încercând să facem o diferenţă în vieţile clienţilor noştri.

– Vei lua cazul?

Mattie sorbi prin pai, ridică din umeri şi zise:

– Cum l-aş putea refuza?

– Exact.

– Nu-i atât de uşor, Samantha. Nu putem prelua toate cazurile de silicoză. Sunt prea multe. Avocaţii particulari nu le iau pentru că nu sunt plătiţi decât la sfârşit, şi asta doar în caz de victorie. Şi sfârşitul nu pare să mai vină. Nu-i deloc neobişnuit ca un caz de silicoză să se lungească pe zece, cincisprezece, chiar douăzeci de ani. Nu-i poţi învinovăţi pe avocaţii particulari că refuză, aşa că la noi ajung foarte mulţi oameni. Jumătate din cazurile mele sunt legate de silicoză, şi dacă nu aş mai refuza unele din când în când, nu mi-aş putea reprezenta ceilalţi clienţi. O nouă sorbitură şi Mattie o măsură îndeaproape. Pe tine te interesează ceva anume?

– Nu ştiu. Aş vrea să fiu de ajutor, dar nu ştiu de unde să încep.

– La fel ca în celelalte cazuri, nu?

Zâmbiră şi savurară momentul.

– Iată care-i problema, zise Mattie. Cazurile astea se lungesc cu anii deoarece companiile miniere luptă din răsputeri şi au de partea lor toate resursele necesare. Timpul e de partea lor. Minerul moare, în cele din urmă, înainte de vreme, deoarece nu există leac pentru boala asta. Odată ce îţi intră în corp praful de cărbune, nu mai poate fi scos sau eliminat. Odată ce se instalează silicoza, situaţia se înrăutăţeşte constant. Companiile miniere riscă mult şi mituiesc grefierele, pentru a tărăgăna cazurile. Fac ca totul să se desfăşoare atât de greu şi de anevoios, încât să descurajeze nu doar minerul bolnav, ci şi pe prietenii lui. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care luptă atât de încrâncenat. Un alt motiv este înfricoşarea avocaţilor. Tu o să te întorci la New York peste câteva luni şi la plecare vei lăsa în urma ta nişte dosare care vor ajunge tot pe birourile noastre. Gândeşte-te la asta, Samantha. Ai compasiune, ai perspective frumoase pentru genul ăsta de muncă, dar eşti doar în trecere pe-aici.

Ești o fată de la oraș și ești mândră de asta. Nu că ar fi ceva rău. Dar gândește-te la biroul tău și la ziua în care vei pleca, precum și la munca neterminată pe care o vei lăsa în urmă.

– Bună observație.

– Mă duc acasă. Sunt obosită și Chester a zis că mâncăm ce-a mai rămas din weekend. Ne vedem mâine-dimineață.

– Noapte bună, Mattie.

Mult după ce plecă șefa ei, Samantha rămase în penumbra sălii de conferințe, gândindu-se la soții Ryzer. Din când în când se mai uita la sacoșele pline cu tristul istoric al luptei lor de a primi ce li se cuvenea. Și iat-o și pe ea, o avocată cât se poate de destoinică și de calificată, cu mintea și resursele necesare pentru a oferi asistență reală, pentru a veni în ajutorul celor aflați la restriște.

De ce se temea? De ce nu îndrăznea mai mult?

Brady Grill închidea la opt. Îi era foame, așa că ieși pentru o scurtă plimbare. Trecu pe lângă cabinetul lui Donovan și observă că toate luminile erau aprinse. Se întrebă cum se derula procesul Tate, dar știa că era prea ocupat ca să stea la taclale cu ea. Cumpără un sandvici de la cafenea, se întoarse cu el în sala de conferințe și goli cu grijă sacoșele soților Ryzer.

Nu mai făcuse o noapte albă la birou de săptămâni bune.

19

Samantha nu mai trecu pe la birou miercuri dimineaţă, plecând din oraş chiar când începeau să-şi facă rondul autobuzele şcolilor, ceea ce nu se dovedi a fi cea mai inspirată decizie. Traficul pe şoseaua sinuoasă înainta anevoie, oprindu-se şi aşteptând până când copii de 10 ani adormiţi şi împovăraţi de ghiozdane binevoiau să urce la bord. După ce trecură muntele şi intrară în Kentucky, autobuzele dispărură, iar camioanele de cărbuni ocupară drumurile. După o oră şi jumătate se apropie de orăşelul Madison, din Virginia de Vest, şi se opri, aşa cum i se indicase, la un magazin de ţară, sub un semn Conoco şters. Buddy Ryzer stătea la o masă din spate, bându-şi cafeaua şi citind un ziar. Se bucură să o vadă pe Samantha şi i-o prezentă unuia dintre amicii săi drept „noua mea avocată". Ea nu comentă, scoţând un dosar cu autorizaţiile necesare pentru obţinerea tuturor actelor sale medicale.

În 1997, înainte ca el să îşi depună plângerea împotriva celor de la Lonerock Coal, Buddy fusese supus unei consultaţii de rutină. O radiografie dezvăluise o mică excrescenţă pe plămânul său drept. Medicul lui fusese convins că era ceva benign, şi avusese dreptate. După o operaţie de două ore, îi extirpase excrescenţa şi îi trimisese pe Buddy şi pe Mavis acasă cu vestea cea bună. Cum operaţia nu avusese nimic de-a face cu plângerea depusă de el mai târziu în vederea obţinerii ajutorului social pentru silicoză, nu mai fusese adusă în discuţie. Mattie considera că era absolut necesar să se strângă toate actele medicale, motiv pentru care Samantha venise

în Madison. Destinația ei era spitalul din Beckley, Virginia de Vest, localitate de 20 000 de locuitori.

Buddy o conduse până la mașină, și când rămaseră în sfârșit singuri, ea îl informă că erau în continuare în faza investigațiilor. Nu se luase încă o decizie în privința acceptării sale drept client. Urmau să îi examineze dosarul și așa mai departe. Buddy zise că înțelegea, dar se vedea limpede că era entuziast. Avea să sufere cumplit dacă îl refuzau acum.

Porni spre Beckley, kilometrul zero pentru decopertări, aflat la o oră distanță prin inima bazinului carbonifer. Era atât de mult praf în aer, încât se întrebă dacă un motociclist care ar fi trecut pe acolo nu ar fi putut face silicoză. Găsi fără probleme spitalul din Beckley, croindu-și drum până ajunse la funcționarul potrivit de la arhivă. Completă cereri, îi înmână autorizațiile semnate de domnul Ryzer și așteptă. Trecu o oră, timp în care trimise e-mailuri tuturor persoanelor care îi veniră în minte. Se afla într-o încăpere aglomerată, fără ferestre sau ventilație. Mai trecu o jumătate de oră. Se deschise o ușă și funcționarul împinse un cărucior prin ea. Pe cărucior se vedea o cutie, ceea ce era o mare ușurare. Poate că verificarea documentelor nu avea să dureze o veșnicie totuși.

– Domnul Aaron F. Ryzer, internat pe 15 august 1997, zise funcționarul.

– Exact. Vă mulțumesc.

Funcționarul plecă fără să mai spună ceva. Samantha scoase primul dosar și se pierdu în curând în detaliile nespus de banale ale internării și operației. Aparent, patologul care întocmise rapoartele nu știa că pacientul era miner, nici nu căutase posibile semne ale silicozei. În primele sale etape, boala nu era ușor de depistat, și în acel moment, în august 1997, Buddy manifesta simptome, dar nu-și înaintase încă plângerea. Medicul avusese o sarcină precisă – extirparea excrescenței, verificarea caracterului său benign, coaserea pacientului și externarea lui. Nu se petrecuse nimic remarcabil în timpul operației sau al șederii lui Buddy în spital.

Doi ani mai târziu, după ce Buddy depusese plângerea pentru contractarea silicozei, avocații de la Casper Slate își făcură simțită

prezenţa, scotocindu-i istoricul medical. Ea citi prima lor scrisoare către patologul din Beckley. Dăduseră peste operaţia din 1997, unde găsiseră fotografiile ţesutului pulmonar. Îi ceruseră medicului să trimită fotografiile unor experţi preferaţi de firma lor, un doctor Foy din Baltimore şi un doctor Aberdeen din Chicago. Din cine ştie ce motiv, doctorul Foy copiase rezultatele patologului din Beckley, concluzionând că ţesutul demonstra instalarea pneumoconiozei sau silicoza complicată. Cum patologul nu îl mai trata pe Buddy, nu făcuse nimic cu această informaţie. Şi, dat fiind că Buddy nu avea avocat la vremea respectivă, nimeni nu mai verificase documentele pe care le ţinea acum în mână Samantha.

Samantha trase aer în piept. Se aşeză, fără să lase raportul din mâini, şi mai trecu o dată prin el. În acel moment se părea că, la începutul lui 2000, avocaţii de la Casper Slate aflaseră de la cel puţin unul dintre experţii lor că Buddy avea silicoză din 1997, însă îi contestaseră cererea şi avuseseră câştig de cauză într-un final.

Omul nu primise ajutor social, revenind în mină în vreme ce avocaţii de la Casper Slate îngropaseră probele cruciale.

Îl deranjă pe funcţionar, care acceptă fără nicio tragere de inimă să-i facă nişte fotocopii, la jumătate de dolar pagina. După trei ore petrecute în măruntaiele spitalului, Samantha văzu lumina soarelui şi evadă de-acolo. Conduse prin oraş vreo cincisprezece minute înainte să zărească clădirea federală, unde, cu şapte ani în urmă, Buddy Ryzer îşi prezentase cazul în faţa judecătorului. Singurul lui avocat fusese Mavis. Înfruntaseră o ceată de avocaţi scumpi de la Castrate, avocaţi care trudeau zilnic în universul obscur al sistemului federal pentru combaterea silicozei.

Când Samantha intră în holul gol al clădirii, fu percheziţionată practic de doi paznici fără nume. Un ghid de lângă lifturi o îndrumă spre o cameră cu dosare de la etajul doi. Un funcţionar, titular pe post şi protejat de legea federală, o întrebă într-un final ce voia. Căuta un dosar de silicoză, explică ea cât putu de politicos. Sigur că documentele ei nu erau în regulă. Funcţionarul se încruntă şi se purtă de parcă tocmai se comisese o infracţiune. Scoase câteva formulare necompletate şi turui instrucţiuni despre modalitatea

adecvată de accesare a unui asemenea dosar. Plecă de-acolo furioasă.

A doua zi dimineaţă, la ora nouă, Samantha se întâlni din nou cu Buddy la benzinăria Conoco din Madison. Omul era încântat să-şi vadă avocata a treia zi la rând şi i-o prezentă lui Weasel, patronul magazinului. „Vine tocmai din New York", rosti Buddy mândru, ca şi cum cazul lui ar fi fost atât de important, încât fusese nevoie de aducerea unui as în domeniul juridic. După ce terminară cu actele, îşi luară rămas-bun şi ea porni înapoi spre tribunalul din Beckley. Războinicii înarmaţi care păziseră cu străşnicie miercuri holul de la intrare plecaseră la pescuit joi. Nu era nimeni care să o pipăie. Detectorul de metale era scos din priză. Teroriştii ceva mai isteţi care ar fi monitorizat Beckley nu trebuiau decât să aştepte până joi ca să dejoace măsurile celor de la Siguranţa Naţională şi să arunce în aer clădirea.

Acelaşi funcţionar îi verifică formularele, căutând zadarnic un pretext pentru a-i respinge cererile, dar nu reuşi să-i găsească nod în papură. Îl urmă până într-o încăpere masivă cu fişete metalice pline cu mii de cazuri vechi. El apăsă nişte butoane de pe un monitor; se auzi huruit de maşinărie şi rafturile se urniră din loc. Deschise raftul şi scaose patru dosare mari. „Puteţi sta la una dintre aceste mese", rosti el, arătându-i-le de parcă ar fi fost ale lui. Samantha îi mulţumi, îşi goli servieta, se aşeză comod şi îşi scoase pantofii.

Şi Mattie era desculţă marţi după-amiază, când Samantha reveni la birou. Toată lumea plecase şi uşa de la intrare era încuiată. Se duseră în sala de conferinţe ca să poată urmări traficul de pe strada principală în timp ce vorbeau. De-a lungul carierei sale de treizeci de ani ca avocată, şi îndeosebi în ultimii douăzeci şi şase de ani petrecuţi la clinică, Mattie avusese încleştări repetate cu băieţii de la Casper Slate (erau numai bărbaţi acolo – nicio femeie). Stilul lor agresiv întrecea adeseori măsura, alunecând spre lipsa de etică şi poate chiar spre comportamente infracţionale. În urmă cu vreo zece ani, ea recursese la măsura extremă de a depune la baroul din Virginia o reclamaţie de încălcare a eticii profesionale împotriva

firmei. Doi avocaţi de la Castrate fuseseră mustraţi, nimic serios, şi după ce se terminase totul ajunsese la concluzia că nu meritase bătaia de cap. Drept represalii, firma o luase în cătare şi juca şi mai murdar împotriva ei când se confruntau într-un caz de silicoză. Clienţii ei avuseseră de suferit, şi ea regreta acum că înfruntase firma faţiş. Îi ştia bine pe doctorii Foy şi Aberdeen, doi cercetători renumiţi şi eminenţi care intraseră pe statul de plată al companiilor miniere cu mulţi ani în urmă. Spitalele unde lucrau primeau milioane de dolari prin intermediul donaţiilor de la industria cărbunelui.

Chiar dacă ştia firma ca pe un cal breaz, Mattie tot rămase surprinsă când află ce descoperise Samantha. Citi copia raportului doctorului Foy către patologul din Beckley. În mod straniu, nici Foy şi nici Aberdeen nu fuseseră pomeniţi în audierea din cazul Ryzer. Raportul medical al lui Foy nu fusese pus la dosar; avocaţii de la Casper Slate preferaseră să folosească alţi medici, iar aceştia nu menţionaseră deloc rezultatele doctorului Foy. Oare li se aduseseră la cunoştinţă aceste rezultate?

– Puţin probabil, credea Mattie. Avocaţii ăştia sunt renumiţi pentru faptul că ascund probele care nu ajută compania minieră. Putem presupune, fără să ne temem că greşim, că ambii medici au văzut ţesutul pulmonar şi au tras aceeaşi concluzie: Buddy avea silicoză complicată. Aşa că avocaţii au îngropat rezultatele şi au căutat alţi experţi.

– Cum poţi îngropa probe? întrebă Samantha, o întrebare pe care şi-o tot repeta de ore bune.

– Pentru tipii ăştia e floare la ureche. Nu uita că asta s-a întâmplat în faţa unui judecător de drept administrativ, nu a unui judecător federal. A fost o audiere, nu un proces. Într-un proces adevărat există reguli stricte cu privire la aducerea la cunoştinţă şi dezvăluirea completă; însă lucrurile nu stau la fel în audierile din cazurile de silicoză. Regulile sunt mult mai laxe, iar indivizii ăştia îşi petrec decenii întregi sucindu-le şi manipulându-le. În aproape jumătate din cazuri, minerul, la fel ca Buddy, nu are avocat, deci nu se poate vorbi de o luptă dreaptă.

– Asta înţeleg, dar explică-mi cum au putut avocaţii de la Lonerock Coal să ştie cu siguranţă că Buddy avea boala încă din 1997, apoi să muşamalizeze totul găsind alţi medici care au depus mărturie, sub jurământ, că el nu suferea de silicoză.

– Au putut pentru că sunt nişte escroci.

– Şi nu putem face nimic în privinţa asta? Mie îmi miroase a fraudă şi conspiraţie. De ce nu pot fi trimişi în judecată? Dacă i-au făcut asta lui Buddy Ryzer, pun pariu că au mai făcut-o şi în alte o mie de cazuri.

– Parcă nu-ţi plăceau litigiile.

– Mă dau şi eu pe brazdă. Pur şi simplu nu-i corect, Mattie.

Mattie zâmbi, savurându-i indignarea. „Am trecut toţi prin asta", se gândi ea.

– Ar fi un efort colosal să te iei de o firmă atât de puternică precum Casper Slate.

– Da, ştiu asta, şi sunt conştientă că habar nu am despre litigii. Dar frauda rămâne fraudă, şi în cazul ăsta este chiar uşor de dovedit. Nu-i deconspirarea fraudei primul pas spre daune punitive?

– Posibil, însă nicio firmă de avocatură de aici nu va intenta proces direct celor de la Casper Slate. Ar costa o avere, ar dura mulţi ani şi, chiar dacă s-ar obţine un verdict favorabil, acesta nu ar putea fi menţinut la apel. Nu uita că în Virginia de Vest judecătorii de la Curtea Supremă sunt aleşi prin vot, şi ştii şi tu cine face cele mai mari contribuţii în campaniile lor electorale.

– Atunci trebuie duşi în faţa unei curţi federale.

Mattie se gândi o clipă la asta, apoi zise:

– Nu ştiu. Nu mă pricep prea bine la genul acesta de litigii. Ar trebui să-l întrebi pe Donovan.

Se auzi o bătaie în uşă, dar niciuna din ele nu se clinti. Era trecut de ora şase, aproape că se întunecase, şi pur şi simplu nu se mai simţeau în stare să primească încă un client neanunţat. După ce mai bătu o dată la uşă, persoana respectivă plecă. Samantha întrebă:

– Deci, cum procedăm cu cererea lui de ajutor social?

– Vrei să iei cazul?

– Da. Nu mai pot da înapoi acum că ştiu atâta. Dacă mă ajuţi, înaintez acţiunea în instanţă şi mă războiesc cu ei.

– Bine. Primii paşi sunt uşori. Depui cererea şi aştepţi examenul medical. După ce primeşti rezultatele, presupunând că acestea sunt conforme cu aşteptările noastre, trebuie să ai răbdare vreo şase luni înainte ca directorul districtual să aprobe cererea şi să acorde ajutorul social, care a ajuns acum la 1 200 de dolari pe lună. Lonerock va contesta decizia, şi atunci va începe adevăratul război. Aşa se desfăşoară lucrurile de obicei. Totuşi, în acest caz noi vom cere instanţei să reconsidere vechea decizie în lumina noilor probe şi vom cere acordarea ajutorului începând de la prima solicitare făcută. Probabil vom obţine şi asta, iar Lonerock va face recurs.

– Putem ameninţa compania şi avocaţii cu denunţul?

Mattie surâse, aparent amuzată de sugestie.

– Există oameni pe care îi putem ameninţa deoarece suntem avocaţi, şi clienţii noştri au dreptate, Samantha. Însă mai sunt şi oameni cu care-i mai bine să nu ne punem. Scopul nostru este să obţinem o sumă cât mai mare pentru Buddy Ryzer, nu să declanşăm o cruciadă împotriva avocaţilor ticăloşi.

– Pare un caz perfect pentru Donovan.

– Atunci întreabă-l. Că tot veni vorba: vrea să trecem pe la el, să bem ceva. S-a terminat faza depoziţiilor şi juriul ar trebui să delibereze până mâine la amiază. Din ce spune el, lucrurile au mers bine şi se simte foarte încrezător.

– Asta nu-i o surpriză.

Beau whisky la masa încărcată de la etaj, din camera de comandă, cu hainele descheiate, cravatele desfăcute şi cu expresii de războinici istoviţi, dar triumfători, pe chipuri. Donovan i-l prezentă Samanthei pe fratele său mai mic, Jeff, în timp ce Vic Canzarro aduse încă două pahare de pe un raft. Din câte ţinea minte, Samantha nu mai băuse niciodată whisky sec. S-ar fi putut să o fi gustat într-un cocteil, pe la vreo petrecere din studenţie, dar fără să-şi fi dat seama. Ea una prefera să bea vin, bere şi martini, ţinându-se departe de tării. În

acel moment însă, nu avea de ales. Băieţii ăştia beau whisky sec, fără gheaţă.

Licoarea o arse pe buze, pe limbă şi esofag, dar când Donovan o întrebă „Ei, cum este?", Samantha izbuti să zâmbească şi răspunse că era bun, apoi plescăi uşor de parcă n-ar mai fi băut niciodată ceva atât de delicios, jurând în sinea ei să golească paharul în chiuveta primei toalete pe care avea s-o găsească.

Annette avea dreptate. Jeff era cel puţin la fel de arătos ca fratele său mai mare, avea aceiaşi ochi negri şi acelaşi păr lung şi ciufulit, deşi Donovan se mai aranjase puţin pentru apariţia în faţa juriului. Jeff purta haină şi cravată, dar avea blugi şi bocanci. Nu era avocat, ba din spusele lui Annette se lăsase şi de facultate, dar Mattie îi mărturisise că se ocupa de mare parte din treburile murdare ale lui Donovan.

Vic îşi petrecuse patru ore în boxa martorilor în ajun, şi încă era amuzat de disputele avute cu avocaţii companiei Strayhorn Coal. Ajunseră de la una la alta. Mattie îl întrebă pe Jeff:

– Cum ţi s-a părut juriul?

– Sunt ai noştri toţi, rosti acesta fără ezitare. Mă rog, ar putea exista o excepţie, dar momentan lucrurile arată bine.

– Ne-au oferit jumătate de milion de dolari azi după-amiază, interveni Donovan, după ce a fost audiat şi ultimul martor. I-am băgat în sperieţi.

– Acceptă banii, prostule! spuse Vic.

– Mattie, tu ce ai face? întrebă Donovan.

– Jumătate de milion nu este prea mult pentru doi băieţi omorâţi, dar în comitatul Hopper e o sumă mare. Nimeni din juriul ăla nu a văzut vreodată atâta bănet, şi le va fi greu să-l acorde unui om simplu, ca ei.

– Să accept sau să risc? întrebă Donovan.

– Acceptă.

– Jeff?

– Ia banii.

– Samantha?

Samantha respira pe gură, încercând să domolească arsura din gâtlej. Se linse pe buze şi zise:

– În urmă cu două săptămâni nici nu ştiam cum să scriu „litigiu judiciar" şi acum vrei să te sfătuiesc cum să procedezi într-unul?

– Da, trebuie să votezi sau nu-ţi mai dăm de băut.

– Chiar vă rog. Eu sunt o biată avocată care oferă servicii juridice gratuite, deci aş lua banii şi-aş fugi cu ei.

Donovan sorbi, zâmbi şi zise:

– Patru la unu. Ce-mi place!

Un singur vot conta, şi era clar că nu avea să se ajungă la nicio învoială în acest caz.

– Şi pledoaria ta finală? Putem s-o auzim şi noi? întrebă Mattie.

– Desigur, rosti el, sărind în picioare, îndreptându-şi cravata şi punându-şi pahărelul pe un raft.

Începu să se plimbe prin încăpere, privindu-şi publicul ca un actor de teatru experimentat. Mattie îi şopti Samanthei:

– Îi place să exerseze cu noi când avem timp.

El se opri în loc, se uită drept la Samantha şi începu:

– Doamnelor şi domnilor juraţi, un teanc de bani nu-i va aduce înapoi printre noi pe Eddie şi pe Brandon Tate. Ei sunt morţi de nouăsprezece luni, iar vieţile le-au fost spulberate de oameni aflaţi în solda companiei Strayhorn Coal. Însă banii sunt singura noastră posibilitate de a măsura daunele în astfel de cazuri. Bani gheaţă, aşa prevede legea. Dumneavoastră trebuie să decideţi acum suma exactă. Haideţi să începem cu Brandon, mezinul, un băieţel firav de 8 ani, născut prematur, cu două luni înainte de termen. Ştia să citească deja la 4 ani şi îi plăcea să-şi petreacă timpul în faţa computerului său, care se afla sub pat când bolovanul de şase tone a dat peste ei, apropo. Şi computerul a fost găsit strivit şi fără vlagă, la fel de neînsufleţit ca Brandon.

Era abil, fără să se dea în spectacol. Sincer, fără să lase să se întrevadă altceva decât sinceritate în tonul lui. Nu avea notiţe şi nici nu-i trebuiau. Samantha fu captivată imediat şi ar fi fost în stare să-i dea oricâţi bani ar fi cerut. El mergea de colo colo, ca şi cum ar fi

fost pe scenă şi ar fi controlat scenariul complet. La un moment dat însă, Mattie îi surprinse pe toţi întrerupându-l:

– Obiectez. Nu puteţi spune asta.

– Îmi cer scuze, onorată instanţă, zise Donovan şi râse. Îi rog pe juraţi să nu ţină cont de ultimele mele cuvinte, ceea ce este imposibil, desigur, acesta fiind şi motivul pentru care le-am rostit.

– Obiectez, făcu Mattie din nou.

În discursul său nu erau cuvinte în plus, hiperbole, citate înflorite din Biblie sau din Shakespeare, emoţii false, ci numai argumente nuanţate cu mare grijă în favoarea clientului şi împotriva unei companii cumplite, toate livrate spontan, fără efort. El propunea câte un milion de dolari de copil, plus un alt milion drept daune punitive. Trei milioane în total, o sumă mare pentru el, şi evident şi pentru juraţi, dar o nimica toată pentru Strayhorn Coal. Anul trecut, compania înregistrase un venit brut de 14 milioane de dolari pe săptămână.

După ce termină, juriul improvizat din faţa lui era cucerit complet. Cel adevărat nu avea să fie la fel de uşor de convins. În timp ce Vic mai turna nişte whisky, Donovan le ceru să îi indice punctele slabe din pledoaria finală. Le mărturisi că avea de gând să-şi petreacă noaptea redactând-o. Susţinea că băutura îi oferise inspiraţie şi că unele dintre cele mai reuşite discursuri finale de-ale sale fuseseră produse după câteva ore de băut cumpătat. Mattie considera că trei milioane de dolari erau o sumă prea mare. Poate că ar fi mers în marile oraşe, dar nu în comitatul Hopper sau în comitatul Noland. Îi reaminti că în niciunul dintre aceste comitate nu se dăduse vreun verdict de un milion de dolari, iar el îi reaminti că era un început în toate. Şi nimeni nu putea produce un set mai convingător de fapte, fapte pe care el tocmai le prezentase cât se poate de limpede şi de abil în faţa juriului.

Şi tot aşa. Samantha se scuză şi se duse la toaletă. Vărsă paharul de whisky la chiuvetă, sperând să nu mai aibă niciodată de-a face cu aşa ceva. Le zise noapte bună, îi ură lui Donovan multă baftă şi plecă spre motelul Starlight, acolo unde familia Booker se bucura de o şedere prelungită. Adusese fursecuri pentru copii şi două

romane de dragoste pentru Pamela. În timp ce Mandy şi Trevor îşi făceau temele, femeile se furişară afară, unde se rezemară de capota maşinii Samanthei şi trecură la chestiunile importante. Pamela era încântată deoarece o prietenă îi găsise un mic apartament în Colton, cu doar 400 de dolari pe lună. Copiii rămâneau în urmă la şcoală, şi după trei nopţi petrecute la motel era şi ea gata să treacă mai departe. Hotărâră să plece dimineaţa devreme, să ducă copiii la şcoală şi să vadă apartamentul. Samantha urma să conducă.

20

După două săptămâni în Brady, sau mai bine zis după trei săptămâni de când nu mai lucra pentru Scully & Pershing, Samantha reuşise să-şi regleze programul de somn şi revenise la vechile tabieturi. Vineri dimineaţa, la ora cinci, îşi sorbea deja cafeaua în pat şi întocmea un memoriu de trei pagini despre silicoza lui Buddy Ryzer şi despre comportamentul fraudulos al celor de la Casper Slate, prin care clientul său fusese privat de ajutorul social cuvenit. La ora şase le trimise memoriul prin e-mail lui Mattie, lui Donovan şi tatălui ei. Era nerăbdătoare să vadă reacţia lui Marshall Kofer.

Numai la un alt proces civil nu-i stătea mintea lui Donovan acum, şi ea nu avea de gând să-l bată la cap în această zi crucială. Spera doar ca el să-şi găsească timp în weekend ca să citească despre domnul Ryzer şi să-şi dea cu părerea. Zece minute mai târziu i-o aflase deja. În e-mailul lui scria: „De doisprezece ani mă tot bat cu lepădăturile alea, neprecupeţindu-mi forţele, şi îi urăsc din toată inima. Procesul la care visez eu presupune o acţiune masivă împotriva lor, o dare în vileag a tuturor păcatelor lor. Îmi place cum sună cazul! Hai să vorbim mai încolo. Acum plec la luptă, în Colton. Cred că o să fie distractiv!!"

Ea replică: „Aşa vom face. Multă baftă".

La ora şapte, se duse la motelul Starlight şi îi luă pe Bookeri. Mandy şi Trevor erau îmbrăcaţi în hainele lor bune şi de-abia aşteptau să se întoarcă la şcoală. În timp ce Samantha conducea, ei

îi mâncară gogoşile şi pălăvrăgiră întruna. Hotarul dintre avocatură şi asistenţă socială se estompa din nou, dar nu mai conta. Conform spuselor lui Mattie, pe lângă serviciile juridice, meseria lor includea adeseori consiliere matrimonială, împărţitul aceleiaşi maşini, gătit, căutatul unui loc de muncă sau al unuia de locuit, meditaţii, consiliere financiară şi îngrijit copii. Îi plăcea să spună: „Noi nu lucrăm cu ora, ci cu clientul".

Când ajunseră în faţa şcolii din Colton, Samantha rămase în maşină, în vreme ce Pamela intră înăuntru cu copiii săi. Voia să îi salute pe profesori şi să le explice situaţia. Samantha trimisese zilnic e-mailuri la şcoală, iar profesorii şi directoarea fuseseră foarte înţelegători.

După ce copiii fură lăsaţi în siguranţă, acolo unde le era locul, Samantha şi Pamela îşi petrecură următoarele două ore vizitând puţinele locuinţe de închiriat din Colton. Apartamentul despre care pomenise prietena Pamelei se afla la câteva cvartale de şcoală, fiind de fapt o clădire comercială părăginită, parţial convertită. Locul era destul de curat, cu câteva piese de mobilier, ceea ce era important, ţinând cont că Pamela nu avea deloc mobilă. Chiria era de 400 de dolari pe lună, o sumă rezonabilă raportat la condiţiile oferite. La plecare Pamela zise, fără prea mare entuziasm: „Bănuiesc că putem locui acolo".

Fondul lui Mattie putea acoperi chiria doar vreo două luni, dar Samantha nu-i dezvălui acest lucru. Îi lăsă însă de înţeles că nu aveau bani prea mulţi şi că Pamela trebuia să-şi găsească de lucru cât mai curând posibil. Nu se stabilise încă o audiere pentru dezbaterea ordinului de poprire; de fapt, Samantha nu primise niciun semn de la inculpat, Top Market Solutions. Sunase de două ori la fabrica de lămpi ca să se asigure că domnul Simmons era în toane cât de cât bune şi că Pamela putea reveni la muncă îndată ce se revoca poprirea. Oricum, erau şanse mici să găsească un alt serviciu în comitatul Hopper.

Samantha nu mai văzuse niciodată interiorul unei rulote de locuit, nici nu se gândise la asta, dar la vreo trei kilometri est de marginea oraşului, în capătul unui drum cu pietriş, avu parte de prima

o experiență de acest fel. Rulota arăta bine, era mobilată, curată și costa numai 550 de dolari pe lună. Pamela mărturisi că ea crescuse într-o asemenea locuință, ca mulți prieteni de-ai săi, și îi plăcea senzația de intimitate pe care i-o oferea. La început, locul i se păru incredibil de strâmt Samanthei, dar după ce se acomodă cu el realiză că văzuse locuințe și mai mici în Manhattan.

Pe dealul de lângă oraș era un duplex cu priveliște frumoasă, însă vecinii păreau niște nesuferiți. Mai era și o casă liberă în zona rău famată a orașului. Se uitară la ea de pe stradă, fără să coboare din mașină. Apoi se opriră din căutat și hotărâră să bea o cafea în centru, nu departe de tribunal. Samantha rezistă tentației de a da o fugă până acolo pentru a-l urmări pe Donovan făcându-și numărul în fața juriului. Niște localnici dintr-un separeu vecin discutau numai despre proces. Unul dintre ei zicea că trecuse pe acolo la 8.30 și sala de judecată era deja plină ochi. În opinia lui, asistau la „cel mai mare proces care avusese loc vreodată în Colton".

– Despre ce este vorba? întrebă Samantha pe un ton politicos.

– Nu ați auzit de procesul Tate? făcu bărbatul, nevenindu-i a crede.

– Știți, nu sunt din partea locului.

– Oho!

Clătină din cap și făcu un gest a lehamite. Chiar atunci îi sosiră clătitele și omul nu mai fu interesat să ofere explicații. Oricum știa mult prea multe ca să poată spune tot într-un timp atât de scurt.

Pamela avea o prietenă în Colton pe care voia să o vadă. Samantha o lăsă la cafenea și se întoarse în Brady. De îndată ce intră în birou, Mattie apăru în urma ei și-i zise:

– Tocmai am primit un mesaj de la Jeff. Donovan nu a căzut la învoială și acum juriul deliberează. Hai să mergem acolo: luăm câte-un sandvici și îl mâncăm în mașină.

– De-acolo vin, replică Samantha. Oricum, nu mai sunt locuri.

– De unde știi?

– Am și eu sursele mele.

Așa că își mâncară sandviciurile în sala de conferințe, împreună cu Claudelle, așteptând agitate următorul mesaj. Cum nu primiră

niciun semn, se întoarseră îmbufnate să aştepte mai departe în birourile lor.

La ora unu după-amiaza, doamna Francine Crump veni să semneze testamentul gratuit. Părea ciudat ca o femeie care deţinea un teren estimat la minimum 200 000 de dolari să îşi chiverniseasca şi ultimul bănuţ, dar adevărul era că nu mai avea nimic în afara pământului (şi a cărbunelui de sub acesta). Samantha corespondase cu cei de la Trustul Montan, un grup bine consolidat de conservare a mediului, specializat în preluarea titlurilor de proprietate ale terenurilor şi în prezervarea acestora. În testamentul simplu pregătit pentru Francine, ea lăsa cele optzeci de pogoane Trustului Montan, excluzându-şi totodată cei cinci copii. Când Samantha îi citi testamentul şi-i explică totul cu grijă, Francine izbucni în plâns. Una era să se enerveze şi să-şi „dezmoştenească odraslele", şi cu totul altceva să vadă cuvintele scrise negru pe alb. Samantha începu să se îngrijoreze că nu va mai semna. Pentru ca testamentul să fie valid, Francine trebuia să fie „competentă din punct de vedere juridic" şi sigură de acţiunile sale. Însă, cel puţin pe moment, ea era copleşită de emoţii şi nesigură. La cei 80 de ani ai săi, cu o sănătate tot mai şubredă, nu avea s-o mai ducă prea mult. Copiii ei aveau să conteste testamentul, cu certitudine. Cum nu ar fi putut susţine că Trustul Montan exercitase o influenţă necorespunzătoare asupra mamei lor, singura cale de atacare a testamentului urma să pună la îndoială deplinătatea facultăţilor ei mintale la momentul semnării. Samantha avea să fie prinsă la mijloc într-o dispută familială extrem de urâtă.

Le chemă pe Annette şi pe Mattie drept întăriri. Cele două veterane mai trecuseră prin situaţii asemănătoare şi îşi petrecură câteva minute cu Francine, vorbind de una şi alta până ce lacrimile îi secară. Annette o întrebă de copii şi de nepoţi, ceea ce nu o înveseli deloc. Le zise că îi vedea foarte rar. O uitaseră. Nepoţii creşteau foarte repede, departe de ochii ei. Mattie îi spuse că, după moartea ei şi după ce familia urma să afle de trecerea pământului în posesia Trustului Montan, avea să pornească scandalul. Copiii aveau să angajeze un avocat şi să conteste testamentul. Asta îşi dorea?

Francine se ţinu tare pe poziţii. Era supărată pe vecinii ei pentru că îşi vânduseră terenul unei companii miniere şi era hotărâtă să-şi protejeze pământul. Nu avea încredere în copii, ştiind că ei ar fi încercat să facă rost de bani cât mai repede posibil. Stăpânindu-şi emoţiile, ea semnă testamentul, cu cele trei avocate drept martore. Acestea semnară declaraţii pe propria răspundere prin care atestau sănătatea mintală a clientei lor. După ce plecă femeia, Mattie rosti:

– O s-o mai vedem.

La ora două după-amiaza, când încă nu primiseră nicio veste de la tribunal, Samantha o anunţă pe Mattie că trebuia să se întoarcă în Colton ca s-o ia pe doamna Booker şi pe copiii ei. Mattie sări în picioare şi plecară în grabă.

Donovan îşi omora timpul într-un chioşc din spatele clădirii hidoase a tribunalului. Stătea pe o bancă şi vorbea cu Lisa Tate, mama băieţilor şi clienta lui. Jeff era pe-aproape, la telefon, fumând un trabuc şi părând agitat.

Donovan le făcu cunoştinţă lui Mattie şi Samanthei cu Lisa, lăudând-o pentru stoicismul cu care rezistase pe parcursul procesului de cinci zile. Juriul încă delibera, spuse el, arătând spre o fereastră de la etajul tribunalului.

– Acolo este camera lor, le arătă el. Deliberează de vreo trei ore.

– Îmi pare foarte rău de băieţii tăi, Lisa, spuse Mattie. Ce tragedie absurdă!

– Mulţumesc, replică femeia, însă fără a dori să continue conversaţia.

– Cum a fost pledoaria finală? întrebă Samantha după o pauză apăsătoare.

Donovan arboră un surâs de învingător şi zise:

– Probabil că a intrat în top 3. I-am făcut să plângă, nu-i aşa, Lisa?

– A fost foarte impresionantă, recunoscu ea.

Jeff termină de vorbit la telefon şi li se alătură.

– De ce durează atâta? îl întrebă el pe Donovan.

– Relaxează-te. Au mâncat şi ei de prânz, pe banii comitatului. Acum dezbat probele. Cred că va mai dura o oră.

– Şi apoi? întrebă Mattie.

– Apoi va veni marele verdict, rosti el, zâmbind din nou. Un nou record pentru comitatul Hopper.

– Strayhorn a oferit 900 000 de dolari când s-a retras juriul, zise Jeff. Perry Mason aici de faţă i-a refuzat.

Donovan rânji către fratele său de parcă ar fi vrut să spună: „Ce ştii tu? Aşteaptă şi-ai să vezi".

Samantha era uluită de nesăbuinţa crasă de care dăduse dovadă Donovan. Clienta lui era o femeie sărmană, needucată şi cu perspective palide de a duce o viaţă mai bună. Soţul ei era la închisoare pentru trafic de droguri. Ea şi cei doi fii ai săi locuiseră într-o rulotă dintre dealuri când se produsese tragedia. Acum era singură; tot ce-i mai rămăsese era acest proces civil. S-ar fi putut opri acum, cu cel puţin jumătate de milion de dolari peşin, mai mult decât visase ea vreodată. Însă avocatul ei refuzase oferta, preferând să rişte. Orbit în goana sa după potul cel mare, el luase în derâdere posibilitatea obţinerii unei sume rezonabile. Dacă juriul îi înşela aşteptările şi nu-i dădea dreptate? Dacă reuşea compania să pună presiune în mod discret, fără să fie descoperită?

Samantha nu-şi putea închipui cum ar fi fost ca Lisa Tate să plece de la tribunal cu mâna goală, fără să obţină nimic după moartea băieţeilor săi. Însă Donovan nu părea deloc îngrijorat, ba chiar era uşor încrezut. Cu siguranţă părea mai calm decât oricine altcineva din micul lor grup. Tatăl ei zicea mereu că avocaţii pledanţi erau un soi aparte. Umblau tot timpul pe sârmă, oscilând între verdicte răsunătoare şi eşecuri catastrofale, şi cei mai grozavi dintre ei nu se temeau să rişte.

Mattie şi Samantha nu mai puteau zăbovi. Familia Booker le aştepta. Îşi luară rămas-bun, iar Donovan le invită să treacă pe la biroul lui mai târziu ca să sărbătorească.

Pamela Booker prefera rulota. Vorbise cu proprietarul şi negociase o chirie de 500 de dolari pe lună, timp de şase luni. Mattie îi zise că firma lor putea să acopere primele trei luni, dar după aceea

trebuia să se descurce singură. După ce îi luară pe copii de la şcoală, Pamela le zise de noua lor casă, apoi se duseră să o vadă.

Apelul mult aşteptat sosi la ora 5.20, şi veştile erau nemaipomenite. Donovan primise verdictul mult visat: trei milioane de dolari, suma pe care o şi ceruse juriului. Un milion de copil, un milion drept daune punitive. Un verdict nemaiauzit în această parte a lumii. Jeff îi spuse lui Mattie că sala era încă plină când se citise verdictul, iar mulţimea aplaudase frenetic înainte ca judecătorul să calmeze spiritele.

Samantha era în sala de conferinţe, cu Mattie şi Annette, şi toate trei se bucurară de verdict. Se îmbrăţişară, bătură cuba şi sporovăiră entuziaste de parcă ar fi fost şi victoria micii lor clinici. Nu era primul verdict de peste un milion pentru Donovan – mai obţinuse unul în Virginia de Vest şi altul în Kentucky, ambele în cazuri de accidente provocate de camioanele de cărbuni –, însă era cel mai important. Erau fericite, chiar năucite, şi niciuna nu era sigură dacă se bucurau de victorie sau mai degrabă erau uşurate că nu pierduse. Nu mai conta.

Deci, aşa-i cu litigiile, se gândi Samantha. Începea să priceapă. Asta era senzaţia tare, drogul care-i mâna pe avocaţii pledanţi până în pânzele albe. Ăsta era fiorul pe care şi-l dorea Donovan când refuza să primească banii puşi pe masă. Asta era supradoza de testosteron care-i determina pe tipii ca tatăl ei să cutreiere lumea în căutarea unui nou caz.

Mattie anunţă că vor da o petrecere. Îl sună pe Chester şi-l puse la treabă. Burgeri pe grătarul din spatele casei, cu şampanie pentru început şi bere la final. Două ore mai târziu, petrecerea deveni realitate în aerul răcoros al serii. Donovan se dovedi a fi un câştigător decent, refuzând modest felicitările şi lăsându-i toate meritele clientei sale. Lisa venise şi ea, singură. Pe lângă gazde şi Samantha, ceilalţi invitaţi erau Annette, cu Kim şi Adam; Barb şi soţul ei, Wilt; Claudelle şi soţul ei; Vic Canzarro şi prietena lui; şi Jeff.

Mattie ridică paharul şi spuse:

– Victoriile sunt rare în branşa noastră, aşa că hai să savurăm acest moment de triumf al binelui asupra răului, şi să dăm gata cele trei sticle de şampanie aici de faţă. Noroc!

Samantha stătea de vorbă cu Kim pe un leagăn din curtea interioară când Jeff o întrebă dacă voia să-i umple paharul. Ea încuviinţă, iar el îi luă paharul gol. La întoarcere, el se uită la locul îngust de lângă ea, iar Samantha îl invită să se aşeze. Era foarte confortabil. Kim se plictisi şi plecă. Aerul era răcoros, dar şampania îi încălzi.

21

Cea de-a doua sa aventură în aparatul Cessna Skyhawk nu se dovedi la fel de palpitantă ca prima. Aşteptară o oră la aerodromul comitatului Noland pentru condiţii meteorologice care să le permită să decoleze. Poate că ar fi trebuit să mai aştepte. La un moment dat, Donovan mormăi ceva despre amânarea călătoriei. Jeff, pilot şi el, părea să-i dea dreptate, dar apoi observă o schimbare în frontul atmosferic şi consideră că puteau profita de ea. Urmărindu-i cum examinează un cadran cu starea vremii de la terminal, neliniştiţi din cauza „turbulenţelor", Samantha nădăjdui în sinea ei că vor anula zborul. Însă nu o făcură. Decolară şi se pierdură printre nori, şi în primele zece minute fu cuprinsă de o senzaţie de greaţă. Donovan îi zise din faţă „Ţine-te bine", în timp ce micul avion era zgâlţâit serios. De ce anume să se ţină bine mai exact? Stătea pe scaunul din spate, care era strâmt chiar şi pentru ea. Fusese trimisă la clasa a II-a şi îşi promitea deja să nu mai treacă prin aşa ceva în viaţa ei. Stropii de ploaie bombardau cu putere parbrizul.

La 1 800 de metri, stratul de nori se subţie considerabil şi zborul deveni mai lin. Piloţii părură să se relaxeze. Aveau toţi trei căşti, iar Samantha, a cărei respiraţie revenise la normal, era fascinată de aparatul radio. Avionul era îndrumat de centrul de control al traficului aerian din Washington, şi mai erau cel puţin alte patru aparate pe aceeaşi frecvenţă. Toată lumea vorbea numai despre vreme, piloţii actualizând informaţiile în permanenţă în funcţie de cele întâlnite

în cale. Fascinaţia se transformă însă curând în plictiseală, accentuată de zbârnâitul monoton al motorului. Nu putea vedea nimic dedesubt sau în părţi. După o oră aproape că moţăia.

La două ore şi un sfert de la plecare, aterizară pe un mic aeroport din Manassas, Virginia. Închiriară o maşină, găsiră un fast-food care servea taco la pachet, şi ajunseră la noul sediu din Alexandria al firmei Kofer Group la ora unu după-amiaza. Marshall îi întâmpină călduros şi se scuză pentru lipsa de activitate de acolo. Era sâmbătă, la urma urmei.

Marshall era încântat să-şi vadă fiica, mai ales în noile împrejurări. Ea se aciuase pe lângă un avocat pledant adevărat şi părea foarte interesată să intenteze o acţiune civilă împotriva băieţilor răi din mediul corporatist. După numai două săptămâni petrecute în bazinul carbonifer, fata era pe punctul de a se da pe brazdă. Ani de-a rândul, strădaniile lui de a-i arăta calea cea dreaptă fuseseră zadarnice.

După câteva politeţuri de început, Marshall îi spuse lui Donovan:

– Felicitări pentru verdictul obţinut. Nu-i uşor să primeşti o asemenea decizie în acele locuri.

Samantha nu-i pomenise tatălui ei de verdictul din cazul Tate. Îi trimisese două e-mailuri cu detalii despre întâlnire, dar nu-i pomenise nimic despre proces.

– Mulţumesc, zise Donovan. S-au scris câteva rânduri în presa din Roanoke. Bănuiesc că acolo aţi citit.

– Nu. Noi monitorizăm foarte multe procese printr-o reţea naţională. Ştirea despre tine a apărut azi-noapte târziu şi am citit rezumatul. Grozav set de fapte!

Se aşezară la o masă pătrată cu flori adevărate în mijloc, lângă ibricul argintiu cu cafea. Marshall se îmbrăcase lejer, cu un pulover de caşmir şi pantaloni largi. Fraţii Gray purtau blugi şi jachete sport vechi. Samantha venise în blugi şi pulover.

Donovan îi mulţumi din nou şi răspunse la întrebările lui Marshall despre proces. Jeff nu spunea nimic, dar avea grijă nici să nu-i scape nimic. El şi Samantha schimbau câte-o privire ocazional. Ea mai turnă nişte cafea şi rosti într-un final:

– Poate că ar trebui să trecem la subiect.

– Corect, făcu Marshall, sorbind din ceaşcă. Ce mai trebuie să ştiu?

– Nu au apărut noutăţi, zise Samantha. De-abia am început cercetările şi sunt sigură că vom afla mult mai multe după ce voi depune cererea de ajutor social pentru silicoză.

– Casper Slate are o reputaţie extrem de proastă, remarcă Marshall.

– Pe bună dreptate, replică Donovan. Mă lupt cu ei de foarte mult timp.

– Prezintă-mi litigiul. Zi-mi care-i teoria ta.

Donovan trase adânc aer în piept şi se uită la Samantha, apoi începu:

– Curtea federală, probabil în Kentucky. Poate în Virginia de Vest. În niciun caz în Virginia, din cauza limitelor puse la daune. Depunem acţiunea cu un singur reclamant, Buddy Ryzer, şi dăm în judecată Casper Slate şi Lonerock Coal. Îi acuzăm de fraudă şi de conspiraţie, poate şi de înşelăciune, şi cerem daune punitive exorbitante. Încercăm să dăm un exemplu, la urma urmei. Lonerock Coal este evaluată în prezent la şase miliarde şi este asigurată complet. Casper Slate este firmă particulară, deci nu ştim cât valorează, dar vom afla. Pe măsură ce săpăm tot mai mult, sperăm să găsim şi alte cazuri de fraudă. Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Totuşi, chiar dacă nu mai găsim niciunul, suntem pregătiţi să mergem cu cazul Ryzer în faţa juriului şi să cerem o avere în daune punitive.

Marshall dădu din cap, părând să încuviinţeze, ca şi cum ar fi făcut asta de sute de ori. Donovan făcu o pauză şi-l întrebă:

– Dumneavoastră ce părere aveţi?

– Până acum sunt de acord cu ce-ai spus. Sună bine, mai ales dacă frauda chiar există şi nu poate fi justificată în vreun alt fel. Acţiunea este cât se poate de întemeiată şi va arăta fantastic în ochii juriului. Să spun drept, mi se pare excelentă. Un cabinet de avocatură corupt, plin de avocaţi costisitori care ascund probe medicale pentru a priva un biet miner bolnav de-un amărât de ajutor social. Uau! Este visul oricărui avocat pledant. Este un caz punitiv exemplar, cu un

potenţial extraordinar. Se opri, sorbi uşor din cafea, apoi continuă. Totuşi, întâi de toate se pune problema litigiului propriu-zis. Tu practici avocatura pe cont propriu, Donovan, cu numai câţiva angajaţi şi cu resurse limitate, ca să spunem aşa. Un litigiu de genul ăsta va dura cinci ani şi va costa cel puţin două milioane de dolari.

– Un milion, îl corectă Donovan.

– Hai să facem o medie. Unu şi jumătate. Bănuiesc că şi suma asta îţi depăşeşte posibilităţile.

– Aşa este, dar am şi eu prietenii mei, domnule Kofer.

– Spune-mi Marshall, bine?

– Sigur, Marshall. Eu lucrez cu două cabinete de avocatură din Virginia de Vest şi cu alte două din Kentucky. Deseori ne punem banii şi resursele la grămadă şi împărţim sarcinile între noi. Totuşi, nu sunt sigur că ne permitem un risc atât de mare. Presupun că ăsta-i motivul pentru care ne aflăm aici.

Marshall ridică din umeri şi râse:

– Cu asta mă ocup eu. Cu războaiele în civil. Mă consult cu avocaţi şi cu finanţatori de litigii. Fac lipeala între tipii cu bani şi tipii cu cazuri.

– Deci, puteţi să faceţi rost de unul sau două milioane pentru cheltuielile cu litigiul?

– Sigur, asta nu-i o problemă, cel puţin nu în lumea în care mă învârt eu. De obicei noi lucrăm cu sume între zece şi cincizeci de milioane. Două milioane sunt floare la ureche.

– Şi cât ne va costa pe noi, avocaţii?

– Depinde de finanţare. Partea grozavă la cazul ăsta e că va costa două milioane, nu treizeci. Cu cât ceri mai puţin pentru cheltuieli, cu atât îţi rămâne mai mult ca onorariu. Presupun că vei primi 50% din suma câştigată.

– N-am cerut niciodată 50%.

– Bun venit în lumea mea, atunci, Donovan. În ziua de azi, nu există caz mare în care avocaţii pledanţi să nu primească 50%. De ce nu? În fond, tu îţi asumi toate riscurile, tu faci toată treaba şi *tu* bagi toţi banii. Un verdict mare este mană cerească pentru un client ca Buddy Ryzer. Bietul om încearcă să obţină o mie de dolari pe lună.

Dacă-l ajuţi să câştige câteva milioane, cred că o să fie în al nouălea cer, nu?

– Mă voi gândi la asta. Eu n-am cerut niciodată mai mult de 40%.

– Ei bine, s-ar putea să fie mai greu să obţinem finanţare dacă nu suntem la pragul de 50. Asta-i situaţia. Bun, să zicem că facem rost de bani. Cum rămâne cu efectivele? Casper Slate îţi va pune în faţă o armată de avocaţi, cei mai iscusiţi pe care-i are, cei mai înrăiţi şi vicleni, şi dacă ţi se pare că au trişat până acum, stai să vezi ce-o să se întâmple când o să fie propria lor soartă în joc şi va trebui să-şi ascundă rufele murdare. Va fi măcel cum nu vedem prea des, Donovan.

– Ai dat vreodată în judecată un cabinet de avocatură?

– Nu. Eram prea ocupat să dau în judecată companiile aeriene. Crede-mă, nici cu ele nu mi-era uşor.

– Care a fost cel mai mare verdict pe care l-ai obţinut?

Samantha fu cât pe ce să exclame „O, haide!" Asta le mai lipsea acum: Marshall Kofer ieşind la rampă şi istorisindu-şi faptele de vitejie. Fără nicio ezitare, el arboră surâsul său îngâmfat şi răspunse:

– I-am uşurat pe cei de la Braniff de patruzeci de milioane în San Juan, Puerto Rico, în 1982. Mi-a luat şapte săptămâni.

Ar fi vrut să-l întrebe: „Nemaipomenit, tată! Ăsta a fost onorariul pe care l-ai ascuns în conturi din străinătate şi ai încercat să-l îngropi înainte ca mama să afle de el?"

– Eu eram avocatul principal, continuă Marshall, dar patru oameni au lucrat ca nişte robi la caz. Ceea ce încerc să-ţi explic, Donovan, este că vei avea nevoie de cât mai mult ajutor. Finanţatorii vă vor examina foarte minuţios, atât pe tine, cât şi echipa ta, înainte să îţi dea bani.

– Pe mine nu mă îngrijorează nici echipa, nici pregătirile sau procesul, zise Donovan. Toată viaţa mi-am dorit un asemenea caz. Oamenii pe care îi voi implica în proces sunt cu toţii avocaţi pledanţi hârşiţi prin sălile de judecată şi ştiu cum e prin părţile alea. Suntem la noi acasă. Juraţii vor fi oameni din partea locului. Sperăm ca inculpaţii să nu poată ajunge la judecător. Iar la recurs, verdictul

va fi în mâinile judecătorilor federali, nu în ale celor statali, aleşi în funcţie de companiile miniere.

– Ştiu asta, rosti Marshall.

– Nu ne-aţi răspuns la întrebare, interveni Jeff, aproape grosolan. La cât va trebui să renunţăm în schimbul finanţării?

Marshall îl privi cu asprime, apoi surâse din reflex şi răspunse:

– Depinde. Se poate negocia. E treaba mea să aranjez afacerea, dar, dacă e să-mi dau cu presupusul, aş spune că fondul la care m-am gândit va cere un sfert din onorariul avocaţilor. După cum ştiţi, este imposibil să prezici verdictul unui juriu; de aceea este imposibil să estimezi valoarea onorariului. Dacă juriul vă acordă zece milioane, de exemplu, iar voi cheltuiţi două, atunci vă rămân opt de împărţit cu clientul. El primeşte patru, voi tot patru. Fondul va obţine un sfert din suma asta. Vouă vă rămâne restul. Nu-i o afacere extraordinară pentru fond, dar măcar nu ies în pierdere. Un câştig de 50%. Nu cred că mai este cazul să vă spun, dar, cu cât este mai mare suma primită prin verdict, cu atât mai bine. Eu personal cred că zece milioane e un minim. Nu mi-e greu să-mi imaginez un juriu furios pe Casper Slate şi Lonerock Coal şi însetat de sânge.

Era destul de convingător, iar Samantha îşi aminti că şi el obţinuse cândva sume imense de la jurii.

– Cine-s tipii ăştia? întrebă Donovan.

– Investitori, alţi finanţatori, fonduri speculative, fonduri de capital privat şi aşa mai departe. Sunt foarte mulţi asiatici care au descoperit domeniul ăsta. Sunt îngroziţi, dar şi fascinaţi de sistemul nostru de acordare a prejudiciilor. Li se pare că le lipseşte ceva la ei acasă. Am câţiva avocaţi pensionaţi care au luat potul cel mare la vremea lor. Se pricep la litigii şi nu se tem de riscuri. S-au descurcat foarte bine în domeniul ăsta.

Donovan nu părea convins.

– Îmi pare rău, făcu el. Doar că aflu chestii noi. Am auzit de fonduri de litigii, dar n-am avut nicio tangenţă cu vreunul până acum.

– E capitalism de modă veche, replică Marshall, dar care lucrează în favoarea noastră. Acum orice avocat cu un caz solid,

dar fără bani, poate să se ia la trântă cu corporatiștii ticăloși și să șteargă cu ei pe jos.

– Și cum procedează? Văd în ce constă cazul și prognozează rezultatul?

– Asta-i treaba mea, de fapt. Eu mă consult cu ambele părți – atât cu avocatul pledant, cât și cu fondul. Ținând cont de ce mi-a zis Samantha, de documentele esențiale pe care le-am văzut, și mai ales de reputația ta tot mai mare în instanță, nu am nicio ezitare în a recomanda acest caz unuia dintre fondurile cu care lucrez. Acesta îți va aproba foarte rapid o sumă cuprinsă între unu și două milioane de dolari, și poți să te-apuci de treabă.

Donovan se uită la Jeff, care se uită la Marshall și întrebă:

– Ați fi luat acest caz pe vremea când erați încă în activitate, domnule Kofer?

– Cât ai zice pește. Cabinetele mari de avocatură sunt niște inculpați jalnici, mai ales când le prinzi cu mâța-n sac.

Donovan o întrebă pe Samantha:

– Crezi că Buddy Ryzer e pregătit pentru așa ceva?

– Habar n-am, răspunse ea. Tot ce vrea el este să-și primească ajutorul social, atât cel de-acum, cât și cel din urmă. Nu am discutat încă despre un proces de o asemenea magnitudine. De fapt, nici măcar nu știe toate chestiunile pe care le-am descoperit în istoricul său medical. Aveam de gând să mă întâlnesc cu el săptămâna viitoare.

– Dar ce-ți spune instinctul?

– Vrei să știi ce-mi spune instinctul despre ceva complet nou pentru mine?

– Da sau nu?

– Da. Omul e un luptător.

Se duseră ceva mai în josul străzii, până la un bar sportiv cu cinci ecrane pe care rulau partide de fotbal american universitar. Donovan era un fan al echipei Virginia Tech și voia să afle ultimele scoruri. Comandară niște beri și se așezară la o masă. După ce chelnerul le puse patru halbe în față, Marshall i se adresă lui Donovan:

– Numele tău a apărut pe internet azi-noapte. Mă uitam la cazurile de contaminare din bazinul carbonifer – să-mi fie cu iertare, dar cam astea sunt lecturile mele obişnuite – şi am dat peste halda de steril de la Muntele Peck şi peste focarul de cancer din Hammer Valley. Conform unei ştiri din ziarul din Charleston, investighezi cazul respectiv de ceva vreme. Ai ceva pregătit?

Donovan întoarse privirea către Samantha, care clătină rapid din cap. „Nu, nu am suflat nimic despre asta." Apoi zise:

– Suntem încă în faza de investigaţii şi de găsire a clienţilor.

– Clienţi? Asta înseamnă proces civil, nu? Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala; sunt doar curios. Pare a fi un caz masiv, şi încă unul foarte costisitor. Krull Mining e un adevărat monstru.

– Îi ştiu bine pe cei de la Krull, replică Donovan precaut.

Nici prin cap nu-i trecea să îi destăinuie lui Marshall Kofer vreo informaţie pe care ar fi putut-o folosi ca piesă de schimb într-o altă învoială. Când realiză că omul prefera să nu vorbească despre caz, Marshall spuse:

– Mă rog... Eu ştiu două fonduri specializate în cazuri cu deşeuri toxice. Este un domeniu extrem de profitabil, aş adăuga.

„Oare totul este profitabil, tată?" îi veni Samanthei să întrebe. Apoi se gândi: Ce combinaţie! Donovan Gray şi gaşca lui, care fie au în posesie, fie au acces la o grămadă de documente de-ale companiei Krull Mining (în mod ilegal), şi Kofer Group, o gaşcă de avocaţi excluşi din barou, care nu s-ar da în lături să forţeze din nou limitele legii, dacă nu le oferea prea mult spaţiu de manevră. Şi asta doar într-un colţ al ringului. În celălalt colţ era Krull Mining, o companie aflată pe ultimul loc în privinţa respectării normelor de protecţie a muncii în toată istoria extragerii cărbunelui din Statele Unite şi un patron despre care se zvonea că era unul dintre cei mai periculoşi gangsteri ruşi din camarila lui Putin. Iar în centrul ringului, ferindu-se cum puteau de schimbul de focuri, erau nefericiţii din Hammer Valley, duşi cu zăhărelul şi convinşi să semneze pentru această aventură palpitantă în măruntaiele sistemului american de acordare a prejudiciilor. Ei aveau să apară

ca reclamanţi, cerând un miliard de dolari. Dacă primeau o mie, ar fi cheltuit-o pe ţigări şi bilete la loterie. Uau! Samantha mai luă o duşcă de bere şi se jură încă o dată să se ţină departe de litigiile mari. Urmări două meciuri de fotbal pe ecrane, fără să aibă habar cine juca.

Marshall le povestea despre două avioane – unul din Coreea de Sud, celălalt din India – care se ciocniseră deasupra aeroportului din Hanoi în 1992. Nu existaseră supravieţuitori, iar printre pasageri nu era niciun american; cu toate acestea, Marshall intentase proces în Houston, unde juriile nu se sfiesc să acorde verdicte mari. Povestea îl fascina pe Donovan, iar Jeff părea şi el uşor interesat. Marshall nici n-avea nevoie de un public mai numeros. Samantha continuă să urmărească meciurile.

Cum Donovan trebuia să piloteze, după o bere se întoarseră la birou şi îşi luară rămas-bun. Samantha observă că soarele ieşise din nori şi cerul era senin. Poate că drumul spre casă avea să fie mai lin, cu vizibilitate sporită.

Îşi sărută tatăl pe obraz şi îi promise să-l sune mai târziu.

23

Verdictul din cazul Tate însufleţi întreaga regiune, stârnind bârfe şi speculaţii nesfârşite. Conform unui editorial din ziarul din Roanoke, Strayhorn Coal promitea un recurs solid. Avocaţii companiei nu aveau prea multe comentarii de făcut, dar nu toată lumea era la fel de reţinută. Un vicepreşedinte al companiei considera verdictul „şocant". Un purtător de cuvânt pentru un grup de dezvoltare economică se temea că un „asemenea verdict drastic" ar fi putut dăuna reputaţiei pe care şi-o dobândise statul de loc favorabil afacerilor. Unul dintre juraţi declara (sub anonimat) că în camera juriului curseseră multe lacrimi. Lisa Tate nu dorea să comenteze, însă avocatul său accepta interpelările presei.

Samantha urmări desfăşurarea evenimentelor, rămânând până târziu la un pahar cu Donovan şi cu Jeff: ea suc dietetic, ei whisky. Chiar dacă reprezentanţii Strayhorn declarau răspicat că vor să facă recurs, Donovan susţinea că de fapt voiau să cadă la învoială. Cum victimele erau doi copii, compania era conştientă că avea slabe şanse de câştig. Daunele punitive urmau să fie reduse automat de la un milion la 350 000 de dolari, deci aproape un sfert din sumă era deja pierdută. Compania oferea 1, 5 milioane dacă se înţelegeau în marţea de după verdict, iar Lisa Tate voia să accepte. Donovan admisese deja că onorariul lui era de 40%, deci urma să încaseze o sumă frumuşică.

Miercuri, el, Jeff şi Samantha se întâlniră cu Buddy şi cu Mavis Ryzer ca să discute despre potenţiala acţiune civilă împotriva celor de la Lonerock Coal şi de la Casper Slate. Soţii Ryzer fură devastaţi când aflară că firma de avocatură ştiuse de la bun început că Buddy suferea de silicoză, alegând totuşi să tăinuiască probele. Buddy exclamă înfuriat „Să-i dăm în judecată pe nenorociţi şi să le luăm tot!" şi nu bătu în retragere nicio clipă de-a lungul întâlnirii de două ore. Soţii plecară din biroul lui Donovan mânioşi şi determinaţi să lupte până la capăt. În acea seară, tot la un pahar, Donovan le mărturisi Samanthei şi lui Jeff că le pomenise de litigiu unor buni amici de-ai săi, avocaţi pledanţi şi ei, de la firme diferite din Virginia de Vest. Niciunul nu manifestase vreun interes în a-şi petrece următorii cinci ani într-o încăierare cu Casper Slate, indiferent cât de scandalos ar fi fost comportamentul lor.

Peste o săptămână, Donovan zbură la Charleston, Virginia de Vest, ca să intenteze acţiunea civilă în cazul de contaminare din Hammer Valley. În faţa tribunalului federal, a unui grup mare de reporteri şi cu alţi patru avocaţi alături, el prezentă acuzaţiile pe care le aducea celor de la Krull Mining. „Patron rus", desigur. Susţinea că respectiva companie polua pânza freatică de cincisprezece ani; că ştia ce se întâmpla şi muşamalizase totul; şi că Krull Mining ştia de cel puţin zece ani că substanţele sale chimice erau cauza uneia dintre cele mai mari rate de cancer din America.

– Vom dovedi asta, şi avem documentele care ne susţin afirmaţiile, rosti încrezător Donovan. El era avocatul principal, iar grupul său reprezenta peste patruzeci de familii din Hammer Valley.

Ca majoritatea avocaţilor pledanţi, lui Donovan îi plăcea la nebunie să fie în centrul atenţiei. Samantha bănuia că se grăbise cu intentarea procesului în cazul Hammer Valley deoarece era încă în lumina reflectoarelor ca urmare a verdictului Tate. Încercase să bată uşor în retragere, evitându-i pe fraţii Gray câteva zile, însă ei erau insistenţi. Jeff voia să o scoată la cină. Donovan avea nevoie de sfatul ei deoarece amândoi îl reprezentau pe Buddy Ryzer, conform spuselor sale. Ea îşi dădea seama de frustrarea tot mai mare pe care o resimţea el din cauza amicilor săi avocaţi care nu păreau deloc

entuziaşti să se ia de Casper Slate. Donovan repeta că era gata să se arunce singur în luptă, la nevoie. „O să-mi rămână mai mult din onorariu aşa", zicea el. Cazul începuse să-l obsedeze şi acum vorbea zilnic cu Marshall Kofer. Spre surprinderea lor, Marshall reuşi să obţină banii. Un fond de litigii le oferea o sumă de până la două milioane de dolari în schimbul a 30% din despăgubirile primite.

Donovan o presa din nou pe Samantha să lucreze şi pentru el. Cazul Hammer Valley şi cazul Ryzer aveau să devină extrem de solicitante în curând şi i-ar fi prins bine o mână de ajutor. Ea rămânea la părerea că lui i-ar fi trebuit un întreg staff de asociaţi, nu doar o stagiară cu jumătate de normă. După ce căzu la învoială în cazul Tate pentru 1,7 milioane de dolari, îi oferi un post cu normă întreagă şi cu salariu generos. Ea îl refuză din nou, reamintindu-i că (a) încă era precaută în privinţa litigiilor şi nu-şi căuta de lucru; (b) era doar în trecere pe acolo, fiind oarecum împrumutată până se mai limpezeau apele în New York şi se putea decide ce avea de gând să facă pe viitor, un viitor care nu avea să aibă nici în clin, nici în mânecă cu Brady, Virginia; şi (c) îşi luase deja un angajament faţă de clinică şi avea clienţi adevăraţi care depindeau de ea. Nu menţionă însă teama pe care o simţea faţă de el şi stilul său bombastic de practicare a avocaturii. Era convinsă că el, sau cineva care lucra pentru el, furase documente preţioase de la Krull Mining şi că acest lucru avea să fie dat în vileag în mod inevitabil. El nu se sfia să încalce regulile şi legile, aşa cum nu ezita să încalce hotărâri judecătoreşti. Era mânat de ură şi de o dorinţă aprigă de răzbunare, iar asta avea să-i provoace numai belele, cel puţin în opinia ei. Nu putea să admită nici faţă de sine că se simţea vulnerabilă în preajma lui. O aventură amoroasă se putea înfiripa în orice clipă, fără prea mare efort, ceea ce ar fi fost o greşeală cumplită. Trebuia să petreacă mai *puţin* timp în compania lui Donovan Gray, nu mai mult.

Nu era sigură ce să facă în privinţa lui Jeff. El era tânăr, singur şi atrăgător; adică o raritate prin aceste părţi. Mai mult, pusese deja ochii pe ea, şi ea ştia că dacă luau cina, lucrurile s-ar fi precipitat. După trei săptămâni în Brady, ideea îi surâdea.

Pe 12 noiembrie, Donovan se duse de unul singur la tribunalul federal din Lexington, Kentucky, localitatea unde îşi avea sediul cabinetul de avocatură cu 800 de membri, cunoscut oficial drept Casper, Slate & Hughes, şi îi dădu în judecată pe nemernici. Totodată, dădu în judecată şi Lonerock Coal, o corporaţie din Nevada. Buddy şi Mavis îl însoţiseră, iar el, evident, alertase presa în prealabil. Vorbiră cu câţiva reporteri. Unul întrebă de ce fusese depusă acţiunea în Lexington, şi Donovan răspunse că voia să expună ticăloşiile celor de la Casper Slate chiar în faţa concitadinilor lor. Voia ca totul să se desfăşoare la locul faptei şi aşa mai departe. Presa savură ştirea, iar Donovan se mai alese cu câteva articole în ziare.

Cu două săptămâni în urmă, intentase proces civil în cazul Hammer Valley împotriva companiei Krull Mining din Charleston, ştire care fusese prezentată în mass-media regională.

Cu două săptămâni înainte de asta, câştigase cazul Tate cu un verdict spectaculos şi numele îi apăruse în câteva ziare.

Pe 24 noiembrie, cu trei zile înainte de Ziua Recunoştinţei, fu găsit mort.

23

Coşmarul începu luni dimineaţă, când toate avocatele lucrau liniştite la birouri, fără niciun client la orizont. Tăcerea fu spulberată de ţipătul lui Mattie, un ţipăt pătrunzător de durere pe care Samantha era sigură că avea să-l ţină minte toată viaţa. Fugiră în biroul ei.

– A murit! se tângui ea. A murit! Donovan a murit!

Stătea în picioare, cu o mână pe frunte; cealaltă rămăsese suspendată în aer, cu telefonul în ea. Avea gura deschisă şi ochii plini de groază.

– Ce?! zbieră Annette.

– Tocmai l-au găsit. S-a prăbuşit cu avionul. A murit.

Annette se lăsă să cadă pe un scaun şi începu să plângă în hohote. Samantha o fixa pe Mattie cu privirea, niciuna din ele negăsindu-şi cuvintele. Barb stătea în prag, cu ambele mâini la gură. Samantha se urni într-un final şi luă telefonul din mâna lui Mattie.

– Cine este? întrebă ea.

– Jeff, rosti Mattie, aşezându-se încet şi îngropându-şi faţa în palme.

Samantha vorbi în receptor, dar nu mai era nimeni la capătul firului. Simţi cum i se înmoaie genunchii şi se rezemă de un scaun. Barb se prăbuşi în altul. Trecu o clipă, o clipă încărcată de frică, şoc şi incertitudine. Oare putea fi o greşeală la mijloc? Nu... nu dacă singurul frate al lui Donovan îşi suna mult iubita mătuşă să îi dea cea mai rea veste cu putinţă. Nu, nu era o greşeală, o glumă sau o

farsă; era adevărat, oricât ar fi fost de greu de crezut. Telefonul sună din nou, toate cele trei linii zbârnâind pe măsură ce vestea se răspândea prin oraş.

Mattie înghiţi în sec şi izbuti să bâiguie:

– Jeff a zis că Donovan a zburat ieri la Charleston ca să se vadă cu nişte avocaţi. Jeff era plecat din oraş în weekend, aşa că Donovan era singur. Centrul de control al traficului aerian a pierdut legătura cu el aseară, pe la ora unsprezece. Cineva de la sol a auzit un zgomot puternic, şi avionul lui a fost găsit azi-dimineaţă într-o pădure aflată la câţiva kilometri sud de Pikeville, Kentucky.

Vocea sa tremurândă cedă şi ea îşi coborî bărbia în piept.

– Nu pot să cred. Nu pot să cred, murmura Annette.

Samantha amuţise. Barb plângea cu sughiţuri. O vreme plânseră şi încercară să conştientizeze cele petrecute. Se mai calmară puţin în faţa crudei realităţi. După un timp, Samantha ieşi din cameră şi încuie uşa de la intrare. Trecu prin birouri, trăgând perdelele şi jaluzelele. Clinica se cufundă în întuneric.

Rămaseră alături de Mattie în timp ce telefoanele sunau în depărtare şi ceasurile păreau să se fi oprit. Chester intră pe uşa din spate cu propria cheie şi se alătură priveghiului. Se aşeză pe marginea biroului, cu o mână pe umărul soţiei sale, mângâind-o încet şi şoptindu-i ca să o liniştească. Apoi o întrebă:

– Ai vorbit cu Judy?

Mattie clătină din cap şi zise:

– Nu. Jeff a spus că o sună ea.

– Bietul Jeff! El unde este?

– Era în Pikeville, se ocupa de tot, indiferent ce-o fi însemnând şi asta. Nu era deloc în apele lui.

Câteva minute mai târziu, Chester spuse:

– Hai să mergem acasă, Mattie. Trebuie să te întinzi, şi oricum azi nu lucrează nimeni aici.

Samantha închise uşa de la birou şi se prăbuşi în scaun. Era prea năucită ca să se mai gândească la altceva, aşa că se uită la fereastră îndelung şi încercă să-şi organizeze gândurile. Nu reuşi, şi simţi

brusc o dorinţă arzătoare să fugă din Brady, din comitatul Noland şi din Apalaşia şi să nu se mai întoarcă niciodată. Era săptămâna Recunoştinţei şi oricum avea de gând să plece la Washington, să-şi petreacă sărbătoarea cu părinţii şi cu câţiva prieteni. Mattie o invitase la masa de Ziua Recunoştinţei, însă ea o refuzase deja.

Ce mai Zi a Recunoştinţei! Acum îi aştepta o înmormântare.

Îi vibră celularul. Era Jeff.

La ora 4.30 după-amiaza, îl găsi aşezat la o masă de picnic dintr-un loc izolat, cu o panoramă straşnică, de lângă Knox, în comitatul Curry. Îşi parcase camioneta în apropiere şi era singur, cum era de aşteptat. Nu se întoarse să vadă dacă era ea, nici nu se clinti când Samantha veni spre el. Avea privirea pierdută în depărtare şi mintea rătăcită într-un hăţiş de gânduri.

Îl sărută pe obraz şi-i zise:

– Îmi pare nespus de rău.

– Şi mie, rosti Jeff, schiţând un surâs scurt şi forţat.

O luă de mână când ea se aşeză lângă el. Umăr la umăr, priviră dealurile străvechi de sub ei. La început nu curseră lacrimi şi nu vorbiră prea mult. Jeff era un tip tare şi stoic. Ea presupuse că plângea doar când era singur. Lăsat de izbelişte de tatăl său, lăsat orfan de mama lui şi acum lăsat de unul singur de unica persoană pe care o iubise vreodată cu adevărat. Samantha nu-şi putea imagina suferinţa cumplită pe care o simţea. Ei parcă i se căscase o gaură în stomac, şi îl cunoştea pe Donovan de mai puţin de două luni.

– Îţi dai seama că ei l-au omorât, rosti el, dând glas în sfârşit gândurilor care nu le dăduseră pace toată ziua.

– Care ei? întrebă ea.

– Care ei? Ei, adică băieţii răi; sunt o grămadă de-ăştia acum. Sunt necruţători şi calculaţi, şi crima nu înseamnă mare scofală pentru ei. Omoară mineri prin condiţiile deplorabile din mine. Omoară ţărănoi cu apa contaminată. Omoară băieţei care dorm liniştiţi în rulota lor. Omoară comunităţi întregi când barajele lor se rup şi haldele de steril inundă văile. *Ei* au omorât-o pe mama. Acum mulţi ani omorau sindicalişti care făceau grevă, cerând

salarii mai mari. Mă îndoiesc că fratele meu este primul avocat pe care l-au omorât.

– Poţi s-o dovedeşti?

– Nu ştiu, dar vom încerca. Am fost la Pikeville azi-dimineaţă – a trebuit să identific cadavrul – şi m-am oprit să-l văd pe şerif. I-am zis că suspectez ceva necurat la mijloc şi că vreau ca avionul să fie tratat ca locul unei crime. I-am anunţat deja pe agenţii federali. Aparatul nu a ars, doar s-a prăbuşit. Nu cred că a suferit. Poţi să-ţi imaginezi cum este să fii nevoit să identifici cadavrul fratelui tău?

Umerii ei căzură la acest gând. Clătină din cap.

El gemu şi continuă:

– Îl ţineau la morgă, aşa cum vezi la televizor. Au deschis sertarul, l-au tras afară şi au au dat încet la o parte cearşaful de pe el. Mi s-a făcut rău când l-am văzut. Avea ţeasta crăpată.

– Destul, zise ea.

– Da, destul. Bănuiesc că există anumite lucruri în viaţă pe care nu eşti niciodată pregătit să le faci, şi după ce le faci o dată, juri să nu mai treci niciodată prin asta. Oare majoritatea oamenilor trec prin viaţă fără să fie nevoiţi să identifice un cadavru?

– Hai să vorbim despre altceva.

– Bine. Bună idee. Despre ce vrei să vorbim?

– Cum dovedeşti că a fost o mână criminală?

– Vom angaja experţi care să examineze avionul de la cap la coadă. Cei de la NTSB vor reasculta transmisiunile radio ca să afle ce s-a petrecut chiar înainte de prăbuşire. Vom pune cap la cap piesele şi vom afla adevărul. O noapte senină, condiţii excelente de zbor, un pilot experimentat cu trei mii de ore la activ, unul dintre cele mai sigure aparate construite vreodată; pur şi simplu nu are sens altminteri. Bănuiesc că în sfârşit a călcat pe bătături pe cine nu trebuia.

Vântul adia dinspre răsărit, împrăştiind frunzele şi făcându-i să tremure puţin. Se strânseră unul într-altul ca doi vechi iubiţi, ceea ce nu erau. Nici vechi, nici noi, nici actuali. Luaseră cina împreună de două ori, nimic mai mult. Ultimul lucru care-i mai trebuia Samanthei era o relaţie complicată, cu o dată precisă de expirare.

Nu ştia sigur ce-şi dorea. El îşi petrecea mare parte din timp plecat din Brady, şi ea bănuia că exista o fată în viaţa lui. Nu aveau absolut niciun viitor împreună. Prezentul ar fi putut fi distractiv, o hârjoneală ici, o zbenguială colo, o companie plăcută în nopţile friguroase, însă ea n-avea de gând să se arunce cu capul înainte.

– Ştii, spuse el, am crezut că ziua cea mai rea din viaţa mea a fost cea în care mătuşa Mattie a venit la şcoală să mă anunţe că a murit mama. Aveam nouă ani. Însă ziua asta e mai rea, mult mai rea. Sunt năucit, atât de năucit, încât ai putea băga cuţitul în mine şi tot n-aş simţi nimic. Îmi doresc să fi fost cu el.

– Nu mai vorbi aşa. Destul că l-am pierdut pe el...

– Nu-mi pot închipui viaţa fără Donovan. Eram practic orfan, crescuţi de rude în oraşe diferite. El a avut mereu grijă de mine, a fost mereu acolo când aveam nevoie de ajutor. Am intrat într-o grămadă de belele, fără să mă tem de rude, de profesori, de poliţişti sau de judecători măcar. Mă temeam însă de Donovan, dar nu din punct de vedere fizic. Mă temeam că îl voi dezamăgi. Ultima oară când am compărut în faţa instanţei aveam 19 ani. El tocmai terminase Dreptul. Mă prinseseră cu nişte „iarbă", o cantitate mică pe care încercam de fapt să o vând, dar ei nu ştiau asta. Judecătorul a fost blând cu mine – mi-a dat câteva luni de detenţie la închisoarea districtuală, nimic grav. Chiar înainte să fiu dus în faţa judecătorului, m-am întors şi m-am uitat în sală. Şi l-am văzut acolo pe fratele meu, aşezat lângă mătuşa Mattie, cu lacrimi în ochi. Nu îl văzusem niciodată plângând. Aşa că am izbucnit şi eu în lacrimi şi i-am promis judecătorului că nu o să mă mai vadă la faţă vreodată. Şi aşa a fost. De atunci nu am mai luat decât o amendă pentru depăşirea vitezei. Glasul îi tremură uşor, şi el îşi duse mâna la nas. Nicio lacrimă însă. A fost fratele meu, prietenul meu cel mai bun, eroul meu, mi-a fost şef şi confident. Donovan era lumea mea. Nu ştiu ce-o să fac acum.

Samanthei îi venea să plângă. „Taci şi-ascultă, îşi zise. Lasă-l să vorbească."

– O să-i găsesc pe tipii ăştia, Samantha, ascultă la mine! Chiar dacă o fi să mă coste şi ultima leţcaie pe care o am, şi ultima leţcaie

pe care va trebui s-o fur, tot o să-i găsesc şi o să mă răzbun. Donovan nu se temea de moarte şi nici eu nu mă tem. Sper să nu se teamă nici ei.

– Cine-i suspectul principal, în opinia ta?

– Krull Mining, probabil.

– Din cauza documentelor?

El se întoarse spre ea şi o privi ciudat.

– De unde ştii de documente?

– Am zburat cu Donovan în Hammer Valley într-o sâmbătă. Am luat prânzul cu Vic în Rockville. Au discutat despre Krull Mining şi le-a scăpat.

– Mă mir. Donovan era mai atent, de obicei.

– Cei de la Krull Mining ştiu că el are documentele?

– Ştiu că documentele lipsesc şi ne bănuiesc pe noi, da. Documentele sunt ucigătoare, toxice şi nemaipomenite.

– Le-ai văzut cu ochii tăi?

El ezită îndelung, apoi rosti:

– Da, le-am văzut şi ştiu unde se află. N-ai crede ce scrie în ele. Nimeni n-ar crede. Se opri o clipă, de parcă ar fi fost mai bine să tacă, dar voia să spună ce avea pe suflet. Dacă Donovan avusese atât de multă încredere în ea, putea şi el să aibă. Continuă: Există un memoriu de la directorul executiv din Pittsburgh către sediul lor din Londra, în care tipul estimează costul de curăţare a mizeriei de pe Muntele Peck la 80 de milioane de dolari. Costul prejudiciilor cauzate familiilor afectate de cancer era estimat la maximum zece milioane, şi asta doar în cel mai rău caz. Solicitările de prejudicii nu fuseseră depuse încă la vremea respectivă şi nici nu era sigur că aveau să fie depuse vreodată. Aşa că era mult mai ieftin să laşi lumea să bea apa, să moară de cancer şi să plăteşti câţiva dolari printr-o învoială decât să opreşti scurgerile din halda de steril.

– Şi unde este acest memoriu?

– La un loc cu celelalte. Douăzeci de mii de documente în patru cutii, toate puse la păstrare.

– Prin apropiere?

– Da. Nu-ţi pot spune mai multe pentru că te-aş pune în pericol.

– Nu-mi spune. Ştiu deja mai multe decât mi-aş fi dorit.

El îi dădu drumul şi se ridică de la masă. Se aplecă, luă un pumn de pietricele şi începu să le azvârle în vâlceaua de jos. Mormăia ceva, însă neinteligibil. Mai luă un pumn de pietricele, apoi încă unul, fără să le arunce în vreo ţintă anume. Norii începură să se adune pe cer.

Reveni la masă, se aşeză lângă ea şi-i zise:

– Trebuie să mai ştii ceva. Probabil că te-au pus sub urmărire. Telefonul de la birou, poate şi câteva microfoane prin apartament. Săptămâna trecută l-am rugat pe un tip să caute prin firmă şi a găsit microfoane peste tot. Ai grijă ce vorbeşti pentru că eşti ascultată.

– Glumeşti, nu?

– Nu ştiu de ce, dar azi nu-mi arde de glume, Samantha.

– Bine, bine, dar de ce eu?

– Ne urmăresc îndeaproape, mai ales pe Donovan. El s-a obişnuit de ani buni cu ideea că este ascultat. Probabil că asta l-a şi determinat să zboare la Charleston ieri ca să se vadă direct cu avocaţii. Se întâlneau prin diverse camere de hotel, ca să nu poată fi supravegheaţi. Ticăloşii te-au văzut împreună cu noi. Au toţi banii din lume, deci pot urmări fiecare mişcare şi devin deosebit de interesaţi când apare un nou avocat în oraş.

– Nu ştiu ce să spun. Am vorbit cu tata despre accidente aviatice toată după-amiaza.

– La ce telefon?

– La amândouă – la cel de la birou şi la mobil.

– Ai grijă cu telefonul de la birou. Mai bine vorbeşte doar la mobil. S-ar putea să începem să folosim cartele reîncărcabile.

– Nu-mi vine să cred.

El îi luă mâna într-a lui, trăgându-şi gulerul hainei. Soarele cobora în spatele munţilor şi adierea se înteţise. Îşi şterse o lacrimă de pe obraz cu mâna stângă. Apoi vorbi cu un glas răguşit şi spart.

– Când a murit mama, mi-aduc aminte că nu mă mai puteam opri din plâns.

– Nu-i nimic greşit dacă plângi, Jeff.

– Dacă nici pentru fratele meu nu pot plânge înseamnă că nu voi mai plânge pentru nimeni vreodată.

– Hai, descarcă-te. S-ar putea să te facă să te simţi mai bine.

El rămase tăcut câteva minute, fără să verse însă vreo lacrimă. Se strânseră unul în celălalt pe măsură ce se întuneca şi adierea se înteţea. După o pauză prelungită, ea zise:

– Am vorbit cu tata după-amiază. Evident, a fost devastat când a aflat. El şi Donovan deveniseră foarte apropiaţi în ultima lună şi tata îl admira foarte mult. Dat fiind că asta era specialitatea lui, ştie pe toată lumea din branşă şi poate găsi experţii potriviţi pentru cercetarea prăbuşirii. Mi-a spus că de-a lungul anilor a avut multe cazuri de accidente soldate cu morţi, în care au fost implicate aparate mici de zbor.

– Şi care au fost provocate deliberat?

– Două din ele, da. Unul în Idaho şi celălalt în Columbia. După cum îl ştiu pe tata, acum este la telefon şi pe internet, căutând experţi în prăbuşiri de modele Cessna. Mi-a zis că trebuie doar să avem grijă ca avionul să fie în siguranţă.

– Este.

– Oricum, Marshall Kofer e alături de noi, dacă avem nevoie de el.

– Mulţumesc. Îmi place de tatăl tău.

– Şi mie... de cele mai multe ori.

– Mie mi-e frig. Ţie nu?

– Ba da.

– Şi ar trebui să ne ducem acasă la Mattie, nu?

– Aşa cred.

Cum nu mai rămăseseră prea mulţi din familia Gray, iar casa lor fusese distrusă cu mulţi ani în urmă, şi cum fursecurile şi caserolele cu mâncare trebuiau livrate undeva, casa lui Mattie reprezenta varianta logică. Mâncarea începu să sosească pe la sfârşitul după-amiezii, însoţită de vizite lungi din partea celor care-o gătiseră. Se vărsau lacrimi, se ofereau condoleanţe şi ajutor de orice fel, şi, mai ales, se urmărea aflarea amănuntelor. Bărbaţii se adunaseră pe verandă şi pe aleea din faţa casei, fumând, bârfind şi întrebându-se care era

cauza accidentului. Cedase motorul? Ieşise de pe traiectoria stabilită? Cineva zise că nu trimisese niciun SOS prin radio. Asta ce mai însemna oare? Majoritatea persoanelor de acolo nu zburaseră mai mult de două ori în toată viaţa lor, unii chiar niciodată, însă această lipsă de experienţă nu reducea cu nimic speculaţiile. Înăuntru, femeile se ocupau de împărţirea mâncării primite, gustând-o din când în când, de probă, acordându-i o atenţie sporită lui Mattie şi discutând în gura mare despre stadiul în care ajunsese căsnicia lui Donovan cu Judy, o tânără frumoasă care nu-şi găsise niciodată locul în orăşelul lor, dar despre care toată lumea îşi amintea acum cu mare afecţiune.

Judy şi Mattie făcuseră în cele din urmă toate aranjamentele necesare. Iniţial, Judy îşi dorise să aştepte până sâmbătă pentru slujba de comemorare, dar Mattie considerase că nu se cuvenea să-i lase pe oameni să-şi petreacă Ziua Recunoştinţei cu gândul la acest eveniment neplăcut. Ţinându-se cât mai departe de toate, Samantha descoperea că tradiţiile erau importante în Apalaşia şi că nu era nicio grabă să-şi înmormânteze morţii. După şase ani petrecuţi la New York, se obişnuise să participe la slujbe scurte, pentru ca toţi cei rămaşi în viaţă să-şi poată vedea de ale lor. Şi Mattie părea dornică să zorească lucrurile, şi reuşi să o convingă pe Judy să ţină slujba miercuri după-amiază. Donovan avea să fie îngropat când aveau să se trezească joi, gata să-şi vadă de sărbătoare.

Biserica Metodistă Unită, ora patru după-amiaza, miercuri, noiembrie 26, înmormântarea urmând să aibă loc imediat după slujbă, în cimitirul din spatele bisericii. Acolo erau enoriaşi Donovan şi Judy, deşi nu mai fuseseră la slujbă de ani buni.

Jeff voia să-şi îngroape fratele pe Muntele Gray, însă Judy nu agrea ideea. Judy şi Jeff nu se plăceau. Fiind încă soţia lui Donovan în acte, Judy avea autoritate deplină asupra tuturor aranjamentelor. Aşa era datina, nu legea, şi toată lumea înţelegea asta, inclusiv Jeff.

Luni seară, Samantha rămase vreo oră pe la Mattie, dar se sătură repede să stea cu celelalte persoane, să treacă pe la felurile de mâncare din bucătărie şi apoi să iasă la aer. Se sătură de sporovăiala necontenită a oamenilor care îi cunoşteau bine pe Mattie şi pe

Chester, dar nu şi pe nepotul lor. Se sătură de bârfe şi de speculaţii. O amuza rapiditatea cu care orăşelul absorbise tragedia şi părea hotărât să profite la maximum de aceasta, dar amuzamentul se preschimbă curând în frustrare.

Şi Jeff părea plictisit şi frustrat. După ce fusese îmbrăţişat şi compătimit de femeile corpolente pe care aproape că nu le ştia, el se făcu nevăzut. O sărută pe obraz pe Samantha şi-i spuse că voia să rămână singur o vreme. Plecă şi ea la scurt timp după aceea, ducându-se pe jos până acasă. Annette o chemă la ea, unde băură ceai în sufrageria întunecată până la miezul nopţii, vorbind numai despre Donovan Gray.

Când răsări soarele, Samantha se trezise deja, îşi bea cafeaua şi naviga pe internet. În ziarul din Roanoke era un articol scurt despre accident, dar nu apăruseră noutăţi. Donovan era descris ca fiind un apărător devotat al drepturilor minerilor şi proprietarilor de pământ din bazinul carbonifer. Se pomenea de verdictul din cazul Tate, de acţiunea declanşată împotriva celor de la Krull Mining în cazul Hammer Valley şi de cea pornită împotriva companiei Lonerock Coal şi a avocaţilor săi în cazul Ryzer. Un amic de-al lui din Virginia de Vest, avocat şi el, îl descria drept „un apărător neînfricat al frumuseţilor naturale din Apalaşia" şi „un duşman înverşunat al companiilor miniere puse pe căpătuială". Nu se pomenea nimic despre un posibil act criminal. Toate agenţiile cu oarecare autoritate în domeniu investigau deja. Tocmai împlinise 39 de ani şi lăsa în urmă o soţie şi un copil.

Tatăl ei o sună devreme, interesându-se de aranjamentele pentru funeralii. Se oferi să vină ca să stea alături de ea la slujbă, dar Samantha îl refuză politicos. Marshall îşi petrecuse aproape toată lunea vorbind la telefon şi aflând cât mai multe informaţii posibile. Îi promise că va avea „noutăţi" când se vor vedea, peste câteva zile. Urmau să discute despre cazul Ryzer, aflat acum într-un stadiu incert din motive lesne de înţeles.

Clinica semăna cu un birou de pompe funebre, întunecată şi sumbră, fără perspective prea optimiste în viitorul apropiat. Barb atârnase o coroană de flori la uşă şi o încuiase. Mattie rămăsese

acasă, aşa cum ar fi trebuit să facă şi ele. Întâlnirile erau anulate şi nu se răspundea la telefoane. Mountain Legal Aid Clinic nu era tocmai deschisă pentru afaceri.

La fel cum nu era nici cabinetul de avocatură al lui Donovan M. Gray, aflat la trei numere mai jos pe strada principală. O coroană identică atârna de uşa încuiată, iar înăuntru Jeff, secretara şi asistenta juridică încercau să încropească un plan. Cei trei erau singurii angajaţi rămaşi în firmă, iar firma era practic moartă.

24

O moarte tragică, un avocat cunoscut, intrare liberă, un orăşel plin de oameni curioşi, o după-amiază plictisitoare de miercuri – combinate, toate aceste ingrediente făcură ca biserica să se umple cu mult înainte de ora patru, când pastorul Condry începu slujba de pomenire. Rosti o rugăciune lungă şi se aşeză când corul intonă primele cântece funebre. Se ridică din nou, recitând din Sfânta Scriptură. Mattie rosti primul panegiric, străduindu-se să-şi ţină emoţiile în frâu în timp ce vorbea despre nepotul ei. Se pricepea să vorbească printre lacrimi, şi în unele momente îi făcu şi pe ceilalţi să plângă împreună cu ea. Când rememoră felul în care Donovan găsise trupul neînsufleţit al mamei sale, scumpa ei soră, Rose, glasul îi cedă şi se opri o clipă. Apoi înghiţi în sec şi îşi reluă cuvântarea.

Samantha stătea la cinci rânduri mai în spate, între Barb şi Annette, toate trei ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu şerveţele. Toate trei aveau acelaşi gând: „Haide, Mattie, poţi s-o faci! Hai să terminăm odată". Însă Mattie nu se grăbea deloc. Asta era singura slujbă de comemorare pentru Donovan şi nu era loc de pripă.

Sicriul închis era aşezat în faţa amvonului, acoperit cu flori. Annette şoptise că în aceste părţi multe funeralii se desfăşurau cu sicriul deschis, pentru ca participanţii să-l vadă pe răposat în timp ce se spuneau tot felul de lucruri bune despre el. Era un obicei bizar, care conferea un plus inutil de dramatism momentului. Annette

zise că ea voia să fie încinerată. Samantha mărturisi că nu se gândise încă la variante.

Din fericire, Judy nu îngăduise un asemenea circ. Ea şi fiica ei stăteau în primul rând, la doar câţiva paşi de sicriu. Descrierile sale se dovediseră corecte: era superbă, o brunetă suplă cu ochii negri ca ai lui Donovan. Fiica lor, Haley, avea 6 ani şi nu se acomodase cu despărţirea părinţilor săi. Acum era copleşită de moartea tatălui ei. Se lipise de mamă-sa şi nu se mai oprea din plâns.

Maşina Samanthei era pregătită, îndreptată spre nord. Voia neapărat să plece din Brady şi să se întoarcă acasă, în Washington, acolo unde mama ei îi promisese să o aştepte cu sushi şi cu o sticlă de Chablis. Mâine, de Ziua Recunoştinţei, aveau să doarmă până târziu şi apoi să prânzească într-un local cu specific afgan, plin de sărbători cu americani care fie nu erau mari amatori de curcan, fie voiau să îşi evite familia.

Mattie cedă emoţional, într-un final. Se scuză şi se aşeză. Urmă un nou imn. Alte câteva remarci din partea pastorului Condry, citând din vorbele înţelepte ale Sfântului Pavel. Şi un nou panegiric lung, de această dată rostit de un prieten apropiat, fost coleg de facultate la William & Mary. După o oră, lacrimile se cam epuizaseră şi oamenii erau gata de plecare. Când pastorul încheie cu o binecuvântare, mulţimea se împrăştie. Cei mai mulţi se adunară în spatele bisericii, în jurul unui cort mov de înmormântare aflat lângă groapă. Pastorul fu concis. Părea să improvizeze mai mult acum, dar vorbea la obiect. Se rugă plin de elocvenţă, şi pe măsură ce se apropia de sfârşit, Samantha se puse în mişcare. Obiceiul era ca fiecare persoană prezentă să treacă pe la rudele îndoliate şi să le spună câteva vorbe de alinare, dar Samantha se săturase deja.

Gata cu obiceiurile locale. Gata cu Brady. Gata cu fraţii Gray şi cu toate complicaţiile lor. Cu rezervorul plin şi vezica goală, conduse cinci ore fără oprire până la apartamentul mamei sale, în centrul capitalei. Rămase câteva momente pe trotuar, lângă maşină, sorbind imaginile şi sunetele din jur, traficul, ambuteiajele şi supraaglomerărea urbană. Asta era lumea ei. Îi era dor de SoHo şi de frenezia metropolei.

Karen era deja în pijamale. Samantha despachetă repede şi se schimbă. Îşi petrecură două ore aşezate pe nişte perne în sufragerie, mâncând şi bând vin, râzând şi vorbind în acelaşi timp.

Fondul de litigii care promisese să finanţeze cazul de fraudă şi conspiraţie intentat celor de la Lonerock Coal şi Casper Slate îşi retrăsese deja oferta. Afacerea căzuse. Donovan pornise procesul pe cont propriu, sperând că şi alţi avocaţi pledanţi i se vor alătura pentru a forma o echipă de primă mână. Acum însă, cum el murise şi amicii lui nu mai ştiau pe unde să se ascundă, cazul părea să se fi împotmolit. Marshall Kofer era extrem de frustrat din această cauză. Era un „proces splendid", unul la care s-ar fi înhămat într-o clipită dacă ar fi putut.

Dar nu se dădea bătut. Îi explică Samanthei că trimisese cazul prin vasta lui reţea de avocaţi pledanţi, de-a lungul şi de-a latul ţării, şi era încrezător că va putea încropi echipa potrivită, una care să atragă suficiente fonduri de la un alt grup de investiţii. Era dispus să pună chiar el bani la bătaie şi să se implice activ în litigiu. Se vedea pe post de antrenor, pe margine, dându-le indicaţii jucătorilor săi.

Luau prânzul, în vinerea de după Ziua Recunoştinţei. Samantha ar fi preferat să evite subiectele legate de procese, Donovan, cazul Ryzer, Lonerock Coal şi aşa mai departe, de fapt orice ar fi avut câtuşi de puţin de-a face cu Brady, Virginia şi cu Apalaşia, în general. Însă în timp ce îşi mânca salata, realiză că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru litigiu. Fără el, ea şi tatăl ei nu ar fi avut mare lucru de discutat. Aşa puteau vorbi ore în şir.

El vorbea în şoaptă, cu ochii fugindu-i în toate părţile, de parcă restaurantul ar fi fost plin de spioni.

– Am o sursă la NTSB, rosti el, plin de sine ca de obicei când avea informaţii din interior. Donovan nu a trimis niciun SOS. Zbura la o altitudine de 2 100 de metri, în condiţii meteo bune, când a dispărut de pe radar. Dacă ar fi avut probleme cu motorul, avea timp berechet să o raporteze şi să-şi dea coordonatele exacte. Însă nu a dat niciun semn.

– Poate că a intrat în panică, spuse Samantha.

– Cred şi eu că a intrat în panică. Avionul intră în picaj; la naiba, cine nu s-ar panica?

– Se poate determina dacă activase pilotul automat?

– Nu. Modelele mici, de genul ăsta, nu au cutie neagră, deci nu există informaţii despre cele petrecute. De ce întrebi?

– Pentru că mi-a mărturisit odată, când zburam, că uneori mai trage un pui de somn. Zumzetul motorului îl adoarme, aşa că trece pe pilot automat şi moţăie puţin. Nu ştiu cum merg chestiile astea, dar dacă a adormit şi a apăsat butonul greşit fără să-şi dea seama? E posibil?

– Multe lucruri sunt posibile, Samantha, şi mi se pare o ipoteză mai verosimilă decât varianta cu mâna criminală. Mi-e greu să cred că i-a fost sabotat avionul. Ar fi crimă, şi asta-i mult prea riscant pentru băieţii răi cu care avea el de-a face. Lonerock Coal, Krull Mining, Casper Slate – sigur, sunt nişte neisprăviţi cu toţii, dar ar risca ei oare să omoare pe cineva şi să fie prinşi? Nu prea cred. Iar victima să mai fie şi cunoscută pe deasupra? Cazul să fie investigat minuţios? Nu mi se pare plauzibil.

– Ei bine, lui Jeff i se pare.

– El priveşte lucrurile din altă perspectivă, şi respect asta. Îl compătimesc. Însă ce câştigau ei dacă îl eliminau pe Donovan? În cazul Krull Mining, mai sunt încă trei cabinete de avocatură de partea reclamantului, toate cu mult mai multă experienţă în obţinerea prejudiciilor după deversări de produse toxice decât Donovan.

– Da, dar el are documentele.

Marshall rămase în cumpănă o clipă.

– Şi celelalte trei firme au acces la documente?

– Nu cred. Am impresia că sunt îngropate pe undeva.

– Mă rog, în orice caz, compania nu ştie asta, cel puţin nu încă. De fapt, dacă aş fi avocatul celor de la Krull, aş presupune că toţi avocaţii din echipa reclamantului au acces la documente. Deci, repet: ce câştigă dacă îl scot din joc doar pe unul dintre cei patru avocaţi?

– Dacă ar fi să urmăm logica asta, atunci Lonerock Coal şi Casper Slate ar avea o motivaţie extraordinară să îl scoată din joc.

În cazul acela intrase pe cont propriu. Nu mai era niciun alt nume implicat. Azi moare, şi în 48 de ore se evaporă şi finanţarea litigiului. Procesul se termină. Ei câştigă.

Marshall clătina din cap. Se uită iarăşi împrejur; nimeni nu-i băga în seamă.

– Uite ce-i, Samantha, eu detest companiile de genul Lonerock şi cabinetele de avocatură de genul Casper Slate. Mi-am clădit cariera luptând împotriva unor asemenea netrebnici. Îi detest, pricepi? Însă au şi ei o reputaţie de apărat – la dracu', Lonerock este cotată la bursă. Nu mă poţi convinge în ruptul capului că ar fi în stare să omoare un avocat care i-a dat în judecată. Cu Krull e altă poveste; asta-i o companie dubioasă, deţinută de un bandit cu bani care face scandal pe oriunde se duce. Krull este în stare de orice, dar, repet, de ce? Eliminarea lui Donovan nu i-ar ajuta la proces pe termen lung.

– Hai să schimbăm subiectul.

– Iartă-mă. A fost prietenul tău şi mi-a plăcut mult de el. Îmi amintea de mine, în tinereţe.

– Este devastator, serios. Trebuie să mă întorc acolo, dar nu sunt sigură că mai vreau s-o fac.

– Acum ai clienţi. Oameni adevăraţi, cu probleme adevărate.

– Ştiu, tată. Sunt avocat adevărat acum, nu o simplă funcţionară într-o corporaţie. Ai câştigat.

– N-am vrut să spun asta. Oricum, nu-i o întrecere.

– De trei ani îmi tot zici asta. Şi pentru tine totul este o întrecere.

– Eşti cam irascibilă, văd, rosti Marshall, întinzându-se peste masă şi atingându-i mâna. Îmi pare rău. Ştiu că a fost o săptămână încărcată pentru tine.

Ea simţi cum i se umezesc ochii şi cum i se usucă gâtul. Îngăimă:

– Aş vrea să plec acum.

25

Erau patru persoane, toate solide, mânioase şi cu înfăţişări aspre, doi bărbaţi şi două femei, cu vârste cuprinse între 45 şi 60 de ani, cărunte, corpolente şi îmbrăcate modest. Veniseră în oraş într-una din rarele lor vizite de Ziua Recunoştinţei, fiind acum siliţi să îşi prelungească şederea şi să îşi ia liber de la serviciu ca să dreagă o harababură juridică pentru care n-aveau nicio vină. Când Samantha se apropie pe jos, îi văzu păzind uşa de la intrare, aşteptând cu nerăbdare deschiderea clinicii, şi realiză instinctiv cine erau şi ce voiau. Se gândi să se ascundă vreo oră şi ceva la Betty's Quilts, dar despre ce ar fi putut vorbi cu Betty? Aşa că ocoli clădirea şi intră prin spate. Aprinse luminile, făcu cafea, şi într-un final ajunse în faţă şi deschise uşa. Ei încă aşteptau, încă mânioşi; trecuse deja ceva vreme.

– Bună dimineaţa, rosti ea pe un ton cât mai voios.

Şi un orb ar fi putut vedea că următoarea oră avea să fie extrem de neplăcută.

Liderul grupului, cel mai vârstnic dintre ei, mârâi „O căutăm pe Samantha Kofer" şi făcu un pas în faţă, urmat de ceilalţi trei.

Încă surâzătoare, ea replică:

– Eu sunt. Cu ce vă pot ajuta?

Una din surori scoase un document împăturit şi întrebă:

– Dumneata ai scris asta pentru Francine Crump?

– Este testamentul mamei noastre, adăugă celălalt frate. Părea gata să o scuipe în faţă.

O urmară în sala de conferinţe şi se adunară în jurul mesei. Politicoasă, Samantha le oferi cafea şi, după ce toţi patru o refuzară, se duse în bucătărie şi îşi turnă încet o ceaşcă. Trăgea de timp, aşteptând să mai ajungă cineva la serviciu. Era 8.30, oră la care în mod normal Mattie stătea la palavre cu Donovan în biroul ei. Astăzi însă, se îndoia că Mattie avea să vină înainte de amiază. Se aşeză în capul mesei, cu ceaşca plină în faţă. Jonah, 61 de ani, locuia în Bristol. Irma, 60 de ani, în Louisville. Euna Faye, 57 de ani, în Rome, Georgia. Lonnie, 51 de ani, venea din Knoxville. DeLoss, „mezinul" de 45 de ani, locuia în Durham, şi momentan rămăsese acasă cu mama, care era foarte tulburată. Fusese o revedere tensionată. Samantha luă notiţe, încercând să tragă de timp pentru ca ei să se mai calmeze puţin. După zece minute de ascultat însă, realiză că erau puşi pe scandal.

– Ce dracu' este Trustul Montan? întrebă Jonah.

Samantha descrise trustul cu lux de amănunte.

– Mama ne-a spus că ea n-a auzit niciodată de niciun Trust Montan, zise Euna Faye. A spus că tu ai venit cu ideea. E adevărat?

Răbdătoare, Samantha le mărturisi că doamna Crump îi ceruse sfatul cu privire la lăsarea prin testament a proprietăţii sale. Voia să o lase unei persoane sau organizaţii care să o protejeze şi să nu permită exploatarea minieră. După căutări amănunţite, Samantha găsise două ONG-uri corespunzătoare în Apalaşia.

Ei o ascultară cu mare atenţie, fără însă să audă ce le zicea.

– De ce nu am fost înştiinţaţi? întrebă Lonnie, nepoliticos.

După numai cincisprezece minute era limpede că nu exista o ierarhie bine stabilită în această familie. Fiecare din ei voia să aibă controlul. Fiecare încerca să facă pe durul. Deşi stătea ca pe ace, Samantha îşi păstră calmul şi încercă să-i înţeleagă. Nu erau oameni înstăriţi; de fapt, se vedea că se chinuie să se menţină în rândul clasei mijlocii. Orice moştenire ar fi fost mană cerească pentru ei şi le-ar fi prins nemaipomenit de bine. Terenul familiei avea optzeci de pogoane, mult mai mult decât avea să deţină vreodată oricare dintre ei.

Samantha încercă să le explice că ea o reprezenta pe Francine Crump, nu şi familia acesteia. Clienta sa nu dorise ca ei să afle ce făcea.

– Crezi că nu are încredere în noi, sânge din sângele ei? întrebă Irma.

Din conversaţiile purtate cu Francine reieşea cât se poate de clar că femeia nu avea încredere în propriii copii, chit că erau sânge din sângele ei. Însă Samantha răspunse cu mult calm:

– Eu nu ştiu decât ce mi-a spus clienta mea. A precizat foarte clar ce vrea şi ce nu vrea.

– Ne-ai dezbinat familia, pricepi? făcu Jonah. Ai băgat strâmbe între o mamă şi cei cinci copii ai săi. Nu ştiu cum ai putut face ceva atât de necinstit.

– Este pământul nostru, bâigui Irma. Este pământul nostru.

Lonnie îşi duse un deget la tâmplă şi zise:

– Mama nu-i întreagă, dacă pricepi ce vreau să zic. A cam luat-o razna de ceva vreme, probabil că are Alzheimer sau ceva de genul ăsta. Ne temeam că va face vreo nefăcută cu pământul, dar nu ne-am gândit la una ca asta.

Samantha le spuse că, împreună cu alte două avocate de la clinică, îşi petrecuse ceva timp în compania doamnei Crump în ziua în care semnase testamentul, şi toate trei trăseseră concluzia că femeia ştia exact ce făcea. Era „competentă din punct de vedere juridic", aşa cum se cerea prin lege. Testamentul avea să fie validat în instanţă.

– Vezi să nu! pufni Jonah. N-o să ajungă în instanţă pentru că va fi modificat.

– Asta depinde de mama voastră, rosti Samantha.

Euna Faye se uită la telefon şi zise:

– Sunt aici, DeLoss şi mama. Au parcat afară.

– Pot să intre? întrebă Lonnie.

– Desigur, spuse Samantha, pentru că nu exista un alt răspuns.

Francine părea şi mai slăbită decât în urmă cu o lună. Cei cinci copii se ridicară şi încercară să o ajute pe scumpa lor mamă în timp ce trecea pragul uşii de la intrare, apoi pe hol şi în sala de conferinţe.

O așezară pe un scaun și se adunară în jurul ei. Apoi o priviră toți pe Samantha. Francine era încântată de atenția acordată și îi zâmbi avocatei.

– Haide, mamă, zise Lonnie, spune-i ce ne-ai spus și nouă despre semnarea testamentului, despre cum nu-ți mai amintești...

Euna Faye îl întrerupse:

– Și cum nu ai mai auzit în viața ta de Trustul Muntan și cum nu vrei ca ei să pună mâna pe pământul nostru. Haide.

– Este pământul nostru, repetă Irma pentru a zecea oară.

Francine ezită, ca și cum ar fi avut nevoie de și mai multe îndemnuri, apoi rosti într-un final:

– Nu-mi mai place testamentul.

„Ce ți-au făcut, femeie? Te-au legat de-un copac și te-au bătut cu coada de la mătură? îi veni Samanthei să întrebe. Și cum s-a desfășurat masa de Ziua Recunoștinței? A trecut fiecare prin fața noului testament, făcând spume de furie?" Înainte să poată răspunde însă, Annette intră în încăpere și dădu bună dimineața. Samantha îi făcu repede cunoștință cu clanul Crump, iar Annette înțelese imediat situația, așa că își trase un scaun. Nu se ferise niciodată de confruntări, și în acea clipă Samantha ar fi vrut s-o îmbrățișeze.

– Familia Crump aici de față, explică ea, nu este mulțumită de testamentul pe care l-am întocmit luna trecută.

– Și nu suntem mulțumiți nici de ce-ați făcut voi, avocatele, interveni Jonah. Nu înțeleg cum ați putut să încercați să ne lăsați fără moștenire în felul ăsta. Nu-i de mirare că avocații au o reputație atât de proastă pretutindeni. Faptele voastre vorbesc de la sine.

– Cine a găsit noul testament? întrebă cu răceală Annette.

– Nimeni, replică Euna Faye. Mama l-a adus în discuție zilele trecute și apoi l-a scos chiar ea. Mai că ne-a stat inima când am citit ce ați trecut voi în el. De când eram copii mama și tata au zis mereu că pământul va rămâne în familie. Și acum voi încercați să ne lăsați pe dinafară și să-l dați unor iubitori de copaci din Lexington. Ar trebui să vă fie rușine!

– V-a explicat mama dumneavoastră că ea a venit la noi şi ne-a cerut să întocmim gratuit un testament prin care lăsa terenul altcuiva? întrebă Annette. A fost clară în privinţa asta?

– Nu mai este atât de ageră ca pe vremuri, zise DeLoss.

– Sunt mai ageră decât credeţi voi, îl repezi Francine şi se uită urât la el.

– Linişteşte-te, mamă, rosti Euna Faye, iar Irma o atinse uşor pe Francine ca să o calmeze.

Samantha o privi pe Francine şi o întrebă:

– Deci, vreţi să întocmesc un nou testament?

Toţi şase dădură din cap la unison, deşi Francine o făcu ceva mai lent decât copiii ei.

– Bun, şi presupun că noul testament va stipula că terenul le va rămâne celor cinci copii ai dumneavoastră, în părţi egale, corect?

Toţi şase încuviinţară.

– Bine, spuse Annette. Vom face cum doriţi. Totuşi, colega mea aici de faţă şi-a petrecut mai multe ore în întâlniri cu doamna Crump, consultându-se cu dumneaei şi întocmind testamentul actual. După cum ştiţi, noi nu cerem bani pentru serviciile oferite, dar asta nu înseamnă că nu avem şi noi anumite limite. Avem o grămadă de clienţi şi rămânem mereu în urmă cu munca. Vom întocmi încă un testament şi cu asta am terminat. Dacă vă mai răzgândiţi o dată, doamnă Crump, va trebui să apelaţi la un alt avocat. Aţi înţeles?

Francine rămase cu privirea pierdută, aţintită asupra mesei, în timp ce copiii săi dădeau din cap în semn de încuviinţare.

– Şi cât va dura? întrebă Lonnie. Ar trebui să fiu la muncă acum.

– Şi noi, i-o tăie scurt Annette. Avem şi alţi clienţi, şi alte treburi. De fapt, eu şi domnişoara Kofer trebuie să ajungem la tribunal în treizeci de minute. Asta nu-i o chestiune presantă.

– Ei, haideţi, se stropşi Jonah. E un simplu testament, de maximum două pagini; nu vă va lua nici cincisprezece minute să-l întocmiţi. O să ne ducem cu mama să luăm micul dejun la cafenea cât îl faceţi, apoi venim să îl semneze şi ne vedem de drum.

– Nu plecăm până nu semnează noul testament, rosti Irma cu îndrăzneală, de parcă ar fi putut face tabără în sala de conferinţe.

– Ba o să plecaţi, ripostă Annette. Sau îl chem pe şerif. Samantha, când crezi că va fi gata noul testament?

– Miercuri după-amiază.

– Perfect. Doamnă Crump, ne vedem miercuri.

– Nu se poate! se răsti DeLoss, ridicându-se în picioare înfuriat. Aveţi drăcia aia pe computer. Scoateţi-o la imprimantă. Nu vă ia mai mult de cinci minute şi mama va semna. Nu putem aştepta o săptămână întreagă. Ar fi trebuit să plecăm de ieri.

– Acum vă voi ruga să plecaţi, domnule, zise Annette. Dacă vreţi servicii mai rapide, sunt destui avocaţi pe strada asta.

– Da, avocaţi adevăraţi, pufni Euna Faye, ridicându-se de la masă.

Ceilalţi îi urmară exemplul şi o ajutară pe Francine să ajungă la uşă. În timp ce ieşeau din cameră, Samantha spuse:

– Chiar vreţi să vă întocmesc un nou testament, doamnă Crump?

– Da, vrea! se burzului Jonah, gata să sară la bătaie, dar Francine nu răspunse.

Plecară fără să mai scoată o vorbă, trântind uşa în urma lor. După ce aceasta se opri din zăngănit, Annette zise:

– Nu întocmi testamentul. Lasă-i să plece din oraş, apoi sun-o pe Francine şi spune-i că noi nu vrem să ne implicăm în aşa ceva. Au ameninţat-o, e clar. Nu miroase deloc a bine. Dacă vrea un nou testament, n-are decât să plătească pentru el. Or strânge ei 200 de dolari cumva. Noi am irosit deja prea mult timp cu treaba asta.

– De acord. Mergem la tribunal?

– Da. Am primit un telefon aseară. Phoebe şi Randy Fanning sunt la închisoare; au fost arestaţi sâmbătă cu un transport de metamfetamină. Îi aşteaptă ani grei de puşcărie.

– Uau! Uite cum s-a zis cu liniştea din lunea asta. Copiii unde sunt?

– Nu ştiu, dar trebuie să aflăm.

Şapte persoane fuseseră reţinute în timpul raziei, dar poliţia statală susţinea că urmau şi alte arestări. Phoebe stătea lângă Randy, în rândul din faţă, alături de Tony, care ieşise de la puşcărie de numai patru luni şi acum avea să se întoarcă acolo pentru alţi zece ani. Lângă Tony era unul dintre indivizii care o ameninţaseră pe Samantha cu câteva săptămâni în urmă, la prima ei vizită la tribunal. Ceilalţi trei erau croiţi pe acelaşi calapod – păr lung şi soios, tatuaje până la gât, feţe nebărbierite, ochii roşii ai dependenţilor care s-au drogat prea mult timp. Trecură unul câte unul prin faţa prezidiului, îi spuseră judecătorului că nu erau vinovaţi, apoi se aşezară la locurile lor. Annette îl convinse pe Richard, procurorul, să-i acorde câteva clipe cu Phoebe. Se retraseră într-un colţ, supravegheate îndeaproape de un poliţist.

Slăbise de când o văzuseră ultima oară, şi chipul îi era marcat de ravagiile lăsate de consumul de droguri. Ochii i se umplură imediat de lacrimi şi primele sale cuvinte fură:

– Îmi pare rău! Nu-mi vine să cred!

Annette nu-i arătă nicio urmă de milă.

– Nu-mi cere mie scuze. Nu sunt mama ta. Am venit doar pentru că îmi fac griji pentru copii. Unde sunt acum?

Şoptea, dar o făcea apăsat.

– La o prietenă. Puteţi să mă scăpaţi de închisoare?

– Noi nu ne ocupăm de drept penal, Phoebe, numai de civil. Instanţa îţi va repartiza un avocat peste câteva minute.

Lacrimile se opriră la fel de repede cum apăruseră.

– Ce-o să se întâmple cu copiii mei? întrebă ea.

– Dacă acuzaţiile sunt cât de cât întemeiate, tu şi Randy veţi petrece câţiva ani la închisoare, în penitenciare diferite, evident. Ai vreo rudă care se poate ocupa de copii?

– Nu cred. Nu. Familia mea mi-a întors spatele. Familia lui este deja la puşcărie, cu excepţia mamei sale, care-i ţicnită. Nu pot ajunge la închisoare. Trebuie să am grijă de copii. Izbucni din nou în lacrimi. Se îndoi de mijloc de parcă ar fi primit un pumn în stomac şi începu să tremure. Nu-mi pot lua copiii, rosti ea puţin cam tare, iar judecătorul se uită spre ele.

Samantha nu putu să nu se gândească: „Ce-a fost în mintea ta când făceai trafic cu metamfetamină?" Îi dădu un şerveţel şi o bătu uşor pe umăr.

– O să văd ce pot face, zise Annette.

Phoebe se întoarse în grupul de deţinuţi. Samantha şi Annette se aşezară în sală.

– Tehnic vorbind, şopti Annette, ea nu mai este clienta noastră. Din momentul în care şi-a retras acţiunea de divorţ nu o mai reprezentăm.

– Şi-atunci de ce am venit?

– Statul va încerca să îi retragă drepturile părinteşti. Trebuie să monitorizăm acest proces, dar nu putem face prea multe.

Aşteptară câteva minute, timp în care procurorul şi judecătorul dezbătură chestiunea audierilor de stabilire a cauţiunii. Annette citi un mesaj de pe telefon şi spuse:

– Opa! FBI-ul face percheziţie în biroul lui Donovan, iar Mattie are nevoie de ajutor. Hai să mergem.

– FBI-ul?

– Deci, de ei ai auzit? mormăi Annette, ridicându-se şi pornind grăbită pe culoar.

Coroana de flori era încă agăţată de uşa de la intrarea în firma lui Donovan. Uşa era întredeschisă şi Dawn, secretara, stătea la birou, ştergându-şi lacrimile. Arătă cu degetul şi zise: „Înăuntru". Din sala de conferinţe se auzeau voci ridicate. Mattie ţipa la cineva, şi când Annette şi Samantha intrară, fură întâmpinate cu „Cine dracu' mai sunteţi şi voi?"

Înăuntru erau cel puţin patru bărbaţi tineri, în costume închise la culoare, toţi încordaţi şi gata să ducă mâna la pistol. Pe podea erau aşezate cutii cu dosare; sertarele erau deschise; masa era plină cu resturi. Şeful, un anume agent Frohmeyer, era cel care se răstise. Înainte ca Annette să apuce să răspundă, el se burzului din nou:

– Cine dracu' mai sunteţi şi voi?

– Sunt colegele mele, avocate şi ele, interveni Mattie. Era îmbrăcată cu nişte blugi şi un pulover, şi era foarte agitată. Aşa cum v-am

spus, eu sunt mătuşa lui şi sunt avocata care se ocupă de partajul succesoral al averii sale.

– Iar eu vă întreb încă o dată: Aţi fost desemnată de instanţă? făcu Frohmeyer.

– Nu încă. Nepotul meu a fost înmormântat miercurea trecută. Chiar nu aveţi nicio urmă de bun-simţ?

– Cucoană, am mandat de percheziţie. Nu-mi trebuie mai mult.

– Înţeleg asta. Puteţi măcar să ne lăsaţi să citim mandatul de percheziţie înainte să începeţi să scoateţi lucruri de aici?

Frohmeyer luă mandatul de pe masă şi i-l aruncă lui Mattie.

– Cinci minute, cucoană, nu mai mult.

Agenţii ieşiră din încăpere. Mattie închise uşa şi duse un deget la buze. Mesajul era clar: „Nu spuneţi nimic important".

– Ce se întâmplă aici? întrebă Annette.

– Cine ştie? Dawn m-a sunat panicată după ce au dat buzna gealaţii ăştia. Şi iată-ne aici. Răsfoia mandatul de percheziţie. Începu să murmure: „Toate documentele, dosarele, notiţele, probele, rapoartele, conspectele, în format tipărit, video, audio, electronic, digital şi în orice altă formă, relevante sau care au vreo legătură cu compania Krull Mining sau cu filialele acesteia, şi..." După care îi înşiră pe toţi cei 41 de reclamanţi din cazul Hammer Valley.

Dădu pagina, se uită repede peste ea şi mai dădu o pagină.

– Dacă iau computerele, zise Annette, vor avea acces la tot, fie că este specificat în mandat sau nu.

– Da, la tot ce este aici, spuse Mattie. Le făcu cu ochiul lui Annette şi Samanthei, apoi dădu încă o pagină. După ce mai citi şi mai mormăi o vreme, aruncă mandatul pe masă şi rosti: Este un cec în alb. Pot lua totul din firmă, indiferent dacă-i legat de cazul Hammer Valley sau nu.

Frohmeyer ciocăni la uşă şi o deschise.

– Doamnelor, a expirat timpul, zise el ca un actor de duzină, în vreme ce agenţii îşi făceau din nou apariţia.

Erau cinci acum şi păreau puşi pe scandal. Frohmeyer spuse:

– Acum vă rog să nu ne staţi în cale.

– Sigur, replică Mattie. Însă, în calitate de executor testamentar, voi avea nevoie de un inventar cu tot ce luaţi de aici.

– Îl veţi primi... după ce veţi fi desemnată de instanţă.

Doi agenţi deschideau deja fişetele.

– Cu toate, aproape că zbieră Mattie.

– Da, da, rosti Frohmeyer, poftind-o afară. O zi bună, doamnelor. Când cele trei avocate ieşeau din cameră, Frohmeyer adăugă: Apropo, mai avem o echipă care îi percheziţionează casa, în caz că vă interesează.

– Minunat! Acolo ce mai căutaţi?

– Va trebui să citiţi mandatul de percheziţie.

Erau zdruncinate şi bănuiau că sunt urmărite, aşa că hotărâră să stea departe de clinică. Găsiră un separeu retras în cafenea şi răsuflară ceva mai uşurate. Mattie, care nu mai zâmbise de-o săptămână, aproape că râse când rosti:

– N-o să găsească nimic pe computere. Jeff a scos hard diskurile miercurea trecută, înainte de înmormântare.

– Şi? Se vor întoarce să le caute, zise Samantha.

Mattie ridică din umeri.

– Cui îi pasă? Nu putem controla acţiunile FBI-ului.

– Bun, interveni Annette. Deci, stai să văd dacă am înţeles bine. Krull Mining crede că Donovan a pus cumva mâna pe nişte documente pe care nu ar fi trebuit să le vadă, ceea ce probabil este adevărat. Acum că a deschis procesul împotriva companiei, aceasta este îngrozită că documentele vor fi date în vileag. Aşa că apelează la procurorul general, care deschide un caz – pentru furt, presupun, şi trimite băieţii în negru să găsească documentele. Acum că Donovan a murit, se gândesc probabil că nu mai poate ascunde documentele.

– Da, eşti pe-aproape, zise Mattie. Krull Mining se foloseşte de procurorul general ca să-i intimideze pe reclamanţi şi pe avocaţii acestora. E destul să fluturi ameninţarea unei acţiuni penale şi a unei perioade de detenţie, că adversarii tăi vor arunca repede prosopul. Este un truc vechi de când lumea, şi dă roade.

– Un alt motiv să evit litigiile, observă Samantha.

– Chiar eşti executorul lui testamentar? întrebă Annette.

– Nu, Jeff este. Eu sunt avocatul pentru executor şi pentru partajul succesoral al averii. Donovan şi-a actualizat testamentul acum două luni. Şi-l ţinea mereu la curent. Originalul a fost mereu păstrat în seiful meu de la bancă. Le-a lăsat jumătate de avere lui Judy şi fiicei sale, o parte din ea într-un trust şi a împărţit cealaltă jumătate în trei. O treime lui Jeff; o treime mie; şi o treime unui grup de ONG-uri din Apalaşia, inclusiv clinicii. Eu şi Jeff ne vom prezenta miercuri dimineaţă în faţa instanţei ca să deschidem succesiunea. Se pare că prima noastră sarcină va fi să obţinem un inventar de la FBI.

– Judy ştie că nu-i ea executorul testamentar? întrebă Annette.

– Da, am vorbit de câteva ori de la înmormântare încoace. Nu o deranjează. Cu mine se înţelege bine. Cu Jeff... asta deja e altă poveste.

– Ai idee cam cât de mare este averea?

– Nu prea. Jeff are hard diskurile şi încropeşte o listă cu cazurile deschise, unele dintre ele urmând să mai dureze ani buni până la soluţionare. Hammer Valley tocmai fusese depus şi bănuiesc că acum ceilalţi reclamanţi îl vor prelua din zbor. Cazul Ryzer pare să fi murit acum. Există o învoială verbală cu Strayhorn Coal pentru o sumă de 1, 7 milioane de dolari în cazul Tate.

– Bănuiesc că avea ceva bani la bancă, rosti Annette.

– Da, sunt sigură. În plus, mai avea zeci de cazuri mărunte. Încă nu ştiu ce se va întâmpla cu ele. Am putea să preluăm noi câteva, dar nu multe. I-am sugerat de multe ori lui Donovan să-şi găsească un partener sau măcar un subaltern priceput, însă lui îi plăcea să lucreze pe cont propiu. Rareori îmi asculta sfaturile.

– Te venera, Mattie, ştii bine, zise Annette.

Urmă un moment de reculegere pentru răposat. Chelneriţa le umplu ceştile şi, când se îndepărtă, Samantha realiză că era aceeaşi fată care o servise şi prima oară când intrase la Brady Grill. Donovan tocmai o salvase din ghearele lui Romey, scăpând-o şi de închisoare. Mattie o aştepta la clinică pentru interviu. Trecuseră doar două luni, şi totuşi parcă trecuseră ani întregi. Acum el murise şi ele discutau despre averea lui.

Mattie înghiţi în sec şi spuse:

– Trebuie să ne întâlnim cu Jeff mai pe după-amiază şi să vorbim despre nişte probleme. Doar noi trei, departe de birouri.

– Eu de ce sunt inclusă? întrebă Samantha. Sunt o simplă stagiară, aflată doar în trecere pe-aici, cum vă place vouă să spuneţi.

– Bună observaţie, rosti Annette.

– Jeff vrea să fii şi tu de faţă, explică Mattie.

26

Jeff închirie o cameră la motelul Starlight, cu douăzeci de dolari pe oră, şi încercă să-l convingă pe director că nu punea la cale nimic imoral. Directorul se prefăcu surprins şi neştiutor, ba chiar păru uşor ofensat la insinuarea că în stabilimentul său de lux ar fi fost tolerate comportamente necuvenite. Jeff îi mărturisi că aştepta trei femei, toate avocate, una dintre ele fiind mătuşa lui de 60 de ani, şi că aveau nevoie doar de un loc liniştit în care să discute nişte chestiuni mai delicate. „Cum spuneţi dumneavoastră, i-o tăiase directorul. Doriţi chitanţă?" Nu.

Într-o zi obişnuită, Mattie şi-ar fi făcut griji la gândul că maşina ei avea să fie văzută în parcarea unui motel, dar acum, la o săptămână după moartea lui Donovan, nici că-i mai păsa. Era prea zdruncinată ca să-şi mai bată capul cu asemenea mărunţişuri. Oraşul era mic – n-avea decât s-o vorbească lumea. Se concentra doar asupra unor chestiuni mult mai importante. Annette se afla pe scaunul din dreapta, Samantha pe bancheta din spate, şi când parcară lângă camioneta lui Jeff, realiză că acesta stătea în pragul uşii de la camera ocupată cândva de Pamela Booker. În camera alăturată fuseseră cazaţi Trevor şi Mandy. Vreme de patru nopţi, parcă într-o altă viaţă, ei se adăpostiseră la motel după ce locuiseră în maşină o lună întreagă. Datorită strădaniilor susţinute ale Samanthei, cât şi generozităţii clinicii, familia Booker fusese salvată de pe coclauri şi trăia acum fericită într-o rulotă închiriată la câţiva kilometri de oraşul Colton. Pamela lucra la fabrica de lămpi.

Procesul intentat celor de la Top Market Solutions – primul proces din viaţa Samanthei – nu fusese încă finalizat, dar familia era acum în siguranţă.

– Probabil că a mai venit aici, murmură Annette când îl văzură pe Jeff.

– Încetează, i-o tăie Mattie.

Cele trei avocate coborâră din maşină şi intrară în mica odaie.

– Tu chiar eşti serios când vorbeşti de treaba cu spionatul, să înţeleg? făcu Annette, cu scepticism evident.

Jeff se rezemă de pernele de pe patul şubred şi arătă spre trei scaune ieftine.

– Bun venit la Starlight.

– Am mai fost aici, replică Samantha.

– Cine-a fost norocosul?

– Nu-i treaba ta.

Cele trei avocate se aşezară pe scaune. Pe pat erau dosare şi carneţele.

– Da, zise Jeff, sunt cât se poate de serios când vine vorba de treaba cu spionatul. Firma lui Donovan era înţesată cu microfoane. Şi casa lui la fel. El bănuia că ei, oricine ar fi aceşti ei, îl ascultau şi îi urmăreau fiecare mişcare, şi e mai bine să nu riscăm deloc.

– Ce a luat FBI-ul din casă? întrebă Mattie.

– Au stat acolo două ore şi nu au găsit nimic. Au luat computerele, dar la momentul ăsta vor fi descoperit deja că hard diskurile au fost înlocuite. Nu vor găsi decât nişte mesaje obscene pentru oricine ar trage cu ochiul. Aşa că se vor întoarce, presupun. Nu contează. Nu vor găsi nimic, oricum.

– Îţi dai seama că acţiunile tale sunt cam la limita legii, nu? rosti Annette.

Jeff zâmbi, ridicând din umeri.

– Mare scofală! Crezi că tipii de la Krull Mining stau cu mâinile în sân şi se dau de ceasul morţii ca să respecte regulile? Nu, în niciun caz. Acum stau de vorbă cu procurorul general, disperaţi să afle ce au găsit agenţii după raidurile de azi.

– Este o anchetă penală, Jeff, ripostă Annette ofuscată. Una care-i vizează pe Donovan şi pe toţi cei care lucrează cu el, în special pe tine, dacă ai în posesie documente obţinute ilegal sau dacă ai acces la ele. Indivizii ăştia nu vor dispărea doar pentru că i-ai fraierit tu cu hard diskurile.

– Nu am documentele, spuse el, însă nimeni din încăpere nu-l crezu.

Mattie făcu un semn a lehamite şi zise:

– Gata, terminaţi. Miercuri trebuie să mergem la tribunal ca să autentificăm averea lui Donovan şi m-am gândit că ar fi bine să discutăm despre asta.

– În regulă, dar sunt probleme mai presante. Sunt convins că fratele meu a fost omorât. Prăbuşirea avionului n-a fost un simplu accident. Aparatul este în siguranţă şi am angajat doi experţi care să lucreze cu poliţia statală din Kentucky. Încă nu au găsit nimic, însă îl examinează în continuare. Donovan şi-a făcut o grămadă de duşmani, dar niciunul pe măsura celor de la Krull Mining. Au dispărut nişte documente şi ei au bănuit că el a pus mâna pe ele. Documentele sunt devastatoare pentru Krull Mining, aşa că indivizii erau morţi de frică, aşteptând să vadă dacă Donovan le va intenta proces. El a făcut asta, i-a speriat de moarte, însă nu a dezvăluit nimic din documente. Acum a murit, iar ei îşi închipuie că va fi mai greu ca acestea să fie scoase la iveală. S-ar putea ca eu să fiu următoarea ţintă. Ştiu că mă urmăresc, probabil că m-au pus şi sub ascultare. Îi folosesc pe cei de la FBI ca să le facă treburile murdare. Au început să strângă laţul, aşa că voi mai dispărea din când în când. Dacă va păţi cineva ceva, probabil că va fi tipul de pe urmele mele. Moartea fratelui meu m-a enervat la culme şi n-o să stau mult pe gânduri înainte să apăs trăgaciul.

– Ei, haide, Jeff, rosti Mattie.

– Vorbesc serios, Mattie. Dacă nu s-au sfiit să elimine un tip important ca Donovan, atunci nu vor ezita să mă scoată din joc şi pe mine, mai ales dacă ei cred că am documentele.

Samantha întredeschisese fereastra, căutând zadarnic să împrospăteze aerul dinăuntru. Tencuiala de pe tavan era îngălbenită de

nicotină. Mocheta verde avea pete vechi pe ea. Nu-şi amintea ca încăperea să fi arătat atât de deprimant când acolo locuiau cei din familia Booker. Acum însă, îi venea s-o rupă la fugă. Într-un final, izbucni:

– Pauză. Iertaţi-mă, dar nu pricep ce caut eu aici. Sunt o simplă stagiară, aflată doar în trecere, şi chiar nu vreau să aud chestiile astea, bine? Poate cineva să îmi explice ce caut aici?

Annette îşi dădu ochii peste cap, exasperată. Mattie se aşeză cu mâinile în sân. Jeff răspunse:

– Eşti aici pentru că te-am invitat eu. Donovan te admira şi îţi împărtăşea tot felul de lucruri, între patru ochi.

– Serios? Eu n-am ştiut.

– Faci parte din echipă, Samantha, zise Jeff.

– Ce echipă? Eu n-am cerut una ca asta.

Îşi masă tâmplele de parcă ar fi avut o migrenă. După câteva momente de tăcere, Mattie rosti:

– Trebuie să vorbim despre averea lui.

Jeff se întinse după un vraf de hârtii, luă câteva şi le împărţi.

– Asta este o listă aproximativă cu cazurile la care lucra.

Când îşi aruncă privirea pe informaţii ce nu ar fi fost divulgate niciodată în mod voluntar de un cabinet de avocatură, indiferent cât de mare sau mic, Samantha se simţi ca un pervers care urmăreşte cum se dezbracă cineva. În partea de sus a primei pagini, sub titlul „De mare importanţă", erau patru cazuri – litigiul Hammer Valley, cazul Ryzer (împotriva celor de la Lonerock Coal şi a avocaţilor lor) şi verdictul din cazul Tate. Cel de-al patrulea era cazul uciderii din culpă a lui Gretchen Bane, în care inculpată era compania Eastpoint Mining, şi a cărui rejudecare era programată pentru mai, anul următor.

– Donovan a bătut palma şi s-a învoit în cazul Tate, dar nu am găsit nimic în scris, spuse Jeff, dând o pagină. Celelalte trei vor mai dura ani buni până să se soluţioneze.

– Poţi să-ţi iei adio de la cazul Ryzer, dacă nu se implică alţi avocaţi, zise Samantha. Fondul de litigii a retras finanţarea. Vom

încerca să obţinem ajutorul social (actual şi retroactiv), dar acuzaţiile de fraudă şi conspiraţie au intrat într-o fundătură.

– De ce nu preiei tu cazul? întrebă Jeff. Doar cunoşti faptele.

Samantha fu şocată de sugestie, ba chiar pufni în râs.

– Glumeşti? Vorbim de un caz federal şi multistatal complicat, cu acuzaţii de înşelăciune, bazat pe o teorie ce nu a fost încă dovedită. Eu nu am câştigat încă niciun proces şi litigiile mă sperie la culme.

În timp ce răsfoia paginile, Mattie interveni:

– O să preluăm noi o parte din ele, Jeff, dar nu pe toate. Am numărat paisprezece cazuri de silicoză. Trei omoruri din culpă. O duzină de reclamaţii pentru încălcarea normelor de protecţie a mediului. Nu ştiu cum putea să se împartă în atâtea locuri.

– Bine, spuse Jeff, uite o întrebare de la cineva care nu-i avocat. Nu am putea angaja pe cineva să vină şi să administreze firma, să se ocupe de cazurile mai mărunte şi să ajute şi la cele mai mari? Nu ştiu. Întreb şi eu.

Annette clătină din cap.

– Clienţii nu vor accepta să rămână, deoarece noul avocat va fi un străin. Şi poţi fi sigur că restul avocaţilor din oraş dau târcoale ca hultanii. Poţi să-ţi iei adio de la cazurile solide de pe lista asta într-o lună.

– Şi noi o să ne alegem cu pleava, completă Mattie.

– Nu există nicio modalitate de a ţine deschis cabinetul, Jeff, zise Annette, deoarece nu are cine să-l conducă. Noi vom prelua cât vom putea de mult. Litigiul Hammer Valley are deja o grămadă de avocaţi care să se ocupe de el. Poţi să uiţi de Ryzer. În cazul Bane, Donovan lucra cu un partener din Virginia de Vest, deci va primi şi el o parte din onorariu dacă se soluţionează favorabil, dar nu va fi cine ştie ce. Nu ştiu nimic despre celelalte cazuri de omor din culpă, însă mi se pare că este destul de greu de stabilit responsabilitatea directă.

– Aşa este, îi întări Mattie spusele. Le vom studia îndeaproape în următoarele zile. Cel mai important este verdictul din cazul Tate, dar banii n-au intrat în cont nici acolo.

– Să ştiţi că eu pot ieşi afară, zise Samantha.

– N-ai de ce, replică Mattie. Autentificarea unui testament pentru stabilirea averii nu este o chestiune confidenţială, Samantha. Dosarul de la tribunal va fi un document public, şi oricine poate merge la registratură ca să-l consulte. Oricum, în Brady nu există secrete. Ar fi trebuit să realizezi deja asta.

Jeff le dădu alte hârtii şi zise:

– Împreună cu secretara am verificat conturile astea în weekend. Onorariul din cazul Tate este de aproape 700 000...

– Minus impozitul pe venit, observă Mattie.

– Firește. Oricum, aşa cum spuneam, a fost doar o învoială verbală. Presupun că avocaţii companiei Strayhorn pot da îndărăt acum, nu, Mattie?

– O, da, şi n-ar trebui să te mire dacă o vor face. Acum că Donovan a dispărut din peisaj, îşi pot schimba foarte uşor strategia ca să ne lase cu ochii în soare.

Samantha clătina din cap.

– Staţi aşa! Dacă au acceptat să cadă la învoială, cum mai pot să se răzgândească?

– Nu există nimic în scris, îi explică Mattie. Noi cel puţin nu am găsit încă nimic. În mod normal, într-un asemenea caz, cele două părţi semnează un acord scurt de soluţionare pe cale amiabilă care trebuie apoi aprobat de instanţă.

– Din ce mi-a spus secretara, rosti Jeff, există o schiţă de acord în computer, dar nu a fost semnat.

– Deci, am rămas cu ochii în soare, remarcă Samantha, lăsând să-i scape pluralul fără să vrea.

– Nu neapărat, replică Mattie. Dacă nu respectă acordul, cazul va ajunge la apel, iar Donovan nu-şi făcea griji din cauza asta. Procesul a fost simplu, fără vreo eroare judiciară care să impună revocarea deciziei, cel puţin în opinia lui. În vreo optsprezece luni verdictul ar trebui confirmat la apel. Dacă totuşi Curtea Supremă revocă decizia, cazul va fi rejudecat.

– De către cine? întrebă Samantha.

– Hai să ne punem problema asta când şi dacă se va ajunge acolo.

– Ce altceva mai are? rosti Annette.

Jeff îşi consulta notele scrise de mână.

– În primul rând, Donovan avea o poliţă de asigurare de viaţă de vreo jumătate de milion de dolari. Judy este beneficiara şi, conform contabilului, banii respectivi nu vor fi incluşi în avere. Deci, ea e aranjată. Frate-meu avea 40 000 într-un cont bancar personal, 100 000 în contul curent al firmei, 300 000 într-un fond bazat pe acţiuni şi mai avea un fond pentru cheltuieli cu litigii cu 200 000 în el. Celelalte active sunt avionul Cessna, care acum nu mai face doi bani, evident, dar care a fost asigurat pentru 60 000. Casa şi terenul sunt estimate de stat la 140 000 şi dorinţa lui era să fie vândute. Clădirea firmei este estimată de autorităţile locale la 190 000 şi urmează să-mi rămână mie prin testament. Casa are o mică ipotecă pe ea; clădirea firmei nu. Pe lângă acestea mai există bunurile personale – jeepul, camioneta, mobila de la firmă etc.

– Şi ferma familei? întrebă Annette.

– Ferma nu. Muntele Gray îi aparţine încă tatălui nostru şi noi nu am mai vorbit cu el de-un car de ani. Nu trebuie să vă mai amintesc că nici nu a venit la înmormântarea fiului său, săptămâna trecută. Oricum, terenul nu mai valorează mare lucru. Presupun că îl voi moşteni eu într-o zi, dar nu-mi număr banii acum.

– Chiar nu cred că ar trebui să particip la această conversaţie, interveni Samantha. Este personală şi acum eu ştiu mai multe decât soţia lui.

Jeff ridică din umeri şi zise:

– Ei, haide, Samantha...

Ea apucă clanţa şi spuse:

– N-aveţi decât să discutaţi cât vreţi, oameni buni. Mie mi-a ajuns. Mă duc pe jos acasă.

Înainte să-i poată da replica, ieşi din cameră şi străbătu în grabă parcarea. Motelul se afla la marginea oraşului, nu departe de închisoarea unde o dusese Romey cu numai două luni în urmă. Avea nevoie de aerul rece şi de plimbare, şi voia să plece cât mai departe de fraţii Gray şi de problemele lor. Îl compătimea pe Jeff pentru pierderea fratelui său, şi simţea un gol în suflet, însă era şi îngrozită

de nesăbuinţa lui. Subtilizarea hard diskurilor avea să-i atragă şi mai multe necazuri din partea FBI-ului. Jeff era destul de tupeist încât să creadă că îi poate duce de nas pe agenţii federali şi să dispară când voia, dar ea se îndoia serios.

Trecu pe lângă nişte case de pe strada principală şi zâmbi când văzu scenele dinăuntru. Majoritatea familiilor stăteau la masă sau făceau curat după ce mâncaseră. Televizoarele erau pornite; copiii stăteau la mese. Trecu pe lângă biroul lui Donovan şi i se puse un nod în gât. Murise de o săptămână şi deja îi simţea lipsa amarnic. Dacă ar fi fost singur, nu se îndoia absolut deloc că s-ar fi implicat într-o relaţie amoroasă şi fizică la scurt timp după sosirea în Brady. Doi avocaţi tineri şi singuri într-un orăşel de provincie, bucurându-se unul de compania celuilalt, flirtând fără teamă; ar fi fost inevitabil. Îşi aminti de avertismentele lui Annette cu privire la Donovan şi la faptul că-i plăceau femeile, şi se întrebă din nou dacă ea îi spusese adevărul sau doar îşi protejase propriile interese? Oare voia să-l ţină pe Donovan doar pentru ea? Jeff era convins că fusese omorât; tatăl ei nu. Dar cât mai conta asta când Samantha nu-şi putea scoate din minte evidenţa – şi anume că el plecase dintre ei pentru totdeauna?

Se întoarse până la Brady Grill, unde îşi comandă o salată şi o cafea, ca să mai treacă timpul. Nu voia să revină încă la birou, nici nu voia să se ducă în apartament. După două luni de stat în Brady, începuse să o ajungă plictiseala. Îi plăcea munca şi dramatismul zilnic de la clinică, însă lipsa oricărei vieţi de noapte devenea sâcâitoare. Mâncă repede şi-i plăti nota lui Sarge, patronul bătrân şi ursuz al cafenelei, îi ură noapte bună şi vise plăcute, apoi plecă. Era 7.30, mult prea devreme ca să se ducă la culcare, aşa că îşi continuă plimbarea ca să-şi mai dezmorţească picioarele. Bătuse toate străzile din Brady şi ştia că erau toate sigure. Putea s-o mai mârâie vreun câine sau să o fluiere un adolescent, însă metropola o călise din plin.

Pe o stradă întunecată din spatele liceului auzi paşi apăsaţi în urma ei, zgomote puternice făcute de cineva care nu încerca să o urmărească discret. Dădu colţul şi auzi paşii făcând la fel. O apucă

pe o stradă cu case, aproape toate cu becurile aprinse pe verandă. Paşii o urmară în continuare. La o intersecţie, într-un loc în care ar fi putut să strige, ştiind că o va auzi lumea, se opri şi se răsuci. Bărbatul continuă să meargă până ajunse la nici doi metri de ea.

– Vrei ceva? întrebă ea, gata să lovească şi să ţipe la nevoie.

– Nu, am ieşit şi eu la o plimbare, ca dumneata.

Era un bărbat alb, de 40 de ani, cu barbă stufoasă, înalt cam de 1,90 metri, cu părul des ieşindu-i pe sub o şapcă fără însemne, îmbrăcat cu o haină groasă şi cu mâinile în buzunare.

– Vezi să nu! Mă urmăreşti. Spune ce vrei până nu încep să ţip.

– Te-ai implicat prea mult, domnişoară Kofer, rosti el.

Avea accentul tărăgănat al muntenilor: era localnic, categoric. Dar îi ştia numele!

– Îmi ştii numele. Pe tine cum te cheamă?

– Poţi să-mi spui cum vrei. Fred, de exemplu.

– Nu, îmi place mai mult Gorilă. Fred nu se potriveşte. Mai bine Gorilă.

– Cum vrei. Mă bucur că ţi se pare amuzantă situaţia.

– Ce te roade, Gorilă?

El îi spuse pe un ton imperturbabil:

– Te-ai înhăitat cu cine nu trebuie şi joci un joc ale cărui reguli nu le cunoşti. Trebuie să-ţi vezi de treaba dumitale de la clinică, unde te poţi ocupa de oamenii sărmani fără să intri în bucluc. Sau şi mai bine atât pentru dumneata, cât şi pentru restul lumii ar fi să-ţi împachetezi catrafusele şi să te întorci la New York.

– Mă ameninţi, Gorilă?

Evident că da! Ameninţarea nu lăsa loc de interpretări.

– Ia-o cum doreşti, domnişoară Kofer.

– Mă întreb pentru cine lucrezi. Krull Mining, Lonerock Coal, Strayhorn Coal, Eastpoint Mining – sunt atâţia tâlhari în simbria cărora ai putea fi... Şi să nu-i uităm pe bandiţii de la Casper Slate. Cine îţi virează salariul, Gorilă?

– Sunt plătit în bani gheaţă, rosti el, făcând un pas spre ea.

Ea ridică ambele mâini şi zise:

– Dacă mai faci un pas, Gorilă, o să ţip atât de tare, încât jumătate din Brady va veni să vadă ce se întâmplă.

Un grup de adolescenţi se apropie zgomotos de ei, iar Gorilă îşi pierdu repede interesul. Îi şopti foarte încet:

– Te vom urmări.

– Şi eu pe voi, ripostă ea, fără să aibă habar ce voia să spună cu asta.

Răsuflă uşurată şi-şi dădu seama că avea gura complet uscată. Inima îi bătea cu putere şi simţea nevoia să se aşeze. Gorilă dispăru când adolescenţii trecură pe lângă ei, fără să o privească sau să îi vorbească. Samantha porni grăbită spre apartament.

Când ajunse la un cvartal de acesta, un alt bărbat se materializă din întuneric şi o opri pe trotuar.

– Trebuie să vorbim, rosti Jeff.

– Mda, se pare că-i noaptea mea norocoasă, mormăi ea, îndepărtându-se de apartament.

Îi povesti despre întâlnirea cu Gorilă, uitându-se în continuare după semne care să îi trădeze prezenţa. Însă în umbre nu se distingea nimic. Jeff o ascultă, dând din cap de parcă l-ar fi cunoscut personal pe individ. Îi zise:

– Uite care-i treaba. FBI-ul ne-a făcut o vizită aici azi, dar a mai întreprins raiduri şi la birourile celorlalte trei cabinete de avocatură care s-au angajat să dea în judecată Krull Mining în cazul Hammer Valley. Tipii ăştia sunt prieteni de-ai lui Donovan – au participat cu toţii la înmormântarea lui, săptămâna trecută. Două cabinete sunt din Charleston, unul din Louisville. Avocaţi specializaţi în obţinerea de prejudicii după deversări de substanţe toxice, care îşi unesc eforturile şi resursele ca să se lupte cu băieţii răi. Ei bine, raidurile de azi înseamnă, printre alte lucruri, că FBI-ul şi probabil Krull Mining, de asemenea, ştiu acum adevărul, şi adevărul este că Donovan nu le dăduse şi celorlalţi avocaţi documentele furate. Nu încă. Nu ăsta era planul. Donovan era foarte atent cu documentele şi nu voia să-i incrimineze pe ceilalţi avocaţi, aşa că doar le-a descris ce se afla în ele. Strategia lor era să intenteze procesul, să-i aducă pe cei de la Krull Mining în instanţă, să lase compania şi avocaţii

acesteia să mintă sub jurământ, după care să scoată la iveală documentele, spre deliciul judecătorului şi-al juriului. Conform opiniei generale a avocaţilor, documentele valorează cel puţin o jumătate de miliard de dolari în daune punitive. Cel mai probabil ele vor duce şi la declanşarea unor anchete penale, puneri sub acuzare şi aşa mai departe.

– Deci, FBI-ul se va întoarce să te caute.

– Cred că da. Ei cred că Donovan avea documentele, acum ştiu că acestea nu se aflau în posesia celorlalţi avocaţi, deci unde sunt?

– Chiar... unde sunt?

– Pe-aproape.

– Tu le ai?

– Da.

Merseră o vreme în tăcere. Jeff salută un bătrân zgribulit sub o pătură pe o prispă. După câţiva paşi, ea întrebă:

– Cum a pus mâna pe documente?

– Chiar vrei să ştii?

– Nu sunt sigură. Dar nu cred că-i o infracţiune dacă doar ştiu, nu?

– Tu eşti avocata.

Dădură colţul pe o stradă mai întunecată. Jeff tuşi, îşi drese glasul şi începu:

– Mai întâi, Donovan a angajat un hacker, un israelian care bate lumea în lung şi-n lat, oferindu-şi serviciile pentru bani frumoşi. Krull îşi trecuse în format digital o parte din chestiunile interne, iar hackerul a reuşit să le spargă sistemul fără prea mare efort. A găsit nişte materiale foarte interesante despre mina şi halda de steril de pe Muntele Peck, suficient cât să-l ţină în priză pe Donovan. Totuşi, era evident că Krull nu-şi informatizase decât parţial sistemul de stocare a datelor. Hackerul a mers cât a putut de departe, apoi s-a retras, acoperindu-şi urmele, şi a dispărut. 15 000 de dolari pentru o treabă de-o săptămână. Nu-i rău, cred. Însă este riscant, deoarece acum trei luni a fost prins şi închis într-un penitenciar din Vancouver. În orice caz, Donovan a decis să scotocească prin sediul Krull de lângă Harlan, Kentucky. E un orăşel mic de provincie, o alegere stranie pentru centrul unei firme atât de mari, dar nu-i

ceva atât de neobişnuit în bazinul carbonifer. Donovan l-a vizitat de câteva ori, de fiecare dată deghizat altfel; îi plăcea la nebunie să lucreze sub acoperire şi se credea un adevărat geniu al spionajului. Chiar se pricepea la asta. A ales un weekend cu o sărbătoare, Ziua Eroilor de anul trecut, şi a intrat acolo vineri după-amiază, îmbrăcat ca un muncitor de la o firmă de telefonie. A închiriat o dubă albă, fără însemne, şi a lăsat-o printre celelalte maşini din parcare. Ba chiar a pus plăcuţe false de înmatriculare la dubă. După ce a intrat înăuntru, s-a ascuns într-un pod şi a aşteptat până la terminarea programului. În afara clădirii erau gardieni înarmaţi şi camere de supraveghere, înăuntru mai puţin. Eu şi Vic aşteptam în apropiere, amândoi înarmaţi şi cu un plan de urgenţă în caz că lucrurile luau o turnură nedorită. Timp de trei zile, Donovan a stat acolo, iar noi l-am aşteptat afară, ascunzându-ne în pădure şi apărându-ne de căpuşe şi ţânţari. A fost oribil. Foloseam aparate de emisie-recepţie de înaltă frecvenţă ca să păstrăm legătura şi să nu adormim. Donovan a găsit bucătăria, a mâncat toată mâncarea şi a dormit pe o canapea de la recepţie. Eu şi Vic dormeam în maşini. Donovan a dat şi peste arhive, o mulţime de documente incriminatoare în care era prezentată în detaliu muşamalizarea problemelor de la mina de pe Muntele Peck. A copiat mii de documente şi a pus originalele la loc în dosare, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În acea luni, de Ziua Eroilor, au venit nişte oameni să facă curat şi au fost cât pe ce să-l prindă. I-am văzut la timp, l-am sunat pe Donovan, şi de-abia a reuşit să se ascundă în pod înainte ca oamenii de serviciu să intre în clădire. A rămas trei ore acolo, în căldura sufocantă.

– Cum a scos documentele de-acolo?

– În saci de gunoi. A pus şapte saci într-un container din spatele clădirii de birouri. Ştiam deja că maşina salubrităţii venea marţi dimineaţă. Eu şi Vic am urmărit-o până la groapa de gunoi. Donovan a ieşit din clădire, şi-a schimbat costumul şi s-a dus la groapă, legitimându-se drept agent FBI. Oamenilor care lucrează acolo nu le pasă de unde vine gunoiul sau ce se întâmplă cu el şi, după ce „agentul" Donovan s-a răstit puţin la ei, s-au lăsat păgubaşi. Am încărcat sacii de gunoi în duba închiriată şi am făcut cale

acesteia să mintă sub jurământ, după care să scoată la iveală documentele, spre deliciul judecătorului şi-al juriului. Conform opiniei generale a avocaţilor, documentele valorează cel puţin o jumătate de miliard de dolari în daune punitive. Cel mai probabil ele vor duce şi la declanşarea unor anchete penale, puneri sub acuzare şi aşa mai departe.

– Deci, FBI-ul se va întoarce să te caute.

– Cred că da. Ei cred că Donovan avea documentele, acum ştiu că acestea nu se aflau în posesia celorlalţi avocaţi, deci unde sunt?

– Chiar... unde sunt?

– Pe-aproape.

– Tu le ai?

– Da.

Merseră o vreme în tăcere. Jeff salută un bătrân zgribulit sub o pătură pe o prispă. După câţiva paşi, ea întrebă:

– Cum a pus mâna pe documente?

– Chiar vrei să ştii?

– Nu sunt sigură. Dar nu cred că-i o infracţiune dacă doar ştiu, nu?

– Tu eşti avocata.

Dădură colţul pe o stradă mai întunecată. Jeff tuşi, îşi drese glasul şi începu:

– Mai întâi, Donovan a angajat un hacker, un israelian care bate lumea în lung şi-n lat, oferindu-şi serviciile pentru bani frumoşi. Krull îşi trecuse în format digital o parte din chestiunile interne, iar hackerul a reuşit să le spargă sistemul fără prea mare efort. A găsit nişte materiale foarte interesante despre mina şi halda de steril de pe Muntele Peck, suficient cât să-l ţină în priză pe Donovan. Totuşi, era evident că Krull nu-şi informatizase decât parţial sistemul de stocare a datelor. Hackerul a mers cât a putut de departe, apoi s-a retras, acoperindu-şi urmele, şi a dispărut. 15 000 de dolari pentru o treabă de-o săptămână. Nu-i rău, cred. Însă este riscant, deoarece acum trei luni a fost prins şi închis într-un penitenciar din Vancouver. În orice caz, Donovan a decis să scotocească prin sediul Krull de lângă Harlan, Kentucky. E un orăşel mic de provincie, o alegere stranie pentru centrul unei firme atât de mari, dar nu-i

ceva atât de neobişnuit în bazinul carbonifer. Donovan l-a vizitat de câteva ori, de fiecare dată deghizat altfel; îi plăcea la nebunie să lucreze sub acoperire şi se credea un adevărat geniu al spionajului. Chiar se pricepea la asta. A ales un weekend cu o sărbătoare, Ziua Eroilor de anul trecut, şi a intrat acolo vineri după-amiază, îmbrăcat ca un muncitor de la o firmă de telefonie. A închiriat o dubă albă, fără însemne, şi a lăsat-o printre celelalte maşini din parcare. Ba chiar a pus plăcuţe false de înmatriculare la dubă. După ce a intrat înăuntru, s-a ascuns într-un pod şi a aşteptat până la terminarea programului. În afara clădirii erau gardieni înarmaţi şi camere de supraveghere, înăuntru mai puţin. Eu şi Vic aşteptam în apropiere, amândoi înarmaţi şi cu un plan de urgenţă în caz că lucrurile luau o turnură nedorită. Timp de trei zile, Donovan a stat acolo, iar noi l-am aşteptat afară, ascunzându-ne în pădure şi apărându-ne de căpuşe şi ţânţari. A fost oribil. Foloseam aparate de emisie-recepţie de înaltă frecvenţă ca să păstrăm legătura şi să nu adormim. Donovan a găsit bucătăria, a mâncat toată mâncarea şi a dormit pe o canapea de la recepţie. Eu şi Vic dormeam în maşini. Donovan a dat şi peste arhive, o mulţime de documente incriminatoare în care era prezentată în detaliu muşamalizarea problemelor de la mina de pe Muntele Peck. A copiat mii de documente şi a pus originalele la loc în dosare, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În acea luni, de Ziua Eroilor, au venit nişte oameni să facă curat şi au fost cât pe ce să-l prindă. I-am văzut la timp, l-am sunat pe Donovan, şi de-abia a reuşit să se ascundă în pod înainte ca oamenii de serviciu să intre în clădire. A rămas trei ore acolo, în căldura sufocantă.

– Cum a scos documentele de-acolo?

– În saci de gunoi. A pus şapte saci într-un container din spatele clădirii de birouri. Ştiam deja că maşina salubrităţii venea marţi dimineaţă. Eu şi Vic am urmărit-o până la groapa de gunoi. Donovan a ieşit din clădire, şi-a schimbat costumul şi s-a dus la groapă, legitimându-se drept agent FBI. Oamenilor care lucrează acolo nu le pasă de unde vine gunoiul sau ce se întâmplă cu el şi, după ce „agentul" Donovan s-a răstit puţin la ei, s-au lăsat păgubaşi. Am încărcat sacii de gunoi în duba închiriată şi am făcut cale

întoarsă spre Brady. Am lucrat trei zile non-stop ca să sortăm, aranjăm şi indexăm documentele, apoi le-am ascuns într-un mic depozit aflat nu departe de casa lui Vic, în Beckley. După o vreme am început să le mutăm dintr-un loc în altul.

– Şi cei de la Krull Mining nu şi-au dat seama că le-a vandalizat cineva birourile?

– Nu a fost o treabă atât de „curată". Donovan a trebuit să spargă nişte lacăte şi să forţeze nişte fişete; în plus, a păstrat o parte din documentele originale. A lăsat urme. La exterior erau camere de supraveghere peste tot, şi suntem convinşi că au înregistrat imagini cu el. Însă nu l-ar fi recunoscut nimeni datorită deghizării. Oricum, Donovan şi Vic considerau că este important ca Krull să ştie că a trecut cineva pe-acolo. Ne-am întors mai târziu la faţa locului, în acea marţi după-amiază, şi am urmărit totul de la distanţă. Maşinile de poliţie roiau, iar lumea era extrem de agitată.

– E o poveste nemaipomenită, dar mi se pare de o nesăbuinţă colosală.

– Bineînţeles, ai dreptate. Însă ăsta era frate-meu. Se ghida mereu după dictonul preferat: dacă băieţii răi lucrează murdar...

– Ştiu, ştiu. Mi-a tot repetat-o. Ce are pe hard diskurile computerului?

– Nimic incriminator. Nu era prost.

– Şi atunci de ce le-ai luat?

– Pentru că aşa mi-a zis el. Mi-a dat instrucţiuni clare în caz că păţea ceva. Fusese un caz în Mississippi acum câţiva ani, când FBI-ul făcuse o razie într-un cabinet de avocatură şi confiscase toate computerele. Donovan trăia cu frica asta, aşa că mi-a dat dispoziţii din timp.

– Şi ce trebuie să faci cu documentele companiei Krull?

– Să le dau celorlalţi avocaţi înainte ca FBI-ul să le găsească.

– Şi pot fi găsite?

– Puţin probabil. Se apropiau de tribunal de pe o străduţă lăturalnică. Jeff scoase un obiect dintr-un buzunar şi i-l dădu. Este un telefon mobil cu cartelă reîncărcabilă, îi explică el. E pentru tine.

Ea îl privi nedumerită.

– Am deja un telefon.

– Da, dar telefonul tău nu este sigur. Ăsta este.

Ea tot nu întinse mâna să-l ia.

– De ce aş avea nevoie de aşa ceva?

– Ca să vorbeşti doar cu mine şi cu Vic.

Ea se trase un pas în spate şi clătină din cap.

– Nu pot să cred, Jeff. Dacă iau telefonul, o să intru şi eu în mica voastră conspiraţie. De ce eu?

– Pentru că avem încredere în tine.

– Nici nu mă cunoaşteţi bine. Sunt aici de numai două luni.

– Exact. Nu ştii pe nimeni şi nimic. Nu ai fost coruptă încă. Nu vorbeşti pentru că nu ai cu cine. Eşti a naibii de isteaţă, o prezenţă foarte agreabilă şi mai eşti şi frumoasă foc.

– Minunat! Exact ce voiam să aud. O să arăt nemaipomenit într-un combinezon portocaliu de deţinut, cu lanţuri la glezne.

– Într-adevăr. Bine, tu ai arăta nemaipomenit în orice... sau cu nimic pe tine.

– Încerci să mă agăţi?

– Poate.

– Bine, răspunsul este nu acum. Jeff, eu mă gândesc cât se poate de serios să-mi fac bagajele, să mă urc în maşina mea închiriată, să las o dâră de praf în urmă, cum vă place vouă să ziceţi pe-aici, şi să nu mă mai opresc până la New York, unde mi-e locul. Nu-mi place ce se întâmplă în jurul meu şi nu am cerut eu să fiu amestecată în tărăşenia asta.

– Nu poţi pleca. Ştii prea multe.

– După 24 de ore de stat în Manhattan o să uit totul, crede-mă.

Sarge trânti uşa cafenelei şi plecă greoi spre casă. Nu mai era nicio mişcare pe strada principală. Jeff o apucă delicat de braţ şi o conduse pe trotuar până la un loc întunecos de sub nişte copaci de lângă un monument ridicat în cinstea eroilor din comitatul Noland căzuţi în război. Îi arătă spre ceva din depărtare, mult în spatele tribunalului, la două străzi mai încolo. Îi zise aproape în şoaptă:

– Vezi autocamioneta aia Ford parcată lângă Volkswagenul acela vechi?

– Nu ştiu să fac diferenţa între un Ford şi un Dodge. Cine-i în ea?

– Sunt doi indivizi, probabil noul tău amic Gorilă şi un dobitoc căruia îi spun Jimmy.

– Jimmy?

– De la Jimmy Carter. Ştii tu: dinţi mari, zâmbet larg, păr nisipiu.

– Am înţeles. Foarte original. Şi de ce stau Gorilă şi Jimmy într-o camionetă parcată la ora 8.30 seara?

– Vorbesc despre noi.

– Vreau să mă întorc la New York, unde sunt în siguranţă.

– Nu pot spune că nu te înţeleg. Uite ce-i, eu o să dispar câteva zile. Te rog să iei telefonul ca să am şi eu cu cine să vorbesc.

Îi strecură telefonul mobil în mână, şi, după câteva clipe de ezitare, ea îl acceptă.

27

Marţi dimineaţă, Samantha părăsi Brady, îndreptându-se spre Madison, Virginia de Vest, o călătorie de o oră şi jumătate care ar fi putut dura de două ori mai mult dacă drumurile ar fi fost aglomerate cu camione de transport şi cu autobuze şcolare. Un vânt puternic împrăştia puţinele frunze rămase încă în copaci. Culoarea dispăruse, iar crestele şi văile căpătaseră o nuanţă maronie deprimantă şi monotonă ce nu avea să se mai schimbe până la primăvară. Pentru a doua zi se anunţa o ninsoare uşoară, prima din acel sfârşit de an. Se uită din reflex în oglinda retrovizoare şi râse de câteva ori în sinea ei de paranoia care o cuprinsese. De ce şi-ar fi pierdut cineva vremea urmărind-o prin munţii din Apalaşia? Era o simplă angajată temporară, o stagiară neplătită căreia i se făcea tot mai dor de casă cu fiecare zi ce trecea. Plănuia să-şi petreacă la New York Crăciunul, să afle ce se mai întâmplase cu prietenii ei şi cum mai arăta metropola, şi deja se întreba dacă avea să mai îndrăznească să revină în Apalaşia.

Noul său telefon mobil era pe scaunul din dreapta, iar ea se uita la el, întrebându-se ce-o fi făcând Jeff. Vreme de-o oră se gândi să-l sune măcar ca să se asigure că mergea, dar ştia în sinea ei că asta nu era o problemă. Când trebuia să folosească blestemăţia aia, mai exact? Şi în ce scop?

Pe şoseaua principală de la sud de oraş găsi locul de întâlnire – Biserica Misionară Baptistă Cedar Grove. Le explicase clienţilor săi că trebuia să discute cu ei în particular, dar nu la benzinăria unde

Buddy îşi bea cafeaua de dimineaţă şi unde oricine se băga în conversaţie când ţi-era lumea mai dragă. Soţii Ryzer propuseseră să se întâlnească la biserică, iar Samantha presupuse că nu voiau ca ea să le vadă casa. Stăteau în camioneta lui Buddy, în parcare, urmărind maşinile care treceau pe-acolo, fără să pară a avea vreo grijă. Mavis o îmbrăţişă pe Samantha de parcă ar fi făcut şi ea parte din familia lor şi merseră împreună până la sala comunităţii din spatele micii capele. Uşa era descuiată; nu era nimeni în încăpere. Îşi traseră scaune pliante de lângă o masă de joc şi vorbiră despre vreme şi despre planurile de Crăciun.

Într-un final, Samantha trecu la subiect.

– Presupun că aţi primit scrisoarea de la firma lui Donovan şi aţi aflat astfel tragica veste.

Cei doi încuviinţară, trişti. Buddy murmură:

– Un om de ispravă...

– Ce înseamnă asta pentru noi şi pentru caz? vru să ştie Mavis.

– Ăsta-i motivul pentru care sunt aici. Ca să vă explic şi să vă răspund la întrebări. Revendicarea ajutorului social pentru silicoză va continua la viteză maximă. Solicitarea a fost depusă luna trecută şi, după cum ştiţi, acum aşteptăm rezultatele examinării medicale. Însă mă tem că procesul cel mare a cam murit, cel puţin momentan. Când Donovan a depus acţiunea în Lexington, a făcut-o pe cont propriu. De obicei, în aceste cazuri importante, mai ales în cele care se întind pe mai mulţi ani şi mănâncă o grămadă de bani, Donovan încropea o echipă de litigii formată din mai mulţi avocaţi şi firme. Aceştia îşi împărţeau sarcinile şi cheltuielile. Însă în cazul vostru, el încă mai încerca să-i convingă pe câţiva dintre amicii săi avocaţi să i se alăture. Trebuie să recunosc că nu a găsit doritori. Este foarte greu să te iei de Lonerock Coal şi de firma lor de avocatură, acuzându-i de comportament infracţional.

– Ne-ai explicat deja asta, i-o tăie Buddy scurt.

– Donovan v-a explicat. Eu eram în cameră, dar, după cum am zis de atunci foarte clar, nu am de gând să mă implic în cazul cel mare ca avocată.

– Deci, nu mai avem niciun avocat? întrebă Mavis.

– Exact. Din acest moment, nu mai are cine să se ocupe de caz, şi acesta va trebui retras. Îmi pare rău.

Buddy avea probleme de respiraţie şi când era perfect liniştit, dar cea mai mică neplăcere i le agrava mult.

– Nu-i corect, rosti el, căscând gura după aer.

Mavis se holbă la ea nevenindu-le să creadă, apoi îşi şterse o lacrimă de pe obraz.

– Nu, nu-i corect, încuviinţă Samantha. Însă nici ce-a păţit Donovan nu a fost corect. Avea doar 39 de ani şi făcea o treabă excelentă ca avocat. Moartea lui a fost o tragedie fără sens care i-a lăsat toţi clienţii cu buza umflată. Nu sunteţi singurii care caută răspunsuri.

– Bănuiţi că a fost o mână criminală la mijloc? întrebă Buddy.

– Ancheta este încă în desfăşurare, şi până acum nu există dovezi care să susţină această ipoteză. Sunt multe întrebări fără răspuns, dar nu există dovezi concrete.

– Mie nu-mi miroase a bine, făcu el. Îi prindem pe afurisiţii ăia cu mâţa-n sac, ascunzând documente şi înşelând lumea, Donovan îi dă în judecată pentru un miliard de dolari pagube, şi deodată avionul său se prăbuşeşte în circumstanţe neelucidate.

– Buddy, vezi ce zici, îl dojeni Mavis. Eşti în biserică.

– Sunt în sala comunităţii. Biserica e colea.

– Tot biserică-i şi aici. Ai grijă cum vorbeşti.

Muştruluit, Buddy ridică din umeri şi spuse:

– Pun pariu că vor găsi ceva.

– Îl hărţuiesc la serviciu, zise Mavis. Totul a început după ce am depus procesul cel mare în Lexington. Spune-i şi tu, Buddy. Nu ţi se pare important, Samantha? Nu vrei să ştii?

– Lasă că mă descurc eu, replică Buddy. Încearcă doar să mă agaseze. M-au trecut din nou şofer de excavator, şi e puţin mai greu decât pe basculantă, dar nu-i mare lucru. Şi m-au pus să lucrez trei nopţi pe săptămână. Aveam stabilit programul pentru luni bune şi acum au început să mi-l dea peste cap cu ture diferite. Dar mă

descurc. Am încă un loc de muncă bine plătit. La dracu', la cum stau lucrurile acum, când nu mai există sindicate care să ne apere, ar putea să mă concedieze şi mâine fără ca eu să am ceva de spus în privinţa asta. Au desfiinţat sindicatul acum douăzeci de ani şi de-atunci am rămas la mâna lor. Eu am noroc că am încă de lucru.

– Aşa este, zise Mavis, însă nu vei mai putea munci prea mult. Trebuie să urce pe treptele alea ca să ajungă în basculantă, şi de-abia o mai poate face. Au şi pus ochii pe el, şi acum aşteaptă să cedeze fizic pentru a putea spune că nu mai este apt şi că reprezintă un pericol pentru ceilalţi, ceea ce le-ar oferi un pretext ca să îl concedieze.

– Mă pot da afară oricum. Tocmai v-am explicat.

Mavis nu mai zise nimic, iar Buddy inhală zgomotos. Samantha scoase nişte hârtii din servietă şi le puse pe masă, apoi rosti:

– Aceasta este o moţiune de renunţare, şi trebuie să mi-o semnezi.

– Renunţare la ce? întrebă Buddy, deşi ştia răspunsul. Refuză să se uite la acte.

– La procesul din instanţa federală intentat celor de la Lonerock Coal şi de la Casper Slate.

– Cine o va depune?

– Aţi cunoscut-o pe Mattie, şefa mea de la clinică. Este mătuşa lui Donovan şi totodată avocata care se ocupă de partajul succesoral al averii sale. Instanţa o va autoriza să îi preia afacerile.

– Şi dacă nu vreau să semnez?

Samantha nu luase în calcul această variantă, şi cum ştia foarte puţine despre procedurile federale, nu ştia sigur ce să răspundă, chiar dacă nu putea să tacă tocmai acum.

– Dacă tu, reclamantul, nu insişti cu cazul, acesta va fi respins de curte într-un final.

– Deci, oricum o dai, cazul e mort? făcu Buddy.

– Da.

– Bine, eu nu mă dau bătut. Nu semnez.

– De ce nu preiei tu cazul? izbucni Mavis. Doar eşti avocată.

Cei doi o fixară cu privirile, semn că întrebarea le încolţise de ceva vreme în minte.

Samantha o anticipase însă. Replică:

– Da, dar eu nu am experienţă în instanţa federală şi nu am drept de practică în Kentucky.

Ei acceptară afirmaţia fără comentarii, dar şi fără să o înţeleagă prea bine. Avocatul tot avocat rămâne, nu?

Mavis schimbă subiectul:

– Şi-acum, în privinţa revendicării ajutorului social pentru silicoză, ai zis că vei calcula retroactiv suma care ni se cuvine. Şi ai zis că dacă vom câştiga cazul, vom obţine tot, din momentul în care am depus prima solicitare, acum vreo nouă ani. Corect?

– Corect, rosti Samantha, răsfoind nişte notiţe. Conform estimărilor noastre, ar fi vorba de aproximativ 85 000 de dolari.

– Nu-i cine ştie ce, făcu Buddy, scârbit, de parcă Samantha era de vină pentru suma măruntă. Răsuflă anevoios şi continuă: Ar trebui să plătească mult mai mult, al naibii de mult pentru ce-au făcut. Ar fi trebuit să renunţ la lucrul în mină încă de acum zece ani, când m-am îmbolnăvit, şi aş fi făcut-o dacă aş fi primit ajutorul social. Dar nu, Doamne fereşte să se întâmple asta! Am fost nevoit să lucrez mai departe şi să inhalez praful ăla în continuare.

– Şi astfel i s-au agravat problemele de sănătate, adăugă Mavis pe un ton grav.

– Acum nu voi mai lucra decât un an, maximum doi. Şi dacă reuşim să îi aducem în faţa instanţei, nu-mi vor da mai mult de-o ceapă degerată. Nu-i corect.

– Ai dreptate, recunoscu Samantha. Dar am mai purtat discuţia asta, Buddy, şi nu o singură dată.

– De asta vreau să-i dau în judecată la tribunalul federal pe blestemaţii ăia.

– Vezi cum vorbeşti, Buddy.

– Ba o să-i blestem dacă vreau, Mavis! La naiba!

– Eu trebuie să plec, spuse Samantha, întinzându-se după servietă. Mi-aş dori să te mai meditezi asupra deciziei de a nu semna moţiunea de renunţare.

– Nu mă dau bătut, replică Buddy, gâjâind.

– Bine, dar eu nu mai vin aici pentru treaba asta. Ne-am înţeles?

El dădu din cap. Mavis o conduse la uşă, lăsându-l pe Buddy în urmă pentru câteva momente. Când ajunseră la maşină, Mavis zise:

– Îţi mulţumesc din tot sufletul, Samantha. Îţi suntem recunoscători. N-am avut avocat atâţia ani şi este reconfortant să ne ştim apăraţi de unul. Soţul meu e pe moarte şi o ştie, aşa că mai are şi zile proaste, în care e cam ursuz.

– Înţeleg.

Samantha opri să facă plinul maşinii la benzinăria Conoco, sperând totodată să bea şi o ceaşcă de cafea cu ocazia asta. Într-o parte a clădirii erau parcate câteva autovehicule, toate cu plăcuţe de înmatriculare de Virginia de Vest, fără ca ea să recunoască vreuna dintre ele. Jeff o avertizase să fie cu mare băgare de seamă, să urmărească fiecare maşină şi camionetă, să observe fiecare plăcuţă de înmatriculare, să se uite la feţele oamenilor cât mai discret şi să asculte ce vorbesc aceştia fără să pară interesată. „Porneşte de la premisa că eşti urmărită în permanenţă", îi atrăsese el atenţia, însă ei îi venea greu să accepte aşa ceva.

– Ei cred că noi avem ceva de care au disperată nevoie, îi zisese el.

Acel „noi" încă o neliniştea. Nu-şi amintea să se fi alăturat vreunei echipe. În timp ce se holba la pompă, văzu un bărbat intrând în benzinărie, deşi nu observase vreun alt vehicul sosind în ultimele minute.

Se întorsese Gorilă. Ea plăti cu cardul de credit la pompă şi ar fi putut pleca, dar avea nevoie de confirmare. Intră pe uşa din faţă şi-i dădu bună dimineaţa vânzătorului de la casă. Nişte bătrâni stăteau în balansoare lângă o sobă, fără să o bage în seamă. După alţi câţiva paşi ajunse în micuţa cafenea, care nu era altceva decât o anexă

ieftină, cu o duzină de mese acoperite cu material cadrilat. Cinci oameni mâncau, beau cafea şi vorbeau.

Individul stătea la bar, uitându-se la grătarul pe care bucătarul prăjea şuncă. Nu îi putea vedea faţa şi nu voia să facă scandal, aşa că rămase câteva clipe în mijlocul cafenelei, nesigură. Surprinse unele priviri curioase şi hotărî să plece. Se întoarse în Madison şi se opri la un magazin mic de unde cumpără o hartă rutieră. Fordul ei închiriat avea GPS, dar nu se obosise să îl programeze. Avea nevoie indicaţii cât mai repede.

Peste o jumătate de oră, în timp ce conducea pe un drum districtual din comitatul Lawrence, Kentucky, observă că avea în sfârşit suficient semnal la noul telefon mobil încât să poată suna. Jeff răspunse după câteva secunde. Îi explică foarte calmă ce se întâmpla, iar el o făcu să repete totul pas cu pas.

– A vrut să îl vezi, îi zise Jeff. Ce alt motiv ar fi avut să rişte să fie văzut? Nu este o tactică atât de ieşită din comun. Ştie că nu o să-l pocneşti sau mai ştiu eu ce, aşa că îţi transmite un mesaj nu tocmai subtil.

– Ce mesaj?

– Te urmărim. Putem să te găsim oricând. Te-ai înhăitat cu cine nu trebuie şi s-ar putea să ai de suferit.

– Bine, am înţeles. Şi acum ce fac?

– Nimic. Rămâi vigilentă şi vezi dacă te aşteaptă când te întorci în Brady.

– Nu vreau să mă întorc în Brady.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Tu unde eşti?

– Sunt plecat câteva zile.

– Mda, foarte ambiguu.

Ea reveni în Brady puţin înainte de amiază şi nu observă nimic care să-i trezească suspiciunile. Parcă pe strada de lângă firmă şi reuşi să scruteze împrejurimile din spatele ochelarilor de soare înainte să intre în clădire. Pe de o parte, se simţea ridicolă; pe de alta, mai că se aştepta ca Gorilă să o pândească de după vreun

copac. Şi ce dracu' i-ăr fi putut face? Orice detectiv particular s-ar fi plictisit de moarte dacă s-ar fi ţinut după ea pas cu pas.

Clanul Crump o suna. În mod evident, Francine îl anunţase pe unul dintre copiii săi că se răzgândise din nou, că voia să se întâlnească cu domnişoara Kofer şi să nu mai facă nicio modificare la testamentul actual. Bineînţeles, asta îi scosese din minţi şi acum înroşeau liniile telefonice în încercarea de a lua legătura cu domnişoara Kofer şi de a o pune iarăşi la punct. Nimeni de la clinică nu fusese contactat de Francine. Samantha acceptă fără niciun chef teancul de mesaje telefonice de la Barb, care o sfătui (fără să-i fi cerut ea asta) să-l sune doar pe unul dintre ei, poate pe Jonah, cel mai în vârstă, şi să-i explice că scumpa lor mamă nu sunase la clinică, cerându-i totodată să înceteze cu apelurile.

Închise uşa şi îl sună pe Jonah. Omul îi răspunse amabil, însă îşi schimbă imediat tonul, ameninţând că o va da în judecată şi că va cere excluderea ei din barou dacă se mai băga în „testamentul mamei". Ea îi spuse că nu discutase deloc cu Francine în ultimele 24 de ore. Nu stabilise nicio întrevedere cu femeia. Nimic. Asta îl mai calmă puţin, deşi era gata să izbucnească din secundă în secundă.

– Nu cumva mama dumitale vă joacă pe degete? întrebă ea.

– Mama nu face de-ăstea, replică el.

Ea îl rugă politicos să n-o mai agaseze, să le ceară fraţilor săi să nu mai sune la clinică. El refuză, aşa că făcură în cele din urmă un compromis: dacă Francine venea la firmă pentru consiliere juridică, Samantha avea să o roage să-l sune pe Jonah şi să-l anunţe.

După ce închise, Barb o sună.

– Te caută de la FBI, îi spuse ea.

Persoana de la celălalt capăt al firului se prezentă drept agentul Banahan, de la filiala din Roanoke, şi îi zise că îl căuta pe Jeff Gray. Samantha admise că îl cunoştea pe Jeff Gray, şi îl întrebă pe agent cum ar fi putut să-i confirme identitatea. Banahan spuse că putea trece pe la biroul ei într-o jumătate de oră; se afla prin apropiere. Ea nu dori să continue discuţia la telefon, aşa că acceptă să-l vadă. Peste douăzeci de minute, tipul era descusut la recepţie de

către Barb, căreia i se părea destul de drăguţ şi care avea senzaţia că se pricepe la flirtat. Banahan nu era deloc impresionat; se aşeză la masa din sala mică de conferinţe, unde Samantha şi Mattie îl aşteptau cu un reportofon pregătit.

După ce se prezentară şi după ce ambele avocate îi verificară cu mare atenţie datele de identificare, Mattie începu:

– Jeff Gray este nepotul meu.

– Ştim asta, rosti Banahan cu un rânjet, stârnindu-le imediat antipatia celor două femei. Ştiţi unde este?

Mattie o privi pe Samantha şi replică:

– Eu nu ştiu. Tu?

– Nici eu.

Nu minţea; în acel moment habar nu avea pe unde se ascundea Jeff.

– Când aţi vorbit ultima oară cu el? întrebă agentul, uitându-se la Samantha.

– Uite ce-i, îl întrerupse Mattie, fratele lui a murit lunea trecută; l-am îngropat miercuri, cu cinci zile înainte ca voi să-i luaţi la puricat biroul. Conform termenilor stipulaţi în testamentul său, Jeff este executorul, iar eu sunt avocata executorului. Deci, da, vorbesc destul de mult cu nepotul meu. Ce doriţi?

– Avem foarte multe întrebări.

– Aveţi un mandat de arestare pe numele lui?

– Nu.

– Bun, deci nu-i ca şi cum încearcă să scape de arestare.

– Într-adevăr. Nu vrem decât să vorbim.

– Toate conversaţiile cu Jeff Gray se vor desfăşura chiar aici, la această masă. Aţi înţeles? Îl voi sfătui să nu declare nimic decât în prezenţa domnişoarei Kofer şi a mea, bine?

– Am înţeles, doamnă Wyatt. Deci, când putem sta de vorbă cu el?

Mattie se relaxă şi zise:

– Nu ştiu unde este azi. Am încercat să-l sun mai devreme şi mi-a intrat direct căsuţa vocală. Samantha clătină din cap de parcă

nu ar mai fi vorbit cu Jeff de săptămâni bune. Mattie continuă: Ar fi trebuit să mergem mâine la tribunal ca să începem procedurile de autentificare a averii, însă judecătorul a reprogramat şedinţa săptămâna viitoare. Aşa că nu ştiu unde se află în acest moment.

– Are cumva de-a face cu acţiunile întreprinse ieri de FBI, când au fost confiscate dosare de la firma lui Donovan Gray? întrebă Samantha.

– Nu-i clar? făcu Banahan.

– Ba da. Pe cine mai anchetaţi acum că Donovan Gray a murit?

– Nu vă pot da această informaţie.

– Face cumva Jeff obiectul anchetei? întrebă Mattie.

– În momentul de faţă, nu.

– Nu a greşit cu nimic, rosti Mattie.

28

Avariile fură produse la Mina Millard Break de lângă Wittsburg, Kentucky, într-un atac similar celorlalte. Trăgând dintr-o poziţie aflată la aproape 700 de metri pe versantul estic al Muntelui Trace, o creastă împădurită la 150 de metri peste nivelul exploatării de suprafaţă, lunetiştii spărseseră 47 de pneuri, fiecare cântărind 400 de kilograme şi costând 18 000 de dolari. Cei doi paznici de noapte, înarmaţi şi ei până în dinţi, declaraseră în faţa oamenilor legii că atacul durase vreo zece minute, căpătând uneori accente de război când puştile cu lunetă îşi atingeau ţinta, făcând valea să răsune şi pneurile să explodeze. Prima şarjă se declanşase la ora 3.05 noaptea. Toate utilajele erau oprite; toţi muncitorii erau în siguranţă, la casele lor. Un paznic sărise într-o camionetă cu gândul de a da de urma atacatorilor, fără să aibă habar încotro să se îndrepte, dar se răzgândi repede când maşina fu luată la ochi şi două cauciucuri îi fură sparte. Celălalt paznic fugise într-o rulotă ca să sune la poliţie, însă fusese silit să se culce la pământ când o rafală făcu ţăndări toate geamurile. Aceste evenimente erau deosebite deoarece puseseră în pericol în mod direct vieţile unor oameni. În celelalte atacuri, lunetiştii avuseseră grijă să nu rănească pe nimeni. Vizaseră utilajele, nu oamenii. Acum însă încălcaseră grav nişte legi cu care nu te jucai. Paznicii considerau că atacul fusese purtat cu cel puţin trei puşti, deşi le venea greu să ofere date precise în tot acel haos.

Proprietarul minei, Krull Mining, făcu obişnuitele declaraţii dure în faţa presei. Compania oferea o recompensă impresionantă. Şeriful promise demararea unei anchete minuţioase şi arestarea rapidă a făptaşilor, promisiuni greu de ţinut de vreme ce „aceşti ecoteroriştiˮ îşi făceau de cap prin sudul Apalaşiei de aproape doi ani deja.

Reportajul trecea apoi în revistă atacurile recente şi specula că lunetiştii folosiseră acelaşi tip de armă – cartuşe de 51 de milimetri trase de obicei din puşca M24E, model folosit şi de lunetiştii militari în Irak pentru eliminarea ţintelor la distanţe de aproximativ un kilometru. Conform opiniei unui expert, utilizarea unei asemenea puşti de la o asemenea distanţă, în toiul nopţii, cu ajutorul tehnologiei optice uşor de procurat, făcea aproape imposibilă depistarea lunetiştilor.

Krull Mining declarase că deficitul de pneuri de pe piaţă ar fi putut duce la închiderea minei pentru câteva zile.

Samantha citi ştirea pe laptop în timp ce-şi bea la birou cafeaua de vineri dimineaţă. Un gând sâcâitor nu-i dădea pace: dacă Jeff era implicat cu tipii ăştia, fiind poate chiar liderul lor? La aproape două săptămâni de la moartea fratelui său, simţea nevoia să transmită un mesaj, să se răzbune cumva pe Krull Mining. Dacă bănuiala ei se adeverea, ăsta era un motiv suplimentar să-şi facă bagajele. Îi trimise articolul prin e-mail lui Mattie, apoi se duse în biroul acesteia şi zise:

– La modul cel mai sincer, cred că Jeff este implicat în traba asta.

La o asemenea nerozie, Mattie răspunse printr-un râs forţat.

– Samantha, asta-i prima vineri din decembrie, ziua în care decorăm biroul, aşa cum face toată lumea din Brady. Este prima zi în care m-am simţit şi eu mai bine şi am reuşit să zâmbesc după ce a murit Donovan. Nu vreau să îmi stric ziua gândindu-mă la ce mai pune la cale Jeff. Ai vorbit cu el?

– Nu. De ce aş face-o? Nu suntem împreună, cum zici tu. Nu trebuie să-mi dea raportul.

– Bun. Atunci hai să uităm de Jeff o vreme şi să încercăm să ne lăsăm pătrunse de spiritul sărbătorilor.

Barb deschise radioul şi colindele începură să răsune în firmă. Ea se ocupa de brad, o imitaţie jalnică din plastic pe care o ţineau într-o debara tot restul anului, dar care prinse viaţă când agăţară în ea luminiţe şi globuri. Annette puse iederă şi vâsc pe veranda din faţă şi prinse o coroniţă de uşă. Aduseră mâncare, iar prânzul se desfăşură într-o atmosferă destinsă în sala de conferinţe, Chester servindu-le o tocană de vită dintr-o oală mare. Îşi lăsară baltă munca şi ignorară clienţii. Telefonul sună foarte rar, de parcă şi restul comitatului ar fi fost cuprins de febra sărbătorilor. După prânz, Samantha se duse la tribunal, observând pe drum că toate magazinele şi firmele erau decorate. O echipă de muncitori de la municipalitate atârna clopoţei de argint pe stâlpii de iluminat de pe străzi. Alta monta în parcul de lângă tribunal un brad mare, proaspăt tăiat. Se simţea apropierea Crăciunului şi întregul oraş intrase în febra pregătirilor.

După ce se înseră, localnicii năpădiră trotuarele de pe Main Street, trecând de la un magazin la altul, cumpărând cidru fierbinte şi turtă dulce pe drum. Traficul era oprit, iar copiii aşteptau cu nerăbdare parada. Aceasta începu pe la ora şapte, când se auziră în depărtare sirenele. Oamenii se înghesuiră unii într-alţii de-a lungul străzii. Samantha stătea alături de Kim, Adam şi Annette. Şeriful era în fruntea alaiului, la volanul maşinii sale de patrulare proaspăt lustruită. El era urmat de toate celelalte maşini de poliţie. Samantha se întrebă dacă Romey nu izbutise cumva să se strecoare şi el în alai, dar nu îl zări. Fanfara liceului interpreta (destul de prost) colindul *O Come, All Ye Faithful.* Era totuşi o fanfară mică dintr-un liceu pe măsură.

– Nu se prea pricep, nu? îi şopti Adam Samanthei.

– Eu cred că se descurcă nemaipomenit, replică ea.

Veni apoi rândul cercetaşelor, urmate de cercetaşi. După aceea trecu un car alegoric cu nişte veterani imobilizaţi în scaune cu rotile, toţi bucuroşi să fie încă în viaţă pentru un nou Crăciun. Vedeta era domnul Arnold Potter, de 91 de ani, supravieţuitor al Debarcării din Normandia din urmă cu 64 de ani. Omul era cel mai mare erou al comitatului rămas în viaţă. Shrinerii trecură şi ei pe

scuterele lor, atrăgând toată atenţia asupra lor, ca de obicei. Carul alegoric al celor de la Rotary Club înfăţişa scena Naşterii Domnului, cu oi şi capre vii, toate purtându-se exemplar. Un car mare, tras de o furgonetă Ford nouă, era plin cu copiii din corul Primei Biserici Baptiste. Puştii erau îmbrăcaţi în robe albe şi cântau cu glăscioarele lor angelice *O Little Town of Bethlehem*, într-un unison aproape perfect. Primarul conducea o decapotabilă Thunderbird din 1958. Zâmbea şi făcea întruna cu mâna, dar nimeni nu părea să-l bage în seamă. Urmară apoi câteva maşini de poliţie, o maşină de pompieri şi un alt car alegoric cu o formaţie de bluegrass ce oferea o interpretare originală a colindului *Jingle Bells*. Membrii unui club de călărie trecură la trap pe nişte cai de curse, toţi în haine de cowboy. Roy Rogers şi Trigger ar fi fost mândri. Benzinăria locală tocmai achiziţionase o cisternă de aproape 40 000 de litri şi cineva se gândise că aceasta avea să se integreze foarte frumos în paradă. Ca să se distreze, şoferul de culoare lăsase geamurile jos şi cânta nişte rap fără vreo legătură cu sărbătorile.

La final apăru şi sania cu atracţia principală. Moş Crăciun le făcu cu mâna băieţilor şi fetiţelor, aruncându-le bomboane la picioare. Hăhăi printr-o portavoce, fără să spună altceva.

După ce trecu parada, majoritatea spectatorilor se îndreptară către tribunal şi se adunară în parcul de lângă acesta. Primarul îi întâmpină şi se lungi cu discursul. Un alt cor de copii cântă *O Holy Night*. Miss comitatul Noland, o roşcată frumoasă, tocmai cânta *Sweet Little Jesus Boy* când Samantha simţi cum îi atinge cineva cotul drept. Era Jeff, purtând o şapcă şi nişte ochelari pe care nu-i mai văzuse până atunci. Se îndepărtă de Kim şi de Adam, se strecură prin mulţime şi se retrase într-un loc întunecos de lângă monumentul eroilor. Era acelaşi loc în care stătuseră luni seara, uitându-se de departe la Gorilă şi Jimmy.

– Eşti liberă mâine? întrebă el, aproape şoptit.

– E sâmbătă; normal că nu am nimic de făcut.

– Hai să mergem în drumeţie.

Ea ezită, urmărind cum primarul apăsa un buton, aprinzând luminile de pe bradul oficial.

– Unde?

El îi strecură o bucată de hârtie în mână şi-i zise:

– Ai acolo indicaţiile. Ne vedem dimineaţă.

O sărută pe obraz şi se făcu nevăzut.

Ea conduse până în oraşul Knox, din comitatul Curry, oprind în parcarea bibliotecii, puţin mai încolo de Main Street. Nu ştia dacă fusese urmărită. Porni nonşalantă pe stradă şi după trei cvartale intră în cafeneaua Knox Market. Întrebă unde este toaleta şi fu îndrumată spre partea din spate. Găsi o uşă care dădea spre o alee care dădea în Fifth Street. Conform indicaţiilor, se îndepărtă de centru două cvartale şi văzu râul. Când se apropia de Larry's Trout Dock, aflat sub pod, Jeff apăru din magazinul de pescuit şi-i arătă o barcă de pescuit din aluminiu de aproape şapte metri.

Urcară amândoi în barcă fără să scoată o vorbă; Samantha se ghemui în partea din faţă, iar Jeff se duse în spate, unde porni motorul exterior. După ce se îndepărtară de docuri, el încetini. Se aflau în mijlocul râului Curry, şi oraşul dispărea cu repeziciune în urma lor. Trecură pe sub un alt pod, ieşind parcă din civilizaţie. Kilometri întregi, dacă aşa se măsura distanţa pe un râu cu meandre (Samantha habar nu avea), plutiră pe apa întunecată şi calmă. Curry era un râu îngust şi adânc, fără pietre sau praguri. Şerpuia printre munţi, ferit de lumina soarelui de stânci înalte ce aproape că se atingeau deasupra apei. Trecură pe lângă o barcă în care un pescar îşi privea concentrat undiţa, fără să le dea atenţie, apoi pe lângă o mică aşezare de lângă un banc de nisip, o adunătură de pontoane şi ambarcaţiuni. „Şobolani de râu", avea să îi numească Jeff mai târziu. Continuară să se afunde în canion, şi după fiecare meandru râul se îngusta şi se întuneca tot mai mult.

Zgomotul puternic al motorului nu le îngăduia să converseze, nu că ar fi avut prea multe să-şi spună. Era evident că o ducea într-un loc în care nu mai fusese niciodată, dar ea nu se temea, nu simţea nici cea mai mică ezitare. În ciuda tuturor complicaţiilor, a mâniei, a instabilităţii sale emoţionale şi a nesăbuinţei lui, ea avea

încredere în el. Mai bine zis avea încredere în el cât să îl însoţească în drumeţie sau în orice plănuise pentru acea zi.

Jeff luă mâna de pe acceleraţie şi barca lunecă spre dreapta. Un indicator vechi anunţa „Tăiere de cot", şi o rampă de beton le apăru în faţă. Jeff răsuci barca şi aceasta se propti într-un banc de nisip.

– Coboară aici, îi spuse el, iar ea se conformă. El legă barca de un grilaj metalic din apropierea rampei şi se întinse puţin ca să-şi dezmorţească picioarele. Stătuseră în barcă aproape o oră.

– Bună dimineaţa, domnule, rosti ea.

– Bună dimineaţa, zise el şi zâmbi. Mulţumesc că ai venit.

– De parcă aş fi avut de ales. Unde suntem, mai exact?

– În comitatul Curry. Vino după mine.

– Cum spui tu.

Plecară de pe bancul de nisip, intrară într-o pădure deasă şi începură să urce pe o potecă nemarcată pe unde numai cineva ca Jeff nu s-ar fi rătăcit. Sau cineva ca Donovan. Pe măsură ce panta devenea tot mai abruptă, el mări pasul. Chiar când coapsele şi gambele ei începeau să cedeze, el se opri brusc într-un mic luminiş şi trase de nişte ramuri de cedru. Le dădu la o parte, lăsând să se vadă un ATV Honda.

– Of, băieţii şi jucăriile lor, făcu ea.

– Ai mai mers cu un astfel de vehicul? întrebă el.

– Eu stau în Manhattan.

– Hai, hopa sus!

Ea îl ascultă şi urcă. În spatele lui era un loc de-o palmă. Îl cuprinse pe după mijloc când el porni motorul, lăsându-l să vuiască. „Ţine-te bine", îi zise el, după care demarară pe aceeaşi cărare care, cu câteva secunde în urmă, păruse prea îngustă şi pentru mersul pe jos. Poteca dădea spre un drum cu pietriş, pe care Jeff îl abordă ca un cascador. „Ţine-te bine!" urlă el din nou, ridicând roţile din faţă. Samantha ar fi vrut să-i ceară să încetinească, dar se resemnă, lipindu-se mai tare de el şi închizându-şi ochii. Cursa era palpitantă şi înfricoşătoare, însă ştia că el nu ar fi pus-o în pericol. De pe drumul cu pietriş trecură pe o altă potecă, una care urca într-un unghi abrupt. Aici erau prea mulţi copaci pentru acrobaţii, aşa că

Jeff deveni ceva mai precaut. Totuşi, cursa rămânea chinuitoare şi primejdioasă. După o jumătate de oră pe ATV, Samanthei începu să i se facă dor de barcă.

– Poţi să-mi spui unde mergem? îi zise ea la ureche.

– În drumeţie, nu?

Poteca ajunse în vârf şi merseră o vreme pe creastă. Cotiră pe o altă potecă şi începură coborârea, un drum înşelător care presupunea evitarea copacilor şi a bolovanilor. Încetiniră o secundă într-un luminiş şi se uitară în dreapta.

– Muntele Gray, anunţă el, indicându-i dealul golaş din depărtare. Vom intra pe pământul nostru peste câteva clipe.

Ea se ţinu bine şi pe ultima etapă a drumului, iar după ce traversară Yellow Creek zări cabana. Era ascunsă pe panta unui deal, un pătrat rustic făcut din bârne vechi, cu verandă şi coş de fum. Jeff parcă lângă ea şi spuse:

– Bine-ai venit în mica noastră ascunzătoare.

– Sunt sigură că există şi căi mai uşoare de acces.

– A, da, bineînţeles. E o şosea districtuală nu departe. Ţi-o arăt mai încolo. Ce zici? Fainã cabană, nu?

– Mda. Eu una nu mă dau în vânt după cabane. Donovan mi-a arătat-o odată, dar eram la 300 de metri în aer. Dacă îmi amintesc cu bine, nu are instalaţie sanitară, încălzire sau electricitate.

– Într-adevăr. Dacă stăm peste noapte, vom dormi lângă foc.

Nu-i mai pomenise de varianta asta, însă Samantha deja nu se mai mira cu una, cu două. Urcă treptele după el, traversă veranda şi intră în încăperea principală. Un buştean mocnea în şemineu.

– De când stai aici? îl întrebă.

– Am ajuns azi-noapte târziu şi am dormit lângă foc. Este foarte confortabil. Vrei o bere?

Ea se uită la ceas: 11.45.

– E cam devreme. Lângă măsuţă era o geantă frigorifică. Ai apă?

Îi dădu o sticlă de apă, iar lui îşi deschise o bere. Se aşezară pe două scaune de lemn lângă şemineu. Jeff trase o duşcă şi rosti:

– Au fost aici săptămâna asta. Cineva, nu ştiu sigur cine, dar mă îndoiesc că au fost cei de la FBI, deoarece ei ar fi avut nevoie de un

mandat de percheziţie. Probabil că au fost indivizi angajaţi de Krull sau de vreo altă companie.

– De unde ştii că au fost aici?

– Am înregistrări. Acum două luni, eu şi Donovan am montat două camere de supraveghere. Una este într-un copac dincolo de pârâu, iar cealaltă într-un copac la vreo cincisprezece metri de verandă. Sunt activate aici, la intrare. Dacă deschide cineva uşa, camerele pornesc şi filmează timp de treizeci de minute. Intruşii habar n-au. Miercurea trecută, la ora 3.21, mai exact, au apărut patru indivizi şi au intrat în cabană. Sunt convins că veniseră să caute documente, hard-diskuri, laptopuri sau orice le-ar fi fost de folos. În mod interesant însă, nu au lăsat nicio urmă. Nimic. N-au mişcat niciun fir de praf, ceea ce înseamnă că e vorba de profesionişti. Probabil mă cred vreun prost, dar acum ştiu cum arată. Am reţinut cele patru figuri şi, când le voi revedea, voi fi pregătit.

– Ne urmăresc şi acum?

– Mă îndoiesc. Mi-am ascuns camioneta într-un loc unde n-o vor vedea în veci. Suntem pe pământul meu aici, Samantha, şi îl ştim mai bine decât oricine. Vrei să arunci o privire?

– Hai să mergem.

El luă un rucsac şi ieşiră din cabană. Merseră paralel cu Zellow Creek cam un kilometru şi jumătate, oprindu-se într-un luminiş ca să se bucure de câteva raze de soare, rare prin acele părţi.

– Nu ştiu cât ţi-a destăinuit Donovan, spuse Jeff, dar asta este singura parte a proprietăţii care nu a fost distrusă de mineri. Avem vreo douăzeci de pogoane aici care au rămas neatinse. Dincolo de acea creastă se află Muntele Gray şi restul terenului, care a fost devastat complet.

Continuară să înainteze, urcând pe creastă până când copacii se răriră şi se opriră să privească distrugerea. Locul arăta pustiit şi de la o înălţime de 300 de metri, însă de la nivelul solului era de-a dreptul deprimant. Muntele fusese transformat într-un morman hidos de bolovani şi buruieni. Izbutiră să urce până în vârf, cu chiu cu vai, uitându-se de acolo la văile pline de deşeuri. La prânz mâncară sandviciuri la umbra unei rulote abandonate, folosită cândva

cu sediu al exploatării miniere. Jeff îi povesti cum fusese să vadă toată acea distrugere în copilărie. Exploatarea demarase când el avea nouă ani.

Samantha era curioasă să afle de ce alesese Muntele Gray ca destinaţie pentru drumeţia de sâmbătă. Nu-i plăcea să vorbească despre cele petrecute acolo, aşa cum nu-i plăcea nici lui Donovan. Drumeţia nu era deloc plăcută. Peisajul era distrus în mare parte. Se aflau în creierii Munţilor Apalaşi, având la dispoziţie mii de kilometri de poteci nepângărite. Situaţia cu Krull Mining era extrem de periculoasă; ar fi putut fi urmăriţi.

Deci, de ce Muntele Gray? Însă nu îl întrebă. Poate că avea să o facă mai târziu, dar nu încă.

La întoarcere trecură pe lângă un cimitir de utilaje ruginite, acoperite de buruieni, maşinăriile abandonate de Vayden Coal când compania fugise de la locul faptei. Un cauciuc imens era căzut pe o parte, acoperit parţial de buruieni. Samantha se apropie şi zise:

– La ce este folosit ăsta?

– La camioanele de transport. E unul dintre cauciucurile mici, de fapt; are doar trei metri în diametru. În ziua de azi sunt aproape duble.

– Citeam ştirile ieri. Ai văzut articolul despre incidentul de la Millard Break de alaltăieri-noapte? Nişte ecoteroriști...

– Da, ştiu. Toată lumea ştie de ei.

Ea se răsuci spre el şi îl fixă cu privirea. El se trase un pas înapoi şi spuse:

– Ce-i?

Ea îl fixă în continuare şi zise:

– A, nimic. Doar că mi se pare că ecoterorismul v-ar surâde ţie şi lui Donovan, şi poate şi lui Vic Canzarro.

– O, îi iubesc pe tipii ăia, cine-or fi ei. Dar nu ţin neapărat să intru la puşcărie, zise el îndepărtându-se.

La poalele Muntelui Gray, merseră pe lângă albia unui pârâu. Nu era deloc apă; nu mai fusese de multă vreme. Jeff îi povesti cum pescuiau cu tatăl lor în acel loc, cu mult înainte ca deşeurile să distrugă pârâul. O duse la locul fostului lor cămin şi îi descrise casa

construită de bunicul lui. Se opriră la răspântia unde Donovan o găsise pe mama lor, Rose, şi el îngenunche acolo o bună bucată de vreme.

Soarele cobora după munţi; după-amiaza se apropia de sfârşit. Vântul bătea mai tare, iar un front de aer rece promitea chiar şi nişte fulgi până a doua zi dimineaţă. Când ajunseră înapoi la Yellow Creek, el o întrebă:

– Vrei să rămâi aici peste noapte sau vrei să te întorci în Brady?

– Hai să rămânem, zise ea.

Făcură două fripturi la grătarul de pe verandă şi le mâncară lângă foc, cu vin roşu în pahare de plastic. După ce goliră prima sticlă, Jeff mai deschise una, şi se întinseră pe nişte pături în faţa focului. Începură să se sărute, mai întâi precaut; nu era nicio grabă: aveau o noapte întreagă la dispoziţie. Aveau buzele şi limbile pătate de vinul ieftin, ceea ce îi făcu să râdă. Vorbiră despre trecutul lor. El nu pomeni de Donovan, iar ea avu grijă să nu-l aducă în discuţie. Trecutul era uşor, comparativ cu viitorul. Jeff nu mai avea de lucru şi nici nu ştia ce să facă. Avusese nevoie de cinci ani ca să termine doi ani de facultate; nu era un student prea strălucit. Petrecuse patru luni în închisoarea districtuală pentru posesie de droguri, delict care-i rămăsese în cazier şi nu avea să-i dea pace multă vreme. Se ferea de droguri acum; prea mulţi dintre prietenii săi fuseseră distruşi de metadonă. Mai fuma nişte „iarbă" ocazional, dar nu era fumător sau băutor înrăit. Încet-încet ajunseră la subiectul vieţii lor sentimentale. Samantha vorbi despre Henry de parcă relaţia lor fusese mult mai intensă. În realitate însă, fusese prea ocupată şi extenuată ca să înceapă şi să menţină o relaţie serioasă. Jeff fusese logodit la un moment dat cu mândra lui din copilărie, dar timpul petrecut la închisoare le dăduse planurile peste cap. Cât fusese închis, ea fugise cu alt băiat, lăsându-l cu inima frântă. Multă vreme el le desconsiderase pe femei, tratându-le ca şi cum ar fi fost bune pentru un singur lucru. Acum se mai înmuiase, şi de vreun an se vedea cu o tânără divorţată din Wise. Ea avea o slujbă bună la colegiu şi doi copii. Singura problemă era că nu îi suporta pe puşti.

Tatăl lor era schizofrenic şi ei dădeau semne că îl moştenesc. Relaţia lor se răcise considerabil.

– Vezi că ai mâna pe sub tricoul meu, remarcă ea.

– Da. Se simte bine acolo.

– E drept. A trecut cam mult timp.

Se sărutară în sfârşit mai serios, un sărut lung şi apăsat, însoţit de pipăieli şi de nasturi desfăcuţi la repezeală. Făcură o scurtă pauză cât să-şi descheie curelele şi să-şi scoată pantofii. Următorul sărut fu ceva mai tandru, dar mâinile îşi vedeau în continuare de dezbrăcat. După ce rămaseră goi-goluţi, făcură dragoste lângă foc. La început nu se potriviră ca ritm. El era puţin cam brutal, iar ei îi lipsea practica, însă în curând se obişnuiră unul cu trupul celuilalt. Prima partidă de amor se sfârşi repede, căci amândoi simţeau nevoia să se elibereze de tensiunea acumulată. Cea de-a doua fu mult mai satisfăcătoare, ei explorând şi schimbând poziţii. După ce terminară, se întinseră pe pături, atingându-se încet, istoviţi.

Era aproape nouă seara.

Stratul de zăpadă se topi până la jumătatea dimineţii. Soarele strălucea puternic, iar aerul era proaspăt. Mai hălăduiră vreo oră prin împrejurimile Muntelui Gray, sărind peste albii uscate de pârâuri, cândva pline de păstrăvi cafenii, intrând în mici grote pe care băieţii le folosiseră ca forturi într-o altă viaţă, căţărându-se pe stânci smulse din pământ cu două decenii în urmă şi străbătând poteci pe care nimeni altcineva nu le-ar fi putut găsi.

Samantha nu avea dureri după maratonul din noaptea precedentă, dar anumiţi muşchi păreau ceva mai sensibili. Însă Jeff nu părea afectat. Fie că se căţăra pe munţi, fie că făcea dragoste lângă foc, energia lui era nelimitată.

Îl urmă printr-un defileu de la poalele muntelui, apoi pe o altă cărare care se pierdea în pădurea deasă. Se cocoţară pe stânci şi intrară într-o peşteră, una pe care nu ai fi observat-o nici de la şase metri distanţă. Jeff aprinse o lanternă şi se uită peste umăr.

– Eşti bine?

– Sunt chiar în spatele tău, rosti ea, de-abia ţinând pasul cu el. Unde mergem?

– Vreau să-ţi arăt ceva.

Se lăsară pe vine ca să treacă pe sub un prag de piatră şi pătrunseră mai adânc în peşteră, în care ar fi fost întuneric beznă dacă nu ar fi avut lanterna. Înaintau încet, de parcă ar fi vrut să ia pe cineva prin surprindere. Dacă el ar fi strigat „Şarpe!", ea ar fi leşinat sau ar fi făcut atac de cord.

Intrară într-o încăpere, o cavernă semicirculară în care o rază de soare reuşise cumva să se strecoare. Era un depozit, unul folosit de multă vreme. Două rânduri de vestiare militare erau înşirate pe un perete, un vraf de cutii de carton pe altul. Pe o masă încropită dintr-o foaie groasă de placaj rezemată pe bolţari se aflau recipiente similare. Cutiile erau din plastic, fiind închise etanş.

– Aici ne jucam când eram copii, zise Jeff. Este la vreo şaizeci de metri de la baza Muntelui Gray, mult prea adâncă şi prea joasă ca să fi fost distrusă de exploatare. Încăperea asta era una dintre preferatele noastre datorită luminii, a faptului că nu e umezeală, iar temperatura e constantă tot anul.

Samantha arătă spre masă şi spuse:

– Acelea sunt documentele pe care le-aţi furat de la Krull Mining, nu?

El zâmbi şi încuviinţă:

– Corect.

– Perfect! Acum sunt şi părtaşă la o infracţiune. De ce m-ai adus aici, Jeff?

– Nu eşti părtaşă fiindcă nu ai fost implicată în comiterea infracţiunii şi nu ai văzut niciodată cutiile astea. Nici nu ai fost aici vreodată, nu?

– Nu ştiu ce să zic. Nu mi se pare deloc în regulă. De ce m-ai adus aici?

– E simplu şi nu prea, Samantha. Aceste documente trebuie să fie transmise celorlalţi avocaţi, partenerii lui Donovan. Şi cât mai curând. Mă voi gândi eu la o modalitate de a face asta, dar nu va fi uşor. FBI-ul e cu ochii pe mine. Krull la fel. Toată lumea ar fi încântată dacă m-ar prinde cu documentele. În fond, eu am participat la

subtilizarea lor şi acum sunt ascunse pe proprietatea familiei mele, deci nu aş putea să mă apăr.

– Da, n-ai avea nicio şansă.

– Exact. Şi dacă păţesc ceva înainte să le pot livra, cineva trebuie să ştie unde se află.

– Iar acel cineva sunt eu, bănuiesc.

– Eşti destul de isteaţă încât să găseşti o soluţie.

– Mă îndoiesc. Cine mai ştie de asta?

– Vic Canzarro. Doar el, nimeni altcineva.

Ea trase adânc aer în piept şi se apropie de masă.

– Nu-i nimic simplu în treaba asta, Jeff. Pe de o parte, vorbim de documente furate care i-ar putea costa o avere pe cei de la Krull Mining, forţând compania să cureţe mizeria lăsată în urmă. Pe de altă parte, din cauza lor, tu sau oricine altcineva le-ar avea în posesie s-ar putea trezi cu un proces penal pe cap. Ai vorbit cu ceilalţi avocaţi, cu partenerii lui Donovan?

– De la moartea lui, nu. Vreau să o faci tu, Samantha. Eu nu sunt avocat. Tu eşti, şi chestia asta trebuie făcută imediat. Trebuie stabilită o întâlnire secretă unde să nu tragă nimeni cu urechea.

Ea clătină din cap, simţind cum se afundă tot mai mult. Oare ajunsese în sfârşit la punctul de unde nu mai exista cale de întoarcere?

– Va trebui să mă gândesc la asta. De ce nu vă puteţi întâlni voi doi cu avocaţii?

– Vic nu vrea s-o facă. A dat bir cu fugiţii. Pe deasupra mai are şi multe tinichele de coadă în bazinul carbonifer. E o poveste lungă.

– Există şi poveşti scurte pe-aici? Se duse la vestiare şi întrebă: Ce-i înăuntru?

– Colecţia noastră de arme.

Ea se gândi să deschidă o uşă şi să arunce o privire înăuntru, însă nu ştia nimic despre arme şi nici nu voia să înveţe. Îl întrebă fără să-l privească:

– Ce şanse sunt să găsesc acolo o puşcă militară cu dispozitiv de ochire şi vedere pe timp de noapte şi cartuşe de 51 de milimetri?

Se întoarse şi îl fixă cu privirea, însă el se uită în altă parte şi spuse:

– Eu n-aş deschide dacă aş fi în locul tău.

Ea porni spre ieşire şi rosti:

– Hai să plecăm de-aici.

Ieşiră din peşteră şi îşi reluară zigzagurile pe poteci. Samantha realiză că dacă Jeff păţea ceva, ea n-ar fi găsit drumul spre peşteră. Oricum, dacă Jeff păţea ceva, ea avea să se întoarcă în Manhattan înainte ca Mattie să poată organiza o altă înmormântare.

Nu scoaseră o vorbă vreme îndelungată. Împărţiră o conservă de *chili con carne* la prânz, o dădură pe gât cu vinul rămas şi traseră un pui de somn lângă foc. Când se treziră, începură să se sărute şi să se mângâie. Se dezbrăcară iarăşi, aruncându-şi hainele la întâmplare prin cameră, şi petrecură o după-amiază minunată de duminică împreună.

29

Cauţiunea lui Phoebe Fanning fu redusă de la 100 000 de dolari la 1 000, iar ea depuse banii luni dimineaţă, la ora nouă. Decizia fusese luată după ce Samantha izbutise să-l convingă pe judecător s-o elibereze măcar pe mama copiilor, câtă vreme tatăl rămânea la închisoare. Era în joc soarta a trei copii nevinovaţi, şi după două zile de insistenţe, judecătorul cedase. Avocatul desemnat din oficiu susţinu că era mult prea încărcat şi că nu avea timp pentru chestiunile preliminare; aşa că Samantha se implicase şi obţinuse eliberarea femeii. Ieşi din tribunal împreună cu Phoebe şi o conduse acasă. Aşteptă acolo cu ea o oră până când o verişoară îndepărtată îi aduse copiii. Aceştia nu-şi mai văzuseră mama de o săptămână şi fuseseră preveniţi că ea va petrece o perioadă în spatele gratiilor. Se îmbrăţişară, se vărsară multe lacrimi, iar Samantha se plictisi repede. Îi explicase pe îndelete lui Phoebe că o aşteptau cel puţin cinci ani de detenţie, pe Randy şi mai mult, şi că trebuia să-i pregătească pe copii pentru catastrofa inevitabilă.

Când plecă de la familia Fanning îi sună telefonul mobil. Era Mattie, de la birou. Tocmai fusese anunţată că Francine Crump suferise un atac cerebral grav şi era internată în spital. Telenovela ultimului testament continua.

La spital, o instituţie înfiorătoare şi veche care ar fi trebuit să-i determine pe cetăţenii din comitatul Noland să aibă cele mai sănătoase obiceiuri, Samantha găsi o asistentă de la terapie intensivă

disponibilă pentru câteva momente. Pacienta fusese adusă la scurt timp după miezul nopţii, inconştientă şi cu tensiunea arterială aproape de zero. Tomografia dezvăluise un atac cerebral masiv, adică o hemoragie severă la nivelul creierului. Femeia fusese intubată şi intrase în comă.

– Lucrurile nu arată deloc bine, rosti asistenta încruntată. Se pare că au trecut câteva ore până au găsit-o în starea asta. Unde mai pui că are şi 80 de ani...

Cum nu făcea parte din familie, Samanthei nu i se îngădui să arunce o privire în salon ca să vadă cine stătea la căpătâiul lui Francine.

După ce reveni la birou, află că Jonah şi DeLoss Crump îi lăsaseră mesaje telefonice. Mama lor trăgea să moară, iar ei ţineau morţiş să vorbească despre avere. Dacă Francine îşi făcuse un nou testament, acesta nu fusese în niciun caz întocmit de avocaţii de la Mountain Legal Aid Clinic. Dacă nu exista o variantă mai nouă, iar Francine rămânea în comă până murea, atunci era cât se poate de clar că Samantha urma să aibă de-a face cu oamenii ăştia nesuferiţi multe luni de-acum înainte. Începea să se contureze un proces de contestare de toată frumuseţea.

Hotărî să ignore apelurile momentan. Toţi cei cinci fraţi goneau deja probabil spre Brady, şi avea să se confrunte cu ei destul de curând.

La prânzul din acea luni avură de digerat nişte veşti sumbre. Aşa cum avertizase Mattie, avocaţii de la Strayhorn Coal nu mai voiau să respecte învoiala din cazul Tate. Îi trimiseseră o scrisoare, în calitatea ei de avocat pentru partajul succesoral al averii lui Donovan, şi o informaseră că au de gând să facă recurs. Ea le răspunsese printr-un e-mail, sugerându-le să încerce să-şi controleze agresivitatea. Conform teoriei sale, ei erau dispuşi să atace decizia în instanţă, sperând să obţină o revocare a acesteia, iar apoi să-şi încerce norocul la o rejudecare a cazului, acum că scăpaseră de Donovan. O asemenea rejudecare avea să aibă loc cel mai devreme peste trei ani, şi în timp ce aşteptau şi erau plătiţi să tragă de timp, banii clientului lor aveau să fie folosiţi în diverse scopuri. Furioasă, Annette

o îndemnă pe Mattie să-i aducă în atenţie această chestiune judecătorului. Strayhorn şi Donovan se înţeleseseră pentru suma de 1,7 milioane de dolari. Era nedrept, chiar lipsit de scrupule, ca inculpatul să nu-şi mai respecte cuvântul doar pentru că avocatul reclamantului murise între timp. Mattie îi dădea dreptate; însă, până în acel moment, nimeni din firma lui Donovan nu găsise nimic în scris. Se părea că se învoiseră la telefon, fără ca el să mai apuce să întocmească un acord înainte să moară. Fără indicaţii scrise, ea se îndoia că instanţa avea să impună respectarea învoielii. Se consultase cu un amic, avocat pledant, şi cu un judecător pensionat; amândoi considerau că era vorba de ghinion curat. Voia să stea de vorbă cu judecătorul de caz, neoficial, ca să afle care era părerea lui. Însă părea tot mai probabil că urmau să fie siliţi să angajeze un avocat pentru recurs.

Schimbară subiectul şi Barb le anunţă că primise unsprezece apeluri de la clanul Crump în acea dimineaţă, toate solicitând acelaşi lucru: o întrevedere cu domnişoara. Kofer. Domnişoara Kofer zise că avea de gând să stabilească o întâlnire ceva mai târziu, în acea după-amiază. Deloc surprinzător, atât Mattie, cât şi Annette aveau programul încărcat şi nu aveau timp de fraţii Crump. Samantha îşi dădu ochii peste cap, resemnată şi conştientă că nu avea să scape de ei cu una, cu două.

Francine muri la ora 4.30 după-amiaza. Nu-şi recăpătase cunoştinţa, nici nu apucase să modifice testamentul întocmit de Samantha.

Marţi după-amiază, Jeff se furişă pe uşa din spate, ajungând lângă biroul Samanthei pe neaşteptate. Îşi zâmbiră şi se salutară, fără a încerca să manifeste semne suplimentare de afecţiune. Uşa ei era deschisă şi, ca de obicei, locul era plin cu femei incredibil de băgăcioase. El se aşeză şi spuse:

– Când ai vrea să mergem din nou în drumeţie?

Ea duse un deget la buze şi şopti:

– De îndată ce îmi voi găsi timp pentru asta. În ultimele 24 de ore se gândise la sex mai mult decât o făcuse de doi ani încoace, de

când se despărţise de Henry. Va trebui să mă consult cu secretara, completă ea.

Încă îi venea greu să creadă că ar fi putut asculta cineva conversaţiile din biroul ei, dar nu voia să rişte. El oricum era aproape paranoic, aşa că nu zise decât: „Bine".

– Vrei nişte cafea?

– Nu.

– Atunci hai să mergem.

Traversară holul până în sala de conferinţe din faţă, unde îi aştepta Mattie. La ora două fix, agenţii Banahan, Frohmeyer şi Zimmer sosiră în trombă, părând atât de încrâncenaţi, încât ai fi zis că sunt gata să tragă mai întâi şi apoi să pună întrebări. Frohmeyer fusese în fruntea trupei care făcuse razia la firma lui Donovan. Zimmer fusese unul dintre ciracii lui. Banahan trecuse deja pe la clinică. După prezentări rapide, îşi ocupară locurile, cu Jeff încadrat de Mattie şi de Samantha într-o parte şi cu reprezentanţii guvernului în cealaltă. Plasată în capul mesei, Annette porni reportofonul.

Mattie întrebă din nou dacă Jeff făcea subiectul unei anchete, fie ea a FBI-ului, a procuraturii, a oricărei alte agenţii federale sau a oricui de la Departamentul de Justiţie. Frohmeyer o asigură că Jeff nu era anchetat.

Frohmeyer preluă apoi frâiele discuţiei şi îşi petrecu câteva minute descosându-l pe Jeff cu privire la trecutul său. Samantha îşi lua notiţe. După weekendul lor intim, în care el îi destăinuise atâtea, nu mai află nimic nou. Frohmeyer îl întrebă despre relaţia cu fratele lui decedat. De cât timp lucra pentru el? Ce anume făcea? Cu cât era plătit? Aşa cum îl sfătuiseră Mattie şi Annette, Jeff dădu răspunsuri succinte, fără să spună nimic în plus.

E o infracţiune în sine să minţi un agent FBI, indiferent de locul sau modul în care se desfăşoară interogatoriul. Orice ai face, îi repetase Mattie, nu minţi!

La fel ca fratele său, şi Jeff părea dispus să mintă dacă asta îi ajuta cauza. Pornea de la premisa că băieţii răi – companiile miniere şi acum şi guvernul – trişau şi făceau orice ca să câştige. Dacă ei jucau

murdar, el de ce să n-o facă? Deoarece tu poţi ajunge la puşcărie, îi repetase Mattie. Companiile miniere şi avocaţii lor nu.

Urmărind notiţe pregătite în avans, Frohmeyer ajunse într-un final şi la chestiunile importante. Îi spuse că cineva umblase la computerele confiscate de FBI cu o săptămână în urmă, pe 1 decembrie. Hard-diskurile fuseseră înlocuite. Ştia ceva de treaba asta?

Mattie interveni, cerându-i lui Jeff să nu răspundă. Îi explică lui Frohmeyer că vorbise cu procurorul şi că era limpede că Donovan murise fără să ştie că era anchetat. Nu fusese informat; nu exista nimic în scris. De aceea, în ceea ce priveşte dosarele şi fişierele firmei sale, orice acţiune întreprinsă de angajaţi după moartea lui nu reprezentase o obstrucţionare a anchetei.

Neoficial, Jeff recunoscu că luase hard-diskurile computerelor de la firmă şi de acasă şi că le arsese. Samantha bănuia însă că el le păstrase. Nu că ar fi contat. Jeff o asigurase că nu era nimic important pe ele, nimic legat de Krull Mining.

„Iar eu ştiu unde sunt documentele relevante", se gândi Samantha, nevenindu-i încă să creadă.

Faptul că Mattie îl abordase pe procuror îl enervă pe Frohmeyer. Ei nu-i păsa. Se ciondăniră o vreme pe marginea întrebărilor, şi se lămuriră cine deţinea controlul în această întâlnire. Dacă Mattie îi zicea lui Jeff să nu răspundă, Frohmeyer rămânea cu buza umflată. Agentul le povesti despre nişte documente care dispăruseră de la sediul companiei Krull Mining, din Harlan, Kentucky, şi îl întrebă pe Jeff dacă ştia ceva de asta. Jeff ridică din umeri şi clătină din cap inainte ca Mattie să mai spună: „Nu răspunde".

– Invocaţi cel de-al Cincilea Amendament? întrebă Frohmeyer, frustrat.

– Nu este sub jurământ, ripostă Mattie, de parcă Frohmeyer ar fi fost bătut în cap.

Samantha trebuia să recunoască, măcar în sinea ei, că savura din plin confruntarea. FBI-ul cu toată puterea de partea sa. Jeff, clientul lor, în mod evident vinovat de ceva, de cealaltă parte, apărat din răsputeri de avocatele lui şi câştigând, momentan.

– Mda, văd că ne pierdem vremea aici, rosti Frohmeyer, lăsându-se păgubaş. Vă mulţumim pentru ospitalitate. Sunt sigur că ne vom întoarce.

– Cu plăcere, făcu Mattie. Şi nu încercaţi să-mi contactaţi clientul fără să mă înştiinţaţi, aţi priceput?

– Vedem noi, se stropşi Frohmeyer, ridicându-se de pe scaun.

Banahan şi Zimmer ieşiră după el.

O oră mai târziu, Samantha, Mattie şi Jeff stăteau pe rândul din spate al sălii, aşteptându-l pe judecătorul care avea să supravegheze autentificarea averii lui Donovan. Era o pauză de şedinţă şi o mână de avocaţi roiau în jurul prezidiului, glumind cu grefierele.

– Am vorbit cu experţii noştri azi-dimineaţă, rosti Jeff cu glas scăzut. Până acum nu au descoperit nicio dovadă de sabotare a aparatului Cessna. Prăbuşirea a fost cauzată de oprirea bruscă a motorului, iar motorul s-a oprit deoarece s-a întrerupt alimentarea cu carburant. Rezervorul era plin – întotdeauna făceam plinul în Charleston, deoarece este mai ieftin acolo. Mare minune că avionul nu a luat foc şi nu a făcut gaură în pământ în picaj.

– Cum s-a întrerupt alimentarea cu carburant? întrebă Mattie.

– Asta-i marea întrebare. Dacă tu crezi în varianta sabotajului, nu există decât o singură ipoteză plauzibilă. Cablul de alimentare face legătura între pompa de combustibil şi carburator, de care se ataşează cu ajutorul unui şurub. Dacă şurubul respectiv nu este strâns bine, motorul porneşte fără nicio problemă, funcţionând foarte bine până când vibraţiile duc la deşurubarea piesei. Cablul de alimentare se desprinde şi oprirea motorului este iminentă. Motorul începe să dea rateuri şi în scurt timp se opreşte complet. Totul se întâmplă foarte repede, fără vreun avertisment, şi este imposibil să fie repornit. Dacă pilotul se uită la indicatorul nivelului de combustibil, ceea ce se întâmplă doar ocazional, atunci poate observa o scădere bruscă a acestuia concomitent cu primele rateuri ale motorului. Se tot bate monedă pe faptul că Donovan nu a trimis niciun SOS. E o prostie! Gândiţi-vă şi voi. Zbori pe timp de noapte şi îţi cedează brusc motorul. Ai câteva secunde să reacţionezi, dar intri

în panică. Încerci să reporneşti motorul şi vezi că nu merge. Te gândeşti la zece lucruri deodată, însă ultima chestie care-ţi trece prin minte atunci este să ceri ajutor. Cum naiba te poate ajuta cineva?

– Cât de uşor este să slăbeşti şurubul acela? întrebă Samantha.

– Nu este greu, dacă ştii ce faci. Ideea este să o faci fără să fi prins. Ar trebui să aştepţi căderea întunericului, să te furişezi până la zona de racordare de la rampă, să scoţi capota care acoperă motorul, să foloseşti o lanternă şi o cheie fixă şi să-ţi faci treaba. Un expert mi-a zis că totul se poate face în vreo douăzeci de minute. În noaptea respectivă erau încă şaptesprezece aparate mici de zbor andocate în aceeaşi zonă, dar nu prea a fost trafic aerian. Era linişte la rampă. Am verificat înregistrările camerelor de supraveghere de la terminalul pentru zborurile de linie şi nu am găsit nimic. Am vorbit cu tipii de la rampă care lucrau în tura de noapte, şi nici ei nu au văzut nimic. Am verificat documentele de revizie de la mecanicul din Roanoke, şi bineînţeles că totul funcţiona bine când a examinat el ultima oară aparatul.

– Cât de mult a fost deteriorat motorul? întrebă Mattie.

– A fost făcut praf. Evident, avionul s-a ciocnit de nişte copaci. Se pare că Donovan încerca să aterizeze pe o şosea districtuală – poate că văzuse farurile unei maşini, cine ştie? – şi când a intrat în copaci, aparatul s-a răsturnat şi a intrat cu botul în pământ. Motorul a fost strivit şi este imposibil de determinat poziţia şurubului cu pricina. Se poate uşor trage concluzia că alimentarea cu carburant a fost întreruptă, dar nu există multe detalii suplimentare.

Judecătorul intră în sală şi se aşează la prezidiu. Îşi roti privirea prin public şi-i spuse ceva unei grefiere.

– Ce urmează acum? şopti Samantha.

– Vom continua cercetările, rosti Jeff, fără prea mare convingere.

Judecătorul se uită în spatele sălii şi zise:

– Doamnă Wyatt.

Mattie i-l prezentă pe Jeff judecătorului, care îi transmise politicos condoleanţe pentru pierderea fratelui şi rosti lucruri frumoase despre Donovan. Jeff îi mulţumi, timp în care Mattie începu să scoată hotărâri pe care magistratul să le semneze. Judecătorul citi

testamentul pe îndelete, făcând comentarii asupra diverselor clauze. El şi Mattie discutară strategia prin care să se poată angaja un avocat care să se ocupe de recursul din cazul Tate. Jeff fu descusut cu privire la starea financiară a lui Donovan, la activele şi la pasivele acestuia.

După o oră se semnară toate hotărârile şi a fost declarată în mod oficial deschisă succesiunea. Mattie rămase să se ocupe de o altă chestiune, însă Jeff fu lăsat să plece. Pe drumul de întoarcere la birou, el îi spuse Samanthei:

– O să dispar câteva săptămâni, aşa că foloseşte telefonul pe care ţi l-am dat.

– Te duci undeva anume?

– Nu.

– Nu mă mir. Voi pleca şi eu de sărbători. La Washington şi apoi la New York. Bănuiesc că nu ne vom vedea o bucată de vreme.

– Înseamnă că trebuie să-ţi urez Crăciun fericit şi un An Nou mai bun?

– Cred că da. Crăciun fericit şi un An Nou mai bun!

El se opri şi o sărută uşor pe obraz, apoi coti pe o străduţă lăturalnică şi se îndepărtă grăbit, de parcă ar fi fost cineva pe urmele lui.

Slujba de înmormântare a lui Francine Crump avu loc miercuri dimineaţă, la ora unsprezece, într-o bisericuţă de pe coclauri. Samantha nici nu se gândise să participe. Annette o sfătuise în acest sens, spunându-i că era foarte probabil să se ajungă la dansuri cu şerpi. Samantha o crezu pe cuvânt. Mai târziu, Annette recunoscu că exagerase. Nu mai existau congregaţii care să folosească şerpi în Virginia, îi explică ea. „Asta pentru că le-au murit toţi enoriaşii."

Însă niciun cuib de vipere nu ar fi fost mai rău decât clanul Crump care veni să-i ceară socoteală „don'şoarei Kofer". Se pogorâră asupra clinicii într-o desfăşurare de forţe cum Mattie nu mai văzuse vreodată: cei cinci fraţi, o parte din soţii şi soţiile lor, câţiva dintre copiii mai mari şi câteva rude, mai apropiate sau mai îndepărtate.

Scumpa lor mamă murise, aşa că sosise clipa împărţirii banilor.

Mattie le ceru celor mai mulţi dintre ei să plece. Numai cei cinci fraţi aveau dreptul de a participa la întrevedere; ceilalţi se puteau duce să aştepte în maşini. Cu ajutorul lui Annette, îi mână într-o sală de conferinţe, şi, după ce se aşezară, Samantha li se alătură. Erau într-o stare deplorabilă. Tocmai îşi îngropaseră mama. Erau îngroziţi că ar putea pierde pământul familiei şi contravaloarea acestuia în bani, şi erau înverşunaţi împotriva avocatelor pentru că înlesniseră aşa ceva. Pe deasupra, mai erau şi cicăliţi de rude care auziseră zvonuri despre banii care se puteau obţine din exploatarea cărbunelui. Erau departe de casele lor şi lipseau de la serviciu. Şi, după cum bănuia Samantha, se certaseră între ei.

Începu explicându-le că niciun avocat de la clinică nu întocmise un alt testament pentru mama lor; de fapt, nimeni de la clinică nu mai vorbise cu Francine de la ultima întâlnire cu familia, desfăşurată la aceeaşi masă, în urmă cu nouă zile. Dacă Francine susţinuse altceva, era pur şi simplu neadevărat. Iar Samantha nu ştia ca vreun alt avocat din oraş să fi întocmit un nou testament. Mattie le mărturisi că se obişnuia ca avocaţii să se sune între ei când întocmeau un testament diferit, dar că nu era ceva obligatoriu. În orice caz, din câte ştiau ele, testamentul semnat de Francine cu două luni înainte era ultima variantă existentă.

Ei ascultară, fierbând de nervi, de-abia putându-şi ţine în frâu ura faţă de avocate. Pe măsură ce se apropia de final, Samantha se aştepta la un şuvoi de injurii, probabil din partea tuturor. Însă, când termină, urmă o pauză lungă. Jonah, fratele cel mai mare, în vârstă de 61 de ani, rosti într-un final:

– Mama a distrus testamentul.

Samantha rămase fără replică. Annette se încruntă, căutând în gând printre vechile statute din Virginia care reglementau situaţia testamentelor pierdute sau distruse. Impresionată de ingeniozitatea planului lor, Mattie schiţă un surâs.

– Sunt sigur că aveţi o copie a testamentului, continuă Jonah, dar, din câte am înţeles, în momentul distrugerii originalului, copia şi-a pierdut validitatea. Corect?

Mattie încuviinţă, acceptând faptul cât se poate de evident că Jonah plătise pentru consiliere juridică. De ce ar fi plătit un avocat pentru consiliere, dar nu şi pentru un nou testament? Pentru că Francine nu ar fi acceptat un nou testament.

– De unde ştiţi că l-a distrus? întrebă ea.

– Mi-a spus ea săptămâna trecută, zise Euna Faye.

– Şi mie mi-a zis că l-a ars în şemineu, completă Irma

– Oricum, l-am căutat peste tot şi nu l-am găsit, adăugă DeLoss.

Se vedea că repetaseră totul în prealabil, şi câtă vreme declarau acelaşi lucru, varianta lor avea să fie acceptată. Ca la un semn, Lonnie întrebă:

– Dacă nu există niciun testament, înseamnă că pământul ne revine nouă, în cinci părţi egale, nu?

– Bănuiesc, rosti Mattie. Nu sunt sigură ce poziţie va adopta Trustul Montan.

– Puteţi să le spuneţi celor de la Trustul Montan să se lingă pe bot, bine? mârâi Jonah. La naiba, ei nici nu ştiau de proprietatea noastră până nu v-aţi băgat voi în seamă. Ăsta-i pământul familiei noastre; aşa a fost dintotdeauna.

Fraţii săi încuviinţară febril.

Samantha decise brusc să treacă în cealaltă tabără. Dacă Francine chiar distrusese testamentul sau dacă odraslele ei minţeau fără a se putea dovedi că fac asta, atunci mai bine să le dea blestematele alea de pogoane şi să-i lase în plata Domnului. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era un proces de contestare a testamentului între clanul Crump şi Trustul Montan, cu ea ca martor-cheie, atacată din ambele părţi. Nu mai voia să-i vadă pe oamenii ăştia în viaţa ei.

La fel gândeau Annette şi Mattie. Trecură şi ele în cealaltă tabără, iar Mattie spuse:

– Uitaţi cum stă treaba, oameni buni: noi nu vom încerca să autentificăm testamentul. Nu-i treaba noastră. Mă îndoiesc că Trustul Montan va dori să se implice într-o contestare de testament. Numai cheltuielile de judecată în sine vor depăşi valoarea pământului. Dacă nu mai există niciun testament, asta este. Va trebui să

vă găsiţi un avocat care să deschidă succesiunea şi să primească un administrator din partea instanţei.

– Vă ocupaţi şi cu de-astea? întrebă Jonah.

Cele trei avocate se înfiorară la gândul de a-i reprezenta pe aceşti oameni. Annette izbuti să deschidă prima gura:

– A, nu, noi nu putem pentru că am întocmit testamentul.

– Însă e ceva banal, adăugă Mattie imediat. Cam orice avocat de pe strada asta poate s-o facă.

– În acest caz, vă mulţumim, spuse zâmbind Euna Faye.

– Şi îl împărţim între noi, nu? întrebă Lonnie. În cinci?

– Aşa prevede legea, dar va trebui să vă consultaţi cu avocatul vostru, spuse Mattie.

Lonnie avea ceva meschin în el de la bun început, şi acum se uita deja prin cameră. Urmau să se încaiere înainte să plece din Brady. Iar afară îi aşteptau rudele, gata să se înfrupte şi ele din bănet.

Plecară împăcaţi, şi, când uşa de la intrare se închise în urma lor, cele trei avocate simţiră nevoia să sărbătorească. Încuiară, îşi scoaseră pantofii şi se retraseră în sala de conferinţe pentru un pahar de vin şi râsete destinse. Annette încercă să descrie scena primului ajuns acasă, întorcând locul cu fundul în sus în căutarea afurisitului de testament. Apoi al doilea, şi-al treilea. Mama lor zăcea fără viaţă la firma de pompe funebre, iar ei dărâmau mobila şi răscoleau disperaţi prin sertare. Dacă îl găseau, cu siguranţă aveau să-l ardă.

Niciuna dintre cele trei avocate nu credea că Francine îşi distrusese testamentul.

Şi aveau dreptate. Originalul sosi în corespondenţa de a doua zi, cu o notă din partea lui Francine în care aceasta o ruga pe Samantha să îl apere în instanţă.

Clanul Crump avea să revină, la urma urmei.

30

Pentru al treilea an consecutiv, Karen Kofer îşi petrecu Crăciunul împreună cu fiica sa, la New York. Avea o prietenă apropiată, fostă colegă de facultate, al cărei soţ (al treilea) era un industriaş bătrân, căzut pradă demenţei şi expediat într-un azil de lux din Great Neck. Apartamentul lor dezordonat de pe Fifth Avenue dădea spre Central Park şi era practic pustiu. Lui Karen i se puseseră la dispoziţie câteva camere pentru o săptămână, fiind tratată ca o regină. La fel şi Samanthei, însă ea preferase să stea cu Blythe în locuinţa lor din SoHo. Contractul de închiriere expira pe 31 decembrie, iar ea trebuia să-şi facă bagajele şi să găsească o modalitate de depozitare a mobilei. Blythe, care îşi păstrase postul la a patra cea mai mare firmă de avocatură din lume, se muta cu două prietene în Chelsea.

După trei luni în Brady, Samantha se simţea eliberată în metropolă. Se duse cu mama ei la cumpărături în centru, înghesuindu-se prin mulţime, dar savurând energia frenetică. Ieşi să bea cu prietenele sale în toate barurile şic, însă descoperi curând că discuţiile erau plictisitoare, învârtindu-se mereu în jurul aceloraşi subiecte: cariere, imobiliare şi Marea Recesiune. Karen obţinu două bilete la un musical de pe Broadway, un spectacol ridicat în slăvi care se dovedi o jecmăneală concepută pentru turişti. Plecară la antract şi prinseră o masă la *Orso*. Samantha luase dejunul cu o fostă colegă de la Georgetown la Balthazar, unde amica sa fu cât pe ce să scape un ţipăt când îi arătă un actor faimos de televiziune de

care Samantha nu mai auzise în viaţa ei. Se plimbă singură prin Manhattan. Masa de Crăciun fu un veritabil festin în apartamentul de pe Fifth Avenue, în compania unor străini, deşi după mai multe pahare de vin conversaţia se mai animă şi chinul iniţial se transformă într-un chef nebun. Samantha dormi într-unul din dormitoarele libere, care era mai mare decât apartamentul ei, şi se trezi cu o uşoară mahmureală. O cameristă în uniformă îi aduse suc de portocale, cafea şi ibuprofen. Luă prânzul cu Henry, care nu-i dădea pace, şi realiză că nu aveau nimic în comun. El presupunea că ea avea să revină în metropolă în viitorul apropiat şi era nerăbdător să reaprindă scânteia. Ea încercă să-i explice că nu era sigură când urma să se întoarcă. Nu o aştepta nicio slujbă aici, şi acum nu mai avea nici apartament. Viitorul ei era incert, aşa cum era şi al lui. El renunţase la actorie şi cocheta acum cu ideea unei intrări în palpitanta lume a fondurilor de investiţii speculative. O alegere bizară în ziua de azi, se gândi ea. Parcă indivizii ăia pierd bani cu nemiluita şi nu mai ştiu cum să scape de inculpări, nu? El era licenţiat în arabă, la Cornell. Nu părea să aibă un ţel precis în viaţă, iar ea nu mai voia să-şi piardă niciun minut cu el.

La două zile după Crăciun, în timp ce stătea într-un bar expres din SoHo, auzi un telefon. La început nu recunoscu sunetul înfundat ce venea din poşetă, apoi îşi dădu seama că era aparatul cu cartelă reîncărcabilă pe care i-l dăduse Jeff. Îl găsi la timp şi răspunse.

– Un An Nou fericit! rosti el. Unde eşti?

– Mersi, la fel. Sunt în oraş. Tu unde eşti?

– Şi eu tot în oraş. Aş vrea să te văd. Ai timp pentru o cafea?

O clipă, ea crezu că glumeşte. Nu şi-l putea închipui pe Jeff Gray plimbându-se pe străzile din Manhattan. Însă de ce nu, la urma urmei? Metropola atrăgea tot soiul de oameni, de pretutindeni.

– Sigur. De fapt, tocmai îmi beau cafeaua. Singură.

– Care-i adresa?

În timp ce îl aştepta, ea se amuză la gândurile care-i trecuseră prin minte. Reacţia ei iniţială fusese una de surprindere, urmată imediat de o patimă arzătoare. Cum l-ar fi putut strecura în apartament fără să îl vadă Blythe? Nu că i-ar fi păsat prea mult lui Blythe,

dar nu avea chef să răspundă la tot felul de întrebări. Unde stătea oare? Un hotel decent; n-ar fi fost rău. Stătea singur sau împărţea camera cu vreun prieten?

„Calmează-te, fetiţo", îşi zise. El ajunse în douăzeci de minute şi o sărută pe buze. În timp ce aşteptau două espresso duble, ea îi puse întrebarea cea mai evidentă.

– Ce cauţi aici?

– Am mai fost pe-aici, rosti el. În ultimul timp, circul mult şi am vrut să te văd.

– Puteai să mă suni înainte.

Blugi prespălaţi, tricou negru, jachetă de lână, ghete de piele, o barbă nerasă de trei zile, părul uşor ciufulit. Ieşea clar în evidenţă printre clonele de pe Wall Street, însă nimeni din SoHo nu ar fi suspectat că vine tocmai din fundul Apalaşiei. Oricum, cui i-ar fi păsat? În realitate, el aducea mai mult a actor şomer decât Henry.

– Am vrut să-ţi fac o surpriză.

– Ai reuşit. Cum ai venit aici?

– Cu un avion particular. E o poveste lungă.

– M-am săturat de poveşti lungi. Unde stai?

– La Hilton, în centru. Singur. Tu unde stai?

– În apartamentul meu, încă două, trei zile, până expiră contractul de închiriere.

Barmanul îi anunţă că era gata cafeaua, iar Jeff luă cele două ceşti. Îşi turnă pliculeţul de zahăr şi amestecă încet. Ea nu îşi îndulci băutura. Se înghesuiră unul în celălalt pe măsură ce localul se aglomera.

– Şi acum... zise ea. Putem să ne întoarcem la chestiunea avionului particular? Ai ceva de adăugat?

– Am venit aici din două motive. În primul rând, am vrut să te văd şi să petrecem puţin timp împreună, dacă se poate. Am putea să ne plimbăm, ştii tu, prin oraş şi apoi să găsim un şemineu pe undeva, dacă mă-nţelegi. Dacă nu, m-aş mulţumi şi cu un pat cald şi confortabil. Asta mi-aş dori, dar înţeleg perfect dacă eşti ocupată. Nu vreau să îţi răpesc din timpul liber.

– Poţi să-ţi iei gândul de la şemineu.

– Am înţeles. Sunt disponibil la orice oră.

– Sunt sigură că ne vom face timp. Care-i celălalt motiv?

– Ei bine, avionul îi aparţine unui avocat pledant pe nume Jarrett London, din Louisville. S-ar putea să fi auzit de el.

– De unde să ştiu eu un avocat din Louisville?

– Mă rog, el şi Donovan erau prieteni buni; de fapt, Jarrett a participat la înmormântare. Un tip înalt, de vreo 60 de ani, cu părul lung şi cărunt şi cu o barbă înspicată. Donovan îl considera mentorul său, ba chiar se poate spune că îl vedea ca pe un erou. Cabinetul lui de avocatură este unul dintre celelalte trei care au dat în judecată Krull Mining în cazul Hammer Valley. Sediul lor a fost percheziţionat în aceeaşi zi în care FBI-ul a făcut razia în biroul nostru. Nu cred că trebuie să-ţi explic că un tip ca London nu apreciază asemenea tactici poliţieneşti, aşa că e furios la culme. Este extrem de orgolios, ceea ce-i caracteristic în branşa lui.

– Da, vezi tatăl meu, încuviinţă ea.

– Da, desigur. De fapt, London susţine că l-a cunoscut pe tatăl tău cu mulţi ani în urmă, la o întrunire a avocaţilor pledanţi. În orice caz, tipul are o iubită nouă, o toantă şi jumătate, şi ea a ţinut morţiş să vadă metropola. Aşa că am venit şi eu cu ei.

– Ce convenabil!

– Vrea să se întâlnească şi cu tine, să te salute şi să discutaţi despre documente.

– Ce documente? Of, Jeff, deja m-am implicat prea mult! Unde ajung dacă o să continui aşa?

– Trebuie să mă ajuţi, Samantha. Fratele meu a murit şi am nevoie de cineva cu care să vorbesc, de cineva care cunoaşte legile şi îmi poate da sfaturi.

Ea se încordă brusc şi se trase îndărăt. Îi aruncă o căutătură urâtă, simţind că e pe punctul de a face o criză. Nu făcu, însă se uită în jur, înghiţi în sec şi rosti:

– Mă atragi intenţionat într-o conspiraţie care îmi poate provoca probleme serioase. FBI-ul este deja cu ochii în patru, iar tu vrei să mă implic. Eşti la fel de nesăbuit ca fratele tău şi nu-ţi pasă ce se întâmplă cu mine. În fond şi la urma urmei, cine spune că mă

mai întorc în Brady, Virginia? Mă simt în foarte mare siguranţă aici. Asta este casa mea; aici e locul meu.

El păru să se facă mic, cu o expresie dezamăgită pe chip. Părea pierdut şi neajutorat.

– Chiar îmi pasă de tine, Samantha, şi îmi pasă ce ţi se întâmplă. Doar că acum am nevoie de ajutor.

– Jeff, am petrecut nişte clipe minunate acum două săptămâni, pe Muntele Gray. M-am gândit mult la asta, însă nu pricep de ce m-ai dus în peştera aceaa, sau ce dracu' o fi, şi de ce mi-ai arătat documentele. Din acel...

– Nimeni nu va afla vreodată.

– Din acel moment am devenit complice. Îmi dau seama că documentele sunt valoroase şi incriminatoare şi aşa mai departe, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că sunt furate.

– Cineva trebuie să ştie unde sunt, Samantha, în caz că păţesc eu ceva.

– Lasă-l pe Vic să se ocupe de asta.

– Ţi-am zis deja: nu-l mai pune pe Vic la socoteală; a dat bir cu fugiţii. Iubita lui este însărcinată şi el s-a schimbat. Nu mai riscă deloc. Nu vrea nici să răspundă la telefon.

– Deştept băiat.

Cafeaua se răcea. Jeff observă asta şi sorbi din ea. Samantha îl ignoră, uitându-se prin mulţime. Într-un final, Jeff spuse:

– Putem pleca de-aici?

Găsiră o bancă în Washington Square Park. Toate băncile erau libere pentru că vântul şuiera şi temperatura coborâse sub zero grade.

– Cât de mult ştie tipul ăsta, London, despre mine? întrebă ea.

– Ştie că tu te ocupi de cazul Ryzer, cel puţin de partea cu silicoza. Ştie că tu ai descoperit frauda şi muşamalizarea avocaţilor de la Lonerock Coal. Este foarte impresionat de asta. Ştie că eu am încredere în tine şi că Donovan avea încredere în tine. Ştie că Donovan ţi-a spus despre documente.

– Ştie că le-am văzut?

– Nu. Ţi-am zis, Samantha: nimeni nu va afla vreodată asta. Nu trebuia să te duc acolo.

– Mulţumesc.

– Hai să ne întâlnim măcar cu el şi să vedem ce are de spus. Te rog. Nu-i niciun rău în asta, nu?

– Nu ştiu ce să zic.

– Ba da, ştii. Nu-i nimic în neregulă să te întâlneşti cu Jarrett London. Va fi extrem de confidenţial, plus că este un tip interesant.

– Când vrea să ne întâlnim?

– Îl sun eu. Îngheţ de frig. Stai prin apropiere?

– Da, dar este dezordine maximă în apartament. Suntem în plin proces de împachetare.

– Nu-mi pasă.

Două ore mai târziu, Samantha intră în hotelul Peninsula de pe Fifty-Fifth Street, în centru. O luă pe scările din stânga ei, urcă un etaj şi îl văzu pe Jeff la bar, cum era de aşteptat. Fără o vorbă, el îi dădu o bucată de hârtie cu mesajul „Camera 1926". O urmări întorcându-se şi plecând, apoi se duse lângă scări ca să vadă dacă observase şi altcineva. Ea luă liftul până la etajul 19 şi sună la uşă. Un bărbat înalt, cu părul cărunt şi bogat, deschise uşa în câteva secunde şi zise:

– Bună ziua, domnişoară Kofer. E o onoare să vă cunosc. Mă numesc Jarrett London.

La numărul 1926 se afla un apartament imens, cu un living în capăt. Nu se vedea nici urmă de iubită. La câteva minute după sosirea Samanthei, Jeff sună la uşă. Se aşezară în living şi făcură schimb de amabilităţi. London îi întrebă dacă vor să bea ceva, dar ei refuzară. El pomeni de munca ei la cazul Ryzer, lăudând-o cu generozitate. Discutase mult despre asta cu Donovan. London şi partenerii lui încă mai dezbăteau dacă firma lor ar trebui să i se alăture lui Donovan în acţiunea civilă când el se grăbise să depună actele.

– Mult prea devreme, rosti London. Însă aşa era Donovan.

London încă nu renunţase la ideea preluării litigiului. Nu prinzi în fiecare zi un cabinet mare de avocatură precum Casper Slate cu

mâţa în sac, comiţând fraudă, nu? Cazul putea să fie de mare interes pentru juriu şi aşa mai departe. Continuă să turuie despre frumuseţea cazului, ca şi cum Samantha nu şi-ar fi dat niciodată seama. Îi mai auzise şi pe Donovan şi pe la tatăl ei vorbind despre asta . Apoi trecu la Krull Mining. Cum Donovan ieşise din scenă, London era acum avocatul principal al reclamanţilor. Litigiul fusese depus pe 29 octombrie. Krull avea acum ceva mai mult timp pentru un răspuns. La începutul lui ianuarie, London şi echipa lui aşteptau ca Krull să depună o moţiune serioasă de respingere a cazului, iar războiul avea să se declanşeze la turaţie maximă. În curând, foarte curând chiar, vor avea nevoie de documente.

– Cât de mult ştiţi despre ele? întrebă Samantha.

London expiră cu zgomot, de parcă întrebarea era atât de complicată, încât nu ştia de unde să înceapă, apoi se ridică şi se duse la minibar.

– Vreţi bere?

Jeff şi Samantha îl refuzară din nou. El îşi deschise un Heineken şi se opri lângă fereastră. Trase o duşcă sănătoasă şi zise:

– Acum vreun an am avut prima noastră întrevedere în Charleston, la biroul lui Gordie Mace, membru al echipei noastre. Donovan ne-a convocat pe toţi acolo ca să discutăm despre litigiul Hammer Valley. Ne-a spus că avea în posesie nişte documente, şi că nu ajunsese în posesia lor prin metode convenţionale. Nu l-am întrebat nimic, iar el nu ne-a destăinuit mai mult. Ne-a spus că erau peste douăzeci de mii de pagini cu chestii extrem de incriminatoare. Krull Mining ştia despre contaminare, ştia că existau scurgeri în pânza freatică din vale, ştia că oamenii încă beau apa de acolo, ştia că oamenii sufereau şi mureau, ştia că ar fi trebuit să cureţe situl, dar mai ştia şi că era mai puţin costisitor să îi fraierească pe oameni şi să păstreze banii. Nu avea documentele la el, dar avea notiţe amănunţite, notiţe pe care le distrusese după întrevedere. Ne-a descris vreo douăzeci de documente, cele mai incriminante şi, să fiu sincer, ne-a dat pe spate. Am rămas mască. Uluiţi. Revoltaţi. Am semnat imediat şi ne-am pregătit de litigiu. Donovan a avut grijă să nu spună că documentele sunt furate, şi le-a ţinut departe

de noi. Dacă ne-ar fi dat documentele în decursul acestui an, luna asta am fi fost cu toţii arestaţi de către FBI.

– Şi cum puteţi intra în posesia documentelor acum fără să fiţi arestaţi? întrebă ea.

– Asta-i marea întrebare. Purtăm discuţii indirecte cu una dintre grefierele judecătorului de caz, o chestiune secretă şi foarte delicată. Noi credem că vom putea prelua documentele, predându-le imediat instanţei şi asigurându-ne că judecătorul le pune sub lacăt. Îi vom cere apoi să îl preseze pe procuror să suspende ancheta penală până ce sunt examinate documentele. Hai s-o spunem pe şleau: persoana care a furat documentele a murit. Ne-am consultat cu avocaţii noştri şi ei ne-au confirmat că aşa am reduce riscurile la minimum. Noi suntem dispuşi să ne asumăm riscurile. Singurul pericol este ce s-ar putea întâmpla cu documentele până să ajungă la instanţă. Krull Mining va face tot posibilul să le distrugă, şi momentan au FBI-ul de partea lor.

Samantha îi aruncă o privire ucigătoare lui Jeff.

London se aşeză lângă Samantha şi o privi drept în ochi.

– Ne-ar prinde bine o mână de ajutor la Washington.

– Poftim?

– Procurorul general are trei persoane în cercul său de apropiaţi. Una dintre aceste persoane este Leonna Kent. Sunt sigur că o cunoşti.

Intrând în defensivă, Samantha spuse:

– Am... întâlnit-o mai demult.

– Ea şi mama ta au început să lucreze la Justiţie în acelaşi timp, acum treizeci de ani. Mama ta este o persoană stimată şi are vechime. Se bucură şi de oarecare influenţă.

– Dar nu în astfel de chestiuni.

– Ba da, Samantha. Un cuvânt-două de la Karen Kofer la Leonna Kent, de la Leonna Kent la procurorul general, de la procurorul general la procurorul de caz din Kentucky, şi cei de la FBI ar putea bate în retragere. Aşa nu ar mai trebui să ne facem griji decât în privinţa bandiţilor de la Krull.

– De asta ne-am întâlnit? Ca să vorbesc eu cu mama?

– Din punct de vedere profesional, Samantha, nu personal, înţelegi? Ai discutat această chestiune cu mama ta?

– Nu, sigur că nu. De fapt, nici nu-mi trecuse prin minte să discut cu ea. E o chestie care o depăşeşte.

– N-aş prea crede. Avem surse importante în capitală şi acestea consideră că doamna Kofer ne-ar putea ajuta.

Samantha era năucită şi confuză. Se uită la Jeff şi întrebă:

– Ăsta-i motivul pentru care ai venit la New York? Ca să o implici şi pe mama în treaba asta?

– Nu, se grăbi el să răspundă. Acum aud şi eu pentru prima oară. Nici măcar nu ştiam unde lucrează mama ta.

Era sincer ca un băieţel acuzat pe nedrept, iar ea îl crezu.

– Nu am discutat cu el, Samantha, zise London. Avem informaţiile de la sursele noastre din Washington.

– De la lobbyiştii voştri.

– Da, fireşte. Nu avem toţi lobbyişti? Poţi să-i iubeşti sau să-i urăşti, dar tipii chiar se pricep la ce fac. Mă tem că iei totul prea personal. Nu-ţi cerem să o pui pe mama ta să intervină direct într-o anchetă federală, dar înţelegem cum merg lucrurile în realitate. Oamenii sunt oameni, prietenii, prieteni; un cuvânt şoptit pe ici colo poate pune lucrurile în mişcare. Măcar gândeşte-te la asta, bine?

Samantha trase adânc aer în piept şi rosti:

– Mă voi gândi dacă merită să mă gândesc.

– Îţi mulţumesc.

Se ridică şi se dezmorţi din nou. Ea se uită urât la Jeff, care rămăsese cu ochii în podea. London zise uşor stingher:

– Şi-acum, Jeff, am putea să discutăm despre livrarea documentelor?

Samantha sări în picioare.

– Ne vedem mai târziu, zise ea.

Jeff o apucă blând de braţ şi rosti:

– Te rog nu pleca, Samantha. Am nevoie de părerea ta.

Ea se eliberă din strânsoare.

– Eu nu fac parte din mica voastră conspirație. Voi doi puteți vorbi cât vreți. Nu aveți nevoie de mine. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Acestea fiind spuse, trase ușa și se pierdu în mulțime.

Jeff o ajunse din urmă la recepție și plecară împreună din hotel. Își ceru scuze, iar ea îl asigură că nu era supărată. Nu îl cunoștea pe Jarrett London, nu avea încredere în el ca persoană și nu avea de gând să discute subiecte sensibile în prezența lui. Porniră pe Fifth Avenue, pierzându-se în mulțime, și izbutiră să schimbe subiectul discuției, evitând tema cărbunelui. Îi arătă clădirea în care locuia în lux mama ei pe durata sărbătorilor. Samantha era așteptată la un alt dineu acolo în acea seară, însă refuzase deja invitația. Îi promisese lui Jeff să petreacă noaptea cu el.

Suspectând că el nu ar fi apreciat un maraton de trei ore într-un restaurant de patru stele, evită localurile de lux și luă o masă la Mas, în West Village. Era alegerea perfectă într-o noapte friguroasă – un loc cald și confortabil, în ambianța autentică a unei case rustice franțuzești. Meniul se schimba zilnic și nu era foarte bogat. Jeff îl răsfoi o dată și recunoscu că nu mai auzise de felurile acelea de mâncare. Un chelner le sugeră un meniu promoțional, format din patru feluri, cu preț fix, 68 de dolari, iar Samantha acceptă. Jeff fu îngrozit de preț, dar mâncarea era delicioasă. Spaghete cu creveți, friptură de porc în sos de mere, biban cu sos de praz și tort de ciocolată. Băură o sticlă de Syrah din Valea Ronului. Când trecu căruciorul cu brânzeturi pe lângă ei, Jeff fu cât pe ce să se ia după el. Samantha îl chemă pe chelner și-l rugă să le aducă niște brânză și vin.

În timp ce așteptau sosirea căruciorului, Jeff se aplecă spre ea și zise:

– Pot să te rog să te gândești la ceva?

– Nu-ți pot promite nimic. Nu sunt sigură că pot avea încredere în tine.

– Mda, mulţumesc. Uite ce-i, s-ar putea să ţi se pară o nebunie, şi eu m-am gândit îndelung dacă ar trebui să-ţi pomenesc măcar treaba asta. Încă nu sunt sigur, dar o să-ţi spun oricum.

Pentru o fracţiune de secundă, Samantha se gândi că el voia să o ceară în căsătorie. Nici măcar nu erau un cuplu! Iar ea nu plănuia să intre într-o relaţie mai serioasă. Până acum puseseră sexul mai presus de sentimente. Doar nu era posibil ca acest muntean uşor rustic să fie atât de amorezat încât să o ceară de soţie?!

Nu avea de gând să o facă, dar ideea lui era aproape la fel de neliniştitoare.

– Clădirea firmei mi-a rămas mie, zise el, sau o să-mi rămână după autentificare. Tot eu sunt executorul averii lui Donovan, deci eu îi voi prelua afacerea. Eu, Mattie şi judecătorul, bănuiesc. Ai văzut lista cu cazuri; a lăsat foarte multe în lucru în urma sa. Mattie va prelua câteva, dar nu prea multe. Are deja propriile cazuri şi, oricum, nu prea sunt specialitatea ei. Eu am nevoie de cineva care să preia firma. Averea dispune de banii necesari ca să angajeze un avocat care să termine treaba începută de Donovan. Să fiu sincer, eşti singura persoană din comitat pe care aş lua-o în considerare.

Ea îşi ţinea răsuflarea, temându-se de o cerere stângace în căsătorie, şi, când auzi sugestia bizară, expiră şi scăpă un: „O, Doamne!"

– Ai lucra îndeaproape cu Mattie şi cu Annette, iar eu voi fi mereu în preajmă.

Nu era un şoc total. Mattie lansase de cel puţin două ori ideea angajării unui avocat care să preia cazurile lui Donovan. Chiar dacă fusese o sugestie vagă, fără nume şi prenume, Samantha simţise că ea era cea vizată.

– Mă pot gândi la cel puţin zece motive pentru care nu ar merge ce propui tu, îi spuse.

– Iar eu mă pot gândi la unsprezece pentru care ar merge, replică el, rânjind. Căruciorul cu brânzeturi se opri la masă, aromele şi mirosurile înţepătoare năpădindu-i. Samantha îşi alese trei sortimente. Jeff prefera o brânză mai simplă, însă până la urmă le luă şi el pe cele alese de Samantha. După ce căruciorul se îndepărtă,

el rosti: Care-i cel mai bun argument al tău? Zi-mi-l şi îţi dau şi eu argumentul meu principal.

– Nu sunt calificată.

– Eşti a naibii de deşteaptă şi înveţi repede. Cu ajutorul lui Mattie, te poţi descurca cu orice. Altceva?

– Aş putea pleca peste câteva luni.

– Dar poţi pleca oricând vrei. Nu există niciun contract care să te silească să revii aici peste un an. Chiar tu ai zis că piaţa juridică este saturată şi că nu există locuri de muncă. Altceva?

– Nu sunt avocată de litigii. Firma lui Donovan era specializată în litigii.

– Ai 29 de ani şi poţi învăţa orice. Mattie mi-a spus că eşti pe picioarele tale şi că te descurci deja mai bine decât cei mai mulţi ţărănoi în instanţă.

– Chiar a spus asta?

– Te-aş minţi eu?

– O, da!

– Ei bine, nu te mint. Următorul motiv.

– Nu am avut niciodată pe mână un recurs, mai ales unul într-un caz cu verdict important.

– Cel mai jalnic motiv de până acum. Recursurile înseamnă numai cercetare şi hârţogăraie. Sunt floare la ureche. Altceva?

– Sunt o fată de la oraş, Jeff. Uită-te în jur. Asta-i viaţa mea. Nu pot rezista în Brady.

– Ai şi tu dreptatea ta. Dar cine-a zis că trebuie să rămâi acolo definitiv? Încearcă şi tu să vezi cum este câţiva ani, ajută-ne să-i închidem cazurile şi să încasăm onorariile. Sunt nişte bani pe care nu vreau să-i pierd. Altceva?

– Unele cazuri de-ale lui pot să se întindă pe ani buni. Nu-mi pot lua un asemenea angajament.

– Atunci implică-te doar în recursul din cazul Tate. Asta înseamnă cel mult optsprezece luni. Timpul va trece fără să-ţi dai seama şi apoi ne vom gândi ce-i de făcut. Pe parcurs poţi să-ţi alegi

singură cazurile care ţi se par mai promiţătoare. Te ajut eu. Mă pricep la chestii de-astea. Altceva?

– Nu vreau să am de-a face cu văduva lui Donovan.

– N-o să ai de-a face cu ea, îţi promit. Eu şi Mattie ne vom ocupa de Judy. Altceva?

Samantha îşi întinse nişte brânză Camembert pe o tartină şi muşcă din ea. Rosti cu gura plină:

– Nu vreau să mă urmărească tot soiul de indivizi. Nu-mi plac armele.

– Poţi practica dreptul şi fără armă. Uită-te la Mattie. Ei se tem de ea. Oricum, aşa cum îţi ziceam, eu voi fi pe-aproape şi te voi apăra. Altceva?

Ea înghiţi şi luă o gură de coniac.

– Bine, uite ceva la care nu vei avea replică, şi nu pot s-o iau pe ocolite, aşa că ţi-o voi spune verde în faţă. Tu şi Donovan jucaţi după alte reguli. Aţi furat documente în cazul Krull Mining, şi sunt sigură că aţi luat-o pe arătură şi în alte cazuri. Am senzaţia că o parte din dosarele voastre sunt... contaminate. Nu vreau să am de-a face cu ele. FBI-ul a făcut deja o razie pe-acolo. Nu vreau să mai trec prin aşa ceva.

– N-o să se mai repete, îţi jur. Nu ai de ce să-ţi faci griji în afară de cazul Krull. Iar eu nu vă voi pune în pericol nici pe tine, nici firma. Îţi promit.

– Nu am încredere deplină în tine.

– Îţi voi câştiga încrederea.

O nouă îmbucătură, încă o duşcă de coniac. Şi el mânca, aşteptând în continuare. Numără pe degete şi observă:

– Până acum sunt doar nouă motive, şi ţi le-am demontat pe toate.

– Bine, replică ea, iată şi numărul zece: nu ştiu cât mi-ar sta mintea la lucru cu tine prin preajmă.

– Bună observaţie. Vrei să păstrez distanţa.

– N-am spus asta. Uită-te la mine, Jeff. Nu sunt pregătită să mă implic sentimental, bine? Şi cu asta basta. Putem să ne facem de cap

cât vrem, dar e doar de distracţie. În clipa în care lucrurile capătă o turnură serioasă, vom avea probleme.

El zâmbi şi chicoti.

– Bun. Stai să văd dacă am înţeles. Deci, tu vrei să avem o relaţie strict sexuală, fără să ne implicăm deloc sentimental. Vai, ce dilemă...! S-a făcut! Cum vrei tu. Uite ce-i, Samantha, sunt un burlac de 32 de ani şi îmi place să fiu singur. Trebuie să pricepi că eu şi Donovan am rămas marcaţi încă din copilărie. Părinţii noştri erau nefericiţi împreună şi nu mai sufereau nici să se vadă. Era un veritabil război, iar noi am picat la mijloc. Pentru noi „căsătoria" era un cuvânt urât. Donovan şi Judy nu s-au despărţit de florile mărului.

– Annette mi-a zis că lui îi cam fugeau ochii după femei.

– Ea ştie mai bine.

– Bănuiam eu că era ceva între ei. De când?

– Cine mai ţine socoteala? Oricum, el nu-mi spunea chiar totul. Donovan era foarte discret, după cum ştii. S-a dat şi la tine?

– Nu.

– Şi dacă s-ar fi dat?

– Trebuie să recunosc că mi-ar fi fost greu să rezist avansurilor sale.

– Foarte puţine femei îi rezistau lui Donovan, incluzând-o aici şi pe Annette.

– Mattie ştie de asta?

El sorbi din coniac şi se uită prin încăpere.

– Mă îndoiesc. De obicei nu-i prea scapă nimic din ce se întâmplă în Brady, însă cred că Donovan şi Annette erau foarte discreţi. Dacă ar fi aflat Mattie, s-ar fi complicat situaţia. Ea o adoră pe Judy şi o tratează pe Haley ca pe o nepoţică.

Chelnerul trecu pe la masă şi ea îi ceru nota. Jeff se oferi să plătească, dar ea insistă să-i facă cinste.

– Te las pe tine să-mi faci cinste în Brady, îi explică ea. În New York, plătesc eu.

– Mie îmi convine.

Rămaseră o vreme tăcuţi, mâncând şi bând coniac, ascultând conversaţiile din jurul lor, unele în limbi străine. Jeff zâmbi şi zise:

– Brady este la capătul lumii, nu?

– Într-adevăr. Este o altă lume, şi nu-i lumea mea. Ţi-am dat zece motive, Jeff, şi sunt sigură că mă mai pot gândi la alte zece. Nu voi sta prea mult acolo, aşa că te rog să încerci să înţelegi.

– Înţeleg, Samantha, şi nu te condamn.

31

Jeff începu în forţă noul an, fiind arestat pe aeroportul din Charleston, Virginia de Vest. Pe la ora zece seara, în prima duminică a anului, un paznic care patrula prin zona curselor de linie observă un bărbat care încercă să se ascundă în umbra unui Beech Bonanza, lângă alte câteva aparate mici de zbor. Paznicul îşi scoase arma şi îi ordonă bărbatului, adică lui Jeff, să se îndepărteze de avion. Apoi chemă poliţia. Oamenii legii îi puseră cătuşe şi îl duseră în arest. El o sună pe Samantha la ora şase dimineaţa, însă doar ca să o anunţe. Nu se aştepta ca ea să vină să-l salveze deoarece avea prieteni avocaţi în Charleston. Ea îi puse întrebarea evidentă:

– Ce căutai pe aeroport la ora aia, duminică noaptea?

– Investigam, făcu el. Cineva urla pe fundal.

Ea clătină din cap, iritată de nesăbuinţa lui.

– Bine. Ce pot să fac?

– Nu trebuie să faci nimic. E vorba doar de încălcarea proprietăţii private. O să ies de-aici în câteva ore. Te sun eu.

Samantha se grăbi să ajungă la birou şi îşi făcu prima cafea înainte de ora şapte. N-avea timp să-şi bată capul cu Jeff şi cu ultimele lui păţanii. Revăzu încă o dată notiţele, le puse în dosar, îşi turnă o ceaşcă de cafea pentru drum şi la 7.30 porni spre Colton, repetând pe parcurs argumentele pe care avea să le prezinte judecătorului şi avocatului celor de la Top Market Solutions.

Intră singură în tribunalul comitatului Hopper. Gata cu vremurile în care Mattie sau Annette o duceau de mână acolo. Era pe cont propriu acum, cel puţin în cazul Booker. Pamela se întâlni cu ea pe hol, mulţumindu-i încă o dată. Intrară în sala de judecată şi se aşezară la aceeaşi masă la care stătuse Donovan Gray cu Lisa Tate în urmă cu nici trei luni, în acelaşi loc în care cei doi se ţinuseră de mână când juriul anunţase verdictul just. Samantha nu uita că, după toate probabilităţile, avea să fie implicată în recursul la acea decizie. Însă nu azi. Azi nu luptau pe sume de ordinul milioanelor, ci pe cinci mii de dolari. Totuşi, dacă era să te iei după agitaţia care o cuprinsese pe Samantha, ai fi zis că sunt milioane în joc.

Judecătorul anunţă începerea şedinţei şi îi ceru Samanthei să ia cuvântul. Ea trase adânc aer în piept, se uită în jur, văzu că nu erau spectatori, îşi aminti că era vorba de un caz simplu, pentru o sumă de nimic, şi începu. Făcu câteva remarci concise de introducere, apoi o chemă pe Pamela în boxa martorilor. Pamela povesti despre hotărârea veche privind datoria de pe cardul de credit, identifică actul de divorţ, descrise ce însemnase pentru ea să i se poprească salariul şi să i se anuleze contractul de muncă şi cum fusese nevoită să locuiască în maşină împreună cu cei doi copii. Samantha prezentă copii legalizate după hotărârea privind datoria de pe cardul de credit, după actul de divorţ, după ordinul de poprire şi după statele de plată de la fabrica de lămpi. După o oră petrecută în boxă, Pamela se întoarse la masa acuzării.

Cei de la Top Market Solutions aveau o tactică slabă de apărare şi un avocat şi mai slab. Numele lui era Kipling, un avocat mărunt de litigii de la o firmă din Abingdon cu doar doi angajaţi, şi se vedea cu ochiul liber că tipul nu era deloc încântat de fapte sau de clientul său. Turui despre felul în care Top Market fusese înşelată de compania de creditare, explicând că acţionase cu bună credinţă. Clientul său habar nu avea că termenul datoriei pe care încerca să o recupereze expirase.

Judecătorul nu răbdă prea mult palavrele lui Kipling, aşa că îl întrerupse:

– Moţiunea dumneavoastră este respinsă, domnule Kipling. Şi acum, haideţi să vorbim puţin neoficial.

Stenografa se relaxă şi se întinse după ceaşca de cafea.

– Vreau să se rezolve pe cale amiabilă cazul, continuă judecătorul. Domnule Kipling, este limpede că al dumneavoastră client a comis o greşeală şi i-a provocat o mulţime de neplăceri doamnei Booker. Am putea ţine un proces în toată regula peste o lună şi ceva, tot aici, în faţa mea, fără juriu, dar ar fi o pierdere de timp pentru că ştiu deja ce decizie voi lua. Vă asigur că, dacă acceptă să cadă la învoială, clientul dumneavoastră va scăpa mult mai ieftin.

– Ăă, desigur, onorată instanţă, se bâlbâi Kipling; era foarte neobişnuit ca un judecător de caz să fie atât de franc în privinţa unui viitor verdict.

– Iată ce mi se pare mie corect în acest caz, rosti judecătorul. *Cu alte cuvinte, iată ce voi decide.* Clientul dumneavoastră a poprit în mod ilegal unsprezece salarii de-ale doamnei Booker, adică un total de 1 300 de dolari. Din acest motiv, dumneaei a fost dată afară din rulota în care locuia. Clientul dumneavoastră este responsabil şi pentru concedierea doamnei, deşi am înţeles că a reuşit să îşi recapete slujba între timp. Chiar şi aşa, tot a trecut prin clipe disperate, ajungând pe drumuri şi fiind silită să locuiască în maşina personală, împreună cu cei doi copii. Şi totul din cauza clientului dumneavoastră. Doamna Booker are dreptul la despăgubiri pentru aceste neajunsuri. Dumneaei a cerut 5 000 de dolari în reclamaţie, dar mi se pare o sumă cam mică. Dacă aş da o decizie astăzi, eu unul i-aş acorda cei 1 300 de dolari pierduţi din salariu, plus alţi 10 000 de dolari drept despăgubiri. Dacă va trebui să iau o decizie luna viitoare, vă asigur că suma asta vi se va părea un chilipir. Ce părere aveţi, domnule Kipling?

Kipling se consultă cu clientul său, un reprezentant al celor de la Top Market, un chiştoc de om, roşu la faţă, cu un costum ieftin şi strâmt. Tipul era furios şi asudat, dar înţelegea gravitatea situaţiei. Era limpede că avocatul şi clientul său nu aveau încredere unul în celălalt. Într-un final, Kipling rosti:

– Ne puteţi acorda cinci minute, onorată instanţă?

– Sigur că da. Dar nu mai mult.

Cei doi ieşiră din sală.

Pamela se aplecă spre avocata ei şi şopti agitată:

– Nu-mi vine să cred!

Samantha încuviinţă încântată din cap, de parcă pentru ea era o zi oarecare în instanţă. Se prefăcu absorbită de un document, încruntându-se şi subliniind nişte cuvinte extrem de importante, deşi îi venea să strige în gura mare: „Nici mie nu-mi vine să cred. E primul meu proces!"

Evident, nu era un proces în adevăratul sens al cuvântului, mai degrabă o audiere. Însă era primul ei proces, şi o victorie atât de zdrobitoare era de-a dreptul fabuloasă.

Uşa sălii se deschise şi cei doi reveniră la masa lor. Kipling se uită la judecător şi spuse:

– Onorată instanţă, păi, ăă, ei bine... se pare că, ei bine, clientul meu a comis unele greşeli şi regretă sincer problemele cauzate. Termenii sugeraţi de dumneavoastră sunt corecţi. Îi acceptăm.

Samantha pluti pe drumul de întoarcere în Brady. Se gândi la Donovan şi la Jeff după verdictul din cazul Tate, plutind înapoi în oraş cu o decizie în valoare de trei milioane de dolari în buzunar. Nici ei nu ar fi putut fi mai încântaţi şi mai copleşiţi decât era Samantha în acele clipe. Împreună cu colegele ei, izbutise să găsească un cămin pentru cei trei membri ai familei Booker, salvându-i de înfometare şi redându-le practic viaţa. Urmăriseră cu determinare obţinerea dreptăţii şi îşi atinseseră scopul. Băieţii răi fuseseră puşi cu botul pe labe.

Nu se mai simţise niciodată atât de împlinită ca avocată. Iar ca persoană, nu se mai simţise niciodată atât de utilă.

La prânzul de luni sărbătoriră victoria zdrobitoare repurtată de Samantha în primul ei proces civil. Annette o sfătui să savureze momentul deoarece victoriile erau destul de rare în branşa lor. Mattie o avertiză să nu sărbătorească totuşi prea devreme; încă nu primise cecul. După ce întoarseră cazul Booker pe toate feţele,

conversaţia alunecă spre alte subiecte. Mattie anunţă că Jeff ieşise din arestul din Charleston.

– A plătit cauţiunea sau a evadat? întrebă Samantha.

Un avocat bun de acolo, unul dintre amicii lui Donovan, îi obţinuse eliberarea. Nu dăduse detalii suplimentare cu privire la infracţiunea de care era acuzat.

Annette primise un telefon confidenţial din partea unei grefiere, care o avertiză că era posibil ca un avocat nenumit, reprezentând familia Crump, să depună o petiţie de autentificare a vechiului testament al lui Francine Crump, un act semnat de aceasta în urmă cu cinci ani, probabil cel pe care i-l arătase Samanthei. Familia susţinea că acest testament era valid deoarece Francine distrusese varianta ulterioară, şi anume cea întocmită gratuit de clinică. Era o situaţie a naibii de complicată, în care nimeni de la masă nu voia să se bage. Cei cinci Crump n-aveau decât să-şi ia pământul şi să-l vândă unei companii miniere, dacă asta voiau; lor nu le păsa. Totuşi, aşa cum le explică Mattie, calitatea lor de avocate le făcea să fie ofiţeri ai curţii, astfel că era de datoria lor să prevină, pe cât posibil, comiterea unei fraude. Aveau în posesia lor originalul testamentului gratuit, expediat de către o persoană misterioasă după ce Francine suferise atacul cerebral. Ea nu îl distrusese; de fapt, îl ascunsese de copiii ei şi dorea ca reprezentantele clinicii să îl apere şi să îl autentifice. Oare trebuiau să scoată la iveală acum testamentul, pornind un război care avea să se lungească pe câţiva ani? Sau ar fi fost mai bine să aştepte şi să vadă ce susţineau cei din clanul Crump? Erau şanse mari ca familia să continue cu minciunile despre presupusa distrugere a testamentului de către Francine. Dacă aceste minciuni erau rostite sub jurământ, şi apoi date în vileag, ar fi putut exista consecinţe grave pentru familie. După toate probabilităţile, ei intrau într-o capcană, una pe care clinica ar fi putut să o evite dacă făcea public testamentul încă de acum.

Era o dilemă juridică, o întrebare clasică de examen la Drept, concepută tocmai ca să-i încuie pe studenţi. Hotărâră să aştepte încă o săptămână, deşi toate cele trei avocate, dar şi Claudelle şi

Barb, ştiau că testamentul ar fi trebuit făcut public şi familia ar fi trebuit avertizată.

În acea după-amiază se preconiza o ninsoare puternică, aşa că stabiliră planul de bătaie pentru a doua zi. Mattie, Annette şi Samantha veneau de obicei pe jos la serviciu, aşa că biroul avea să fie deschis. Claudelle era în luna a opta de sarcină, deci nu trebuia să vină. Barb locuia la ţară, pe un drum vizitat foarte rar de plugurile de deszăpezire.

La ora trei începuseră deja să cadă primii fulgi. Samantha îi urmărea de la birou, visând cu ochii deschişi şi evitând să-şi răsfoiască dosarele, când telefonul cu cartelă reîncărcabilă sună în poşetă. Jeff îi zise că era încă prin Charleston.

– Cum a fost în arest? întrebă ea.

– Ai grijă ce spui, o avertiză el.

– A, da, am uitat, zise ea, ridicându-se şi ieşind pe verandă.

El îi mărturisi că intrase în zona aeroportului destinată aviaţiei generale pe o poartă descuiată dintr-un gard de sârmă. Micul terminal era deschis, dar nu era decât o persoană acolo, o tânără funcţionară care stătea la birou şi frunzărea nişte reviste. Fără a fi văzut, urmărise zona o jumătate de oră şi nu observase nicio mişcare. În depărtare, la terminalul principal, se putea observa o oarecare activitate, nimic însă care să implice un aparat mic de zbor. La rampă erau andocate treisprezece avioane, inclusiv patru modele Skyhawk. Două erau descuiate, iar el se strecurase într-unul din ele şi rămăsese în întuneric zece minute.

Cu alte cuvinte, măsurile de securitate erau practic inexistente. Ar fi putut să saboteze oricare din aparatele de la rampă. Apoi văzuse un paznic şi hotărâse să se lase arestat. Era doar o încălcare a proprietăţii, adică un delict minor. Fusese el acuzat de chestii mult mai grave, îi reaminti. Paznicul fusese cumsecade şi Jeff îşi folosise şarmul din plin. Îi zisese că era pilot şi că visase dintotdeauna să aibă un Beech Bonanza; voia doar să vadă unul mai îndeaproape. Nu avusese intenţii rele. Paznicul îl crezuse pe cuvânt, dovedindu-se foarte înţelegător, dar avea totuşi o treabă de făcut.

Arestul nu fusese cine ştie ce. Avocatul urma să se ocupe de toate detaliile.

Însă în timp ce sporovăia cu paznicul, îl întrebă pe acesta de alţi paznici care lucraseră în trecut acolo şi care plecaseră între timp. Aflase un nume, un tip care îşi dăduse demisia înainte de Crăciun, iar acum el era pe urmele lui.

Samantha închise ochii şi-i zise să fie atent. Ştia însă că el avea să-şi petreacă tot restul vieţii încercând să-i găsească pe oamenii care îi omorâseră fratele.

Entuziasmul produs de primul litigiu se mai temperă oarecum peste două zile, când Samantha o însoţi pe Mattie la o audiere într-un caz de silicoză desfăşurată în faţa unui ALJ[1] la tribunalul federal din Charleston. Minerul, Wally Landry, avea 58 de ani şi nu mai lucra de şapte ani. Era conectat la un tub de oxigen şi imobilizat într-un scaun cu rotile. Cu paisprezece ani în urmă depusese o cerere de ajutor social pentru silicoză, cerere fondată pe un raport medical care concluziona că omul suferea de silicoză complicată. Directorul districtual al Departamentului Muncii îi acordase ajutorul social. Angajatorul său, Braley Resources, făcuse apel la ALJ, care îi sugerase domnului Landry să-şi găsească un avocat. Mattie acceptase într-un final să îl reprezinte. Avuseseră câştig de cauză în faţa ALJ, iar Braley făcuse recurs la Comisia de Examinare a Ajutoarelor Sociale din Washington. Cazul fusese pasat între ALJ şi Comisie timp de cinci ani înainte ca să dea Comisia de Examinare a Ajutoarelor Sociale o decizie definitivă în favoarea lui Landry.

Compania atacase decizia la curtea de apel federală, unde cazul zăcuse alţi doi ani înainte de a fi retrimis la ALJ. Acesta ceru probe medicale suplimentare şi experţii se războiseră încă o dată. Landry se apucase de fumat la 15 ani, se lăsase peste douăzeci de ani, şi din cauza trecutului său de fumător se trezise bombardat cu tirul obişnuit de opinii medicale conform cărora problemele sale pulmonare erau cauzate de gudron şi nicotină, nu de praful de cărbune.

– Orice, dar nu praf de cărbune, repeta Mattie întruna. Veşnica lor strategie.

---

[1] Administrative law judge, judecător de drept administrativ

Mattie lucra la acest caz de treisprezece ani, petrecându-şi 550 de ore numai cu el, şi dacă reuşea să îl câştige trebuia apoi să se zbată ca să obţină un tarif de 200 de dolari pe oră. Onorariul avea să fie imputat celor de la Braley Resources şi companiei de asigurări, ai căror avocaţi îi taxau cu mult mai mult de 200 pe oră. În rarele ocazii în care clinica încasa un onorariu pentru un caz de silicoză, banii intrau într-un cont special destinat acoperirii cheltuielilor din viitoarele cazuri similare. În acest moment, fondul respectiv avea 20 000 de dolari.

Audierea se desfăşură într-o sală mică de judecată. Mattie măr turisi că era cel puţin a treia oară când se strângeau cu toţii aici ca să dezbată la nesfârşit opiniile medicale contradictorii. Ea şi Samantha stăteau la o masă. Nu departe de ele, o trupă stilată de avocaţi îmbrăcaţi elegant de la Casper Slate îşi deschideau preocupaţi servietele şi îşi vedeau de treabă. În spatele Samanthei stătea Wally Landry, veştejit şi respirând printr-un tub băgat în nas, cu soţia lângă el. Când Wally depusese cererea, cu paisprezece ani în urmă, ar fi trebuit să primească 641 de dolari pe lună. Onorariile plătite de Braley avocaţilor la acel moment se ridicau la minim 600 de dolari pe oră, conform calculelor lui Mattie, dar nici nu mai avea rost să cauţi vreo explicaţie logică pentru aşa ceva. Onorariile plătite de companiile miniere şi de asiguratorii acestora depăşesc cu mult valoarea ajutoarelor sociale pe care se străduiesc să le evite, însă nu asta contează. Obstacolele şi întârzierile îi descurajează pe ceilalţi mineri să mai depună cereri similare, şi mai ales îi sperie pe avocaţi. Pe termen lung, tot companiile ies în câştig, ca de obicei.

Un şmecheraş în costum negru ţopăi spre masa lor şi spuse:

– Bună, Mattie. Mă bucur să te revăd.

Mattie se ridică fără chef în picioare, întinse mâna cu lehamite şi zise:

– Bună dimineaţa, Trent. Plăcerea mea.

Trent avea vreo 50 de ani, părul încărunţit şi un aer încrezător. Zâmbetul său era patetic şi fals, şi când rosti „Condoleanţe pentru pierderea nepotului tău. Donovan era un avocat extraordinar", Mattie îşi retrase mâna şi îl repezi:

– Hai să nu vorbim de el.

– Iartă-mă. Sigur că da, înţeleg. Dumneaei cine este? întrebă el, privind-o pe Samantha.

Ea se ridică în picioare şi se prezentă:

– Samantha Kofer, stagiară la clinică.

– A, da, strălucita investigatoare care a săpat prin arhiva din cazul Ryzer. Eu sunt Trent Fuller.

Îi întinse mâna, dar Samantha îl ignoră.

– Sunt avocată, nu investigatoare, replică ea. Şi îl reprezint pe domnul Ryzer în cazul de silicoză.

– Da, aşa am auzit şi eu. Zâmbetul i se şterse de pe chip, iar ochii i se îngustară şi îi scăpărară cu ură. Îndreptă un deget ameninţător spre ea şi zise: Suntem extrem de ofensaţi de acuzaţiile aduse firmei noastre de către clientul dumitale ca urmare a acţiunii sale eşuate în justiţie. Nu mai repetaţi greşeala asta, vă avertizez.

Glasul său crescu în intensitate în timp ce îi făcea morală. Ceilalţi trei avocaţi de la Castrate înlemniră şi se uitară urât la ea.

Samantha era uluită, însă nu avea unde să se ascundă.

– Dar ştiţi bine că acuzaţiile sunt întemeiate, rosti ea.

El făcu un pas spre Samantha, îi puse degetul în faţă şi-i spuse:

– O să vă dăm în judecată pentru calomnie, pe tine şi pe clientul tău, m-ai înţeles?

Mattie se întinse şi îi îndepărtă mâna delicat.

– Gata, Trent, du-te la locul tău.

El se relaxă şi arboră acelaşi surâs patetic. Continua însă să se uite urât, şi i se adresă pe un ton jos Samanthei:

– Clientul dumitale ne-a pus într-o situaţie foarte jenantă, domnişoară Kofer. Chiar dacă litigiul respectiv a fost retras, ne-a durut. Cererea lui de ajutor social pentru silicoză va fi tratată cu maximă atenţie de firma noastră.

– Nu aşa se întâmplă cu toate? se răţoi Mattie. La naiba, cazul de faţă e pe rol de paisprezece ani şi voi încă vă luptaţi cu îndârjire.

– Aşa lucrăm noi, Mattie. Aşa lucrăm noi, rosti el cu trufie, răsucindu-se şi întorcându-se printre ciracii lui.

– Calmează-te şi trage aer în piept, îi zise Mattie când se aşezară.

– Nu-mi vine să cred, murmură Samantha, uluită. Am fost amenințată chiar în sala de judecată!

– O, asta nu-i nimic! Vei fi amenințată la tribunal și în afara acestuia, pe holuri, la telefon, prin e-mail și fax, sau prin moțiuni depuse în instanță. Nu contează. Sunt niște brute cărora le place să intimideze lumea, după chipul și asemănarea clienților lor, și de cele mai multe ori le merge.

– Cine-i individul ăla?

– Unul dintre asasinii lor mai talentați. Un partener cu vechime, unul dintre cei șase de la departamentul lor de silicoză. Au cam o sută de asociați, zeci de asistenți juridici și tot personalul auxiliar de care e nevoie. Îți închipui cum ar fi fost dacă Wally Landry stătea aici fără avocat?

– Nu.

Imaginea părea atât de suprarealistă, încât ar fi trebuit interzisă prin lege.

– Ei bine, așa ceva se întâmplă mai mereu.

Pentru o fracțiune de secundă, Samantha tânji după forța și siguranța oferite de Scully & Pershing, o firmă de patru ori mai mare decât Casper Slate și mult mai bogată. Nimeni nu-i lua la intimidare pe avocații de la fosta ei firmă; de fapt, chiar ei erau văzuți ca intimidându-i pe alții. Într-o luptă de câini, ei puteau oricând să trimită la bătaie încă o haită de lupi ca să-și apere clienții.

Lui Trent Fuller nici nu i-ar fi trecut prin cap să aibă o asemenea altercație cu avocații vreunei alte firme mari. Cutezase să vină încoace deoarece văzuse două femei la masă, două avocate plătite prost care reprezentau *pro bono* un miner muribund, și nu se jenase deloc să facă pe grozavul. Tupeul lui era uluitor: firma sa era vinovată de fraudă și conspirație, fiind prinsă cu mâța-n sac de către Samantha și dată în vileag când Donovan depusese acțiunea civilă în cazul Ryzer. Acum că acțiunea fusese retrasă, Fuller și firma lui nu-și mai făceau deloc griji pentru nelegiuirea comisă. Sigur că nu – singurul lucru pentru care își făceau griji era reputația lor terfelită.

Iar Fuller nu ar fi îndrăznit să vină și să facă scandal dacă ar fi fost Donovan acolo. De fapt, niciunul dintre cei patru băiețași de la

masa cealaltă nu ar fi riscat să o încaseze pentru o vorbă aruncată aiurea sau pentru o amenințare neîntemeiată.

Ele erau femei, iar băieții considerau că pot fi intimidate ușor și că sunt vulnerabile din punct de vedere fizic. Luptau pentru o cauză pierdută și nu erau plătite pentru asta; iar acest lucru le făcea în mod evident inferioare.

Samantha fierbea deja, în timp ce Mattie răsfoia prin documente. Judecătorul își ocupă poziția și anunță începutul ședinței. Samantha aruncă o privire în cealaltă parte a sălii și văzu că Fuller se holba la ea. El îi zâmbi de parcă ar fi vrut să-i transmită: „Ăsta-i teritoriul meu și voi n-aveți ce căuta aici".

32

În e-mail scria:

Dragă Samantha: mi-a făcut plăcere scurta noastră întâlnire din New York şi de-abia aştept să mai discut cu tine. Ieri, pe 6 ian., Krull Mining a depus o moţiune de respingere a acţiunii noastre civile în cazul Hammer Valley la tribunalul federal din Charleston. O mişcare previzibilă, la fel cum previzibilă a fost şi lungimea şi vehemenţa moţiunii. Krull Mining este evident înspăimântată de proces şi vrea să scape de el. În 35 de ani de carieră nu am mai văzut o moţiune atât de stridentă ca ton. Va fi greu de contracarat, probele absente nefiind încă dezvăluite. Ne putem întâlni la un moment dat, în viitorul apropiat? Niciun semn de alinare dinspre capitală. Prietenul tău, Jarrett London.

Pe de o parte, sperase ca Jarrett London să rămână o simplă amintire. Pe de altă parte însă, se gândise destul de mult la el după întâlnirea cu Trent Fuller. Un avocat pledant cu reputaţie şi experienţă în sala de judecată nu ar fi fost supus unei asemenea ambuscade înjositoare. Exceptându-i pe tatăl său şi pe Donovan, London era singurul avocat pledant pe care-l cunoscuse, şi niciunul dintre cei trei nu ar fi tolerat trucul de prost gust al lui Fuller. De fapt, dacă ei ar fi fost de faţă, Fuller ar fi rămas în partea lui şi n-ar fi scos o vorbă.

Dar nu era deloc nerăbdătoare să se întâlnească cu el. Tipul voia să fie complicea lui, iar ea nu avea de gând să se implice mai mult. Formularea vagă – „probele nefiind încă dezvăluite" – îi trăda disperarea; era clar că voia documentele.

Îi răspunse tot într-un e-mail:

Bună, Jarrett: Mă bucur că mi-ai scris. Sunt sigură că pot să-mi fac timp pentru o întâlnire; spune-mi doar când anume. Washingtonul a fost informat. SK

Washingtonul nu fusese informat, nu complet, oricum. În trenul cu care se întorseseră în capitală după vacanţa de Crăciun, Samantha îi dezvăluise lui Karen o parte din poveste, subliniind tacticile „abuzive" folosite de FBI pentru hărţuirea reclamanţilor, totul în numele celor de la Krull Mining. Nu-i pomenise nimic despre documentele ascunse, nici nu adusese în discuţie celelalte drame aflate în plină desfăşurare în colţişorul ei din bazinul carbonifer.

Karen păruse interesată, până la un punct, dar remarcase că FBI-ul era renumit pentru excesele comise şi necazurile în care intra din cauza acestora. Din poziţia ei înaltă de la Justiţie, agenţii de la firul ierbii erau dintr-o altă lume. Pe Karen nu o interesa deloc ce făceau, nici în Apalaşia, nici în New York sau Chicago. În prezent lumea ei se învârtea în jurul strategiilor la nivel înalt şi al politicilor care trebuiau implementate pentru a stopa comportamentul nesăbuit al anumitor bănci mari şi al anumitor creditori ipotecari de mâna a doua şi aşa mai departe...

Cel de-al doilea e-mail important al dimineţii veni de la un anume dr. Draper, un pneumolog din Beckley care fusese ales de Departamentul Muncii să îl examineze pe Buddy Ryzer. Mesajul lui era la obiect:

Doamnă avocat Kofer: V-am ataşat raportul meu. Domnul Ryzer suferă de FPM – fibroză cu progresie masivă, cunoscută şi ca pneumoconioza complicată a minerului. Boala a ajuns într-un stadiu avansat. Am înţeles că dumnealui încă lucrează;

sincer vorbind, consider că nu ar trebui să o facă, deşi nimic din raportul meu nu indică acest lucru. Mă puteţi contacta pe e-mail pentru alte întrebări. LKD

Ea studia raportul când primi al treilea mesaj. Era de la Andy Grubman, dar nu fusese trimis de pe adresa lui obişnuită de la Scully & Pershing.

Dragă Samantha: Un An Nou fericit! Sper că eşti bine, sănătoasă în încercarea ta de a salva lumea. Mi-e dor de chipul tău zâmbitor şi sper să te revăd în curând. Voi fi concis şi voi trece direct la subiect. Am decis să plec de la Scully & Pershing la sfârşitul lui februarie. Nu este o plecare forţată, nici vreun şomaj tehnic sau ceva de genul ăsta. Ne despărţim pe cale amiabilă. Adevărul este că nu-mi place dreptul fiscal. Mi se pare extrem de plictisitor şi mi-e dor de fostul meu domeniu. Am un prieten care lucrează de mulţi ani la imobiliare într-o altă firmă şi căruia i se cam face vânt acum. Am hotărât să ne deschidem propria prăvălie – Spane & Grubman – cu birouri în cartierul financiar. Am pus mâna pe doi clienţi importanţi – o bancă coreeană şi un fond din Kuwait – şi ambii sunt dispuşi să sară cu banul pentru preluarea clădirilor lăsate de izbelişte pe Coasta de Est. După cum ştii, sunt o grămadă de unităţi îndatorate excesiv care au fost lovite în plin de recesiune. În plus, aceşti clienţi cred că este momentul perfect pentru a începe planificarea noilor construcţii în anii următori, când recesiunea se va încheia. Au bani berechet şi sunt gata să acţioneze.

Oricum, eu şi Nick Spane avem de gând să punem bazele unei firme cu vreo douăzeci de angajaţi. Leafa va fi aproape cât cea de la Marile Firme, şi nu dorim să ne suprasolicităm angajaţii. Vrem o firmă micuţă, unde avocaţii să lucreze din greu, dar să se poată şi distra. Îţi promit că asociaţii nu vor lucra niciodată peste 80 de ore pe săptămână. Noi considerăm 50 drept o ţintă atractivă. Termenul „calitatea vieţii" este o glumă în mediul

corporatist, însă nouă chiar ne pasă de asta. Am 41 de ani şi sunt deja obosit.

Vreau să îţi ofer un post. Izabelle a acceptat deja. Ben şi-a găsit altceva – mă tem că el a cam luat-o pe arătură. Ce părere ai? Nu vreau să te presez, dar am nevoie de un răspuns până la sfârşitul lunii. După cum ştii, sunt foarte mulţi avocaţi rămaşi pe drumuri în ziua de azi.

Şeful tău preferat, Andy

Reciti mesajul, închise uşa şi îl citi şi a treia oară. Andy era un tip foarte cumsecade din Indiana, dar care petrecuse prea mult timp în New York. Îi trimitea o scrisoare plină de consideraţie, cu o ofertă generoasă şi ispititoare, însă nu se putea abţine să nu-i atragă atenţia că erau o grămadă de avocaţi care-şi căutau de lucru. Închise computerul şi stinse lumina din birou, apoi se furişă pe uşa din spate, fără să o audă nimeni. Se urcă în Ford şi de-abia după vreo doi kilometri de la ieşirea din oraş se întrebă încotro se îndrepta. Nici nu conta.

Mai erau 24 de zile până la sfârşitul lui ianuarie.

În timp ce conducea se gândi la clienţii săi. Buddy Ryzer îi veni primul în minte. Nu se angajase să se ocupe de cazul lui până la final, dar îi promisese lui Mattie că avea să depună cererea şi să facă treaba mai grea de la început. Iar acţiunea respectivă era o bagatelă pe lângă procesul civil care ar fi trebuit relansat împotriva celor de la Lonerock Coal şi Casper Slate. Mai era şi harababura care avea să se declanşeze în cazul testamentului lui Francine Crump, acesta din urmă fiind un motiv excelent să îl sune pe Andy imediat şi să-i accepte oferta. Mai erau şi soţii Merryweather, un cuplu cumsecade de oameni simpli care îşi băgaseră toate economiile într-o căsuţă ce era acum ameninţată de un creditor ipotecar de joasă speţă. Samantha încerca să obţină o hotărâre judecătorească de suspendare pentru oprirea prescrierii ipotecii. Mai avea două divorţuri, încă necontestate, dar cu şanse mici să rămână aşa. Desigur, mai era şi litigiul Hammer Valley care nu-i dădea pace. Sincer vorbind, ăsta era un motiv suplimentar să plece. O ajuta pe Mattie cu

trei falimente şi cu două cazuri de discriminare a angajaţilor. Încă aştepta cecul pentru Pamela Booker, aşa că nici acel dosar nu fusese închis. O ajuta pe Annette cu alte două divorţuri şi cu pocinogul lui Phoebe Fanning – pe ambii părinţi îi păştea închisoarea şi nimeni nu voia să ia copiii în îngrijire.

Făcând un scurt rezumat, doamnă avocat Kofer, ai prea mulţi oameni care se bazează pe tine acum ca să-ţi faci bagajele şi să dai bir cu fugiţii. Problema întoarcerii la New York nu ar fi trebuit să se pună acum, la doar trei luni de la începerea şomajului tehnic. Ar fi trebuit să ai mai mult timp la dispoziţie, suficient cât să deschizi noi dosare, să ajuţi câţiva oameni, să ai o ocupaţie trăgând cu ochiul la calendar pe măsură ce lunile se scurg, recesiunea bate în retragere şi locurile de muncă răsar din nou peste tot în Manhattan. Ăsta era planul, nu? Poate nu neapărat o revenire la corvoada din Firmele Mari, ci mai degrabă un post respectabil într-o... firmă micuţă?

O mică prăvălie, cu o mână de avocaţi fericiţi, cincizeci de ore pe săptămână şi un salariu impresionant cu toate avantajele de rigoare? În 2007, ultimul ei an întreg la Scully, lucrase trei mii de ore pe stat. Calculul era simplu – şaizeci de ore consemnate pe săptămână, fără să se fi putut bucura de cele două săptămâni de concediu cu plată. Ca să fie trecută pe stat cu şaizeci de ore pe săptămână, ea fusese nevoită să lucreze minimum 75, adeseori mai mult. Pentru cei care aveau norocul să se bucure de viaţă fără să stea cu ochii pe ceas, 75 de ore pe săptămână însemnau de obicei, sau cel puţin pentru Samantha, să ajungi la birou la ora opt dimineaţa şi să pleci după douăsprezece ore, de luni până sâmbătă, cu câteva ore de lucru rămase şi pentru duminică. Asta în condiţii normale. Dacă mai adăugai presiunea vreunui termen-limită important, a vreunui client de-al lui Andy intrat în criză, descopereai că o săptămână cu nouăzeci de ore de lucru nu era ceva neobişnuit.

Şi acum îi promitea doar cincizeci?

Era în Kentucky şi se apropia de orăşelul Whitesburg, aflat la o oră de Brady. Drumurile erau libere, însă mărginite de nămeţi. Văzu o cafenea şi parcă lângă ea. Chelneriţa îi spuse că aveau biscuiţi proaspăt scoşi din cuptor. Cum ar fi putut refuza? Aşezată la o

masă de la fereastră, unse biscuitul cu unt şi aşteptă să se răcească. Sorbi din cafea şi urmări traficul sporadic de pe strada principală. Îi trimse un mesaj lui Mattie, anunţând-o că plecase să facă nişte comisioane.

Mâncă un biscuit cu gem de căpşuni şi mâzgăli nişte notiţe într-un carneţel. Nu avea să-i răspundă nici cu da, nici cu nu lui Andy. Avea nevoie de timp, de câteva zile măcar, să-şi adune gândurile, să le analizeze, să strângă toate informaţiile posibile şi să aştepte vreo voce interioară care să-i spună ce-i de făcut. Compuse un răspuns pe care avea să i-l trimită după-amiază de la birou. Prima variantă arăta în felul următor:

Dragă Andy: Un An Nou fericit şi ţie! Trebuie să recunosc că m-a şocat e-mailul tău şi faptul că mi-ai oferit o slujbă atât de atractivă. Să fiu sinceră, în ultimele trei luni nu s-a întâmplat nimic care să mă pregătească pentru o revenire atât de rapidă în metropolă. Credeam că am măcar un an la dispoziţie ca să reflectez asupra vieţii mele şi a viitorului; acum însă, m-ai cam dat peste cap. Am nevoie de puţin timp; trebuie să mă gândesc bine.

Nu am reuşit încă să salvez lumea, dar fac progrese. Clienţii mei sunt oameni săraci, pe care nu-i aude nimeni. Nu se aşteaptă să fac minuni; orice efort este extrem de apreciat. Mai merg pe la tribunal ocazional – închipuie-ţi că am văzut şi eu cum arată o sală de judecată pe dinăuntru, Andy! – şi am constatat că este foarte diferit faţă de ce vezi pe la televizor. Deşi, aşa cum ştii, nu aveam vreme de pierdut la televizor. Lunea trecută am câştigat primul meu proces. 10 000 de dolari pentru clienta mea, dar parcă ar fi fost un milion. Cu un pic de experienţă, cred că ar putea să-mi placă munca de avocat pledant.

Şi acum, cât priveşte oferta ta... Câteva detalii, dacă se poate. Cine sunt ceilalţi asociaţi şi de unde vin ei? Fără ticăloşi, Andy, bine? Nu vreau să lucrez cu nişte ahtiaţi după muncă gata să-ţi ia gâtul cu prima ocazie. Care este raportul bărbaţi/femei? Nu vreau să intru într-un club de băieţi. Cine este Nick Spane şi care-i povestea lui? Sunt convinsă că este un avocat nemaipomenit,

însă e cumsecade şi ca om? Are o căsnicie trainică sau sare dintr-un pat în altul? Dacă mă pipăie, îl dau în judecată pentru hărţuire sexuală; vreau să ştie asta. Trimite-mi CV-ul lui, te rog. Unde sunt birourile? Nu vreau să lucrez în condiţii jalnice. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost un mic birou – biroul meu! – cu o fereastră drăguţă, prin care să răzbată lumina soarelui, şi un perete pe care să agăţ ce vreau eu. Garanţia asta de cincizeci de ore pe săptămână – o vei trece şi în scris? Momentan lucrez în acest ritm şi este splendid. Cine vor fi clienţii noştri, în afară de coreeni şi kuweitieni? Sunt sigură că vor fi corporaţii mari şi alte cele, sau tipi importanţi cu orgolii pe măsură; nu mă interesează câtă vreme nu urlă vreun client la mine. (Clienţii mei de aici îmi spun domnişoara Sam şi îmi aduc fursecuri.) Putem vorbi despre asta. Şi, în cele din urmă, care sunt planurile de viitor? Aici nu am aşa ceva, deci nu voi rămâne. Sunt newyorkeză până în măduva oaselor, Andy, mai abitir acum decât cu trei luni în urmă, însă aş vrea să aflu structura noii firme şi unde credeţi voi, tu şi Spane, că va ajunge aceasta peste zeci ani. Ce zici?

Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine, Andy. Ai fost mereu un om corect; nu cel mai scump mereu, dar nici nu cred că-ţi stă în fire, oricum.

Hai să mai vorbim. Samantha

Temperatura coborâse sub minus şase grade, iar zăpada îngheţase şi sclipea în lumina lunii. După o masă caldă în compania lui Annette şi a copiilor, Samantha se retrase în apartamentul ei, unde mica sobă se chinuia să alunge frigul. Dacă ar fi plătit chiria scumpă din Manhattan, i-ar fi făcut cuiva capul calendar pentru asta, dar în Brady nu era cazul. Nu în condiţiile în care nu plătea deloc chirie şi proprietara o ducea probabil prost cu banii. Aşa că se înfofoli şi citi în pat vreo două ore. Citi un capitol, apoi lăsă cartea jos şi se gândi la New York, la Andy şi la noua lui firmă. Îi treceau atâtea gânduri prin minte...

Nu se îndoia deloc că avea să accepte, iar asta o entuziasma. Slujba era perfectă; urma să se întoarcă acasă, în oraşul pe care îl

lubea, pe un post prestigios şi promiţător. Putea evita grozăviile din firmele Mari, dar să aibă totuşi o carieră cu împliniri. Dilema apărea când se punea problema plecării. Nu putea pleca pur şi simplu peste o lună şi ceva, lăsând totul pe umerii lui Mattie. Nu, trebuia să existe o cale de ieşire mai elegantă şi mai corectă. Se gândea să ceară o scurtă amânare – să accepte acum, dar să înceapă serviciul peste vreo şase luni. Ar fi fost mai corect aşa, sau cât de corect era posibil. Putea să-i convingă atât pe Mattie, cât şi pe Andy, nu?

Un telefon suna de sub un morman de haine. Într-un final îl găsi şi răspunse.

– Alo, da?

Era telefonul primit de la Jeff.

– Ţi-e frig?

– Unde eşti? întrebă ea zâmbind.

– La vreo doisprezece metri de tine, ascuns în întuneric, rezemat de partea din spate a garajului, cu picioarele afundate în zăpadă îngheţată. Poţi să-mi auzi dinţii clănţănind?

– Cred că da. Ce cauţi aici?

– Credeam că-i evident. Annette tocmai a stins luminile la ea, aşa că nu mai e nicio oprelişte. Cred că ar trebui să faci nişte cafea (decafeinizată, dacă ai) şi să deschizi blestemata asta de uşă. Nu te teme – n-o să mă vadă nimeni. Vecinii dorm de ore bune. Ca de obicei, oraşul e mort.

Ea deschise uşa, iar Jeff apăru de pe scările întunecate fără niciun zgomot şi o sărută pe buze. Îşi scoase cizmele şi le lăsă lângă ale ei.

– A, deci rămâi, să înţeleg? rosti ea, turnând apă în aparatul de făcut cafea.

El îşi frecă mâinile şi zise:

– Cred că-i mai cald afară. Nu ai reclamat la proprietar?

– Nu m-am gândit la asta. Nu plătesc chirie, deci nu fac reclamaţii. Mă bucur să te văd ieşit din închisoare.

– N-o să crezi ce am descoperit!

– Deci, de-asta ai venit... ca să-mi povesteşti totul, de-a fir a păr.

– Şi de-asta... printre alte lucruri.

În noaptea în care murise Donovan, aparatul Cessna fusese parcat la aeroportul din Charleston vreo şapte ore, de la 3.20 la 10.31 seara, conform arhivei centrului de control al traficului aerian şi datelor de la terminalul de aviaţie generală. După ce aterizase acolo, el închiriase o maşină şi plecase să se întâlnească cu echipa lui de avocaţi. Cât timp lipsise, patru avioane de dimensiuni mici sosiseră la rampă; două cumpăraseră combustibil, lăsaseră un pasager şi plecaseră, iar celelalte două rămăseseră acolo peste noapte. Unul dintre acestea două era un Beech Baron, celălalt un King Air 210, un aparat popular, cu două motoare şi turbopropulsie, şi cu o capacitate de şase locuri. Aparatul King Air a ajuns la 7.35 seara cu doi piloţi şi un pasager. Toţi trei au coborât din avion, au intrat în terminal, au completat documentele necesare şi au plecat cu un tip, într-o dubă.

Samantha îl ascultă în tăcere, turnându-i în ceaşcă.

Conform spuselor lui Brad, un angajat care lucrase la rampă în acea seară, în King Air fuseseră de fapt doi pasageri, iar unul dintre ei rămăsese în urmă. Da, îşi petrecuse noaptea în avion. În timp ce piloţii făceau verificările de după zbor, Brad îl zărise pe pasagerul coborât vorbind cu cineva aflat încă în aparat. El urmărise scena de la distanţă, aşteptând, şi văzu cum piloţii închid singura uşă a avionului. După ce aparatul fu asigurat pentru noaptea respectivă, ei se duseră la terminal, împreună cu pasagerul, ca şi cum totul era bine şi frumos.

Destul de bizar, însă Brad mai văzuse aşa ceva în trecut, cu vreo doi ani în urmă, când un pilot aterizase noaptea târziu, neavând nici rezervare la hotel, nici maşină închiriată, şi hotărâse să doarmă câteva ore în carlingă şi să decoleze în zori. Diferenţa era că acel pilot îşi anunţase intenţiile, iar tipii de la rampă ştiau ce făcea. În cazul aparatului King Air însă, numai Brad ştia ce se întâmplase. Rămăsese cu ochii pe avion până la zece seara, când plecase acasă. Două zile mai târziu fu concediat pentru absenţă de la locul de muncă. Nu-i plăcuse niciodată slujba respectivă şi îşi detesta şeful. Fratele lui îi găsise un loc de muncă în Florida, aşa că plecase din

oraş. Nimeni nu îl luase la întrebări cu privire la acea noapte. Nimeni până la Jeff, mai exact.

– Cum ai dat de el? întrebă ea.

– Paznicul care m-a arestat duminică noapte mi-a dat numele tipului. Paznicul ăsta, Mack, este un tip de ispravă. Am băut o bere luni noapte, eu făcând cinste, desigur, iar Mack mi-a zis de Brad. Acesta s-a întors în Charleston acum. L-am găsit azi-noapte şi am băut un pahar în alt bar. În seara asta mă detoxifiez, aşa că nu-mi da nimic de băut.

– Oricum nu-i pic de băutură în casă.

– Bun.

– Deci, care-i teoria ta?

– Teoria mea este că pasgerul respectiv a aşteptat până la momentul potrivit, a deschis uşa aparatului King Air, a mers vreo treizeci de metri prin întuneric, direct la avionul Cessna al lui Donovan, şi în douăzeci de minute a slăbit şurubul. Apoi a făcut cale întoarsă, s-a urcat la loc în King Air, şi probabil a văzut momentul în care a apărut Donovan, pe la 10.15, gata de plecare. După aceea şi-a scos pantofii şi a dormit până în zori.

– Pare imposibil de dovedit.

– Poate că da, însă ajung eu şi acolo...

– Cine deţine aparatul King Air?

– O companie de chartere din York, Pennsylvania, companie care face multe afaceri cu industria minieră. Avionul King Air este calul de bătaie al bazinului carbonifer deoarece e rezistent, poate transporta o cantitate rezonabilă şi decolează de pe piste scurte. Compania foloseşte patru aparate drept chartere. Sunt numeroase documente, aşa că vom afla în curând totul despre zbor. Brad susţine că va depune mărturie sub jurământ, deşi eu îmi fac puţin griji pentru el.

– E incredibil, Jeff!

– E ceva colosal. Anchetatorii îi vor perpeli bine pe proprietarii avionului, pe piloţi, pe pasager (sau pasageri) şi pe oricine l-a mai folosit drept charter. Ne apropiem vertiginos, Samantha. Este un pas incredibil.

.. Bine lucrat, Sherlock.

– Uneori trebuie să te mai şi laşi arestat. Ai vreo pătură în plus pe aici?

– Sunt întinse toate pe pat, una peste cealaltă. Acolo stăteam şi eu şi citeam.

– Încerci să mă agăţi?

– Ne-am agăţat deja, Jeff. Întrebarea care se pune în momentul de faţă e legată de sex, şi îmi pare rău să te anunţ că nu vom face asta acum. Nu-i cea mai potrivită perioadă a lunii.

– A, îmi pare rău!

– Ai fi putut suna înainte.

– Probabil. Atunci ce-ar fi să ne îmbrăţişăm ca să ne încălzim şi să dormim împreună? Dar chiar să dormim, dacă mă înţelegi.

– Mda... presupun că ar merge şi-aşa.

33

Nu ştia la ce oră plecase el. Când se trezi, câteva raze de lumină se furişau prin jaluzele. Era aproape şase dimineaţa. Partea pe care dormise el în pat era rece, ca şi cum ar fi plecat de ore bune. Eh... nu conta. El adăsta în umbre şi lăsa foarte puţine urme, iar asta nu o deranja. Avea traume şi sechele pe care ea nu le-ar fi putut înţelege niciodată, deci de ce să-şi mai bată capul? Se gândi la el câteva momente, în timp ce scotea nasul de sub pături, uitându-se la aburii propriei respiraţii. Era frig acolo, şi trebuia să admită că tânjea după căldura lui.

Tânjea şi după un duş fierbinte, dar ştia că nu putea avea parte de el. Numără până la zece, dădu aşternuturile la o parte şi fugi spre ibricul de cafea. Dură o veşnicie până fierse apa şi, după ce îşi umplu în sfârşit ceaşca, se băgă iarăşi sub pături şi se gândi la New York. Planul era să-şi mai cizeleze răspunsul către Andy şi să i-l expedieze la prima oră. Oare era prea agresivă, prea pretenţioasă? În fond, era şomeră şi el îi oferea o slujbă minunată. Oare chiar avea dreptul să îl sâcâie în privinţa colegilor şi clienţilor, a domnului Nick Spane şi a dimensiunilor noului ei birou? Oare ideea amânării avea să-i fie pe plac lui Andy sau avea să-l enerveze? Nu era sigură, dar Andy nu excela la capitolul sensibilitate. Dacă nu se impunea de la început, avea să fie călcată în picioare mai târziu, cu certitudine.

Sări peste duşul rece şi se stropi cu nişte apă călduţă la chiuvetă. Neavând nicio programare la tribunal în agendă, îşi trase repede pe ea blugii şi cizmele, cămaşa de flanel şi puloverul. După ce se

înfofoli bine, îşi atârnă rucsacul pe un umăr, poşeta pe celălalt şi plecă la serviciu pe jos. Afară era frig, însă nu bătea vântul, iar soarele strălucea la răsărit. Era o zi frumoasă de iarnă, cu zăpadă încă neatinsă aşternută în nămeţi lipiţi de case. Era chiar plăcut să mergi aşa la serviciu, se gândi ea, străbătând oraşul.

Iată şi un dezavantaj: în New York avea să fie înghesuită în metrou, apoi să îşi croiască drum printre miile de pietoni. Sau va aştepta în trafic, pe bancheta unui taxi murdar.

Îl salută pe domnul Gantry când acesta ieşi să-şi ia ziarul de pe trotuar. Bătrânul se apropia de 90 de ani, trăia singur de un an, de când murise soţia sa, şi avea cea mai aranjată peluză de pe stradă, când vremea era mai caldă. Toată zăpada de pe proprietatea lui fusese dată meticulos la o parte cu lopata.

Aşa cum se întâmpla de obicei în aceste zile, ajunse prima la birou şi, ca orice stagiară, se duse drept la ibricul de cafea. În timp ce fierbea apa, făcu puţină curăţenie prin bucătărie, golind toate coşurile de gunoi şi aranjând revistele de la recepţie. Nimeni nu-i spusese vreodată să facă asta.

Avantaj: la New York, Spane & Grubman urma să plătească pe altcineva pentru asemenea îndeletniciri.

Într-o notă neutră: pe Samantha nu o deranja să facă toate astea, cel puţin nu aici. Nu ar fi îndrăznit să procedeze aşa într-o firmă adevărată, dar la Mountain Legal Aid Clinic toată lumea contribuia cumva.

Se instală în sala de conferinţe, urmărind traficul de dimineaţă pe strada principală. Acum că plănuia să plece, era uimită de cât de mult ajunsese să îndrăgească locul acela în numai trei luni. Hotărî să lase discuţia cu Mattie pe mai târziu, când avea să afle mai multe despre oferta lui Andy. O neliniştea faptul că trebuia să-i spună că pleca atât de curând.

Mattie încă se mobiliza greu dimineaţa, dar părea să revină treptat la ritmul ei obişnuit. Resimţea absenţa lui Donovan ca pe o rană care nu avea să se vindece vreodată, dar nu putea renunţa la tot. Prea mulţi clienţi depindeau de ea, iar agenda îi era plină. Sosi puţin după ora nouă şi o chemă pe Samantha în biroul ei. Cu uşa închisă,

îi mărturisi că nu dormise toată noaptea din cauza acelui afurisit de clan Crump şi a bietei Francine. Singura variantă etică era să întrebe pe la baroul local dacă familia angajase pe cineva. Dacă da, urmau să le expedieze o copie a testamentului şi să înceapă războiul. Mattie îi înmână o listă şi-i zise:

– Fără să ne punem pe noi la socoteală, mai există paisprezece avocaţi în Brady, toţi trecuţi în ordine alfabetică, cu numere de telefon. Am vorbit deja cu trei, inclusiv cu Jackie Sporz, avocatul care a întocmit testamentul de acum cinci ani. Niciunul n-a fost contactat de familie. Alege-ţi cinci şi hai să terminăm treaba în dimineaţa asta. M-am săturat să-mi tot fac griji.

Erau numai doi avocaţi pe listă pe care Samantha nu-i întâlnise. Se duse în birou, îşi luă telefonul şi îl sună pe Hump. Acesta îi spuse că nu auzise în viaţa sa de clanul Crump. Norocul lui! Cel de-al doilea apel fu către Hayes Sinclair, un avocat care nu ieşea niciodată din birou şi despre care se zvonea că ar fi suferit de agorafobie. Nici el nu auzise de familia Crump. Apoi îl sună pe Lee Chatham, un avocat care nu stătea niciodată la birou, preferând să îşi piardă vremea pe la tribunal, prefăcându-se că are treburi importante pe acolo şi trăind din cele mai recente bârfe, majoritatea născocite chiar de el. Bingo. Domnul Chatham îi confirmă că se întâlnise cu câţiva dintre fraţii Crump şi avea contract de reprezentare a familiei.

Evident, aceştia insistau cu povestea conform căreia mama lor distrusese testamentul gratuit întocmit de escrocii de la clinică, astfel încât precedentul testament redevenea valabil, iar ei urmau să împartă totul în mod egal. Domnul Chatham plănuia să deschidă succesiunea în viitorul apropiat şi să autentifice testamentul precedent. Totuşi, încă nu se înţeleseseră cine să fie executor. Jonah, cel mai în vârstă, fusese desemnat de Francine cu cinci ani în urmă, dar el avea probleme cu inima (cauzate de situaţia stresantă), şi probabil nu putea să facă asta. Când domnul Chatham îi informă că trebuia desemnat un nou executor în locul lui Jonah, ceilalţi patru se luară la harţă. Avocatul încerca acum să aplaneze conflictul.

Samantha aruncă bomba despre pachetul misterios primit a doua zi după înmormântare. Se asigură că domnul Chatham

înţelegea că nimeni de la clinică nu dorea să se implice într-o contestare testamentară, dar era important ca el să ştie că era minţit de clienţii lui. Când închise telefonul, el deja bălmăjea ceva incoerent. Îi expedie prin fax o copie a ultimului testament, apoi se duse să o anunţe pe Mattie.

– Asta o să-i scoată din minţi? zise Mattie, când primi vestea. La prima ameninţare mă duc la şerif.

– E cazul să ne luăm arme? întrebă Samantha.

– Nu încă. Îi aruncă nişte hârtii peste birou. Uită-te şi tu pe ele.

Era un vraf destul de gros, aşa că Samantha se aşeză.

– Ce-i asta? întrebă ea, dând pagina.

– Înştiinţarea de recurs făcută de Strayhorn în cazul Tate. Am vorbit cu judecătorul de caz spre sfârşitul săptămânii despre presupusa învoială. Nu a fost deloc înţelegător, deci ne-am ars. Acum trebuie să trecem prin calvarul recursului şi să sperăm că judecătorii de la Curtea Supremă nu vor revoca decizia iniţială.

– Şi de ce îmi dai mie actele?

– Mă gândeam că te-ar putea interesa. Vom avea nevoie de ajutorul tău pentru pregătirea recursului, Samantha.

– Hhmm... nu pot spune că mă mir. Nu am avut niciodată de-a face cu un recurs, Mattie.

– Nu ai avut de-a face cu multe din lucrurile de-aici. Există un început pentru toate. Te voi superviza eu, şi în scurt timp îţi vei da seama că este vorba de multă hârţogăraie şi muncă de cercetare. Strayhorn începe prin a-şi depune punctajul în termen de nouăzeci de zile. Vor susţine că s-au comis tot soiul de erori judiciare la proces. Noi vom replica punct cu punct. În şase luni greul va fi gata şi tu vei aştepta pledoaria.

„Însă în şase luni eu nu voi mai fi aici", vru Samantha să zică.

– Va fi o experienţă nemaipomenită, insistă Mattie. Şi vei putea spune tot restul vieţii că ai avut un recurs la Curtea Supremă a statului Virginia. Ce-ţi poţi dori mai mult?

Mattie încerca să pară detaşată, dar se vedea cu ochiul liber că era neliniştită.

– Câte ore mi-ar ocupa? întrebă Samantha.

Calcula rapid şi se gândea deja că poate face aproape toată munca de cercetare în următoarele şase luni, înainte să plece.

– Donovan jura că era un caz de manual, fără chestiuni majore de disecat la recurs. Aş zice că vorbim de aproximativ cinci sute de ore, de acum până la pledoarie, care va avea loc peste vreo cincisprezece luni. Ştiu că vei pleca până atunci, deci una din noi se va ocupa de acea parte. Însă greul trebuie făcut acum. Eu şi Annette pur şi simplu nu avem timp.

– Tu eşti şefa, zise Samantha zâmbind.

– Iar tu eşti o scumpă. Mulţumesc, Samantha.

Andy îi răspunse la e-mail:

Dragă domnişoară Sam: Îţi mulţumesc pentru încântătoarea epistolă. Te-ai înmuiat mult în numai trei luni. Probabil că fursecurile sunt de vină. Dacă am înţeles eu bine, vrei să-ţi garantez că vei fi (1) adorată de şefi, (2) venerată de colegi, (3) apreciată de clienţi, (4) asigurată pe viaţă printr-un parteneriat satisfăcător, şi (5) cazată într-un birou destul de mare cât să te mulţumească, în pofida preţurilor de-a dreptul obscene cerute pe metrul pătrat de către proprietarii din Manhattan (clienţii noştri), cărora nu le pasă că-i recesiune au ba.

O să văd ce pot face. Ţi-am ataşat CV-ul lui Nick Spane. În mod surprinzător, tipul nu are decât un divorţ la activ şi este căsătorit cu aceeaşi fată nemaipomenită de cincisprezece ani. Vei observa că nu are cazier pentru viol, molestare de minori etc. şi nici nu a fost inculpat pentru comercializare de pornografie infantilă. Totodată, nu a fost niciodată dat în judecată pentru hărţuire sexuală sau altceva asemănător. (Divorţul său s-a produs pe cale amiabilă.) Este un tip grozav, îţi jur. Un tip din sud – Tulane, Vanderbilt Law – cu maniere desăvârşite. Ceva rar în „fauna" de-aici.

Pe curând, Andy

Telefonul secret sună la 2.30, când Samantha recitea înştiinţarea de recurs trimisă de Strayhorn şi se uita peste regulile şi procedurile de apel.

– Ce faci? Stai în faţa biroului, în zăpadă? întrebă ea, ducându-se la bucătărie, unde presupunea că nu există microfoane.

– Nu, sunt în Pikeville, mă întâlnesc cu nişte investigatori. Mi-a plăcut mult noaptea trecută, am dormit foarte confortabil. Tu?

– Am dormit bine. La cât ai plecat azi-dimineaţă?

– Puţin după ora patru. Nu dorm prea mult în ultima vreme. E mereu cineva pe urmele mele. Mi-e cam greu să dorm liniştit în aceste condiţii.

– Am înţeles. Ce planuri ai?

– Sâmbătă, o drumeţie prin zăpadă pe la Muntele Gray. O friptură la grătar pe veranda cabanei. Nişte vin roşu. Citit lângă foc. Treburi de-astea. Ce zici?

– Lasă-mă să mă gândesc.

– Ce-i atâta de gândit? Pun pariu că, dacă îţi consulţi agenda, vei constata că nu ai nimic de făcut sâmbăta asta. Hai, uită-te!

– Sunt ocupată momentan. Te sun eu mai încolo.

Deşi nimeni de la clinică nu menţionase asta, Samantha afla pe pielea ei că vremea rece şi zilele scurte de ianuarie încetineau considerabil activitatea. Telefonul suna mai rar, iar Barb îşi petrecea mai mult timp departe de recepţie, făcând tot felul de „comisioane". Claudelle era în luna a opta de sarcină, fiind consemnată la pat. Instanţele, care oricum nu se zoreau niciodată, lucrau acum într-un ritm şi mai lent. Mattie şi Annette erau ca de obicei ocupate cu cazurile deja existente, fără să mai fie bombardate însă cu altele noi. Era ca şi cum conflictele şi problemele se suspendaseră temporar, lăsând loc melancoliei de iarnă. Cel puţin pentru unii.

Samantha îşi vedea de treabă pe la firmă vineri, după lăsarea întunericului, când auzi deschizându-se uşa de la intrare. Mattie era încă la serviciu, cu uşa de la birou închisă; restul lumii îşi terminase deja treaba pe acea săptămână. Samantha se duse la recepţie şi dădu ochii cu Buddy şi Mavis Ryzer. Nu aveau programare; nu o sunaseră

în prealabil. Însă făcuseră drumul de o oră şi jumătate din Virginia de Vest în Brady, într-o după-amiază târzie de vineri, ca să caute alinare şi îndrumare de la avocata lor. Ea îi îmbrăţişă pe amândoi şi realiză imediat că lumea lor se sfârşise. Îi conduse în sala de conferinţe şi le oferi un suc; ei o refuzară politicos. Închise uşa, îi întrebă ce se întâmplase şi ei izbucniră în plâns.

Buddy fusese concediat de Lonerock Coal în acea dimineaţă. Maistrul zicea că nu mai era apt de lucru; aşa se explica întreruperea bruscă a contractului de muncă. Nu tu plăţi compensatorii, nu tu primă de despărţire sau ceas ieftin drept mulţumire pentru o viaţă de muncă, doar un şut în fund şi promisiunea că ultimul salariu era deja la poştă. De-abia ajunsese acasă, unde se prăbuşise pe canapea şi încercase să se reculeagă.

– Nu mai am nimic, rosti el, gâfâind, în vreme ce Mavis îşi ştergea lacrimile. Nu mai am nimic.

– Şi uite-aşa a rămas fără slujbă, spuse Mavis. Nu tu leafă, nu tu ajutor social pentru silicoză sau speranţe că-şi va găsi altceva de lucru. A muncit toată viaţa în minerit. Ce să facă acum? Trebuie să ne ajuţi, Samantha. Trebuie să faci ceva. Nu-i corect!

– Ştie şi ea că nu-i corect, zise Buddy. Se chinuia să pronunţe fiecare cuvânt, pieptul ridicându-i-se şi coborând din cauza efortului. Dar nu are ce face. Au dizolvat sindicatul acum douăzeci de ani, deci nu mai are cine să ne apere de companie. Nu mai e nimic de făcut.

Samantha ascultă cu mare compasiune. Era ciudat să vezi un tip hârşit ca Buddy ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu podul palmei. Avea ochii roşii şi umflaţi. În mod normal, s-ar fi simţit stânjenit să manifeste asemenea emoţii în public, dar acum nu mai avea nimic de ascuns. În cele din urmă, ea rosti:

– Am depus reclamaţia şi avem un raport solid de la medic. Asta-i tot ce putem face acum. Din păcate, în statele din zonă angajaţilor li se poate întrerupe contractul de muncă din orice motiv sau chiar fără motiv.

Se gândea la explicaţia evidentă, dar nu avea de gând să o pomenească: Buddy nu mai era apt de muncă. Oricât de mult îi dispreţuia

pe cei de la Lonerock Coal, înţelegea de ce compania nu voia ca un angajat să manevreze utilaje grele într-o asemenea stare deplorabilă de sănătate.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă doar de Mattie, care ciocăni la uşă şi intră. Îi salută pe soţii Ryzer, pricepu că nimerise într-un moment nepotrivit şi ieşi repede după ce întrebă:

– Ne vedem la cină, nu, Sam?

– Da. Pe la şapte.

Uşa se închise şi se lăsă din nou tăcerea. Mavis rosti într-un final:

– Vărului meu i-au trebuit unsprezece ani ca să obţină ajutorul social pentru silicoză. Acum e la tub de oxigen. Unchiul meu a aşteptat nouă ani. Am auzit că media este de vreo cinci ani. E adevărat?

– În cazul cererilor contestate, da, media este undeva între cinci şi şapte ani.

– Eu o să fiu mort peste cinci ani, zise Buddy, şi după câteva clipe de gândire, nimeni nu îl contrazise.

– Parcă spuneai că toate cererile sunt contestate, nu? întrebă Mavis

– Mă tem că da.

Buddy clătină din cap, iar Mavis amuţi cu privirea pironită în masă. El tuşi de câteva ori, părând cât pe ce să se sufoce, însă izbuti să înghită şi să evite criza. Respiraţia sa gâjâită suna ca un muget înfundat din interior. Îşi drese glasul şi zise:

– Ştii, ar fi trebuit să primesc ajutorul social încă de acum zece ani şi, dacă l-aş fi primit, aş fi putut renunţa la munca în mină şi mi-aş fi putut găsi altceva de lucru. Aveam doar 30 de ani la vremea respectivă, copiii erau mici şi aş fi putut face altceva, departe de praful de cărbune. Ceva care să nu-mi agraveze boala. Însă compania s-a luptat cu mine în instanţă şi a câştigat, iar eu nu am avut de ales şi am fost nevoit să lucrez mai departe în mină, şi să inspir mai departe praful. Vedeam şi eu că-i tot mai rău. Îţi dai seama şi singur de chestiile astea. Se întâmplă pe nesimţite, dar observi că acum ţi-e mai greu să urci cele patru trepte ale verandei decât în urmă cu un

an. Îţi ia mai mult timp să mergi până în capătul aleii din faţa casei. Nu cu mult, însă faci totul mai încet.

Urmă o pauză în care trase aer în piept. Mavis se întinse şi-i mângâie mâna.

– Mi-i amintesc pe indivizii ăia în sala de şedinţe, în faţa judecătorului. Erau trei sau patru, toţi în costume negre şi cu pantofi negri şi lustruiţi, toţi ţanţoşi nevoie mare. Ne priveau ca pe nişte gunoaie – încă un miner ignorant cu o nevastă la fel de ignorantă, încă un ratat care încearcă să fraierească sistemul pentru un cec lunar. Îi văd şi-acum pe ticăloşii ăia încrezuţi, deştepţi, aroganţi şi tupeişti pentru că ei ştiau cum să câştige, iar noi nu. Ştiu că nu-i foarte creştineşte să urăşti, dar chiar îi detestam pe tipii ăia. Acum îi detest şi mai abitir, după ce am aflat adevărul, şi adevărul este că escrocii ăia ştiau că am silicoză. Ştiau şi au muşamalizat totul. Au minţit în instanţă. Au adus un alt rând de medici care au minţit sub jurământ, declarând că nu am silicoză. Au minţit cu toţii. Şi au câştigat. M-au dat afară din tribunal şi m-au băgat la loc în mină încă zece ani. Se opri şi se frecă la ochi. Au minţit, au câştigat şi o vor face din nou, deoarece ei scriu regulile. Bănuiesc că nu există nicio cale de a-i opri. Ei au banii, puterea, medicii, probabil şi judecătorii. Ce mai sistem!

– Chiar nu există nicio modalitate de a-i opri, Samantha? rosti Mavis cu glas rugător.

– S-ar putea introduce o acţiune civilă, presupun. Acţiunea pe care o depusese Donovan. Sunt încă şanse ca o altă firmă să o preia. Nu am renunţat încă la idee.

– Însă nu vrei să iei tu cazul, aşa-i?

– Mavis, v-am explicat deja cum stă treaba. Eu sunt din New York, bine? Sunt stagiară şi am venit aici doar pentru câteva luni, după care plec. Nu pot începe un proces care va dura cinci ani într-o instanţă federală. Am mai trecut o dată prin asta, nu?

Cei doi nu-i răspunseră.

Minutele trecură şi liniştea se lăsă tot mai apăsătoare; singurul sunet care se auzea era gâjâitul lui Buddy. El îşi drese din nou glasul şi spuse:

– Uite ce-i, Samantha, eşti singura avocată pe care am avut-o noi vreodată, singura care a fost dispusă să ne ajute. Dacă am fi avut un avocat acum zece ani, poate că lucrurile ar fi căpătat o altă turnură. Însă acum nu mai putem da timpul înapoi. Am venit doar ca să îţi mulţumim că mi-ai luat cazul.

– Şi că ai fost atât de bună cu noi, interveni Mavis. Îi mulţumim zilnic lui Dumnezeu că te-a adus în viaţa noastră.

– Pentru noi înseamnă mai mult decât îţi dai tu seama.

– A însemnat enorm să ştim că există un avocat care luptă pentru cauza noastră.

Cei doi izbucniră iarăşi în plâns.

34

Prima oară văzuse Muntele Gray din văzduh. A doua oară îl văzuse din barcă şi de pe ATV, o vizită mult mai intimă făcută cu două săptămâni şi jumătate înainte de Crăciun. A treia oară îl văzu dintr-o camionetă, un mijloc de locomoţie mult mai răspândit în acele părţi. Jeff veni să o ia din Knox, unde ea îşi lăsase maşina în aceeaşi parcare de lângă bibliotecă. Aruncă o privire la camionetă şi-l întrebă:

– Ţi-ai luat una nouă?

Era un autovehicul masiv, un model de Dodge, în niciun caz maşina cu care îl văzuse până atunci.

– Nu. Este a unui prieten, rosti el, la fel de ambiguu ca de obicei. În spate erau două caiace roşii şi câteva rucsacuri. Hai să mergem.

Părăsiră oraşul în grabă. El părea tensionat şi ochii îi fugeau dintr-o oglindă retrovizoare în alta.

– Chestiile alea din spate sunt canoe? întrebă ea.

– Nu, caiace.

– Bine, şi ce faci cu un caiac?

– N-ai mai fost niciodată cu caiacul?

– Îţi reamintesc că stau într-o metropolă.

– Bine. Cu caiacul te plimbi pe apă.

– Sau stai lângă foc cu o carte şi cu un pahar de vin. Să ştii că n-am de gând să mă ud, ai priceput?

– Relaxează-te, Sam.

– Prefer să mi se spună Samantha, mai ales de către tipul cu care mă culc momentan. Sam poate să-mi spună taică-meu, şi îi mai scapă uneori şi lui Mattie. Cine-mi zice Sammie trebuie să se aştepte la o palmă. Ştiu că-i derutant, dar ce-ar fi să rămânem la Samantha pentru moment?

– E numele tău. Dacă tot primesc sex fără implicare sentimentală, o să-ţi spun cum vreau.

– Direct la subiect, ha?

El râse şi porni radioul. Cânta Faith Hill. Ieşiră de pe drumul principal şi o luară pe o şosea districtuală îngustă. Chiar la începutul unui urcuş abrupt, el coti brusc pe un drum cu pietriş, unul ce străbătea o culme muntoasă, cu canioane înfiorătoare în părţi. Ea încercă să nu se uite la ele, amintindu-şi în schimb de prima ei aventură cu Donovan, când urcaseră până în vârful Muntelui Dublin şi se uitaseră la ce se întâmpla la Mina Enid. Vic îi luase prin surprindere, şi apoi fuseseră zăriţi de paznici. Parcă trecuse o veşnicie, iar între timp Donovan murise.

Jeff coti o dată şi încă o dată.

– Sunt sigură că ştii unde mergi, rosti ea, mai mult ca să-şi manifeste îngrijorarea.

– Aici am crescut, replică el fără să o privească.

O potecă acoperită pe jumătate cu zăpadă se oprea într-o fundătură. Printre copaci se putea zări cabana.

În timp ce descărcau lucrurile din camionetă, ea întrebă:

– Şi caiacele? N-am de gând să car chestiile astea.

– Va trebui să verificăm nivelul pârâului. Mă tem că s-ar putea să fie cam mică apa.

Luară geanta frigorifică şi rucsacurile din maşină şi le duseră în cabană, la cincizeci de metri mai încolo. Stratul de zăpadă avea vreo zece centimetri şi era de plin de urme de animale. Nu se vedea vreo urmă de bocanc sau vreun alt semn de prezenţă umană. Samantha fu mulţumită că observase asemenea lucruri. Era o adevărată fată de la munte acum.

El descuie cabana, intră încet de parcă s-ar fi temut să nu deranjeze pe cineva, şi aruncă o privire înăuntru. Lăsară camera frigorifică în bucătărioară şi rucsacurile pe canapea.

– Încă mai ai camerele instalate? întrebă ea.

– Da, şi tocmai au pornit când am ajuns noi aici.

– Ai mai avut musafiri nepoftiţi în ultima vreme?

– Din câte ştiu eu, nu.

– Când ai fost ultima dată aici?

– A trecut ceva timp de-atunci. Dacă vin prea des, stârnesc suspiciuni. Hai să verificăm nivelul pârâului.

Trecură peste nişte stânci de la marginea pârâului. Jeff zise că nivelul era prea scăzut pentru caiace. Aşa că o luară la pas pe lângă el, pierzându-se printre dealuri, departe de cabană şi de pământul familiei sale. Deşi nu putea fi sigură, ei i se păru că se îndreaptă spre vest, în direcţie opusă faţă de Muntele Gray. Cum pământul era acoperit cu zăpadă, era imposibil să găsească poteci, nu că ar fi avut nevoie de ele. La fel ca fratele său, şi Jeff părea să ştie terenul ca pe propriul buzunar. Începură un urcuş tot mai abrupt, şi la un moment dat se opriră să bea nişte apă şi să mănânce un baton energizant. El îi dezvălui că se aflau pe Chock Ridge, un deal lung şi abrupt plin cu cărbuni şi deţinut de oameni care nu voiau să vândă nici în ruptul capului. Familia Cosgrove, din Knox. Donovan şi Jeff crescuseră împreună cu copiii familiei Cosgrove. Erau oameni cumsecade. Urcară încă 150 de metri şi ajunseră în vârf. Jeff îi arătă Muntele Gray în depărtare. Chiar şi acoperit cu o pătură albă, acesta părea golaş, pustiu şi pângărit.

Era şi foarte departe, şi după o oră de mers prin zăpadă Samanthei începură să-i îngheţe picioarele. Decise să aştepte câteva minute înainte să se plângă. Când începură coborârea, auziră împuşcături, focuri zgomotoase de armă care răsunară printre dealuri. Vru să se culce la pământ, însă Jeff rămăsese imperturbabil.

– Vânători de cerbi, îi explică el, aproape fără să îşi încetinească ritmul.

Avea rucsacul la el, dar nu şi puşca. Ea era sigură însă că printre batoanele energizante era şi o armă. Într-un final, după ce se convinse că se pierduseră în pădure, îl întrebă:

– Ne întoarcem la cabană?

El se uită la ceas şi spuse:

– Sigur, se face deja târziu. Ţi-e frig?

– Am picioarele îngheţate.

– Ţi-a zis cineva că ai degete frumoase la picioare?

– Cum să nu! Zilnic.

– Vorbesc serios.

– Ţi se pare că m-am înroşit? Nu, Jeff, trebuie să recunosc că nu-mi amintesc să-mi fi spus cineva vreodată asta.

– Ei bine, e adevărat.

– Îţi mulţumesc.

– Hai să mergem să le dezgheţăm.

Drumul de întoarcere dură aproape de două ori mai mult decât cel de la dus, iar peste vale se aşternea întunericul când ajunseră la cabană. Jeff făcu repede focul, şi frigul fu înlocuit de o căldură amestecată cu fum pe care Samantha o simţi în curând şi în oase. Aprinse trei lămpi cu gaz şi, în timp ce el aducea lemn de foc pentru acea noapte, ea verifică mâncarea din geanta frigorifică. Două fripturi, doi cartofi şi doi ştiuleţi de porumb. Mai erau trei sticle de Merlot, alese de Jeff încât să aibă dopuri care se deşurubau. Băură prima ceaşcă în vreme ce se încălzeau lângă foc şi discutau politică. Obama urma să depună jurământul peste câteva zile, iar Jeff se gândea să facă o excursie la Washington pentru ceremonie. Cu mult înainte de cădere, tatăl ei fusese activ în rândul democraţilor din barou, şi acum părea să-şi recapete entuziasmul pentru lupta cea mare. O invitase să participe alături de el la eveniment. Îi surâdea ideea de a fi martoră la momentul istoric, dar nu era sigură de programul său.

Nu zisese nimănui de oferta lui Andy şi nu avea de gând să aducă subiectul în discuţie acum. Nu ar fi făcut decât să complice lucrurile. Pe la jumătatea celei de-a doua ceşti, el o întrebă:

– Ce-ţi mai fac degetele?

– Au început să se dezmorţească, răspunse ea.

Purtau încă şosetele groase de lână, şosete la care Samantha nu avea de gând să renunţe indiferent de ce se întâmpla. El se duse să aprindă mangalul de pe verandă, şi în scurt timp pregăteau cina. Mâncară la lumina lumânării, la o masă rudimentară de două persoane. După cină, încercară să citească romane la lumina focului, dar le abandonară repede în favoarea unor chestiuni mai presante şi mai importante.

Se trezi printre pături şi cuverturi, numai cu şosetele în picioare, şi avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama că Jeff nu era lângă ea. Cărbunii mocneau în şemineu, pe măsură ce ultimul buştean se stingea. Găsi o lanternă şi îl strigă pe nume, însă el nu era în cabană. Se uită la ceas: 4.40 dimineaţa. Afară era întuneric beznă. Ieşi pe verandă, o lumină cu lanterna, îl strigă încet pe nume, apoi se întoarse repede la locşorul călduţ de lângă foc. Refuză să se lase pradă panicii. El nu ar fi lăsat-o singură dacă ar fi ştiut că există vreun pericol. Sau ar fi lăsat-o? Îşi trase blugii şi un tricou pe ea şi încercă să adoarmă, însă era prea tensionată. Se şi temea şi, pe măsură ce minutele se scurgeau, îi venea tot mai greu să-şi înăbuşe furia. Singură într-o cabană întunecată, în inima pădurii – aşa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple. Fiecare sunet de afară putea fi o ameninţare. Se apropia ora cinci. Fu cât pe ce să aţipească, dar îşi alungă somnul. Îşi adusese un rucsăcel cu periuţă de dinţi şi un schimb de haine. El adusese trei rucsacuri voluminoase. Le observase de când o luase în Knox, şi mai aruncase câte o privire spre ele din când în când. El folosise unul în drumeţii; celelalte două păreau burduşite cu ceva. Fuseseră lăsate pe canapea la început, apoi duse lângă uşă. Acum dispăruseră.

Îşi scoase blugii şi tricoul şi le azvârli pe canapea, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. După ce se mai calmă şi se încălzi cât de cât, trase adânc aer în piept şi cântări situaţia. Ceea ce era evident din primul moment deveni şi mai evident. Pentru cei care urmăreau fiecare mişcare a lui Jeff, vizita lui de azi pe Muntele Gray nu fusese altceva decât o escapadă romantică. Fusese o idee bună aceea cu caiacele, roşii, strălucitoare şi îngrămădite în partea din spate a camionetei ca să fie văzute de toată lumea, chiar dacă nu se pusese problema să se apropie măcar de apă. Plimbatul cu caiacul, drumeţia, grătarul pe verandă, cuibăritul lângă foc – doar un mic rendez-vous cu noua fată din oraş. În toiul nopţii, când valea era cufundată în tăcere, el se trezea şi se furişa afară cu abilitatea unui spărgător. În acele clipe era în măruntaiele Muntelui Gray, umplând rucsacurile cu documente nepreţuite şterpelite de la Krull Mining.

O folosea pe post de acoperire.

Uşa se deschise şi ea simţi cum îi îngheaţă inima. Nu vedea nimic în bezna aceea, iar canapeaua îi bloca oricum câmpul vizual. Era întinsă pe o saltea groasă, sub pături şi aşternuturi, încercând să respire normal şi rugându-se ca persoana care intrase să fie Jeff. Individul încremeni vreme îndelungată, apoi se mişcă încet. Când îşi lăsă blugii pe canapea, catarama zăngăni uşor. După ce se dezbrăcă, se furişă încet sub aşternuturi, atent să nu o atingă şi să nu o trezească.

Ea spera din tot sufletul ca bărbatul gol de la câţiva centimetri distanţă să fie Jeff Gray. Prefăcându-se că doarme, se rostogoli şi-şi trânti braţul peste pieptul lui. El se prefăcut surprins şi mormăi ceva. Mormăi şi ea drept răspuns, mulţumită că îl ştia pe tip. Cu o mână cam rece, el o mângâie pe fund. Ea mormăi un nu, întorcându-se la loc. El se trase mai aproape, apoi se prefăcu că adoarme. Înainte să aţipească, ea decise să păstreze aparenţele pentru moment. Mai gândeşte-te o vreme şi nu-ţi lua ochii de la rucsacurile alea.

„Spărgătorul" se mişca din nou, ridicându-se acum încet în picioare şi întinzându-se după stiva de lemne. Aruncă doi buşteni în foc, îi zgândări şi şopti:

– Te-ai trezit?

– Cred că da, făcu ea.

– E frig de mori aici. Stătea în genunchi, ridicând aşternuturile şi strecurându-se la loc lângă ea. Hai să mai dormim puţin, zise el, lipindu-se de ea ca să se încălzească.

Ea mormăi ceva drept răspuns, ca şi cum ar fi fost în comă. Focul pocnea şi sfârâia, frigul fusese alungat brusc şi Samantha izbuti să adoarmă în sfârşit.

35

Luni se prognoza o temperatură maximă de 13 grade şi mult soare. Zăpada se topea rapid în timp ce Samantha mergea pe jos la serviciu. Era 12 ianuarie, dar ai fi zis că venise primăvara. Descuie firma şi îşi începu rutina de dimineaţă. Primul e-mail era de la Izabelle:

Bună, Sam: Andy spune că a luat legătura cu tine şi că aproape te-a convins. M-a pus să promit că nu voi discuta despre slujbă şi alte detalii; se teme să nu cumva să ne consultăm şi să încercăm să obţinem o ofertă mai bună, bănuiesc. Nu pot spune că i-am dus prea mult dorul. Tu? Nu mi-au lipsit deloc firma şi metropola, şi nu sunt sigură că mă voi întoarce. I-am zis lui Andy că mă bate gândul să accept postul, dar că încă nu sunt sigură. În niciun caz nu pot lăsa totul baltă şi să mă prezint la lucru într-o lună. Tu? Nici nu mi-a lipsit fiorul citirii şi revizuirii contractelor vreme de zece ore pe zi. Am nevoie de bani, nimic de spus, însă mă descurc rezonabil şi îmi place ce fac acum. După cum ţi-am zis, noi militäm pentru copii care au fost judecaţi ca adulţi şi care sunt băgaţi în puşcării pentru adulţi. O, câte aş putea să-ţi spun! Este o muncă fascinantă şi deprimantă totodată, dar în fiecare zi simt că fac o mică diferenţă. Am scos un puşti de la închisoare săptămâna trecută. Părinţii lui aşteptau la poartă, şi toată lumea plângea, inclusiv eu. Ca să ştii – unul dintre noii asociaţi de la Spane & Grubman este scârnăvia aia

de Sylvio de la fiscal. Ţi-l mai aminteşti? Îi duhnea gura îngrozitor. Te dobora şi dacă stăteai în celălalt capăt al mesei de conferinţe. Iar el insistă să-ţi vorbească de la câţiva centimetri. Şi mai şi scuipă. Scârbos! Ca să ştii – conform unor surse anonime, unul dintre marii clienţi de la Spane & Grubman va fi Chuck Randover, tipul ăla care se eschivează de toate inculpările şi care crede că-i suficient să te plătească cu 900 de dolari pe oră ca să te pipăie pe fund. Îl ştii foarte bine.

Dar nu ai auzit chestiile astea de la mine. Ca să ştii – am mari îndoieli. Tu? Izzie

Samantha chicoti când citi e-mailul, şi răspunse imediat:

Iz, nu ştiu ce fumează sau ce vorbeşte Andy, însă eu nu am acceptat. Şi dacă nu-i complet sincer în privinţa faptelor, asta mă face să pun la îndoială tot ce spune. Nici eu nu pot să-mi fac bagajele şi să plec de aici într-o lună, cel puţin nu cu conştiinţa împăcată. Mă gândesc să-i cer ca data de începere să fie peste câteva luni bune, undeva pe la 1 septembrie, de exemplu.

Randover a fost singurul client care m-a făcut să plâng. M-a ridiculizat odată într-o şedinţă. Mi-am păstrat cumpătul până am ajuns la toaletă. Iar Andy a stat acolo ca o scândură, fără să-i treacă prin cap să-şi apere propriii oameni. Doamne fereşte! Doar nu era să se ia în gură cu un client. Da, greşisem, dar fusese o greşeală simplă şi inofensivă.

Ai vreo idee pe la cât se ridică oferta?

Izabelle replică:

Am jurat că nu o voi divulga. Dar este impresionantă. Mai vorbim.

Prima surpriză de pe acea zi sosi cu corespondenţa. Top Market Solutions trimitea un cec de 11 300 de dolari, pe numele Pamelei Booker, cu actele de rigoare ataşate. Samantha făcu o copie după

cec, plănuind să o înrămeze. Primul ei litigiu şi prima ei victorie. I-l arătă mândră lui Mattie, care-i sugeră să se ducă la fabrica de lămpi şi să-i facă o surpriză clientei sale. O oră mai târziu, ea intra în Brushy şi se oprea în parcul industrial de la marginea oraşului. Îl salută pe domnul Simmons şi îi mulţumi încă o dată că o reangajase pe Pamela.

În pauză, Pamela semnă actele şi plânse când văzu cecul. Nu mai văzuse în viaţa ei atâţia bani şi era copleşită. Stăteau în maşina Samanthei, în parcare, printre camionete vechi de când lumea şi maşini străine mici.

– Nu sunt sigură ce să fac cu banii ăştia, rosti ea.

Fiind o avocată cu multiple talente, Samantha îi dădu un mic sfat financiar.

– În primul rând, nu mai spune nimănui. Punct. Dacă-ţi deschizi gura, te vei trezi cu tot soiul de noi prieteni. Ce sumă s-a adunat pe cardul de debit?

– Vreo două mii.

– Plăteşte-o şi taie-ţi cardurile. Evită să te îndatorezi vreme de cel puţin un an. Foloseşte bani gheaţă şi scrie cecuri, dar evită cardurile.

– Vorbeşti serios?

– Ai nevoie de o maşină, iar eu, dacă aş fi în locul tău, aş achita un avans de două mii pentru una, plătind restul sumei în următorii doi ani. Achită-ţi toate facturile şi pune cinci mii într-un cont de economii, apoi uită de ei.

– Tu cât primeşti din suma asta?

– Niciun ban. Noi nu primim onorariu decât în cazuri rare. Sunt banii tăi, Pamela, şi meriţi şi ultima centimă din ei. Acum grăbeşte-te să-i depui la bancă până nu îl revocă escrocii ăia.

Cu buzele tremurânde şi cu lacrimi curgându-i pe obraji, femeia se întinse şi îşi îmbrăţişă avocata.

– Îţi mulţumesc, Samantha. Îţi mulţumesc din suflet!

La plecare, ea aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Pamela rămăsese în picioare, urmărind-o şi făcându-i cu mâna. Samantha nu plângea, dar simţea că i se uscase gâtul.

*

Cea de-a doua surpriză a zilei se produse în timpul prânzului de luni, chiar când Barb le povestea despre un bărbat care leşinase la biserică în ajun. Telefonul mobil al lui Mattie vibră pe masă. Număr necunoscut. Răspunse şi auzi o voce uşor familiară, dar neidentificată:

– Peste treizeci de minute vor sosi acolo agenţii FBI, cu mandat de percheziţie. Făceţi-vă imediat copii după fişiere.

Ea rămase cu gura căscată, albindu-se la faţă.

– Cine-i la telefon? întrebă ea, însă apelantul închisese.

Repetă foarte calmă mesajul, şi toată lumea icni înfricoşată. Judecând după tacticile folosite de FBI la razia de la firma lui Donovan, puteau presupune că agenţii aveau să plece de acolo cu tot ce puteau căra. Primul lucru pe care trebuiau să-l facă era să găsească nişte stickuri şi să se apuce să descarce toate datele importante de pe computere.

– Trebuie să presupunem că treaba asta are legătură cu Krull Mining, făcu Annette, privind-o suspicioasă pe Samantha.

Mattie îşi frecă tâmplele, încercând să-şi păstreze calmul.

– Nu-mi vine altceva în minte. Probabil că agenţii federali cred că avem ceva deoarece eu sunt avocata averii lui Donovan. Bizar, absurd, revoltător... nici nu mai găsesc destule adjective. Eu... noi nu avem nimic pe care ei să nu-l fi văzut deja. Nu a apărut nimic nou.

Pentru Samantha însă, raidul chiar era de rău augur. Ea şi Jeff plecaseră duminică dimineaţă de pe Muntele Gray, şi ea presupunea că rucsacurile erau pline cu documente. Peste numai 24 de ore, FBI-ul dădea năvală, băgându-şi nasul în numele celor de la Krull Mining. Ştiau că nu vin la sigur, însă actul în sine era o intimidare făţişă. Nu le pomeni nimic din toate astea, ci se duse grăbită în biroul ei şi începu să transfere datele.

Femeile şopteau în timp ce îşi vedeau de treabă. Annette avu ideea strălucită de a o pune pe Barb să plece cu laptopurile lor. Ar fi explicat că ea le dusese la reparat în Wise. Barb le adună, fiind dispusă să plece pe loc din oraş. Mattie îl sună pe Hump, unul din cei mai buni avocaţi de drept penal din oraş, îl angajă pe loc şi îl

rugă să vină la ele îndată ce începea raidul. Hump zise că nu ar fi ratat ocazia pentru nimic în lume. După ce transferară datele pe stickuri, Samantha le puse într-un dosar plic, împreună cu telefonul ei secret, şi se duse la tribunal. La etajul al doilea, se afla biblioteca de drept a comitatului unde nu se mai făcuse curat de ani buni. Ascunse plicul într-un vraf de reviste ABA prăfuite din anii '70 şi se întoarse grăbită la firmă.

Agenţii Frohmeyer şi Banahan purtau costume închise la culoare şi conduceau echipa neînfricată în desantul acesteia asupra birourilor puternic fortificate ale celor de la Mountain Legal Aid Clinic. Alţi trei agenţi – toţi în impermeabile cu „FBI" ştanţat pe spate cu litere galbene cât mai mari şi mai strălucitoare – îşi urmau liderii. Mattie îi întâmpină pe holul de la intrare cu un „O, nu! Iar voi?"

– Mă tem că da. Iată mandatul de percheziţie, rosti Frohmeyer

– Nu am timp să îl citesc, zise ea. Spune-mi la ce se referă.

– Se referă la orice document legat de dosarele juridice din cabinetul de avocatură al lui Donovan Gray, cât şi orice ţine de corespondenţa, litigiile etc. legate de ceea ce este cunoscut sub numele de cazul Hammer Valley.

– Ai luat totul data trecută, Frohmeyer. El a murit de şapte săptămâni şi tu crezi că încă mai produce acte.

– Nu fac decât să urmez ordinele.

– Bine, fie. Uite ce-i, domnule Frohmeyer: dosarele lui sunt tot acolo, peste drum. Dosarul pe care îl am eu aici este cel de autentificare. Noi nu suntem implicate în litigiul respectiv. Pricepi? Hai că nu-i atât de complicat.

– Am şi eu ordinele mele.

Hump îşi făcu intrarea teatrală, răstindu-se:

– Eu reprezint clinica. Ce dracu' se întâmplă aici?

Annette şi Samantha urmăreau scena din pragul birourilor lor.

– Hump, spuse Mattie, dumnealui este agentul Frohmeyer, liderul acestei mici potere. Dumnealui crede că are dreptul să ne ia toate dosarele şi computerele.

Annette se răţoi şi ea:

– S-o crezi tu! Eu nu am nicio bucăţică de hârtie în biroul meu care să fie legată chiar şi de departe de Donovan Gray sau de vreunul din cazurile sale. În schimb, am un birou plin cu dosare şi cazuri complicate şi confidenţiale, printre care divorţuri, molestări de minori, violenţă domestică, paternitate, dependenţă şi reabilitare, lipsă de discernământ şi o lungă listă de alte necazuri. Iar dumneata, domnule, nu ai dreptul să vezi nimic din toate astea. Dacă încerci să te atingi de ele, voi opune câtă rezistenţă voi putea. N-ai decât să mă arestezi, dar îţi promit că mâine la prima oră voi depune o acţiune la curtea federală pe numele dumitale, domnule Frohmeyer, şi pe numele tuturor celor din gaşca ta de mardeiaşi. După care te voi hăitui până în pânzele albe.

Nu era deloc uşor să laşi înmărmurit un individ hârşit ca Frohmeyer, însă pentru câteva clipe umerii i se pleoştiră puţin. Ceilalţi patru ascultară cu ochii holbaţi şi nesiguri pe ei. Samantha fu cât pe ce să izbucnească în râs. Mattie rânjea cu gura până la urechi.

– Foarte bine punctat, doamnă. Brevard, rosti Hump. Este un rezumat corect al poziţiei noastre, şi voi fi fericit să-l sun pe procuror chiar acum ca să ne lămurim.

– Sunt peste două sute de dosare active şi alte o mie în arhivă, zise Mattie. Niciunul din ele nu are nimic de-a face cu Donovan Gray şi cu afacerile sale. Chiar vreţi să le căraţi până la birourile voastre şi să săpaţi prin ele?

– Sunt convinsă că aveţi lucruri mai bune de făcut, se răsti Annette.

Hump ridică mâinile şi ceru să se facă linişte. Frohmeyer îşi îndreptă spatele şi se încruntă la Samantha.

– Vom începe cu biroul tău. Dacă găsim ce căutăm, confiscăm şi plecăm.

– Şi ce anume vă aşteptaţi să găsiţi?

– Citeşte mandatul de percheziţie.

– Câte dosare ai dumneata, domnişoară Kofer? întrebă Hump

– Vreo cincisprezece, cred.

– Bine, hai să facem aşa, zise Hump. Hai să ducem doarele ei pe masa din sala de conferinţe ca să vă uitaţi prin ele. N-aveţi decât să scotociţi cât vreţi prin biroul ei, dar înainte să scoateţi ceva de acolo va trebui să vorbiţi cu mine. Bine?

– Îi vom lua computerul şi laptopul, zise Frohmeyer.

Interesul subit pentru dosarele Samanthei le nedumerea pe Mattie şi pe Annette. Samantha ridică din umeri de parcă n-ar fi ştiut despre ce era vorba.

– Nu am laptopul aici, rosti ea.

– Unde este? se răsti Frohmeyer.

– La reparat. Are nu ştiu ce virus.

– Când l-aţi dus la reparat?

Hump ridică mâna.

– Nu trebuie să răspundă la această întrebare. Mandatul de percheziţie nu vă dă dreptul să interogaţi potenţialii martori.

Frohmeyer trase aer în piept, fierbând în sinea lui, apoi arboră un rânjet fals. O urmă pe Samantha până în birou şi o urmări îndeaproape cum scotea dosarele din fişetul militar.

– Ce frumos ţi-ai aranjat aici, rosti el, făcând pe deşteptul. Nu va dura mult să percheziţionăm biroul ăsta.

Samantha nu-l băgă în seamă. Îşi dusese dosarele în sala de conferinţe unde Banahan şi un alt agent începură să le frunzărească. Ea se întoarse în biroul său şi îl urmări pe Frohmeyer băgându-şi nasul prin cele două fişete şi prin sertarele biroului ei şubred. Atinse fiecare foaie de hârtie, fără a lua însă ceva. Îl ura pentru că-i invada spaţiul privat.

Un agent veni după Mattie în biroul ei; altul o urmă pe Annette. Sertar după sertar, se uitară la toate dosarele, fără să ia ceva. Hump trecea de la o uşă la alta, aşteptând să se işte vreo altercaţie.

– Toate laptopurile lipsesc? îl întrebă Frohmeyer pe Hump după ce termină de căutat prin biroul Samanthei.

Annette auzi întrebarea şi zise:

– Da, le-am trimis pe toate odată.

– Ce convenabil! Se pare că va trebui să revenim cu alt mandat de percheziţie.

– O, ce distractiv!

Căutară prin sute de dosare arhivate. Trei dintre ei urcară în pod şi scoaseră de acolo arhive pe care Mattie nu le mai văzuse de zeci de ani. Agitaţia lăsă locul monotoniei. Hump stătea pe hol şi vorbea cu Frohmeyer ca să se afle în treabă în vreme ce femeile încercau să răspundă la telefoane. După două ore, raidul îşi pierdu din elan şi agenţii plecară, luând cu ei doar computerul Samanthei.

În timp ce se uita la ei cum pleacă, se simţi ca o victimă neajutorată dintr-o ţară înapoiată unde poliţia îşi făcea de cap şi unde nu existau practic drepturi. Era pur şi simplu greşit. Era intimidată de poliţişti din cauza legăturii sale cu Jeff. Acum îi era confiscată proprietatea, iar confidenţialitatea clienţilor ei era compromisă. Nu se mai simţise niciodată atât de neputincioasă.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum era o papară de la Mattie şi Annette. Probabil că erau foarte suspicioase în privinţa ei la acest punct. Cât de mult ştia oare despre cazul Krull? Ce-i zisese Jeff? Oare văzuse o parte din documente? Izbuti să se strecoare pe uşa din spate şi să recupereze stickurile şi telefonul secret de la bibliotecă. Ieşi să se plimbe cu maşina. Jeff nu răspundea la telefon, iar asta o enerva. Avea nevoie de el chiar acum.

Mattie o aştepta când se întoarse la firmă pe înserat. Laptopurile fuseseră aduse înapoi, neatinse.

– Hai să mergem pe verandă şi să bem un pahar de vin, rosti Mattie. Trebuie să vorbim.

– Găteşte Chester?

– Noi nu sărim niciodată peste cină.

Merseră pe jos până acasă la Mattie şi hotărâră pe drum că era prea răcoare ca să stea pe verandă. Chester era prins cu treabă în altă parte, aşa că erau singure. Se aşezară în sufragerie şi luară o gură sau două de vin înainte ca Mattie să spună:

– Şi-acum zi-mi tot.

– Bine.

36

Cam la aceeaşi oră, Buddy Ryzer îşi parcă furgoneta într-un loc mai izolat, ducându-se apoi pe jos până la o zonă de picnic. Se aşeză pe o masă, îşi puse ţeava pistolului în gură şi apăsă pe trăgaci. Doi excursionişti îi găsiră cadavrul luni seară şi sunară la 112. Mavis, care înroşise telefonul de ore bune, auzi un ciocănit la uşă. Vecinii panicaţi veniră la ea; haosul puse stăpânire pe casă.

Samantha dormea tun când începu să-i vibreze telefonul mobil. Nu îl auzi. Cu excepţia unei arestări, de ce ar fi simţit cineva nevoia de a-şi suna avocata la miezul nopţii, într-o luni?

Îşi verifică telefonul la 5.30, imediat după ce se trezi şi în timp ce rememora raidul FBI-ului. Avea trei apeluri ratate de la Mavis Ryzer, ultimul la ora 12.40. Un mesaj rostit cu glas tremurând îi transmise vestea. Samantha uită brusc de FBI.

Începea să se sature de toate aceste morţi. Moartea lui Donovan încă o bântuia. Decesul lui Francine Crump nu era chiar neaşteptat, dar consecinţele lui cauzau probleme. Cu două zile înainte, pe Muntele Gray, Samantha văzuse din nou crucea albă care marca locul unde îşi curmase Rose viaţa. Nu îi cunoscuse personal pe băieţii Tate, însă se simţea afectată de tragedia lor. Se gândea adeseori la tatăl lui Mattie şi la felul în care îl răpusese silicoza. Viaţa putea fi aspră în bazinul carbonifer, şi în acel moment îi era dor de viaţa dură de pe străzile metropolei.

Acum clientul ei preferat murise, şi o aştepta o nouă înmormântare. Îşi trase pe ea blugii şi un impermeabil şi ieşi să se plimbe

puţin. Când cerul începu să se lumineze, ea dârdâi în frig şi se întrebă din nou ce căuta în Brady, Virginia. De ce plângea pentru moartea unui miner pe care îl întâlnise cu numai trei luni înainte? De ce nu pleca, pur şi simplu?

Ca de obicei, nu exista un răspuns simplu la această întrebare.

Văzu lumina aprinsă la bucătăria lui Mattie şi ciocăni la fereastră. Chester, în halatul său de baie, făcea cafea. Îi dădu drumul înăuntru şi se duse să o cheme pe Mattie, care se trezise deja, conform spuselor lui. Femeia fu afectată de veste, şi o vreme cele două avocate rămaseră la masa din bucătărie, încercând să caute rostul unei tragedii fără rost.

Undeva prin vraful de documente ale soţilor Ryzer, Samantha văzuse o poliţă de asigurare de viaţă de 50 000 de dolari.

– Nu există un soi de clauză prin care se exclude sinuciderea? întrebă ea, ţinând ceaşca cu ambele mâini.

– În mod normal există, dar se aplică numai în primii ani. După aceea, persoana respectivă se poate arunca de pe pod fără să piardă asigurarea. Dacă poliţa lui Buddy este mai veche, atunci clauza de excludere probabil a expirat.

– Deci, s-a ucis pentru bani, după toate aparenţele.

– Cine ştie? Un om care se sinucide nu mai gândeşte raţional, dar bănuiesc că asigurarea de viaţă a fost unul din factorii decisivi. Nu avea slujbă, nici ajutor social, iar contul lor de economii era deja gol. Apoi trebuia să mai pui la socoteală cei trei copii de acasă şi soţia fără slujbă. Îl aşteptau câţiva ani cu o sănătate din ce în ce mai şubredă şi un sfârşit urât. Toţi minerii cunosc măcar o victimă a acestei boli.

– Lucrurile încep să capete noimă.

– Într-adevăr. Vrei să mănânci ceva la micul dejun? Nişte pâine prăjită, de exemplu?

– Nu, mulţumesc. Mă simt ca şi cum de-abia am plecat de aici. Ceea ce nu-i prea departe de adevăr. În timp ce Mattie reumplea ceştile cu cafea, Samantha zise: Am o situaţie ipotetică pentru tine. Una dureroasă. Dacă Buddy ar fi avut un avocat acum zece ani, ce soartă ar fi avut cazul lui?

Mattie își puse zahăr și se încruntă, cugetând asupra întrebării.

– Nu poți fi sigur, dar dacă pornești de la premisa că avocatul respectiv știa meserie și găsea documentele medicale pe care le-ai descoperit tu, și că ar fi adus la cunoștința instanței frauda și mușamalizarea comisă de Casper Slate, atunci nu încape îndoială că ar fi primit ajutorul social. E doar o speculație, însă am o bănuială. Casper Slate s-ar fi mișcat repede pentru ca instanța să nu afle de mârșăviile lor. I-ar fi acceptat cererea, ar fi bătut în retragere, iar Buddy și-ar fi primit cecurile lunare.

– Și nu ar fi trebuit să mai inhaleze praf de cărbune în următorii zece ani.

– Probabil că nu. Ajutorul social nu-i cine știe ce, dar ar fi putut trăi din el.

Rămaseră într-o tăcere perfectă, nedorind să vorbească sau să se miște. Chester apăru în prag cu ceașca goală, le văzu căzute pe gânduri și dispăru fără vreun sunet. În cele din urmă, Mattie se ridică de pe scaun. Se întinse după pâinea neagră și puse două felii în prăjitor. Scoase apoi unt și gem din frigider.

După vreo două îmbucături, Samantha zise:

– Chiar nu vreau să merg la birou azi. Parcă a fost pângărit, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ieri mi-au luat computerul și mi-au scotocit prin toate dosarele. Jeff și Donovan erau de părere că locul este împânzit de microfoane. Am nevoie de o pauză.

– Ia-ți o zi liberă... sau două. Știi că nu ne deranjează.

– Mulțumesc. O să plec din oraș. Ne vedem mâine.

Ieși din Brady și conduse o oră înainte să arunce o privire în oglinda retrovizoare. Nu se vedea nimeni. Jeff o sună de două ori, însă ea nu-i răspunse. De la Roanoke coti spre est, departe de Valea Shenandoah și de traficul interstatal. Având câteva ore de pierdut, își folosi din plin telefonul, punând la punct detalii și apelând la oamenii din agendă în timp ce străbătea centrul Virginiei. În Charlottesville luă prânzul cu o prietenă din facultate. Cu zece minute înainte de șase seara, se postă la o masă din colț de la barul

hotelului Hay-Adams, la o aruncătură de băţ de Casa Albă. Voia să fie pe teren neutru.

Marshall Kofer sosi primul, la ora şase fix, spilcuit ca întotdeauna. Acceptase imediat întâlnirea; Karen fusese ceva mai reticentă. Însă realizase până la urmă că fiica ei avea nevoie de ajutor. În realitate, fiica ei avea nevoie ca părinţii ei să o asculte şi să-i dea un sfat.

Karen întârzie doar cinci minute. O îmbrăţişă pe Samantha, o sărută pe obraz şi se aşeză la masă. Un chelner le luă comanda. Masa era departe de bar, deci momentan aveau intimitate. Samantha avea de gând să conducă discuţia, fără să permită vreo pauză stânjenitoare acum că părinţii ei stăteau la aceeaşi masă pentru prima oară după unsprezece ani. Le explicase la telefon că nu era vorba de o ieşire în oraş sau de vreo tentativă nechibzuită de a pune pe tapet probleme vechi. Erau chestiuni mai importante de discutat.

Li se aduseră băuturile şi îşi luară toţi câte un pahar. Samantha le mulţumi pentru că-i acceptaseră invitaţia, îşi ceru scuze că nu-i anunţase mai din timp şi apoi trecu direct la subiect. Începu cu litigiul Hammer Valley, cu Krull Mining, cu Donovan Gray şi cu procesul civil. Marshall era la curent cu faptele de ceva vreme, iar Karen aflase mare parte din poveste după Crăciun. Însă niciunul, nici celălalt nu ştiau de documentele furate, iar Samantha nu le mai ascunse niciun detaliu. Acum le văzuse cu ochii ei, şi presupunea că încă erau ascunse în măruntaiele Muntelui Gray. Cele mai multe dintre ele, oricum. Krull Mining voia să pună mâna pe ele, şi acum FBI-ul lucra în folosul lor. Recunoscu că se vedea cu Jeff, asigurându-i însă că nu era nimic serios. Oricum, nu trebuia să se justifice în faţa lor. Cei doi se prefăcură dezinteresaţi de noua ei relaţie.

Chelnerul reveni. Comandară încă un rând de băuturi şi ceva de ciugulit. Samantha le descrise întâlnirea pe care o avusese la New York cu Jarrett London şi eforturile acestuia de a-i presa pe ea şi pe Jeff să îi livreze documentele cât mai curând posibil. Recunoscu că se simţea implicată într-o activitate care, chiar dacă nu era ilegală, era în mod clar dubioasă. Acum fusese şi ţinta unui raid al FBI-ului cât se poate de dramatic şi de înfricoşător. Din câte ştia

ea, procurorul din Virginia de Vest conducea investigaţia şi părea convins că Krull Mining era victima unui furt şi a unei conspiraţii. Or lucrurile stăteau exact invers, susţinea ea. Krull Mining era de fapt vinovată şi trebuia adusă în faţa justiţiei.

Marshall era complet de acord. Îi puse câteva întrebări, toate legate de procurorul statal şi de procurorul general. Karen era mai precaută în comentarii şi întrebări. Chiar dacă nu putea recunoaşte cu voce tare, Marshall credea şi acum că fosta lui soţie îşi folosise influenţa sa considerabilă pentru a-i veni de hac şi a-l băga la puşcărie, cu un deceniu în urmă. Dacă tot avea atâta putere, de ce să nu-şi ajute şi fiica acum?

Li se aduse un platou cu brânzeturi, dar ei îl ignorară. Ambii părinţi conveniră că era mai bine ca ea să nu se atingă de documente. Jeff putea să rişte, dacă voia, însă ea nu trebuia să-i implice pe ei în aşa ceva. Jarrett London şi trupa lui de avocaţi dispuneau de inteligenţa şi banii necesari pentru a se ocupa de treaba murdară şi, dacă documentele erau atât de valoroase cum se credea, aveau să găsească o cale de a le veni de hac celor de la Krull Mining.

– Poţi să-i faci pe cei de la FBI să o lase mai moale? îşi întrebă Samantha mama.

Karen zise că avea să se ocupe neîntârziat de asta, dar o avertiză că nu avea atâta influenţă asupra lor.

„Mda, vezi să nu", fu cât pe ce să murmure Marshall. Îşi petrecuse trei ani la închisoare şi plănuise tot felul de modalităţi prin care să se răzbune pe fosta lui soţie şi pe colegii acesteia. Însă, cu timpul, acceptase faptul că problemele sale fuseseră cauzate de propria lăcomie.

– Te-ai gândit că ai putea pleca, pur şi simplu? o întrebă mama ei. Să-ţi faci bagajele şi să fugi de-acolo? Să te gândeşti la această perioadă ca la o aventură şi să revii în metropolă? Ai făcut tot ce-ai putut şi acum te-ai trezit cu FBI-ul suflându-ţi în ceafă. Ce mai cauţi acolo?

Marshall părea să fie de acord cu ea. Cunoscuse în închisoare nişte tipi care nu încălcaseră vreo lege, tehnic vorbind. Dacă agenţii

federali îţi puneau gând rău, găseau ei o modalitate să-ţi vină de hac. Acuzaţiile de conspiraţie se numărau printre preferatele lor.

Cu cât vorbea mai mult Samantha, cu atât nu-i mai venea să se oprească. Nu-şi mai amintea de când nu se mai bucurase de atenţia completă a ambilor părinţi. De fapt, nici nu era sigură că avusese vreodată parte de aşa ceva. Poate în fragedă pruncie, şi nu-şi mai amintea ea? Ascultându-i îngrijorările şi problemele, părinţii ei păreau să uite de propriile neînţelegeri, încercând să o ajute cum puteau mai bine. Lăsaseră totul în urmă, cel puţin pe moment.

De ce simţea nevoia să rămână „acolo"? Drept răspuns, le dezvălui povestea lui Buddy Ryzer şi a cererii sale de ajutor social pentru silicoză. I se puse un nod în gât când le povesti cum se sinucisese omul cu 24 de ore în urmă. Avea să meargă la înmormântarea lui în curând, la o biserică de la ţară, urmărind de la distanţă cum biata Mavis şi cei trei copii erau copleşiţi de o durere fără seamăn. Dacă ar fi avut un avocat la timpul potrivit, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Acum că aveau în sfârşit unul, nu putea să-şi facă bagajele şi să fugă doar din cauza presiunilor. Apoi mai erau şi ceilalţi clienţi, alţi oameni care aveau nevoie ca ea să mai zăbovească măcar câteva luni şi să încerce să le obţină o oarecare dreptate.

Le spuse de oferta de lucru primită de la Andy Grubman. Aşa cum era de aşteptat, lui Marshall nu-i surâdea ideea, considerând-o „o versiune mai aranjată a aceluiaşi drept corporatist". Muncă de birou, mereu cu ochii pe ceas. O avertiză că firma avea să crească întruna, ajungând în scurt timp să semene tot mai mult cu Scully & Pershing. Lui Karen i se părea o variantă mult mai atrăgătoare decât rămânerea în Brady, Virginia. Samantha mărturisea că avea sentimente confuze în legătură cu oferta, dar că se aştepta totuşi să o accepte la un moment dat.

Luară cina la restaurantul hotelului, servind salate, peşte şi vin, ba chiar desert şi cafea. Samantha vorbise atât de mult, încât se simţea extenuată, dar măcar îşi împărtăşise temerile cu părinţii săi şi avea un sentiment imens de uşurare. Nu se luaseră decizii clare. Nu se rezolvase nimic, în realitate. Sfaturile lor fuseseră în mare

măsură previzibile, dar faptul că vorbise despre toate aceste lucruri avusese un efect terapeutic.

Îşi luase o cameră la hotel. Marshall avea maşină cu şofer, şi se oferi să o ducă pe Karen acasă. Când îşi luară rămas-bun la recepţia hotelului, Samantha îşi urmări cu lacrimi în ochi părinţii plecând împreună.

37

Urmând instrucţiunile primite, Samantha parcă pe Church Street din centrul localităţii Lynchburg, Virginia, mergând apoi pe jos două cvartale până la strada principală. Traficul era intens în zona veche a oraşului. Râul James se vedea în depărtare. Era sigură că o urmărea cineva şi spera să fie vorba de Jeff. Rezervarea de la RA Bistro era făcută pe numele ei, tot conform instrucţiunilor. Îi ceruse chelneriţei un separeu din spatele localului şi se aşeză acolo la amiază, în miercurea de 14 ianuarie. Comandă un suc şi începu să se joace cu telefonul mobil. Stătea cu ochii pe uşă, urmărind lumea care venea să ia prânzul. Peste zece minute, Jeff apăru de nicăieri şi se aşeză în faţa ei. Se salutară, iar ea îl întrebă:

– Am fost urmărită?

– Asta-i premisa de la care trebuie să pornim, nu? Cum a fost la Washington?

– Am luat o cină minunată cu părinţii mei, pentru prima dată în istoria modernă. De fapt, nici nu-mi mai amintesc când am stat ultima oară la masă toţi trei. Cam trist, nu crezi?

– Măcar tu încă îi mai ai pe amândoi. I-ai zis mamei tale de raidul FBI-ului?

– Da, şi am rugat-o să dea un telefon, două. Aşa o să facă, dar nu era prea sigură de rezultat.

– Ce mai face Marshall?

– El e bine, mulţumesc de întrebare; îţi transmite salutări. Am câteva întrebări pentru tine. Tu ai sunat la clinică luni ca să ne avertizezi de iminenţa raidului celor de la FBI?

Jeff zâmbi şi îşi întoarse privirea, făcând-o să vrea să urle la el. Ştia că nu-i va răspunde la întrebare.

– Bine, rosti ea. Ai auzit de Buddy Ryzer?

El se încruntă şi spuse:

– Da. Oribil. Pur şi simplu oribil. O nouă victimă în războiul cărbunilor. Păcat că nu putem găsi un avocat dispus să se ia la trântă cu Lonerock Coal şi cu băieţii de la Casper Slate.

– Ce faci? Îmi baţi apropouri?

– Nu.

Un chelner amabil trecu pe la ei, le prezentă specialităţile zilei şi dispăru.

– A treia întrebare, zise Samantha.

– De ce ai pus tunurile pe mine? Eu credeam că vom lua un prânz plăcut departe de plictiseala din Brady. Pari cam nervoasă.

– Câte documente ai luat de pe Muntele Gray? Am fost acolo weekendul trecut. M-am trezit la 4.40 duminică dimineaţa şi tu erai plecat. M-am speriat un pic. Te-ai întors pe furiş pe la cinci, şi te-ai băgat la loc lângă mine de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Am văzut rucsacurile, pe toate trei. Le-ai tot mutat dintr-o parte în alta, şi erau mult mai grele la plecare. Fii sincer, Jeff. Ştiu prea multe ca să mă duci de nas.

El trase aer în piept, se uită împrejur, îşi trosni degetele şi spuse:

– Cam o treime din ele, şi trebuie să le iau şi pe celelalte.

– Unde le duci?

– Chiar vrei să ştii?

– Da.

– Hai să zicem că sunt bine ascunse. Jarrett London are nevoie de toate documentele cât mai curând posibil. Le va pune la dispoziţia instanţei şi din acel moment vor fi în siguranţă. Am nevoie de ajutorul tău ca să le iau de pe Muntele Gray.

– Ştiu, Jeff, ştiu. Nu sunt proastă. Ai nevoie de mine ca acoperire, o tipă care să-ţi cedeze avansurilor în faţa focului, în weekenduri

romantice lungi la cabană. O fată, orice fată, în fond, pentru ca băieţii răi să îşi închipuie că sunteţi acolo ca să vă plimbaţi cu caiacul şi să faceţi grătare pe verandă, doi îndrăgostiţi care şi-o trag în nopţile lungi de iarnă în timp ce tu te furişezi prin pădure cu documentele.

– Eşti pe-aproape, spuse el şi zâmbi. Doar că nu ar fi fost la fel cu *orice* fată, să ştii. Ai fost aleasă cu mare grijă.

– Vai, ce onorată mă simt!

– Dacă mă ajuţi, le luăm de-acolo weekendul ăsta şi cu asta, basta.

– N-am de gând să mă ating de documentele alea, Jeff.

– Nici nu trebuie. E de ajuns să fii fata din toată povestea asta. Ei te ştiu deja. Te urmăresc şi pe tine. Au început să o facă încă de-acum trei luni, de când ai venit în oraş şi ai început să-ţi petreci timpul în compania lui Donovan.

Li se aduseră salatele şi Jeff ceru o bere. După câteva îmbucături, el zise:

– Te rog, Samantha, am nevoie de ajutorul tău.

– Nu cred că am înţeles prea bine cum stă treaba. De ce nu te furişezi acolo la noapte, sau mâine-noapte, singur-singurel, ca să iei documentele, să le încarci în maşină şi să le duci la firma lui Jarrett London din Louisville? De ce ar fi atât de complicat să procedezi aşa?

El îşi dădu ochii peste cap, aruncă o privire în jur să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea şi mai luă o gură de salată.

– Iată de ce: este prea riscant. Ei mă urmăresc mereu.

– Te urmăresc şi acum?

El îşi frecă bărbia şi cântări întrebarea.

– Probabil că ştiu că sunt pe undeva prin Lynchburg, Virginia. Poate că nu ştiu exact unde, dar se ţin după mine. Nu uita, Samantha, oamenii ăştia au toţi banii din lume şi îşi fac propriile reguli. Şi-au dat şi ei seama că eu sunt legătura cu acele documente. Nu le pot găsi pe nicăieri, aşa că nu le pasă dacă îi costă o avere întreagă să mă ţină sub urmărire. I se aduse berea şi luă o duşcă. Dacă mă duc pe Muntele Gray cu tine, în weekenduri, nu intră la bănuieli pentru că nu au motive. Două persoane la vreo 30 de ani, singure într-o

cabană din inima pădurii, având şi ele o mică idilă, cum ziceai şi tu. Sunt sigur că se ţin pe-aproape, dar nu-i ceva ieşit din comun că ne ducem acolo. Pe de altă parte, dacă m-aş duce singur acolo, le-aş trezi imediat suspiciunile. S-ar putea să prindă curaj şi să încerce să vadă ce caut acolo. Nu se ştie. Este ca o partidă de şah, Samantha: ei încearcă să prevadă mişcările, eu încerc să rămân cu un pas în faţa lor. Eu am avantajul că ştiu care va fi următoarea mea mişcare. Ei au avantajul oferit de forţa brută nelimitată. Dacă una din părţi face vreo greşeală, cineva va avea de suferit. Luă încă o gură de bere şi se uită la un cuplu care citea meniul la vreo trei metri de ei. Şi trebuie să recunosc că am obosit. Sunt extenuat, de-abia mai rezist. Trebuie să scap de documente înainte să fac vreo boacănă din cauza oboselii.

– Acum ce conduci?

– Un Volkswagen Beetle, de la Casey's Rent-A-Wreck, din Roanoke. Mă costă patruzeci de dolari pe zi, plus benzina. Este drăguţă maşina.

Ea clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Şi ei ştiu că eu sunt aici?

– Nu ştiu ce ştiu ei, dar presupun că te urmăresc şi pe tine. Şi vor continua să ne supravegheze pe amândoi până când predăm documentele. Nu am cum să fiu sigur, dar aş băga mâna în foc pentru asta.

– Mi-e greu să cred aşa ceva.

– Nu fi naivă, Samantha. Sunt prea multe în joc.

Când se întoarse la clinică, la 5.20 după-amiaza, computerul ei era pe birou, exact în locul în care fusese înainte ca FBI-ul să i-l ia luni. Tastatura şi imprimanta erau la locul lor; toate cablurile conectate. În timp ce se holba la el, Mattie se opri în faţa uşii şi zise:

– Surprinzător, nu?

– Când l-au adus?

– Acum vreo oră. A trecut unul dintre agenţi. Probabil că şi-au dat seama şi ei că nu era nimic pe el.

Posibil. Dacă nu cumva Karen Kofer avea mai mulţi prieteni decât voia să recunoască. Samantha ar fi vrut să-şi sune mama, dar paranoia care o cuprinsese de la o vreme încoace o făcu să mai aştepte.

– Înmormântarea lui Buddy Ryzer este vineri după-amiază, rosti Mattie. Vrei să vii cu mine?

– Sigur că da. Mulţumesc, Mattie.

38

Bună, Sam:

16/01/09

Sunt uşor nedumerit: nu pricep de ce crezi că ai vreun cuvânt de spus în angajarea viitorilor tăi colegi de la Spane & Grubman. De asemenea, mă contrariază îngrijorările tale cu privire la posibilii clienţi pe care i-ar putea atrage firma. Aparent, cea mai bună soluţie ar fi să te aducem ca partener-şef şi să nu-ţi stăm în cale. Vrei un birou pe colţ? Maşină cu şofer?

Nu, nu putem să aşteptăm până la 1 septembrie. Noi începem activitatea peste şase săptămâni şi situaţia e deja haotică. Lumea a aflat şi am început să fim asaltaţi. Am angajat deja opt asociaţi şi mai aşteptăm răspuns de la alţi zece, incluzându-te aici şi pe tine. Telefonul sună întruna şi sunt o grămadă de tineri avocaţi care-şi caută disperaţi de lucru – deşi puţini sunt la fel de talentaţi ca tine, desigur.

Iată oferta: 150 de mii pe an şi tacâmul complet. Trei săptămâni de concediu cu plată pe care voi insista să ţi-l iei. Structura firmei se va aşeza pe parcurs, dar îţi garantez că vei avea perspective mai promiţătoare decât la orice cabinet mare de avocatură.

Putem aştepta până la 1 mai să-ţi faci intrarea cu surle şi trâmbiţe, însă tot voi avea nevoie de un răspuns până la sfârşitul acestei luni. Cu drag, Andy

Mattie prezisese că lumea se va buluci şi nu se înşelase. Pe drumul spre Madison, încercase să-i explice de ce înmormântările de la ţară, mai ales cele ale enoriaşilor practicanţi, atrăgeau asemenea mulţimi. Fără vreo anumită ordine ca importanţă, motivele ei erau: (1) înmormântările sunt slujbe religioase importante, în care cei vii îşi iau rămas-bun de la decedaţi, care la acea oră sunt deja în rai, unde culeg roadele unei vieţi împlinite; (2) există o tradiţie veche şi de nezdruncinat conform căreia oamenii bine-crescuţi trebuie să transmită condoleanţe familiei îndoliate; (3) oamenii de la ţară se plictisesc de obicei şi caută mereu ceva de făcut; (4) toată lumea vrea să fie însoţită pe ultimul drum de o asemenea mulţime, aşa că este bine să îţi iei anumite măsuri din timp; (5) este mâncare din belşug. Şi aşa mai departe. Mattie îi mai zise că o moarte şocantă precum cea a lui Buddy nu avea cum să nu atragă mulţimea. Oamenii voiau să joace un rol în tragedie. De asemenea, voiau să audă şi ultimele bârfe. Încercă să-i explice viziunile contrastante asupra sinuciderii. Mulţi creştini o considerau un păcat de neiertat. Alţii credeau că niciun păcat nu era de neiertat. Era interesant de văzut ce poziţie avea să adopte predicatorul. Când o îngropaseră pe sora ei, Rose, mama lui Jeff, nu se pomenise nimic despre sinucidere. Şi de ce s-ar fi pomenit, la urma urmei? Suferiseră şi-aşa destul. Toată lumea ştia că îşi luase singură zilele.

Ajunseră la Biserica Misionară Baptistă Cedar Grove cu jumătate de oră mai devreme şi de-abia reuşiră să intre pe uşă. Un uşier le găsi loc în cea de-a treia strană din spate. În câteva minute se ocupară toate locurile şi oamenii începură să se înşire în picioare pe lângă pereţi. Printr-o fereastră, Samantha îi putea vedea pe întârziaţi îndrumaţi spre sala din spate, locul în care se întâlnise cu Buddy şi cu Mavis după moartea lui Donovan. Când începu să se cânte la orgă, mulţimea amuţi, rămânând în expectativă. La ora 4.10, corul trecu în spatele amvonului şi pastorul îşi ocupă poziţia. Lumea se bulucea la uşă. El ridică mâinile şi spuse:

– Ridicaţi-vă.

Sicriul fu adus pe culoar, încet, pentru ca toată lumea să îl poată vedea. Din fericire, era închis. Aşa zisese şi Mattie că va fi, date fiind rana şi toate cele. În spatele coşciugului, Mavis era sprijinită de fiul său, şi cei doi înaintau îndureraţi. Ei erau urmaţi de cele două fete, Hope, de 14 ani, şi Keely, de 13 ani. Din cauza transformărilor de la pubertate, Hope era cu peste treizeci de centimetri mai înaltă decât Keely, deşi nu era decât cu zece luni mai mare. Amândouă plângeau în timp ce îndurau cumplitul ritual.

Mattie încercase să-i explice că urmau să asiste la o intensificare a dramei şi a suferinţei. Avea să fie ieşirea din scenă a lui Buddy, şi urmau să stoarcă şi ultima picătură de emoţie din ea.

Apoi restul rudelor trecu în mod dezorganizat – fraţi, surori, veri, mătuşi şi unchi. Primele două rânduri erau rezervate pentru familie, şi până îşi ocupară toţi locurile, orga ajunsese deja la volum maxim, corul fredona zgomotos, iar oamenii din biserică se aşezau.

Slujba fu un maraton de o oră, şi când se termină, toată lumea era înlăcrimată. Toate emoţiile fuseseră stârnite. Persoanele îndoliate nu se abţinuseră deloc. Samantha îşi ţinea lacrimile în frâu, însă se simţea stoarsă de vlagă. Nu-şi mai amintea când îşi dorise ultima oară să fugă dintr-o clădire. Ieşi totuşi împreună cu restul mulţimii şi se duse la cimitirul din spatele bisericii unde Buddy fu lăsat să doarmă somnul de veci printre rugăciuni lungi şi pe fondul unei interpretări emoţionante a imnului *How Great Thou Art*. Baritonul interpreta solo, *a cappella*, de-a dreptul sfâşietor. Samantha fu uluită şi trebui, în sfârşit, să-şi şteargă o lacrimă de la ochi.

Pentru a păstra tradiţia, rudele rămaseră pe scaune lângă mormânt în timp ce lumea trecea pe la ele să le aline cu o vorbă, două. Şirul de oameni înainta încet. Mattie zise că era mai bine să nu plece pe furiş. Aşa că rămaseră la coadă, alături de sute de străini, aşteptând să dea mâna cu Mavis şi cu copiii, care plângeau de câteva ceasuri bune.

– Ce trebuie să le spun? îi şopti Samantha lui Mattie pe măsură ce se apropiau de mormânt.

– Spune-le doar „Domnul să vă aibă în pază", sau ceva de genul ăsta, şi treci mai departe.

Samantha le zise asta copiilor mai întâi, însă când Mavis îşi ridică privirea şi o văzu, scăpă un nou vaier şi o prinse strâns în braţe.

– Dumneaei este avocata noastră, copii. Domnişoara Samantha, cea de care v-am vorbit, rosti Mavis cu glas tare.

Însă copiii erau prea îndureraţi ca să le mai pese. Doreau să plece mai mult decât Samantha.

– Rămâi să mănânci ceva, te rog, spuse Mavis. Vorbim mai târziu.

– Sigur, zise Samantha, deoarece nu putea refuza.

Când fu eliberată din strânsoare şi se îndepărtă, Mavis scăpă un nou vaier.

Masa consta din „ce s-o găsi de mâncare, ca la baptişti", după cum îi spusese Mattie, şi fu servită în sala comunităţii. Mesele lungi erau acoperite cu caserole şi deserturi, iar mulţimea părea să fie tot mai mare, formând două cozi la bufet. Samanthei nu-i era deloc foame, şi nu-i venea să creadă că încă mai era acolo. Urmări cum hoarda ataca mâncarea şi observă, în sinea ei, că majoritatea celor prezenţi s-ar fi putut lipsi lejer de o masă sau două. Mattie îi aduse nişte ceai cu gheaţă într-un pahar de plastic, şi cele două femei începură să caute o modalitate cât mai decentă de a-şi lua tălpăşiţa. Însă Mavis le văzuse şi ele îi promiseseră să rămână.

Familia nu plecă de lângă mormânt până sicriul nu fu coborât în groapă. Era întuneric deja şi oamenii începuseră să mănânce de mult când Mavis şi copiii ei intrară în sala comunităţii. Fură conduşi la o masă din colţ şi li se aduseră farfurii cu mâncare. Când Mavis le zări pe Samantha şi pe Mattie, le făcu semn să vină şi să stea alături de familie.

Pe fundal se auzea un pian, iar masa părea să nu se mai termine. La plecare, oamenii treceau pe la Mavis, care nici nu se atinsese de mâncare. Încă mai plângea din când în când, deşi acum mai şi zâmbea, ba chiar râdea când cineva îi povestea vreo întâmplare haioasă despre Buddy.

Samantha ciugulea dintr-o prăjitură roşie, încercând să fie politicoasă şi totodată să nu mănânce prea mult, când Keely, fata de 13

ani, se aşeză pe scaunul de alături. Avea părul scurt şi castaniu şi o grămadă de pistrui, iar ochii îi erau roşii şi umflaţi de plâns. Schiţă un zâmbet, dezvelindu-şi gura ştirbă mai potrivită pentru un copil de 10 ani.

– Tatălui meu îi plăcea mult de dumneata, făcu ea.

Samantha ezită câteva clipe, apoi spuse:

– A fost un om tare cumsecade.

– Poţi să mă ţii de mână? întrebă fata.

Samantha îi luă mâna şi îi zâmbi. Toţi mesenii mâncau sau vorbeau.

– Tati zicea că dumneata ai fost singura avocată destul de curajoasă încât să se lupte cu companiile miniere, rosti Keely.

Samantha simţi cum îi piere glasul şi de-abia izbuti să îngaime:

– Foarte frumos din partea lui să spună una ca asta, dar mai sunt şi alţi avocaţi pricepuţi.

– Da, însă tatălui meu îi plăcea de dumneata cel mai mult. Zicea că spera să nu te mai întorci la New York. Zicea că, dacă te-ar fi găsit acum zece ani, nu am fi avut asemenea necazuri.

– Foarte frumos din partea lui să spună una ca asta.

– O să rămâi să ne ajuţi, nu-i aşa, domnişoară Sam?

O strânse mai tare de mână, de parcă ar fi putut s-o ţină astfel pe Samantha lângă ea ca să o apere.

– Voi rămâne cât de mult voi putea.

– Trebuie să ne ajuţi, domnişoară Sam. Eşti singurul avocat care ne poate ajuta. Cel puţin aşa zicea tati.

39

O ploaie deasă umflă apele râurilor şi pârâurilor din comitatul Curry, iar nivelul Pârâului Galben crescu suficient de mult încât să se poată merge pe el cu caiacul. Era cald pentru mijlocul lui ianuarie, iar Samantha şi Jeff îşi petrecură cea mai mare parte a după-amiezii de sâmbătă întrecându-se cu caiacul, evitând bolovanii, plutind pe apele liniştite şi încercând să se ţină departe de primejdii. Făcură focul pe un banc de nisip şi prăjiră nişte crenvurşti pentru un prânz târziu. Pe la patru după-amiaza, Jeff zise că ar cam fi timpul să se întoarcă la cabană, care se afla la vreo opt sute de metri în amonte. Ajunseră istoviţi acolo. Fără să piardă vremea, Jeff luă trei rucsacuri şi o puşcă.

– Mă întorc în treizeci de minute, zise şi dispăru pe Muntele Gray.

Samantha puse un buştean pe foc şi hotărî să aştepte pe verandă. Ieşi afară cu o pătură, se ghemui sub ea şi încercă să citească un roman. Văzu două căprioare coborând să se adape la pârâu, apoi făcându-se nevăzute în pădure.

Dacă totul mergea conform planului, ea şi Jeff aveau să plece după asfinţit. În maşină – Jeep Cherokee-ul lui Donovan – urmau să aibă toate documentele şterpelite de la Krull Mining. Jeff estima că acestea cântăreau în jur de 45 de kilograme. Aveau să le ducă într-un loc pe care el nu-l dezvăluise încă. Cu cât îi spunea mai puţin, cu atât era ea mai puţin complice. Corect? Ea nu era atât de sigură. El îi promise că nu va trebui să atingă documentele, nici măcar să le vadă. Dacă erau cumva prinşi, acum sau mai târziu,

el avea să ia toată vina asupra sa. Deşi era în continuare reticentă, Samantha dorea să închidă acest complicat capitol din viaţa sa şi să treacă mai departe.

Două împuşcături răsunară deodată, iar ea tresări. Apoi încă două! Se auziseră de pe cealaltă parte a culmii, de pe Muntele Gray. Aşteptă pe verandă, uitându-se în acea direcţie. Încă o împuşcătură, a cincea, apoi se lăsă liniştea. Îşi auzea bătăile inimii, singurul zgomot care tulbura o tăcere altminteri deplină. Trecură cinci minute, apoi zece. Cincisprezece. Avea telefonul mobil la ea, dar nu era semnal.

Peste câteva minute apăru Jeff din pădure, nu pe potecă, ci din desiş. Mergea cât putea de repede, cărând cele trei rucsacuri. Îi ieşi în întâmpinare şi luă unul dintre ele.

– Eşti teafăr?

– Da, sunt bine, rosti el, amuţind apoi până lăsară rucsacurile pe verandă.

Se aşeză pe trepte gâfâind. Ea îi dădu o sticlă de apă şi întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

El bău cu poftă şi apă pe faţă.

– La ieşirea din peşteră am văzut doi tipi cu puşti. Mă urmăriseră şi bănuiesc că îi făcuse ceva să se întoarcă. Am făcut un zgomot. Ei s-au răsucit şi au tras, dar au ratat amândoi. L-am împuşcat pe unul în picior şi l-am speriat pe celălalt.

– Ai împuşcat pe cineva!

– Normal! Când sunt înarmaţi, e indicat să îi nimereşti tu înainte să te nimerească ei. Oricum, nu cred că are cine ştie ce. Nu că mi-ar păsa. A ţipat şi amicul lui îl târa după el, din câte am apucat să văd. Mai luă câteva guri de apă, în timp ce ritmul respiraţiei i se domolea. Se vor întoarce. Pun pariu că au cerut ajutor şi vin şi alţi bandiţi încoace.

– Ce-o să facem?

– O să plecăm de-aici. Erau prea aproape de peşteră şi s-ar putea să mă fi văzut intrând. Mai am nevoie de un singur drum ca să aduc restul.

– Se întunecă, Jeff. Nu te mai poţi întoarce acolo.

El nu păru să o audă, murmurând:

– Trebuie să ne mişcăm repede. Sări în picioare, înşfăcă două rucsacuri şi-i arătă spre al treilea. Ia-l tu pe ăla.

Înăuntru le desfăcură, scoaseră cu grijă teancuri de hârtii şi puseră prada pe masa din bucătărie. Două genţi frigorifice goale stăteau într-un colţ încă de la prima vizită a Samanthei. El le trase mai aproape şi le deschise. Scoase din buzunarul interior al vestei un pistol negru şi îl lăsă pe masă. O apucă de umeri şi-i zise:

– Ascultă la mine, Samantha: după ce plec, pune documentele în genţile astea frigorifice. Ai o rolă de bandă adezivă înăuntru. Ai grijă să fie sigilate bine. Eu mă întorc într-o oră.

– E o armă pe masă, şopti ea, cu ochii holbaţi.

– Ai mai tras până acum? întrebă el luând arma.

– Sigur că nu! Şi nu am de gând să încep acum.

– Ba o s-o faci dacă trebuie. Uite, e un Glock automat de 9 milimetri. Are piedica trasă, deci e pregătit. Încuie uşa în urma mea şi stai aici, pe canapea. Dacă apare cineva şi încearcă să intre, nu vei avea de ales: va trebui să apeşi pe trăgaci. Poţi s-o faci!

– Vreau să merg acasă.

– Vino-ţi în fire, Samantha! Poţi s-o faci! Mai avem puţin şi plecăm de-aici.

Chiar îi insufla încredere. Indiferent dacă era vorba de nesăbuinţă, curaj, spirit de aventură sau surplus de adrenalină, el era hotărât, sigur de sine şi o făcea să creadă că le poate ţine piept duşmanilor. Dacă el avea destul curaj încât să se întoarcă pe Muntele Gray în amurg, putea şi ea să rămână lângă foc şi să ţină un pistol în mână.

Putea şi ea să rămână? Dar ce căuta ea acolo, la urma urmei?

O sărută pe obraz şi-i zise:

– Am plecat. Ai semnal la telefon?

– Nu. Deloc.

El luă rucsacurile goale şi puşca şi ieşi din cabană. Ea rămase pe verandă, urmărindu-l cum dispare în pădure şi clătinând din cap. Donovan ştia că el unul avea să moară tânăr. Dar Jeff? Oare după ce

te împaci cu ideea morţii îţi este mai uşor să plonjezi în necunoscut? Nu avea să afle niciodată.

Rămasă înăuntru, luă cu mare grijă Glockul şi îl aşeză pe tejghea. Se holbă la documente, fiind tentată pentru o fracţiune de secundă să scaneze măcar vreo două. De ce nu, la cât de controversate erau? Însă curiozitatea îi trecu repede şi le îndesă în genţile frigorifice. De-abia încăpeau şi, în timp ce se chinuia să le prindă cu banda adezivă, auzi două împuşcături în depărtare.

Uită de Glock şi ieşi în fugă pe verandă. După câteva secunde, auzi o a treia împuşcătură, apoi un ţipăt nedesluşit. Date fiind împrejurările, era destul de sigură că auzise sunetul unui om răpus de focuri de armă, nu că ea ar fi avut vreo experienţă în astfel de situaţii. Odată cu trecerea secundelor, ea deveni tot mai convinsă că Jeff fusese cel rănit. Prins în ambuscadă de bandiţii chemaţi în ajutor sau de cei doi de la început.

O luă de-a lungul pârâului, îndreptându-se spre poteca pe care îl văzuse dispărând. Se opri o secundă şi se gândi la armă, apoi porni mai departe. Nu merita să moară pentru documente, nu când era şi viaţa ei în joc. Dacă o prindeau băieţii răi, era gata să pună rămăşag că nu aveau să o omoare. Nu dacă era neînarmată, oricum. Dacă dădea buzna în pădure cu arma în mână, nu avea să reziste nici trei secunde. Şi cât de bine s-ar fi descurcat într-un schimb de focuri? „Nu, Samantha, armele nu te reprezintă deloc. Lasă Glock-ul în cabană. Lasă-l acolo cu toate nenorocitele alea de documente şi lasă-i pe bandiţi să pună mâna pe ele. Tu rămâi doar în viaţă şi în scurt timp te vei întoarce la New York, unde ţi-e locul."

Era la liziera pădurii, scrutând întunericul. Încremeni şi ciuli urechile; nu se auzea nimic.

– Jeff. Jeff. Eşti teafăr? strigă ea încet.

Jeff nu-i răspunse.

Samantha înainta pas cu pas. După vreo cincisprezece metri, strigă din nou. După treizeci de metri deja nu mai vedea pe unde venise.

Era ridicol să încerce să îl găsească pe Jeff sau pe oricine altcineva în acel moment şi în acea pădure. Nici nu-i urma ordinele. Ar

fi trebuit să rămână în cabana încuiată şi să păzească lucrurile. Făcu numaidecât cale întoarsă, grăbindu-se să iasă din pădure. Auzi un trosnet în spatele ei şi simţi cum îngheaţă. Aruncă o privire înapoi, dar nu văzu nimic. Asta nu o împiedică însă să mărească pasul. După ce ieşi din pădure, cerul se mai lumină un pic şi putu să distingă silueta cabanei la vreo sută de metri în faţă. Se poticni de-a lungul pârâului, ajungând la viteză maximă pe verandă. Se aşeză pe treptele de la intrare, ca să-şi tragă sufletul, şi se uită spre potecă, sperând într-un miracol.

Intră înăuntru, încuie uşa, aprinse o lampă şi fu cât pe ce să leşine.

Genţile frigorifice şi Glockul dispăruseră.

Pe verandă se auzeau zgomote: paşi apăsaţi, saci trântiţi, un om tuşind. Cineva încercă să deschidă uşa, trase de ea şi zbieră:

– Samantha, eu sunt. Deschide!

Era înfăşurată într-o pătură veche, zgribulită într-un colţ, înarmată doar cu vătraiul şi gata să-l folosească dacă trebuia să se apere. El găsi o cheie şi dădu buzna înăuntru.

– Ce dracu'...? făcu el.

Ea îşi lăsă arma jos şi izbucni în plâns. El fugi la ea şi o întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

Îi povesti tot. El îşi păstră cumpătul şi zise doar:

– Hai să plecăm de-aici. Acum! Turnă nişte apă pe foc, stinse lampa şi încuie uşa. Ia-l pe ăla, adăugă el, arătând spre un rucsac. Îşi puse unul în spate, îl atârnă pe celălalt pe umăr şi îşi trecu puşca în cealaltă mână. Era leoarcă de sudoare şi extrem de agitat. Urmează-mă! se răsti el.

De parcă ar fi avut de ales.

Porniră spre jeep, care era ascuns de noapte. Ultima dată când Samantha îşi verificase telefonul, era ora 7.05. Poteca era dreaptă şi în câteva minute ajunseră în luminiş. Jeff băgă cheia în contact şi farurile jeepului se aprinseră. Deschise portbagajul şi, când aruncară înăuntru rucsacurile, Samantha văzu cele două genţi frigorifice.

– Ce?! reuşi ea cu greu să îngaime.

– Urcă. Îţi explic eu pe drum. Porni motorul, opri farurile şi conduse încet pe drumul cu pietriş. Îi zise: Este o manevră tactică elementară. Băieţii buni sunt la faţa locului, în misiune. Ştiu că băieţii răi sunt pe urmele lor. Însă băieţii răi nu ştiu că băieţii buni au o echipă de rezervă care-i urmăreşte pe băieţii răi, un soi de dublură de siguranţă.

– Alte chestii pe care nu le învăţăm la Drept, bălmăj ea.

O lumină galbenă scânteie de două ori în faţa lor şi Jeff opri jeepul.

– Iată şi echipa de rezervă.

Vic Canzarro deschise portiera din spate şi sări înăuntru. Fără să-i salute, zise:

– Bravo, Sam! De ce ai plecat din cabană?

– Încetează! se răsti Jeff la el. Ai văzut ceva?

– Nu. Hai să mergem!

Jeff aprinse farurile şi porniră din nou la drum, mult mai repede de astă dată, ajungând în curând pe un drum districtual asfaltat. Frica începea să lase locul unui sentiment de uşurare. Fiecare kilometru îi ducea tot mai departe. Trecură cinci minute fără să se rostească un cuvânt. Vic trimitea mesaje de pe telefon, cu puşca încă în poală.

Într-un final, Jeff o întrebă foarte calm:

– De ce ai plecat din cabană?

– Pentru că am auzit focuri de armă şi mi s-a părut că aud pe cineva ţipând. Am crezut că ai fost rănit, aşa că m-am panicat şi m-am dus la potecă.

– Ce-a fost cu focurile alea de armă? zbieră Vic de pe bancheta din spate.

Jeff începu să râdă, extrem de amuzat.

– Ei bine, spuse, cum goneam eu aşa prin bezna din pădure am dat nas în nas cu un urs negru. Unul mare. În perioada asta a anului hibernează, aşa că nu sunt prea ageri. Specimenul ăsta nu se mişca prea repede, dar era iritat oricum. Era pe teritoriul lui şi s-a enervat când a dat de un intrus. Ne-am certat, el n-a vrut să se dea la o parte, aşa că n-am avut de ales şi l-am împuşcat.

– Ai împuşcat ursul?

– Da, Samantha. Am împuşcat şi un om, deşi bănuiesc că respectivul nu a păţit nimic.

– Nu te temi de poliţie?

Vic râse zgomotos, crăpă un geam şi aprinse o ţigară.

– Nu se fumează aici, spuse Jeff.

– Sigur, sigur.

Jeff îi aruncă o privire Samanthei şi-i explică:

– Nu, dragă, nu mă tem de poliţie, de şerif sau de mai ştiu eu cine, pentru că am împuşcat un intrus înarmat care se ţinea după mine pe proprietatea mea. Suntem în Apalaşia aici. Nu va exista o anchetă poliţienească şi nicio inculpare din partea procurorului deoarece niciun juriu nu va da verdict de condamnare.

– Ce se va întâmpla cu tipul ăla?

– Bănuiesc că i se va înveţi piciorul. Are noroc. L-aş fi putut nimeri între ochi.

– Vorbeşti ca un adevărat lunetist.

– O să apară la Urgenţe cu o născocire, interveni Vic. Ai luat totul?

– Toate foile de hârtie confiscate cu atâta iscusinţă de scumpul meu frate.

– Donovan ar fi mândru de noi, zise Vic.

În oraşul Big Stone Gap, opriră la un Taco Bell. Jeff comandă mâncare la pachet şi băuturi şi, în timp ce plătea, Vic deschise portiera şi coborî, spunând:

– Mergem în Bristol.

Jeff încuviinţă, de parcă era de la sine înţeles. Îl urmări îndeaproape pe Vic deschizând portiera camionetei sale, maşină pe care Samantha o recunoscu de la excursia făcută cu Donovan în Hammer Valley.

– Bun, şi acum ce facem? întrebă ea.

– Va veni după noi până la Bristol şi ne va asigura spatele. El are documentele pe care le-am luat sâmbăta trecută, în primul transport.

– Parcă ziceai că Vic are o iubită însărcinată şi că nu mai vrea să fie implicat în treaba asta.

– Aşa este. Este însărcinată, dar s-au căsătorit săptămâna trecută. Vrei un taco?

– Vreau un martini.

– Mă îndoiesc că poţi găsi unul cât de cât decent pe-aici.

– Şi ce anume este în Bristol?

– Un aeroport. Dacă-ţi spun mai mult de-atât, va trebui să te omor.

– N-ai decât. Văd că te-ai dezlănţuit.

Mirosul de mâncare le umplu nările şi se simţiră brusc hămesiţi.

Erau doar cinci avioane parcate la rampa curselor particulare de la Aeroportul Regional al celor Trei Oraşe de lângă Bristol, Tennessee. Cele patru mai mici – două Cessna şi două Piper – erau puse în umbră de un al cincilea aparat, un avion particular suplu şi lucios, cu toate luminile aprinse şi cu scările coborâte în aşteptare. Samantha, Jeff şi Vic admirară aparatul de la distanţă, aşteptând instrucţiunile. După câteva minute, trei tineri voinici îmbrăcaţi în negru le ieşiră în întâmpinare în faţa terminalului. Documentele – depozitate în două genţi frigorifice, trei rucsacuri şi două cutii de carton – fură predate şi transportate imediat în avion.

Unul dintre cei trei bărbaţi îi zise lui Jeff:

– Domnul London ar dori să vă vadă.

Vic ridică din umeri şi spuse:

– De ce nu? Hai să vedem cum arată jucărioara.

– Eu l-am şi pilotat, zise Jeff. E un pas înainte faţă de Skyhawk.

– Măi, să fie! Ce baştan eşti! se stropşi Vic.

Fură conduşi prin terminalul pustiu, apoi pe rampă, până la avion. Jarrett London îi aştepta în capul scărilor cu un zâmbet larg pe chip şi cu un pahar în mână. Le făcu semn cu mâna şi îi întâmpină în cea de-a „doua casă a sa“ .

Samantha avea o prietenă la Georgetown a cărei familie deţinea un avion, deci asta nu era prima experienţă pentru ea. Scaunele masive erau învelite în piele lucioasă. Totul era poleit cu aur. Se

aşezară la masă şi o stewardesă le luă comanda. „Pe mine du-mă la Paris, îi venea Samanthei să spună. Şi vino să mă iei peste o lună."

Era clar că Vic şi London se cunoşteau bine. În vreme ce Jeff îi dădea detaliile fugii lor de pe Muntele Gray, li se aduseră băuturile.

– Vreţi să luăm cina? întrebă London, uitându-se la Samantha.

– A, nu, Jeff m-a dus deja la Taco Bell. Sunt plină.

Martiniul era perfect. Jeff şi Vic beau whisky cu gheaţă. London le dezvălui că documentele aveau să fie duse chiar atunci la Cincinnati, unde urmau să fie copiate duminică. Luni, originalele aveau să fie duse cu avionul la Charleston şi predate unui şerif federal. Judecătorul acceptase ca acestea să fie puse sub lacăt până ce le putea examina. Krull Mining nu fusese informată cu privire la acest acord şi habar nu avea ce urma să se întâmple. FBI-ul bătuse complet în retragere, cel puţin deocamdată.

– Avem prieteni la Washington cărora să le mulţumim pentru asta, Samantha? întrebă London.

– Poate. Nu sunt sigură, spuse ea surâzând.

El trase o duşcă, îşi amestecă puţin cuburile de gheaţă şi spuse:

– Ce planuri ai?

– De ce întrebi?

– M-ar interesa să am încă un avocat pe teren în cazul Krull. E limpede că eşti la curent cu faptele din dosar. Donovan avea încredere în tine, iar firma lui urmează să încaseze o sumă frumuşică din afacerea asta. Sunt 50% şanse ca avocaţii firmei Krull să se dea bătuţi când vor afla că avem documentele. Nu este exclus să ne înţelegem pe cale amiabilă, chiar dacă se va păstra totul secret. Dacă joacă dur, punem presiune pe ei şi îi ameninţăm cu procesul. Să spun drept, asta ne şi dorim – un spectacol, să-i dăm în vileag cu surle şi trâmbiţe, o producţie de două luni în care toate mârşăviile lor să fie expuse în faţa instanţei. Şi apoi un verdict spectaculos.

Ceva din Donovan, ceva din Marshall Kofer...

Tipul era în mare formă.

– E mult de muncă pentru toată lumea, inclusiv pentru tine, Samantha. Te-aş putea angaja la firma mea din Louisville. Ai putea

rămâne în Brady. Ai putea prelua biroul lui Donovan. Sunt multe opţiuni. Ideea este că avem nevoie de tine.

– Vă mulţumesc, domnule London, rosti ea politicos, apoi dădu încă o duşcă pe gât. Era în centrul atenţiei şi nu-i plăcea senzaţia.

Vic simţi asta şi schimbă subiectul, luându-l la întrebări despre avion. Era un Gulfstream V, cea mai recentă minune a tehnicii. Avea o autonomie aproape nelimitată, zbura la o altitudine de 12 000 de metri, mult deasupra curselor de linie. Era linişte la înălţimea aia. Când conversaţia lâncezi, London se uită la ceas şi întrebă:

– Vreţi să vă las undeva?

Ehe, avantajele unui avion particular. Laşi oameni într-un loc, îi iei din altul. Orice este posibil.

Îl refuzară, spunând că trebuiau să treacă pe undeva. El le mulţumi din suflet pentru livrarea documentelor şi îi conduse înapoi la terminal.

40

Mattie sosi mai devreme luni, şi se retraseră în biroul ei, cu uşa închisă. Samantha îi raportă că documentele fuseseră duse într-un loc sigur, şi că, dacă totul mergea conform planului, acestea aveau să fie predate unui magistrat ceva mai târziu în acea zi. Omise aspectele mai pitoreşti ale aventurii – schimbul de focuri din care cineva se alesese cu un picior umflat, ursul omorât, prezenţa miraculoasă a lui Vic Canzarro şi cocteilurile servite la bordul avionului lui Jarrett London. Era mai bine ca unele lucruri să rămână nerostite.

În orice caz, documentele ajunseseră acum în mâini sigure, unde puteau fi apărate de alţi avocaţi. Altcineva avea să le afle rostul. Samantha îşi închipui că FBI-ul se retrăsese. Erau chiar semne că ancheta putea să se întoarcă cu 180 de grade şi să înceapă să verifice acţiunile celor de la Krull Mining. Nu era nimic sigur încă, doar câteva zvonuri de la Washington.

După moartea lui Buddy Ryzer şi toată agitaţia cu documentele, viaţa putea reveni la normal la Mountain Legal Aid Clinic. Cele două avocate sperau asta din tot sufletul. Samantha trebuia să se prezinte în instanţă la ora zece, într-un caz care nu avea nimic de-a face cu cărbunele, cu documentele sau cu autorităţile federale, şi de-abia aştepta să aibă o zi lipsită de evenimente. Jeff însă pândea pe la tribunal, ca şi cum i-ar fi ştiut programul.

– Putem vorbi? zise el în timp ce urcau treptele spre sala principală de judecată.

– Speram să nu dau ochii cu tine o vreme, răspunse ea.

– Îmi pare rău, nu se poate. Cât stai la tribunal?

– O oră.

– Ne vedem în biroul lui Donovan. Este important.

Dawn, secretara şi recepţionera, plecase. Firma rămăsese pe uscat, cu obloane la ferestre şi cu praf pretutindeni. Jeff descuie uşa de la intrare, o deschise pentru Samantha, apoi o închise şi o încuie la loc. Urcară treptele până la etaj, în camera de comandă unde pereţii erau încă plini cu fotografii mărite şi cu probe materiale din procesul Tate. Peste tot erau împrăştiate dosare, cărţi şi hârtii, dovezi ale raidului FBI. I se părea ciudat că nu se obosise să facă curat, să aranjeze lucrurile prin cameră. Jumătate din lumini erau stinse. Masa lungă era plină de praf. Donovan era mort de aproape două luni, şi când Samantha se uită prin cameră la ce rămăsese din celelalte cazuri mari ale sale, simţi un val de tristeţe şi de nostalgie. Îl cunoscuse pentru foarte scurtă vreme, dar pentru o clipă îşi dori să-i mai vadă o dată zâmbetul încrezător.

Se aşezară pe scaune pliante şi băură cafea din pahare de plastic. Jeff arătă spre încăpere şi spuse:

– Ce-aş putea face eu cu clădirea asta? Fratele meu mi-a lăsat-o prin testament şi nimeni nu o vrea. Nu putem găsi niciun avocat care să-i preia firma, şi până acum nimeni nu s-a arătat interesat să o cumpere.

– E încă devreme, rosti ea. Este o clădire frumoasă şi cineva o va cumpăra.

– Cum să nu! Jumătate din clădirile frumoase de pe strada principală sunt nelocuite. Oraşul ăsta este pe moarte.

– Asta-i chestia importantă despre care voiai să discuţi?

– Nu. Eu o să plec câteva luni, Samantha. Am un prieten care are o cabană de vânătoare în Montana şi mă duc să stau la el o vreme. Trebuie să scap de-aici. M-am săturat să fiu mereu urmărit, m-am săturat să îmi fac griji întruna şi să îmi aduc aminte de fratele meu. Am nevoie de o pauză.

– O idee grozavă! Cum rămâne cu munca ta de lunetist? Văd că recompensa a ajuns acum la un milion de dolari, bani gheaţă. Se cam încing lucrurile, ha?

El luă o gură de cafea şi-i ignoră ultimul comentariu.

– Voi mai trece din când în când ca să mă ocup de averea lui Donovan, când va avea Mattie nevoie de mine. Însă, pe termen lung, cred că mă voi stabili undeva în vest. Am prea multe amintiri neplăcute aici.

Ea încuviinţă, înţelegându-l, dar nu-i răspunse. Încerca să-şi facă o ieşire dramatică din scenă? Dacă da, ea nu avea ce să-i spună. Îi plăcea de el, dar momentan era uşurată să audă că avea de gând să plece în Montana. Trecu un minut întreg fără să se scoată vreo vorbă, apoi încă unul.

Într-un final, el zise:

– Cred că ştiu cine l-a omorât pe Donovan.

Urmă o pauză, în care ea ar fi trebuit să întrebe „Cine?" Însă ea se abţinu şi tăcu. El continuă:

– Va dura o vreme, vreo cinci, zece ani, dar mă voi ascunde în tufişuri şi voi întinde capcane, ca să zic aşa. Dacă tot le plac avioanele prăbuşite, o să le dau eu unul.

– Nu vreau să aud asta, Jeff. Chiar ţii să îţi petreci tot restul vieţii în închisoare?

– Nu am de gând.

– Mda, celebra replică finală. Uite ce-i, trebuie să mă întorc la birou.

– Ştiu. Îmi pare rău.

La birou nu se întâmpla nimic, doar urma să înceapă prânzul de luni, un festival de bârfe pe care nu-şi dorea să-l piardă. Părea să existe un cod printre cele cinci femei care luau prânzul: dacă îl ratai, se discuta pe îndelete despre tine.

– Bine, ştiu că eşti ocupată, spuse el. Eu mă întorc peste vreo două luni. Vei mai fi aici?

– Nu ştiu, Jeff, dar nu te mai gândi la mine.

– Nu pot să nu mă mai gândesc la tine.

– Uite care-i treaba, Jeff. Nu am de gând să-mi fac griji în privinţa ta, dacă te întorci sau nu, iar tu nu trebuie să-ţi faci griji dacă eu voi fi aici sau la New York. Ai priceput?

– Bine, bine. Pot măcar să te sărut de rămas-bun?

– Da, dar ai grijă unde-ţi ţii mâinile.

Samantha se întoarse la birou şi fu întâmpinată cu cele mai noi ştiri de la New York. Andy îi scria:

Dragă Samantha,

Spane & Grubman creşte într-o zi cât alţii în zece. Avem acum 17 dintre cei mai buni şi mai destoinici asociaţi şi lucrurile sunt extrem de promiţătoare. Mai avem nevoie de vreo doi, trei. Avem nevoie de tine! Am lucrat cu câţiva dintre aceşti oameni sclipitori – Nick Spane a lucrat şi el cu unii –, deci se poate spune că nu îi cunosc pe toţi. Dar pe tine te cunosc şi ştiu că pot avea încredere în tine. Te vreau în echipa mea, ca să-mi aperi spatele. Sunt mulţi rechini pe-aici, după cum ştii.

Iată pachetul complet: (1) salariul de început – 160 000 de dolari (un pic mai ridicat, şi cea mai mare ofertă de până acum, deci te rog să nu sufli o vorbă – nu aş vrea să am probleme din prima zi); (2) o primă anuală care va fi stabilită în funcţie de performanţe şi de productivitatea generală a firmei (nu, cei doi parteneri nu au de gând să păstreze tot profitul); (3) asigurare de sănătate completă – medicală, dentală, optică (orice, numai Botox şi liposucţii nu); (4) un plan de economii şi de pensii care include contribuţii la generosul plan guvernamental 401K; (5) plata orelor suplimentare pentru tot ce depăşeşte 50 de ore pe săptămână (da, dragă, ai citit bine; S&G este probabil primul cabinet de avocatură din istorie care oferă plata orelor suplimentare; chiar vorbim serios când spunem că săptămâna are 50 de ore de lucru); (6) trei săptămâni de concediu cu plată; (7) birou propriu, separat, cu secretară (şi probabil cu asistent juridic, deşi încă nu-ţi pot promite asta); (8) posibilitate de avansare; nu vrem ca asociaţii noştri să se omoare între ei ca să

ajungă parteneri, aşa că ne gândim să aplicăm un plan prin care să se poată promova în această funcţie după şapte sau zece ani petrecuţi în cadrul firmei.

Ai vreo ofertă mai bună? Pe deasupra, poţi începe de la 1 iulie în loc de 1 mai.

Aştept, draga mea. Am nevoie de un răspuns într-o săptămână şi ceva. Te rog.

Andy

Citi mesajul de două ori, îl scoase la imprimantă şi recunoscu în sinea ei că se săturase de Andy şi de e-mailurile lui. Îşi găsi pachetelul şi se duse la prânz.

De-abia la ora şase seara plecă ultimul client al lui Mattie. Samantha trăsese de timp ca să zăbovească la birou, aşteptând momentul potrivit. Îşi băgă capul pe uşă şi o întrebă pe Mattie:

– Ai timp să bem un pahar?

Mattie zâmbi şi acceptă cu dragă inimă.

Lunea obişnuiau să bea sucuri dietetice. Îşi umplură paharele şi se întâlniră în sala de conferinţe. Samantha împinse ultimul e-mail de la Andy pe masă. Mattie îl citi încet, zâmbi, îl lăsă jos şi rosti:

– Uau, ce mai ofertă! E plăcut să fii curtată. Bănuiesc că vei pleca mai repede decât ne aşteptam, zise ea, iar zâmbetul îi pieri de pe chip.

– Nu sunt încă pregătită să mă întorc acolo, Mattie. Oricât de generoasă ar fi oferta, munca este plictisitoare, ore întregi de citit, de verificat şi de întocmit documente. Oricât s-ar strădui ei, nu o pot face să pară mai captivantă. Nu sunt pregătită pentru aşa ceva. Nici nu cred că voi fi vreodată pregătită. Aş vrea să mai rămân aici o vreme.

Mattie zâmbi din nou, un rânjet care exprima o satisfacţie imensă.

– Sunt sigură că te-ai gândit tu la ceva.

– Ei bine, n-a trecut mult de când eram o simplă stagiară neplătită. Acum refuz oferte de lucru pentru că nu mi se par atât de atractive. Nu mă întorc la New York, cel puţin nu acum. Nu vreau să

lucrez pentru Jarrett-London; seamănă prea mult cu tatăl meu. Sunt suspicioasă când vine vorba despre avocaţi pledanţi care bat ţara în lung şi-n lat la bordul propriilor avioane particulare. Nu vreau biroul lui Donovan; este prea plin de amintiri. Jeff va deţine clădirea şi va fi pe statul de plată, şi pentru că îl cunosc atât de intim, cred că se vor isca multe probleme. El şi-ar asuma rolul de şef şi ar exista tensiuni încă din prima zi. Este periculos şi nesăbuit, iar eu vreau să-l ţin la distanţă, nu să mă apropii de el. Ne mai hârjonim din când în când, dar nu-i nimic serios. În plus, mi-a zis că pleacă din oraş.

– Deci, rămâi aici?

– Dacă se poate.

– Pentru cât timp?

– Sunt trei lucruri pe care vreau să le fac. Cel mai important client este familia Ryzer. Simt că au nevoie de mine şi nu îi pot abandona peste câteva luni. Acum sunt vulnerabili şi dintr-un motiv sau altul ei cred că îi pot ajuta. Voi face tot ce-mi stă în putinţă. Îmi place ideea de a mă ocupa de recursul în cazul Tate, de la început la sfârşit. Lisa Tate are nevoie de noi. Biata femeie trăieşte din bonuri de masă şi încă-şi mai plânge copiii. Vreau să câştig recursul şi să obţin banii pe care îi merită. Şi, apropo, cred că procentul de 40% este cam mare pentru averea lui Donovan. O fi câştigat el banii ăia, dar acum nu mai este printre noi. Lisa şi-a pierdut băieţii, nu Donovan. Cu acele fapte mulţi avocaţi puteau câştiga procesul. Cred că putem discuta despre asta mai târziu.

– Şi eu mă gândeam la fel.

– Când eram în anul II de facultate, a trebuit să facem o simulare de recurs; am scris punctajele şi ne-am susţinut cazul în faţa a trei judecători, în realitate trei profesori de drept, celebri însă pentru intransigenţa faţă de studenţi. Prezentarea orală s-a făcut cu mare fast – haine şi cravate, rochii şi pantofi de lac... Ce mai, tot tacâmul!

Mattie dădu din cap, surâzătoare.

– Şi noi am făcut la fel.

– Bănuiesc că toţi studenţii de la Drept au îndurat asta. Eu una eram atât de agitată, încât nu am închis un ochi în noaptea din ajun.

Colega mea mi-a dat un Xanax cu două ore înainte de prezentare, însă nu m-a ajutat deloc. Eram atât de ţeapănă, încât de-abia am izbutit să rostesc primul cuvânt, şi apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Unul dintre judecători m-a lovit sub centură şi m-a înfuriat. Am început să mă cert cu el. L-am bombardat cu precedente care ne sprijineau poziţia şi l-am făcut praf. Am uitat de spaimă – eram prea concentrată să-i demonstrez acestui judecător că aveam dreptate. Mi s-au terminat cele zece minute alocate, şi când m-am aşezat, toată lumea se holba la mine. Colega mea s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit un singur cuvânt: „Genial!" În orice caz, a fost cel mai frumos moment din studenţia mea, unul pe care nu-l voi uita în viaţa mea. Vreau să spun că mi-ar plăcea nespus să duc cazul Tate până la Curtea Supremă din Virginia, să ţin pledoaria, să-i fac de râs pe avocaţii celor de la Strayhorn Coal şi să câştig pentru Lisa Tate.

– Chiar te rog. Cazul îţi aparţine.

– Asta înseamnă cam optsprezece luni, nu?

– Da, ceva de genul ăsta. Ai zis că vrei să faci trei lucruri.

– Cel de-al treilea lucru pe care îmi doresc să-l fac este să termin pur şi simplu cazurile pe care le am, să mai iau câteva pe parcurs şi să încerc să îmi ajut clienţii. Şi, dacă tot fac asta, aş dori să-mi petrec mai mult timp în sala de judecată.

– Ai fler pentru asta, Samantha. Este evident.

– Îţi mulţumesc, Mattie. Foarte frumos din partea ta. Nu îmi place să fiu intimidată de indivizi de teapa lui Trent Fuller. Vreau să fiu respectată şi singura modalitate este să câştig respectul celorlalţi. Când intru într-o sală de judecată, vreau ca toţi băieţii să nu îmi mai remarce doar fundul.

– Măi-măi, dar ce-am mai evoluat!

– Într-adevăr. Şi-acum, cu privire la stagiu. Dacă este să rămân aici încă doi ani, voi avea nevoie de un salariu. Nu cine ştie ce, dar suficient cât să mă pot descurca.

– M-am gândit şi la asta. Nu îţi putem oferi cât ţi-ar fi dat tipul ăla din New York, însă putem să-ţi oferim ceva rezonabil pentru zona rurală din Virginia. Eu şi Annette câştigăm patruzeci pe an,

deci ăsta este plafonul. Clinica îţi poate plăti douăzeci. Cum tu te vei ocupa de recursul pentru cazul Tate, pot să îl conving pe judecător să autorizeze plata a încă douăzeci din averea lui Donovan. Cum ţi se pare?

– Patruzeci ar putea stârni resentimente din partea ştii tu cui.

– Te referi la Annette?

– Da. Hai să rămânem la treizeci şi nouă.

– Treizeci şi nouă să fie atunci. S-a făcut.

Mattie întinse mâna peste masă şi Samantha i-o strânse. Apoi luă e-mailul lui Andy de pe masă şi zise:

– Acum trebuie să mai scap de nemernicul ăsta.

Nota autorului

Din fericire, există zeci de ONG-uri care lucrează din răsputeri în bazinul carbonifer pentru protejarea mediului şi schimbarea politicilor, dar care mai şi luptă pentru drepturile minerilor şi ale familiilor acestora. Printre ele se numără şi Centrul de Drept al Cetăţenilor din Munţii Apalaşi, cu sediul în Whitesburg, Kentucky. Mary Cromer şi Wes Addington sunt nişte avocaţi minunaţi de acolo, şi ei m-au îndrumat în timp ce rătăceam pe meleagurile lor pentru prima oară. Appalachian Voices este un grup local curajos de protejarea mediului, din Boone, Carolina de Nord. Matt Wasson este directorul lor de programe şi el a fost o sursă de nădejde când încercam să aflu faptele.

Vreau să le mai mulţumesc şi lui Rick Middleton, Hayward Evans, Wes Blank şi Mike Nicholson.